

ТРУДИ КАНАВАН

ГИЛДИЯТА НА МАГЪОСНИЦИТЕ

ПЪРВА КНИГА ОТ ПОРЕДИЦАТА "ЧЕРНИЯТ МАГЪОСНИК"

MBG BOOKS

ТРУДИ КАНАВАН ГИЛДИЯТА НА МАГЪОСНИЦИТЕ

Превод: Мирела Стефанова

chitanka.info

Всяка година магьосниците на Имардин се събират, за да прочистят улиците на града от скитници, просяци и престъпници. Овладели до съвършенство всички магически дисциплини, те знаят, че никой не може да им се противопостави. Но защитната им бариера се оказва не чак толкова недосегаема, колкото са смятали.

Докато изкарват тълпата от града, едно младо момиче, разгневено от отношението на управниците към семейството и приятелите ѝ, хвърля камък по бариерата, влагайки целия си гняв в този жест. За огромна изненада на всички присъстващи, камъкът преминава през щита и праща един магьосник в безсъзнание на земята.

Това е нещо немислимо и най-ужасните страхове на гилдията се сбъдват — на свобода по улиците на града броди необучен магьосник. Момичето трябва да бъде намерено и то бързо, преди непокорната ѝ сила да унищожи както нея, така и града, който е неин дом.

Гилдията на магьосниците е първият том от зашеметяващата нова фентъзи трилогия, която изобилства от магия, действие и напрегнати приключения.

БЛАГОДАРНОСТИ

Докато пишех трилогията, получих ценна подкрепа, поощрения и конструктивна критика от много хора. Бих искала да благодаря на:

Мама и татко, защото повярвах, че мога да бъда такава, каквато поискам; на Ивон Хирдингъм, по-голямата сестра, която винаги съм искала; на Пол Маршъл за неизчерпаемостта му желание да препрочита; на Стивън Пембъртън за литрите чай и няколкото наистина глупави предложения; на Антъни Морикс за дебатите върху въоръжението и бойните техники; на Майк Хюз, който безразсъдно мечтае да стане герой на книга; на Шели Муър за приятелството и откровеността; на Джулия Тейлър за нейната щедрост и на Дърк Страсър за това, че се опита.

Както и на Джак Дан за това, че ми даде увереност в собствените ми писателски умения тогава, когато най-силно имах нужда; на Джейн Уилямс, Виктория Хамънд и най-вече на Гейл Бел за това, че ме посрещнаха топло сред мейнстрийм авторите в центъра „Варуна“ и на Каръл Буутмън за нейната мъдрост.

Не мога да забравя и Ан Джефри, Пол Потики, Дона Йохансен, Сара Ендакът, Антъни Оукмън, Дейвид и Мишел льо Блан и Лес Питърсън.

Огромни благодарности и на Питър Бишъп и екипа от „Варуна“. Не мога да изразя с думи, колко много ми помогнахте. И последно, но не на последно място, моите специални благодарности на Фран Брайсън, моят агент и героиня, за това, че издигна книгите ми на едно по-високо ниво, както и на Линда Фанъл, която каза: „Да, моля!“.

Посвещавам тази книга на баща ми Денис Канаван. Той ми дари искрицата, от която се разгоряха двете клади — на любопитството и на творчеството.

ЧАСТ ПЪРВА

ГЛАВА 1

ПРОЧИСТВАНЕТО

В Имардин вярват, че вятърът е живо същество с душа и той плаче и стене из тесните градски улици, изпълнен с мъка и тъга от онова, което вижда там. В деня на Прочистването той профуча, пицейки, през гората от поклащащи се мачти в пристанището, нахлу шеметно през Западната порта и засвистя между сградите. И сякаш ужасен от опустошените души, които срещна там, той внезапно утихна до едва доловим хленч.

Или поне Сония смяташе така. Когато я връхлетя поредният вледеняващ порив, тя скръсти ръце пред гърдите си и се загърна поплътно в топлото си палто. Погледна надолу и се намръщи при вида на мръсната киша, която при всяка стъпка опръскваше краката ѝ. Парцалите, които беше натъпкала в предната част на големите си ботуши, вече бяха подгизнали от влагата и пръстите на краката ѝ започваха да я болят от студа.

С крайчеца на окото си забеляза някакво движение вдясно и машинално отстъпи встрани при вида на някакъв мъж с провиснала прошарена коса, който изникна със залитане от една странична уличка и се строполи на колене. Сония спря и му подаде ръка, но старецът като че ли не я забеляза. Той се изправи с усилие и се вля в потока прегърбени фигури, които се движеха по улицата.

Сония въздъхна и погледна встрани покрай ръба на качулката си. На края на улицата забеляза отпуснатата фигура на един стражник. Устата му беше изкривена в презрителна усмивка, а погледът му прескачаше от фигура на фигура. Сония го гледаше с присвити очи, но когато той обърна глава в нейна посока, тя бързо отвърна поглед.

„Проклети да са стражите — помисли си тя. — Дано ботушите им се напълнят с отровни фарини“^[1]. В съзнанието ѝ изникнаха имената на няколко по-добродушни стражници, но тя не беше в настроение да прави изключения.

Сония повлече крака редом с тътрещите се фигури и стигна до по-широката оживена улица. От двете ѝ страни се издигаха двуетажни

и триетажни сгради. От прозорците на горните етажи надничаха лицата на любопитните им обитатели. Един добре облечен мъж държеше в ръцете си малко момче, което наблюдаваше движещите се отдолу хора. Мъжът сбърчи презрително нос и когато ги посочи с пръст, момчето също изкриви лице, сякаш бе лапнало нещо противно. Сония ги погледна: „Няма да изглежда толкова самодоволен, ако разбия прозореца им с камък“. Огледа се апатично, но не откри никакви камъни наоколо, всичките бяха скрити под кишата.

Няколко стъпки по-нататък тя забеляза двама стражници, застанали до входа на една странична улица. Облечени с твърди доспехи от парена кожа и железни шлемове, те изглеждаха два пъти по-едри от просяците, които наблюдаваха. В ръцете си държаха дървени щитове, а на коланите им висяха кебини — железни пръти, които бяха използвани вместо тояги, но имаха по една метална кука, прикрепена точно над дръжката, чието предназначение беше да улавя ножа на нападателя. Сония сведе поглед към земята и мина покрай двамата мъже.

— ... да ги спрем, преди да са стигнали до площада — казваше единият стражник. — Около двайсетина са. Водачът на бандата е едър мъж. Има белег на врата и...

Сърцето на Сония прескочи един удар. Възможно ли беше...?

На няколко стъпки от стражите се виждаше една скрита врата. Сония се плъзна в плитката ѝ ниша и извърна глава, за да огледа по-добре двамата мъже, но подскочи, щом зърна две тъмни очи, които я наблюдаваха откъм вратата.

Оттам я гледаше една жена, ококорила очи от изненада. Сония отстъпи назад. Непознатата също се отдръпна и се засмя в отговор на стреснатия смях на Сония.

Това беше просто отражение! Сония протегна ръка и пръстите ѝ докоснаха полирания метал, прикрепен към стената. Върху металната плоча беше гравирен някакъв надпис, но тя не познаваше толкова добре буквите, за да разбере какво точно пише.

Сония се вгледа в отражението си. Слабо лице с хлътнали бузи. Къса тъмна коса. Никой не я беше наричал красива. Стига да поискаше, все още можеше да мине за момче. Леля ѝ каза, че прилича повече на отдавна починалата си майка, отколкото на баща си, но

Сония подозираше, че Джона просто не иска да вижда приликите с напусналия ги зет.

Сония се наведе към отражението си. Майка ѝ беше красива. „Може би ако си пусна косата дълга — помисли си тя, — и облека нещо по-женствено...“

... о, не си прави труда. Тя изсумтя подигравателно и се извърна настрана, ядосана на себе си заради това, че е позволила да я разсеят подобни фантазии.

— ... преди около двайсетина минути — чу се глас наблизно.

Тя се вцепени, припомняйки си защо се е скрила в нишата.

— И къде смятат да ги хванат в капан?

— Не знам, Мол.

— Ех, колко ми се иска да бъда там. Нали видя какво направиха миналата година с Порлен, малките копелета. Трябваша му няколко седмици, за да се отърве от обривите и дни наред не можеше да вижда като хората. Чудя се дали не мога да се измъкна... Хей! Сбъркал си пътя, момче!

Сония пренебрегна вика на войника, знаейки, че двамата с другаря му няма да оставят поста си, за да не решат хората да се възползват от разсейването им и да се измъкнат. Тя се затича напред, поправяйки си път между сгъстяващата се тълпа. От време на време спираше, оглеждайки се за познати лица. Нямаше никакво съмнение за коя банда говореха стражниците. През последната сурова зима не спираха да се разказват истории за онова, което бяха сторили момчетата на Херин по време на последното Прочистване. Стана ѝ весело, щом чу, че старите ѝ дружки продължават да правят бели, макар че трябваше да се съгласи с леля си, че е по-добре да стои настрана от пакостите им. И по всичко изглеждаше, че сега стражниците планираха отмъщение.

„Което само потвърждава правотата на Джона. — Сония се усмихна мрачно. — Леля ще ми смъкне кожицата от гърба, ако разбере какви ги върша, но просто трябва да предупредя Херин. — Тя отново огледа тълпата. — Нали не е като да се връщам в бандата. Само ако успея да намеря наблюдател — ето го!“

В сянката на една врата стоеше небрежно отпуснато едно момче, което оглеждаше намръщено наоколо с потисната враждебност. Въпреки привидната му незаинтересованост, погледът му прескачаше

от една тясна уличка към друга. Щом погледите им се срещнаха, Сония вдигна ръка да оправи качулката си и направи знак, който останалите хора биха приели като неприличен жест. Момчето присви очи и бързо отвърна със същия сигнал.

След като се убеди, че той е наблюдател, Сония си проправи път през тълпата и се спря на няколко стъпки от вратата, преструвайки се, че си връзва ботушите.

— С кого се движиш? — попита я той, поглеждайки настрани.

— С никого.

— Използва стар знак.

— От доста време не съм в бандата.

Той замълча.

— Какво искаш?

— Чух стражниците да разговарят — каза му тя. — Планират да заловят някого.

Наблюдателят изсумтя грубо.

— И защо трябва да ти вярвам?

— Някога познавах Херин — отвърна тя и се изправи.

Момчето я погледна, после пристъпи напред и я хвана за ръката.

— Тогава нека да видим дали той още те помни.

Сърцето ѝ прескочи един удар, когато той я повлече през тълпата. Калта беше хлъзгава и тя знаеше, че ако се опита да запъне крака, ще се просне върху нея в цял ръст. Изруга под носа си.

— Няма нужда да ме водиш при него — каза тя. — Просто му кажи името ми. Той знае, че няма да тръгна да го баламосвам.

Момчето не ѝ обърна никакво внимание. Стражниците ги изгледаха подозрително, когато двамата минаха покрай тях. Сония извъртя ръката си, но момчето я беше стиснало здраво. Той я придърпа в една странична уличка.

— Чуй ме — каза му тя. — Казвам се Сония. Той ме познава. Както и Сери.

— Тогава няма да имаш нищо против да го видиш отново — подхвърли момчето през рамо.

Страничната уличка беше пълна с народ и хората като че ли се бяха забързали за някъде. Тя сграбчи стълба на един уличен фенер и принуди момчето да спре.

— Не мога да дойда с теб. Трябва да се срещна с леля ми. Пусни ме да си ида...

Тълпата ги подмина и продължи надолу по улицата. Сония погледна напред и изпъшка.

— Джона ще ме убие.

Улицата беше препречена от стражници в разгърнат строй, които бяха вдигнали щитовете пред себе си. Няколко момчета се въртяха пред тях, крещяха обиди и им се подиграваха. Докато Сония ги наблюдаваше, едно от тях хвърли някакъв малък предмет по стражниците. Той се удари в един от щитовете и избухна в облак червен прах. Младежите нададоха одобрителни викове, когато стражниците се отдръпнаха стъпка назад.

На няколко крачки от младежите тя забеляза две познати фигури. Едната беше по-висока и по-едра, отколкото си спомняше, и стоеше с ръце на хълбоците. Изминалите две години бяха променили момчешкия вид на Херин, но съдейки по позата му, едва ли нещо друго се беше променило. Той си оставаше безспорният лидер на бандата, готов да разкраси физиономията на всеки с някой добре премерен удар.

До него стоеше момче с ръст, наполовина на неговия. Сония не се сдържа и се усмихна. Сери изобщо не беше пораснал от последния път, когато го беше видяла, и тя знаеше колко ще го подравни това. Въпреки дребничката му фигура, бандата винаги го беше уважавала, защото баща му беше работил с Крадците.

Докато наблюдателят я побутваше към тях, тя видя как Сери облизва показалеца си, вдига го във въздуха и кимва. Херин извика. Момчетата измъкнаха някакви малки вързопчета изпод дрехите си и ги хвърлиха по стражниците. Над щитовете се издигна червен облак и Сония се ухили, когато мъжете започнаха да ругаят и да викат от болка.

И тогава от улицата зад стражниците излезе самотна фигура. Сония погледна към нея и кръвта ѝ се смръзна във вените.

— Магьосник! — ахна тя.

Момчето, което стоеше до нея, също забеляза фигурата и си пое рязко въздух.

— Хей! Магьосник! — извика той. Момчетата и стражниците се напрегнаха и се извърнаха към новодошлия. Изведнъж ги връхлетя силен порив на горещ вятър и всички залитнаха назад. Неприятна

миризма подразни обонянието на Сония и очите ѝ се насълзиха от издыхания в лицето ѝ червен прах. Вятърът внезапно утихна и настана пълна тишина. Сония избърса насълзените си очи и погледна към земята, примигвайки, с надеждата да открие малко чист сняг, с който да облекчи паренето, но това беше невъзможно. Заобикаляше я само кал, гладка и неопетнена от стъпки. След като зрението ѝ се проясни, тя забеляза, че повърхността ѝ е накъдрена от леки вълнички, които започваха от краката на магьосника и се простираха във всички посоки.

— Бягайте! — изрева Херин. Момчетата веднага се отдръпнаха от стражите и побягнаха. Наблюдателят изскимтя нещо неразбираемо, рязко завъртя Сония и я повлече след останалите.

Щом забеляза другата група стражници, които ги чакаха в края на улицата, устата ѝ пресъхна. Това беше капан! И аз бях се набутах право в него и сега ще ме хванат заедно с тях!

Наблюдателят я влачеше след себе си, без да изоставя от бандата на Херин, която тичаше към стражниците. Те вече бяха вдигнали щитовете си, предвкушвайки дългоочакваната развръзка. Когато ги приближиха на няколко крачки, момчетата свиха рязко в една тясна уличка между къщите. Сония не изоставаше от тях. Забеляза двама плътно притиснати към стената мъже в униформи.

— Наведи се! — изкрещя познат глас.

Нечия ръка я сграбчи и я дръпна надолу. Тя примижа от болка, когато коленете ѝ се удариха в покрития с киша калдъръм. Зад нея се разнесоха викове, тя се обърна и видя как грамада от ръце и щитове запълва тесния проход между сградите, а около тях се кълби облак от червен прах.

— Сония?

Гласът беше познат и изпълнен с удивление. Тя вдигна поглед и се ухили, щом видя свилия се до нея Сери.

— Тя ми каза, че стражниците подготвят засада — обади се наблюдателят.

Сери кимна.

— Знаехме за това. — Устните му се разтеглиха в усмивка, той погледна покрай нея към стражниците и усмивката му изчезна. — Хайде, момчета, да се махаме оттук!

Той я хвана за ръката, помогна ѝ да се изправи, и я поведе между младежите, които продължаваха да засипват стражниците със снаряди. В този момент ги заслепи бяла светлина.

— Какво беше това? — изпъшка Сония и примигна, опитвайки се да прогони от очите си изображението на тясната уличка, което като че ли се беше запечатило в тях.

— Магьосникът — изсъска Сери.

— Бягайте! — изрева някъде наблизо Херин. Полузаслепена, Сония се затича, препъвайки се в камъните. Някой се блъсна в нея и тя падна. Сери я хвана за ръцете, помогна ѝ да се изправи и я поведе напред.

Когато изскочиха от тясната уличка, Сония се озова отново на главната улица. Момчетата забавиха ход, нахлупиха качулките върху главите си, прегърбиха се и се сляха с тълпата. Сония не изоставаше от тях и двамата със Сери продължиха да вървят мълчаливо. До него се появи една висока фигура и надникна изпод качулката си към нея.

— Хей! Кого виждам! — Очите на Херин се разшириха. — Сония! Какво правиш тук?

Тя се усмихна.

— Отново се забърквам в пакостите ти, Херин.

— Чула, че стражниците планират засада и дошла да ни търси — обясни Сери.

Херин махна пренебрежително с ръка.

— Знаехме, че ще опитат нещо, затова си подсигурихме път за отстъпление.

Соня се сети за струпалите се на изхода на уличката стражи и кимна.

— Трябваше да се досетя, че знаеш.

— И така, как си иначе? Минаха... години.

— Две години. Живеем в Северния квартал. Чичо Ранел получи стая в работническите бараки.

— Чувам, че наемите там са безумни — и всичко струва двойно само защото живеете в границите на града.

— Така е, но успяваме да се справим.

— И как? — попита Сери.

— Поправяме обувки и дрехи.

Херин кимна.

— Значи затова не сме те виждали толкова време.

Сония се усмихна. „Затова, а и защото Джона предпочита да ме държи далеч от твоята банда“. Леля ѝ не одобряваше Херин и приятелите му. Никак даже...

— Не ми звучиш твърде въодушевено — промърмори Сери.

Тя го погледна и забеляза, че макар да не беше пораснал много на ръст, лицето му беше изгубило момчешките си черти. Той беше облечен с ново манто, което, съдейки по всичко, е трябвало да бъде подкъсявано, но след това не е било подгънато и сега от него стърчаха конци. В джобовете и пришитите в реверите кесийки най-вероятно се криеше цяла колекция от шперцове, ножове и всякакви дреболии. Тя винаги се беше чудела с какво ще се захване Сери, когато излезе от възрастта на джебчийството и разбиването на ключалки.

— По-безопасно е, отколкото докато се движех с вас — каза му тя.

Сери присви очи.

— Говориш също като Джона.

Някога Сония щеше да се обиди от думите му. Сега просто се усмихна.

— Думите на Джона ни измъкнаха от копторите.

— И така — прекъсна ги Херин, — щом имаш стая в бараките, какво търсиш тук?

Сония се намръщи и погледът ѝ помрачня.

— Кралят изселва хората от бараките — каза му тя. — Казва, че не иска толкова много хора да живеят в една сграда — не било хигиенично. Стражите дойдоха тази сутрин и ни изхвърлиха на улицата.

Херин се намръщи и изруга. Когато погледна към Сери, тя забеляза, че подигравателните искрици са изчезнали от очите му. Тя отмести поглед и благодари мислено на приятелите си, но така или иначе ѝ беше тежко. Само с една дума от двореца и само за една утрин им беше отнето всичко, което тя, леля ѝ и чичо ѝ бяха постигнали с толкова много труд. Не успяха дори да осъзнаят какво става и едва успели да съберат вещите си, се озоваха на улицата.

— А къде са сега Джона и Ранел? — попита Херин.

— Изпратиха ме напред, за да проверя дали няма свободна стая на старото място.

Сери я погледна право в очите.

— Ако не намерите нищо, обади ми се.

Тя му кимна.

— Благодаря.

Тълпата постепенно се стичаше от улиците към широкия Северен площад. Тук всяка седмица се провеждаше местният пазар. Двете с леля й редовно го посещаваха — поне досега го бяха посещавали.

На площада се бяха събрали няколкостотин души. Повечето продължаваха към Северната порта, през която се излизаше от града, други се мотаеха наоколо с надеждата да открият близките си, преди отново да се потопят в обърканите улици на бедняшките квартали, а трети отказваха да помръднат от местата си и чакаха да бъдат прогонени насила.

Сери и Херин се спряха до фонтана в центъра на площада. От водата се издигаше статуя на крал Калпол. Отдавна починалият монарх почти беше навършил четирийсет, когато се разправи с бандите от планински разбойници, но тук беше представен като съвсем млад мъж, стиснал в дясната си ръка прочутия си, инкрустиран със скъпоценни камъни меч, а в лявата — също така богато украсен бокал.

Някога на мястото му се беше издигала друга статуя, но тя беше разрушена трийсетина години по-рано. Макар през годините да бяха издигнати няколко статуи на крал Тарел, всички те, с изключение на една, бяха унищожени, а и за оцелялата зад стените на двореца статуя се говореше, че е останала без лице. Въпреки всичко, сторено от него, жителите на Имардин винаги щяха да помнят крал Тарел като човека, който бе поставил началото на Прочистването.

Чичо й беше разказвал историята десетки пъти. Преди трийсет години, под влиянието на многобройните жалби от членове на високопоставените Домове, че улиците на града вече не са безопасни, кралят наредил на стражите да прочистят Имардин от всички просяци, бездомни скитници и всякакви подозрителни типове. Разгневени от действията му, най-силните от прокудените се обединили в отряди и снабдени с оръжия от богатите контрабандисти и крадци, отвърнали на удара. Изправен пред заплахата от улични битки и бунтове, кралят се обърнал за помощ към Гилдията на магьосниците.

Бунтовниците нямали оръжия срещу магията. Те били заловени или изтласкани в бедняшките квартали. Кралят останал толкова доволен от празненствата, организирани от благодарните Домове, че разпоредил градът да бъде прочистван от скитниците всяка зима.

Когато пет години по-късно старият крал умрял, мнозина се надявали, че на Прочистванията ще бъде сложен край, но синът на Тарел, крал Мерин, продължил традицията.

Трудно бе да си представи човек, че немощните, болнави хора, които се влачеха по улицата, представляват заплаха за благополучието на богатите граждани. Сония забеляза, че няколко момчета се бяха събрали около Херин и го гледаха нетърпеливо в очакване на сигнал. Коремът ѝ се сви от притеснение, щом осъзна какво следва.

— Трябва да тръгвам — каза тя.

— Не, не си отивай — възрази Сери. — Тъкмо се срещнахме и ти пак ще изчезнеш.

Тя поклати глава.

— Изгубих много време. Джона и Ранел сигурно вече са стигнали до копторите.

— Значи и без това си загазила — сви рамене Сери. — Още ли те е страх да не ти се карат?

Сония го погледна с упрек. Той ѝ се усмихна широко в отговор.

— Дръж. — Той пъхна нещо в ръката ѝ. Тя погледна надолу и видя малко хартиено пакетче.

— Това ли хвърляхте по стражниците?

Сери кимна.

— Прах от папея — рече той. — Люти на очите, а после кожата се покрива с обрив.

— Срещу магьосниците обаче не върши работа.

Той се ухили.

— Веднъж улучих един. Не ме видя как се промъквам към него.

Сония понечи да му върне пакетчето, но Сери махна с ръка.

— Задръж го — каза той. — Тук няма полза от него. Магьосниците винаги издигат стена.

Тя поклати глава.

— И вместо това смятате да хвърляте камъни? Защо изобщо си правите труда?

— Усещането е приятно. — Сери погледна назад към пътя и очите му придобиха стоманеносив оттенък. — Ако не го правим, все едно нямаме нищо против Прочистването. Не можем да им позволим просто да ни прогонят от града, без да им стъкнем поне някое представление, нали?

Тя сви рамене и погледна към момчетата. Очите им грееха в очакване. Винаги беше смятала, че хвърлянето на всякакви неща по магьосниците е безсмислено и глупаво.

— Но вие двамата с Херин почти не се мяркате в града — рече тя.

— Така е, но трябва да имаме възможност, ако ни се прииска — ухили се Сери. — А и това е единственият ни шанс да правим пакости, без Крадците да ни се месят в работите.

Сония завъртя очи.

— Значи такава била работата.

— Хей! Да тръгваме! — надвика Херин шума от тълпата.

Момчетата се развикаха радостно и започнаха да се изтеглят, а Сери я погледна с очакване.

— Хайде де... — помоли я той. — Ще бъде забавно!

Сония поклати глава.

— Няма нужда да участваш в нищо. Просто ще гледаш — настоя той. — А след това ще дойда с теб и ще ти помогна да си намериш жилище.

— Но...

— Хайде! — Той протегна ръка и свали шала ѝ. Сгъна го на триъгълник, сложи го на главата ѝ и го завърза под брадичката. — Сега вече приличаш повече на момиче. Дори ако стражниците решат да ни подгонят — което никога не правят — те едва ли ще те заподозрат, че си нарушител на реда.

— Ето — той я потупа по бузата — така е по-добре. А сега да вървим. Няма да ти позволя отново да изчезнеш.

Тя въздъхна.

— Добре.

Хората на площада ставаха все повече и момчетата започнаха да си пробиват път с лакти през тълпата. За голяма изненада на Сония никой не възрази и не се възмути от това. Напротив, мъжете и жените, покрай които минаваше, пъхаха в ръцете ѝ камъни и презрели плодове

и ѝ шепнеха окуражителни думи. Гледайки нетърпеливите им лица, тя усети как възбудата ѝ нараства.

По-благоразумните и сериозни хора като леля ѝ и чичо ѝ вече бяха напуснали Северния площад. Онези, които бяха останали, очакваха да видят проява на неподчинение — колкото ѝ безсмислена да беше.

Тълпата забележимо оредя. От единия край на площада продължаваха да се стичат хора. В другия му край над тълпата се издигаха градските порти. А пред тях...

Сония се спря и усети как цялата ѝ увереност изчезва. Сери продължи да върви, но тя отстъпи назад и застана до една възрастна жена. На по-малко от двайсетина крачки пред тях се бяха изправили няколко магове.

Момичето си пое дълбоко дъх и бавно го изпусна. Знаеше, че те няма да помръднат от местата си. Нямаше да обърнат никакво внимание на тълпата, докато не решат, че е време да я прогонят от площада. Нямаше от какво да се страхува.

Сония преглътна тежко и се насили да отмести поглед от тях. Огледа се за момчетата. Херин, Сери и останалите се бяха придвижили още по-напред и сега се разхождаха сред все по-малкия брой новопристигнали в самия край на тълпата.

Сония отново погледна към магьосниците и потръпна. Никога не се беше озовавала толкова близо до тях и сега за пръв път имаше възможност хубаво да ги огледа.

Всички носеха униформа: роби с широки ръкави, привързани на кръста с широки платнени колани. Според чичо ѝ Ранел подобно облекло е било на мода преди стотици години, но сега е престъпление обикновените хора да се обличат като магьосниците.

Всички бяха мъже. От мястото си Сония виждаше добре деветима от тях. Те стояха сами или по двойки, подредени в редица, която доколкото ѝ бе известно щеше да обгради целия Северен площад. На някои от тях не можеше да им даде и двайсет години други изглеждаха наистина стари. Един от онези, които стояха най-близо до Сония, светлокос мъж около трийсетте, беше дори красив с лъскавия си, спретнат вид. Останалите изглеждаха изненадващо обикновени.

С крайчеца на окото си тя засече рязко движение и се обърна тъкмо навреме, за да види как Херин замахва с ръка. Към

магьосниците полетя камък. Макар да знаеше какво ще се случи, тя затаи дъх. Камъкът се удари в нещо невидимо и твърдо и падна на земята. Сония въздъхна и видя, че повечето момчета също започват да хвърлят камъни. Неколцина магьосници извърнаха глави, за да наблюдават как снарядите се удрят във въздуха пред тях. Останалите просто изгледаха хлапетата и отново се върнаха към разговорите си.

Сония погледна към мястото, където се издигаше магьосническата бариера. Не виждаше нищо. Тя пристъпи бавно напред, напипа в джоба си хартиеното пакетче на Сери, стисна го в юмрук, замахна и с всички сили го хвърли към магьосниците. При удара в невидимата стена хартията се разкъса и за няколко секунди облакът от прах увисна във въздуха, нелепо сплескан от едната страна.

Край нея се разнесе тих кикот. Тя се обърна и видя ухилената старица.

— Браво на теб — изкиска се жената. — Дай им да се разберат.

Сония отново бръкна в джоба си и напипа някакъв доста голям камък. Приблужи се още няколко стъпки до магьосниците и се усмихна. Някои от тях изглеждаха раздразнени. Очевидно не обичаха да ги предизвикват, но нещо ги възпираше да се изправят срещу момчетата.

Отвъд прашния облак се разнесоха гласове. Спретнатият магьосник погледна към тях, след което се обърна към другаря си, по-възрастен мъж с прошарена коса.

— Жалки червеи — рече подигравателно той. — Кога ще се избавим от тях?

Нещо се преобърна в корема на Сония и тя стисна здраво камъка. Извади го от джоба си и го претегли на ръка. Тежичък беше. Тя се обърна с лице към магьосниците и мислено събра целия гняв от това, че я бяха изхвърлили от дома ѝ, цялата си вродена омраза към магьосниците и метна камъка към говорещия. Проследи с поглед траекторията му във въздуха и когато се приближи до магьосническата бариера, тя пожела с цялото си сърце да премине от другата страна и да порази целта си.

Проблесна синкава светкавица и камъкът удари с глухо тупване магьосника в слепоочието. Остана неподвижен за миг, загледан в нищото, после коленете му се подвиха и той се свлече в ръцете на прошарения мъж.

Сония гледаше със зяпнала уста как по-възрастният магьосник полага другаря си на земята. Подигравателните викове на момчетата утихнаха. Над тълпата се възцари пълна тишина.

Други двама магьосници коленичиха до падналия. В отговор на неразбираемите им възклицания тишината веднага се разчупи. Приятелите на Херин и някои хора от тълпата нададоха ликуващи викове. Всички зашумяха възбудено и започнаха да обсъждат случилото се.

Сония погледна ръцете си. Получи се. Аз пробих бариерата, което е невъзможно, освен ако...

Освен ако не съм използвала магия.

Обзе я хлад при спомена как бе съсредоточила гнева и омразата си върху камъка, как бе проследила пътя му във въздуха и беше пожелала да пробие бариерата. И нещо в нея се размърда, сякаш изпълнено с нетърпение да го направи отново.

Тя погледна напред и видя, че няколко магьосници са се събрали около падналия си другар. Някои бяха коленичили до него, но повечето се бяха обърнали и оглеждаха тълпата с търсеци очи. „Търсят мен“ — помисли си внезапно тя.

И сякаш чул мисълта ѝ, един от магьосниците извърна рязко глава и впери поглед в нея. Тя замръзна от ужас, но очите му просто се плъзнаха нататък.

„Те не знаят кой е бил“ — помисли си тя и въздъхна облекчено.

Момичето се огледа и забеляза, че стои на няколко крачки пред тълпата. Бандата на Херин беше започнала да се изтегля. Тя ги последва с разтуптяно сърце.

Тогава възрастният магьосник се изправи. За разлика от останалите, той без колебание улови погледа ѝ. Посочи я с пръст и всички се обърнаха към нея. Те вдигнаха ръце във въздуха и тя усети как я обзема ужас. Обърна се рязко и се затича през тълпата. С крайчеца на окото си забеляза, че момчетата също побягнаха. Погледът ѝ се разфокусира от няколкото бързи проблясвания, които осветиха лицата на околните, после се разнесоха писъци. Врхлетя я гореща вълна и тя падна на колене, задъхвайки се.

— Стой!

Не усещаше никаква болка. Погледна надолу и с облекчение установи, че тялото ѝ е на мястото си. Вдигна глава; хората

продължаваха да бягат, пренебрегвайки разнасящото се по площада ехо на току-що произнесената заповед.

Миризма на изгоряло подразни обонянието ѝ. Сония се обърна и забеляза на няколко крачки просната по лице фигура. Пламъците лакомо поглъщаха дрехите му, но човекът лежеше неподвижно. Тогава тя забеляза стърчащата от ръкава му овъглена плът и ѝ се догади.

— Не я наранявайте!

Тя се изправи със залитане и замаяно се отдалечи от трупа. Край нея претичаха момчетата от бандата на Херин. Сония се напрегна и побягна след тях, олюлявайки се.

Настигна тълпата при Северната порта и се смеси с нея. Опита се да си пробие път напред, но телата на бягащите хора я притискаха от всички страни. Усети тежестта на камъните в джобовете си и ги извади. Изведнъж някой я хвана за дрехата и тя падна на земята, но веднага скочи и се измъкна от хватката му.

Нечии ръце я сграбчиха грубо отзад. Тя се опита да се освободи, пое си дълбоко дъх, за да изкрещи, но ръцете рязко я завъртяха и момичето се озова пред познатите сини очи на Херин.

[1] Фарини — общо наименование на паякообразните. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 2

МАГЪОСНИЧЕСКИ СЪВЕТ

За трийсетте години след завършването на обучението му лорд Ротан беше влизал в Заседателната зала на Гилдията безброй пъти, но твърде рядко бе ставал свидетел на толкова оживени дебати. Той огледа множеството облечени в мантии мъже и жени, чиито възбудени гласове отекваха в залата. Някои от магьосниците се бяха събрали в групи и той разпозна обичайните клики и фракции. Други блуждаеха от един кръг към друг. Ръце се мятаха в изразителни жестикулации и от време на време по някое рязко възклицание се извисяваше над врявата.

Общо взето събранията преминаваха в изпълнена с достойнство атмосфера и строг ред, но до появата на Разпоредителя магьосниците обикновено се събираха в центъра на залата и разговаряха за най-различни неща. Когато се приближи до тълпата, Ротан улови фрагменти от разговори, които като че ли се отразяваха в тавана. Заседателната зала усилваше гласовете по странен и неочакван начин, особено когато се разговаряше на висок тон. Ефектът не беше постигнат посредством магия, както често предполагаха лишените от магическа дарба посетители, а представляваше напълно случаен и неочакван резултат от превръщането на сградата в зала. Това бе първият и най-стар дом на Гилдията, в който първоначално се помещаваха жилищата на магьосниците и техните чираци, както и стаите за обучение и срещи. Четири века по-късно, изправена пред бързо нарастващия брой на членовете си, Гилдията построи няколко нови сгради. И тъй като не желаеха да разрушат първия си дом, те премахнаха вътрешните стени, разположиха вътре пейки и столове и оттогава тук се провеждаха всички церемонии по приемане и дипломиране на маговете, срещите на гилдията и изслушванията.

От тълпата се отдели висока фигура, облечена в пурпурна роба и се устреми към Ротан. Той забеляза напрегнатото изражение на лицето на младия магьосник и се усмихна. Денил често се оплакваше, че в Гилдията не се случва нищо кой знае колко вълнуващо.

— Най-последно, стари приятелю. Как мина? — попита Денил.

Ротан скръсти ръце на гърдите си.

— Стар приятел, как ли не!

— Добре де, старо куче, тогава. — Денил махна презрително с ръка. — Какво каза Разпоредителят?

— Нищо. Просто поиска да му разкажа какво се случи. Оказва се, че единствено аз съм я видял.

— Просто е извадила късмет — отвърна Денил. — Защо останалите се опитаха да я убият?

Ротан поклати глава.

— Не мисля, че наистина са искали да го направят.

Жуженето на гласове бе прекъснато от звука на гонг и усиленият глас на Разпоредителя на Гилдията изпълни залата.

— Моля всички магьосници да заемат местата си.

Ротан се обърна и видя как масивните врати в дъното на залата се затварят. Групата облечени в мантии фигури се пръсна и магьосниците се отправиха към местата си покрай стените. Денил кимна към предната част на залата.

— Днес са ни на посещение редки гости.

Ротан проследи погледа на приятеля си. Върховните магове заемаха местата си. За да подчертаят авторитета и положението им в Гилдията, техните кресла бяха разположени в пет редици с лице към останалите. До тях се спускаха две тесни стълбища. В средата на най-задната редица стоеше огромно кресло, позлатено и украсено с бродерия на кралския инкол^[1] — стилизирана нощна птица. Креслото беше празно, но онези, които стояха от двете му страни, не бяха — на тях седяха двама магьосници, чиито мантии бяха препасани със златни пояси.

— Съветниците на краля — промърмори Ротан. — Интересно.

— Да... — отвърна Денил. — Чудя се, дали крал Мерин е преценил, че нашето събрание е достатъчно важно, за да му обърне внимание?

— Не достатъчно важно, за да дойде лично.

— Разбира се, че не — усмихна се Денил. — Иначе щеше да се наложи да се държим прилично.

Ротан сви рамене.

— Няма особена разлика, Денил. Дори съветниците му да не присъстваха, никой от нас няма да се осмели да каже нещо, което би премълчал в присъствието на краля. Не, те просто са тук, за да се убедят, че събранието няма да се ограничи само в празни приказки за това момиче.

Двамата стигнаха до обичайните си места и се настаниха. Денил се облегна назад и огледа залата.

— И всичко това заради някакво си мърляво улично хлапе.

Ротан се изкиска.

— Доста разбуни духовете, нали?

— Фергън не ни е почел с присъствието си — Денил огледа с присвити очи столовете, подредени покрай отсрещната стена, — но последователите му са тук.

Въпреки че Ротан не одобряваше публичното изразяване на неуважение по отношение на членове от Гилдията, този път не успя да съдържи усмивката си. Превзетите маниери на Фергън не предизвикваха симпатия у повечето магьосници.

— Доколкото си спомням от доклада на Лечителя, ударът е довел до значително нервно разстройство, изразяващо се в объркване и възбуда. Поради което той е счел за уместно да предпише на Фергън успокоителни.

Денил тихо изкукурига от удоволствие.

— Фергън спи! Когато разбере, че е пропуснал тази среща, ще бъде бесен!

Прозвуча гонг и шумът в залата започна да утихва.

— И както може да се предположи, Разпоредителят Лорлън беше най-разочарован, че лорд Фергън не може да представи своята версия на събитията — добави шепнешком Ротан.

Денил сподави смеха си. Ротан погледна към Върховните магове и видя, че всички вече са заели местата си. Само Разпоредителят Лорлън продължаваше да стои прав, с гонг в едната си ръка и чукче в другата.

Лицето на Лорлън бе необичайно сурово и мрачно. Ротан също стана сериозен, след като осъзна, че скорошното произшествие е първата значителна криза, с която Лорлън се сблъскваше, откакто беше избран на този пост. Той се справяше добре с текущите дела на

Гилдията, но мнозина се съмняваха, че ще бъде по силите му да се пребори с подобна криза.

— Свиках това събрание, за да обсъдим случилото се тази сутрин на Северния площад — започна Лорлън. — В дневния ред са включени два важни въпроса: убийството на невинен човек и наличието в града на магьосник, който е извън нашия контрол. Като за начало ще се заемем с първия, по-сериозен за нас проблем. Призовавам лорд Ротан като свидетел на събитието.

Денил погледна изненадано Ротан и се усмихна.

— Разбира се. Ти от години не си се изправял пред Съвета. Успех!

Ротан се надигна и хвърли изпепеляващ поглед на приятеля си.

— Благодаря ти, че ми напомни. Ще се справя.

Събралите се магьосници извързаха глави след него, докато той слизаше по стълбището, за да се изправи пред Висшите магове. Той приветства Разпоредителя с почтително кимване. Лорлън му кимна в отговор.

— Разкажете ни какво видяхте, лорд Ротан.

Ротан замълча за миг, подбирайки думите си. Когато се обръщаше към Гилдията, говорещият трябваше ясно и точно да изразява мислите си.

— Когато тази сутрин пристигнах на Северния площад, лорд Фергън вече беше там — започна той. — Заех мястото си до него и добавих силата си към щита. Неколцина от малките скитници започнаха да хвърлят камъни по нас, но както обикновено, ние не им обръщаме никакво внимание. — Ротан погледна към Висшите магове и установи, че те го слушат изключително внимателно. Той потисна нервното си потреперване — наистина отдавна не беше говорил пред Гилдията. — Изведнъж с крайцеца на окото си видях синкав проблясък и почувствах смущение в бариерата. Зърнах някакъв предмет да лети към мен, но преди да успея да реагирам, камъкът удари лорд Фергън в слепоочието и той припадна. Подхванах го, докато се свличаше, положих го на земята и проверих дали нараняванията му не са сериозни. Когато и други се притекоха на помощ, аз се огледах за човека, хвърлил камъка. — Ротан се усмихна сухо, припомняйки си отново случката. — Видях, че докато повечето младежи изглеждаха объркани и изненадани, една млада жена гледаше изумено ръцете си.

Когато двамата с лорд Фергън бяхме заобиколени от колегите си, аз я изгубих от поглед, но тъй като не можеха да определят който точно е хвърлил камъка, те поискаха да им покажа злосторника. — Той поклати глава. — Когато го направих, те приеха погрешно, че соча стоящото до девойката момче и... си отмъстиха.

Лорлън с жест го накара да замълчи. Той се обърна към насядалите пред него магьосници и погледът му се спря върху лорд Болкан, Предводител на Воините.

— Лорд Болкан, какво научихте от разпита на онези, които поразиха момчето?

Магьосникът с червена роба се изправи.

— Всичките деветнайсет магьосници бяха убедени, че нападението е било извършено от едно от момчетата, защото им се сторило невероятно, че някой извън Гилдията може да обучи момиче. Всички са искали просто да го обездвижат, а не да го ранят. Съдейки по описанията на свидетели, аз съм склонен да им вярвам. След разпитите стигнах до извода, че някои от обездвижващите удари са се слели и са породили нефокусиран огнен удар. Точно той е убил момчето.

Ротан си спомни тлеещата фигура. Усети, че му се повдига, и заби поглед в пода. Дори сливането да не се беше осъществило, залпът от деветнайсет мощни парализиращи удара щеше да предизвика ужасен шок в тялото на момчето. Не можеше да не се чувства виновен. Само ако се беше усетил навреме да действа самостоятелно, преди останалите да реагират...

— Това води след себе си няколко сериозни проблема — рече Лорлън. — Едва ли народът ще ни повярва, ако му кажем, че просто сме сбъркали. Едно извинение няма да е достатъчно. Трябва да се замислим за някакви компенсации. Дали да не изплатим обезщетение на семейството на младежа?

Неколцина от Висшите магове закимаха и Ротан чу одобрително мърморене зад гърба си.

— Ако бъде намерено, разбира се — добави един от Висшите.

— Боя се, че компенсацията няма да поправи вредата върху репутацията ни — намръщи се Лорлън. — Как да си върнем уважението и доверието на гражданите?

Отново се разнесе мърморене, след което се чу силен глас:

— Компенсацията е достатъчна.

— Ще мине време, хората ще забравят — додаде друг.

— Направихме всичко възможно.

И по-тихо, от дясната страна на Ротан:

— Това е само някакво си момче. На кого му пука?

Ротан въздъхна. Макар думите да не го изненадаха, те събудиха в него познатия гняв. Според закона Гилдията съществуваше, за да защитава останалите — и този закон не правеше разлика между бедни и богати. Някои магьосници неведнъж бяха заявявали, че жителите на копторите са крадци и не заслужават защитата на Гилдията.

— Няма какво повече да направим — каза лорд Болкан. — Богатите класи ще приемат, че смъртта на момчето е нещастен случай. Бедните няма да го направят и каквото и да сторим или кажем, няма да променим положението.

Разпределителят Лорлън се обърна към Висшите магове. Всички кимнаха едновременно.

— Много добре — каза той. — Ще се върнем към този въпрос на следващото ни събрание, след като сме имали време да оценим последствията от тази трагедия. — Той въздъхна дълбоко, изпъна се и обходи с поглед залата. — А сега по втория въпрос: магьосникът-отцепник. Някой друг, освен лорд Ротан виждал ли е момчето или как е хвърлило камъка?

Настъпи пълна тишина. Лорлън се намръщи разочаровано. Обикновено в дискусиите на събранията доминираха тримата Повелители на Школи: лейди Винара, лорд Болкан и лорд Сарин. Лейди Винара, Повелител на Лечителите, беше практична и сурова жена, която бе способна на рядка състрадателност и съчувствие. Грубоватият лорд Болкан беше наблюдателен и винаги се стараеше да проучи в детайли всеки въпрос, но беше способен да действа решително във всяка критична ситуация. Най-възрастният от тримата, лорд Сарин, може и да беше твърде рязък в преценките си, но винаги приемаше и чуждо мнение.

Лорен разчиташе точно на тяхното съдействие.

— Трябва да започнем с неоспоримите и потвърдени от свидетелите факти. Няма никакво съмнение, че колкото и невероятно да звучи, някакъв най-обикновен камък е пробил магическия щит. Лорд Болкан, възможно ли е това?

Воинът сви рамене.

— Щитът, използван от нас по време на Прочистването, е доста слаб — достатъчно мощен, за да спре снаряди, но не и магия. Съдейки по синкавата светкавица и смущението в полето, усетено от онези, които са поддържали щита, тук имаме работа точно с магия. Но за да бъде пробита бариерата, магията трябва да е съсредоточена в тази цел. Според мен нападателят е използвал магически удар — най-обикновен — изпратен заедно с камъка.

— Но защо тогава изобщо му е трябвал камъкът? — попита лейди Винара. — Защо просто не е използвал удар с приложена магия?

— За да замаскира удара? — предположи лорд Сарин. — Ако магьосниците бяха усетили приближаващия ги удар, те щяха да подсилят щита.

— Възможно е — каза Болкан, — но силата на удара беше използвана само за да пробие бариерата. Ако нападателят е имал враждебни намерения, лорд Фергън нямаше да се размине само с цицина на главата.

Винара се намръщи.

— Значи нападателят не е очаквал да нанесе голяма вреда? Тогава защо го е направил?

— За да демонстрира силата си — да изрази презрението си към нас, може би — отвърна Болкан.

Безбройните бръчки по лицето на Сарин станаха още по-дълбоки. Ротан поклати глава. Забелязвайки това, Болкан го погледна и се усмихна.

— Не сте ли съгласен, лорд Ротан?

— Тя въобще не очакваше подобен резултат от своите действия — обясни Ротан. — Съдейки по изражението на лицето ѝ, момичето беше абсолютно изненадано и шокирано от онова, което беше направило. Убеден съм, че все още е необучена.

— Невъзможно — поклати глава Сарин. — Все някой трябва да е освободил силата ѝ.

— И да я е научил да я контролира, надявам се — добави Винара.

— Иначе ще се изправим пред друг сериозен проблем.

Изведнъж всички в залата се разшумяха, подхвърляйки най-различни предположения. Лорлън вдигна ръка и гласовете утихнаха.

— Когато лорд Ротан ми разказа какво е видял, аз повиках лорд Соланд в стаята си и го попитах дали, докато е изучавал историята на Гилдията, е прочел нещо за магьосници, чиято сила се е появила и развила без помощта на учител. — Лицето на Лорлън беше сериозно. — Оказва се, че нашето предположение, че силата на един магьосник може да бъде освободена само от друг магьосник, е напълно погрешно.

— Има писмени доказателства, че в първите векове от съществуването на Гилдията някои субекти, дошли да се обучават при нас, вече са практикували магия. Силите им са се развили естествено, докато съзрявали физически. И тъй като ние започнахме да приемаме и посвещаваме начинаещите още в най-ранна възраст, повече не са били отбелязвани случаи на естествено освобождение на силата. — Лорлън посочи седалките в единия край на залата. — Помолих лорд Соланд да събере всички известни факти за този феномен и сега ще го помоля да излезе отпред и да сподели какво е научил.

Един възрастен магьосник се надигна от мястото си и тръгна надолу по стълбището. Всички мълчаливо изчакаха стареца да заеме мястото си до Ротан. Соланд поздрави Върховните магове със сдържано кимване.

— Допреди петстотин години — започна той с треперлив старчески глас — мъжете и жените, които искали да изучават магията, трябвало да потърсят някой магьосник, който да ги приеме за ученици. Те били подлагани на проверка и подбирани според мощта на силата им и според това колко били готови да заплатят. Заради тази традиция в началото на обучението си някои чираци вече били напълно пораснали, тъй като за да се събере необходимата сума за обучението са били необходими дълги години труд или богато наследство. Но понякога се появявали някой младеж или девойка, чиито сили били вече „освободени“, както се изразявали в онези времена. Тези хора били известни като „натурали“ и никога не им било отказвано обучение. За това имало две причини. Първо, силата им вече била твърде голяма. Второ, те трябвало да се научат на Контрол. — Възрастният мъж направи пауза, след което гласът му прозвуча още по-пискливо.

— Вече знаем какво става, когато новациите не могат да овладеят Контрола. Ако тази млада жена е натурал, то ние трябва да очакваме да е много по-силна от средностатистическия магьосник. Ако не бъде

намерена и научена на Контрол, тя може да се превърне в сериозна заплаха за града.

Последвалата тишина не продължи дълго. Залата зажува от множество разтревожени гласове.

— Ако нейната сила наистина се е освободила сама — отбеляза лорд Болкан.

Възрастният магьосник кимна:

— Разбира се, не бива да се изключва вероятността някой вече да я е обучил.

— Тогава трябва да я намерим — както и онези, които са я обучили — заяви някой с нетърпящ възмущение тон.

В залата отново избухнаха спорове, но гласът на Лорлън се извиси над врявата:

— Ако се окаже маг-отцепник, законът ни задължава да я отведем заедно с учителите ѝ при краля. Ако е натурал, трябва да я обучим на Контрол. И в двата случая трябва да я открием.

— Но как? — разнесе се нечий глас.

Лорлън извърна глава.

— Лорд Болкан?

— Чрез систематично претърсване на копторите — отвърна Воинът. След което се обърна и погледна към кралските съветници. — Ще ни трябва помощ.

Лорлън повдигна вежди и проследи погледа на Болкан.

— Гилдията моли официално за помощ Градската стража.

Съветниците размениха погледи и кимнаха.

— Молбата е удовлетворена — отвърна единият.

— Трябва да започнем колкото се може по-скоро — рече Болкан.

— За предпочитане още донечка.

— Ако искаме в това да участва и Стражата, то ще се наложи да почакаме — трябва им време да се организират. Предлагам да започнем утре сутринта — отвърна Лорлън.

— Ами уроците? — попита някой.

Лорлън погледна към магьосника, който седеше до него.

— Предполагам, че още един ден за самоподготовка няма да навреди на напредъка на новациите.

— Един ден не е от значение — повдигна рамене Джерик, вечно недоволният директор на Университета. — Но ще успеем ли да я

намерим за това време?

Лорлън сви устни.

— Ако не успеем да я открием, ще се съберем отново тук утре вечерта, за да обсъдим кой ще се заеме с търсенето.

— Мога ли да предложа нещо, Разпоредителю Лорлън?

Щом чу гласа, Ротан потрепна изненадано. Той се обърна и видя изправилия се Денил.

— Да, лорд Денил? — отвърна Лорлън.

— Жителите на копторите навярно ще се опитат да попречат на претърсването, а момичето сигурно ще се скрие от нас. Ще имаме по-големи шансове за успех, ако се вмъкнем дегизирани в бедняшките квартали.

Лорлън се намръщи.

— Как предлагате да се дегизираме?

Денил сви рамене.

— Колкото по-малко набиваме в очи, толкова по-големи са шансовете ни за успех. Предлагам поне част от нас да са облечени като тях. Разбира се, щом си отворим устата, те веднага ще ни разкрият, но...

— Категорично не — прогърмя гласът на Болкан. — Как ще изглежда, ако ни разкрият, облечени като долни просяци? Ще ни съсипят от подигравки из целите Обединени земи.

Разнесоха се одобрителни викове. Лорлън бавно кимна.

— Съгласен съм. Ние, като магьосници, имаме право да влизаме във всяка къща в града. Търсенето ни ще претърпи провал, ако не носим мантиите си.

— А как ще разберем кого именно да търсим? — попита Винара.

Лорлън погледна към Ротан.

— Помните ли как точно изглежда момичето?

Ротан кимна. Той отстъпи назад, затвори очи и извика в паметта си образа на малко, кльощаво момиче със слабо, детинско лице. Призова силата си, отвори очи и напрегна волята си. Във въздуха се появи слабо сияние, което бързо прие формата на леко прозрачно лице. В паметта му изникнаха нови подробности и постепенно се появи облеклото ѝ: безцветен шал на главата, груба риза с качулка, панталони. Когато илюзията придоби окончателен вид, той погледна към Висшите магове.

— Това ли е нападателят? — промърмори Болкан. — Та тя е още дете!

— Малък пакет с голяма изненада в него — рече сухо Сарин.

— Ами ако не е това нападателят? — попита Джерик. — Ами ако лорд Ротан греши?

Лорлън погледна към Ротан и леко се усмихна.

— Засега приемаме, че е прав. Скоро ще разберем потвърждавали се неговата версия от градските клюки, а може дори да открием свидетел. — Той кимна към илюзията. — Достатъчно, лорд Ротан.

Ротан махна с ръка и илюзията изчезна. Когато отново вдигна очи, той срещна преценяващия поглед на лорд Сарин.

— И какво ще правим с нея, след като я намерим? — попита Винара.

— Ако е отцепничка, ще приложим закона — отвърна Лорлън. — Ако не е, ще я обучим да контролира силата си.

— Да, разбира се, а след това?

— Мисля, че лейди Винара имаше предвид дали трябва да я приемам сред нас? — рече Болкан.

Залата отново се изпълни с глъч.

— Не! Тя сигурно е крадла!

— Тя ни нападна! Трябва да я накажем, а не да я награждаваме!

Ротан поклати глава и въздъхна. Макар и да нямаше закон, който да забранява приемането на деца от низшите класи, Гилдията търсеше ученици единствено сред децата от Домовете.

— Гилдията не е приемала чираци извън Домовете от векове — рече тихо Болкан.

— Но ако Соланд е прав, тя може да е могъща магьосница — напомни му Винара.

Ротан прикри усмивката си. Повечето жени-магове ставаха Лечители и той знаеше, че лейди Винара щеше охотно да затвори очи за низшия произход на момичето, стига това да ѝ осигури още една талантива помощничка.

— „Силата не е благословия, ако магьосникът е покварен“ — цитира Сарин. — Тя може да е крадла, дори проститутка. Какво влияние за човек с такова минало върху нашите ученици? Как бихме да сме сигурни, че тя ще спазва нашите закони?

Винара повдигна изумено вежди.

— Значи предлагате да ѝ покажем на какво е способна, а после просто да блокираме силата ѝ и да я тласнем към беднотията?

Сарин кимна. Винара погледна Болкан, който сви рамене. Ротан преглътна възраженията си и се насили да запази мълчание. Лорлън изглежда мълчаливо тримата магьосници, а изражението на лицето му не изразяваше нищо.

— Поне трябва да ѝ дадем шанс — каза Винара. — Ако съществува и най-малката вероятност тя да приеме законите ни и да се превърне в достойна млада жена, то ние трябва да ѝ дадем тази възможност.

— Колкото повече се разгръща силата ѝ, толкова по-трудно ще ни бъде да я блокираме — напомни ѝ Сарин.

— Знам — наведе се Винара напред, — но няма да е невъзможно. Освен това приемайки я в Гилдията, ние ще се представим в най-добра светлина. Малко щедрост и доброта ще бъдат значително по-полезни за пострадалата ни репутация, отколкото блокирането на силата ѝ и връщането ѝ в копторите.

Болкан повдигна вежди.

— Така е. Освен това ако обявим намеренията си да приемем момичето сред нас, това ще ни спести главоболията по издирването ѝ. Щом научи, че може да стане магьосница, с всичките произтичащи от това ползи, тя сама ще дойде при нас.

— И загубата на тези блага може да се окаже достатъчна, за да я избави от изкушението да се върне към някогашния си начин на живот — добави Сарин.

Лейди Винара кимна. Тя огледа залата, погледът ѝ се спря на Ротан и тя присви очи.

— Вие какво мислите за това, лорд Ротан?

Ротан изкриви устни в скептична усмивка.

— Съмнявам се, че след днешните събития тя ще повярва на каквото ѝ да било от нашите уста.

Лицето на Болкан помръкна.

— Така е. Може би първо трябва да я хванем, а след това да ѝ разкрием добрите си намерения.

— В такъв случай няма смисъл да чакаме сама да се обърне към нас — заключи Лорлън. — Започваме търсенето ѝ утре сутрин, както възнамерявахме. — Той сви устни и се обърна към подиума.

Ротан също погледна нагоре. Между местата на Разпоредителя и краля се намираше креслото на главата на Гилдията: Върховният повелител Акарин. Облеченият в черна роба магьосник не беше произнесъл нито дума, но това не беше нещо необичайно. Макар да не беше тайна, че лорд Акарин може да промени хода на дебатите само с няколко подхвърлени фрази, той обикновено предпочиташе да запази мълчание.

— Върховни повелителю, имате ли някакви основания да подозирате присъствието на магове-отцепници в бедняшките квартали? — попита Лорлън.

— Не. В копторите няма никакви отцепници — отвърна Акарин.

Ротан се намираше достатъчно близо, за да забележи как Болкан и Винара бързо размениха погледи. Той прикри усмивката си. За изключително изострените сетива на Върховния повелител се носеха легенди и почти всички магьосници в по-голяма или по-малка степен благоговееха пред него. Лорлън кимна, обърна се към залата и удари гонга. Звънът му отекна в стените, силният шум утихна и премина в тихо мърморене.

— Решението за съдбата на момичето ще бъде взето след като я открием и преценим характера ѝ. Засега трябва да се съсредоточим върху намирането ѝ. Търсенето започва в четвъртия час утре сутринта. Онези от вас, които смятат, че имат сериозна причина да останат в Гилдията, нека подготвят молбата си и да я предадат на помощника ми още тази вечер. Обявявам събранието за закрито.

Залата се изпълни с шумоленето на мантии и тропота на ботуши. Ротан отстъпи встрани, пропускайки първия от Висшите магове, който стана от креслото си и се отправи към страничния изход от залата. После се обърна и изчака Денил, който идваше към него, проправяйки си път през тълпата излизачи магьосници.

— Чу ли какво каза лорд Керин? — попита Денил. — Той иска да накажем момичето, защото е нападнало скъпия му приятел Фергън. Според мен тя едва ли можеше да избере по-подходяща цел.

— Знаеш ли, Денил... — започна Ротан.

— ... а сега ни карат да се ровим из копторите — разнесе се нечий глас зад тях.

— Не знам кое е по-ужасно: това, че са убили момчето или това, че са пропуснали момичето — отвърна някой друг.

Ужасен от чутото, Ротан се извърна към говорещия, възрастен алхимик, който беше твърде зает да изучава навъсено пукнатините в пода, за да забележи реакцията му. Когато магьосникът мина покрай него, Ротан поклати глава.

— Тъкмо мислех да ти правя забележка, че съдиш хората твърде строго, Денил, но като че ли няма смисъл, нали?

— Не — съгласи се Денил и стори път на Разпоредителя Лорлън и Върховния повелител.

— Ами ако не я намерим? — попита Разпоредителят своя спътник.

Върховният повелител тихо се засмя.

— Не се тревожете, ще я намерите — по един или друг начин. Разбира се за предпочитане е това да стане още утре.

Ротан поклати глава след двамата отдалечаващи се висши магьосници.

— Само мен ли ме е грижа какво ще се случи с горкото момиче?

Той усети ръката на Денил на рамото си.

— Разбира се, че не. Но все пак, приятелю, надявам се, че нямаш намерение да изнасяш лекции за милосърдието точно на него.

[1] Инкол — квадратен символ, не много различен от фамилния герб, пришит върху ръкав или ръкавел. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 3

СТАРИ ПРИЯТЕЛИ

Тя е лепка.

Гласът беше мъжки, младежки и непознат. „Къде се намирам?“ — помисли си Сония. Като за начало, лежеше на нещо меко. Може би легло? „Не си спомням да съм си лягала...“

— Няма начин.

Гласът беше на Херин. Досети се, че той я защитава. Тогава проумя думите на непознатия и я заля вълна от закъсняло облекчение. На жаргона на копторите лепка означаваше шпионин. Ако Херин се беше съгласил, то тогава я очакваха големи неприятности... Но всъщност на кого е шпионин?

— Че какво друго може да е? — не се отказваше непознатият. — Тя владее магията. Магьосниците се обучават в продължение на години. Кой тукашен може да я научи на това?

Магия? Поток от спомени нахлу в главата ѝ: площадът, магьосниците...

— Магия или не, аз я познавам откакто се знаем със Сери — каза Херин на момчето. — Винаги си е била нормално момиче.

Сония едва чуваше думите му. Тя сякаш се видя отстрани как хвърля камъка, как той преминава през бариерата и улучва магьосника. „Аз го направих — помисли си тя. — Но това не е възможно...“

— Но ти сам ми каза, че не си я виждал няколко години. Кой знае къде се е навъртала през това време.

Тогава Сония си спомни как беше почувствала нещо в себе си — нещо, което не би трябвало да притежава...

— Живяла е със семейството си, Баръл — отвърна Херин. — Аз ѝ вярвам, Сери ѝ вярва и това е достатъчно.

„... и Гилдията знае, че аз го направих!“ Старият магьосник я беше видял, беше я посочил на останалите. Тя потръпна при спомена за димящото тяло.

— Да не кажеш, че не съм те предупредил. — Баръл все още не беше напълно убеден, но в гласа му се усети примирение. — Ако те

прецака, не забравяй кой те е пред...

— Мисля, че е будна — промърмори друг познат глас. Сери. Намираше се някъде наблизно.

Херин въздъхна.

— Излез, Баръл.

Сония чу отдалечаващи се стъпки, последвани от затваряне на врата.

— Стига си се преструвала, че спиш, Сония — промърмори Сери.

Нечия ръка докосна лицето ѝ и момичето отвори очи. Той стоеше наведен над нея, ухилен до уши.

Сония се надигна на лакът и се огледа. Лежеше в едно старо легло в непозната стая. Докато спускаше краката си на пода, Сери я изгледа преценяващо.

— Изглеждаш по-добре — отбеляза той.

— Чувствам се добре — съгласи се тя. — Какво се случи? — Тя вдигна глава към Херин, който застана пред нея. — Къде се намирам? Колко е часът?

Сери се засмя.

— Добре е.

— Не си ли спомняш? — Херин се приведе така, че да може да я погледне в очите.

Сония поклати глава.

— Помня как вървахме по улицата, но... — Тя разпери ръце. — Но не и как съм се озовала тук.

— Херин те донесе тук — разнесе се женски глас. — Каза, че си заспала, докато сте вървели.

Сония се обърна и видя млада жена, която седеше на стола зад нея. Лицето ѝ изглеждаше познато.

— Дония?

Момичето се усмихна.

— Точно така. — Тя потропа с токче по пода. — Намираш се в странноприемницата на баща ми. Той ни позволи да те доведем тук. Проспа цялата нощ.

Сония отново се огледа и устните ѝ се разтеглиха в усмивка при спомена как момчетата се опитваха да подкупят Дония да им краде

халби с бол^[1] от пивницата. Пивото беше силно и им замайваше главите.

Странноприемницата на Гелин се намираше близо до Външната стена, в онази част от бедняшките квартали, която се наричаше Нортсайд и където се намираха най-прилично изглеждащите постройки. Жителите на този район наричаха копторите Външния кръг, напук на всеобщото мнение, че бедняшките квартали не са част от града.

Сония предположи, че се намира в една от стаите за гости. Почти цялото пространство беше заето от леглото, очукания стол, на който седеше Дония и една малка маса. Прозорците бяха покрити със стари, избелели листи хартия. По слабата светлина, която проникваше през тях, Сония предположи, че е ранно утро.

Херин се обърна към Дония и ѝ махна да се приближи. Обви собственически талията ѝ с ръка и я притегли към себе си. Дония му се усмихна влюбено.

— Дали няма да ни стъкнеш нещо за хапване? — попита я той.

— Ще видя какво мога да направя. — Дония се обърна бавно към вратата и се измъкна от стаята.

Сония погледна въпросително Сери и в отговор получи самодоволна усмивка. Херин се отпусна отново в стола си, погледна към нея и се намръщи.

— Сигурна ли си, че си по-добре? Снощи никаква те нямаше.

Тя сви рамене.

— Всъщност се чувствам много добре. Все едно хубаво съм се наспала.

— Наспа се. Почти цял ден прекара в леглото. — Той отново я изгледа преценяващо. — Какво се случи, Сония? Ти хвърли онзи камък, нали?

Сония преглътна, гърлото ѝ изведнъж пресъхна. За миг се зачуди, дали ще ѝ повярват, ако отрече всичко.

Сери положи ръка на рамото ѝ и лекичко го стисна.

— Не се тревожи, Сония. Ако не искаш, няма да кажем на никого за това.

Момичето кимна.

— Аз бях, но... Не знам какво се случи.

— Магия ли използва? — попита нетърпеливо Сери.

Сония отмести поглед.

— Не знам. Просто си пожелах камъкът да премине през бариерата и... той премина.

— Ти проби магьосническата стена — каза Херин. — Това няма как да стане без магия, нали? Обикновено камъните отскачат от нея.

— Освен това имаше някакво проблясване — добави Сери.

Херин кимна.

— И магьосниците определено бяха много възбудени.

Сери се наведе към нея.

— Мислиш ли, че ще успееш да го направиш пак?

Сония го погледна слисано.

— Пак ли?

— Не същото, разбира се. Няма да те караме да замеряш магьосниците с камъни — като че ли не им харесва особено. Говоря за нещо друго. Ако се получи, значи наистина притежаваш магия.

Тя потръпна.

— Мисля, че не искам да го научавам.

Сери се засмя.

— И защо? Само помисли какво ще можеш да правиш! Ще бъде страхотно!

— Като за начало никой няма да смее да ти посегне — каза Херин.

Тя поклати глава.

— Напротив. Ще се надъхат още повече. — Сония се намръщи. — Всички мразят магьосниците. И мен ще ме намразят.

— Всички мразят магьосниците от Гилдията — отвърна Сери. — Всички те идват от Домовете. Интересуват се единствено от себе си. А всички знаят, че ти си обитател също като нас.

Обитател. След двете години, прекарани в града, леля й и чичо й бяха спрели да се наричат така, както се наричаха жителите на копторите. Бяха успели да се измъкнат от там. Вместо това започнаха да се наричат занаятчии.

— Обитателите ще се радват да имат свой собствен магьосник — продължи да настоява Сери, — особено когато започнеш да вършиш разни добри дела.

Сония поклати глава.

— Добри дела? Магьосниците не правят нищо добро. Защо обитателите ще решат, че аз съм по-различна от тях?

— Да вземем например лекуването — каза той. — Нали Ранел има болен крак? Ти ще можеш да го излекуваш!

Дъхът ѝ секна. При мисълта за болките, които изпитваше чичо ѝ, тя изведнъж разбра ентусиазма на Сери. Наистина щеше да е чудесно, ако успее да оправи крака на чичо си. А ако успее, защо да не помогне и на други?

Тогава се сети за отношението на Ранел към „доктората“, които бяха лекували крака му. Тя отново поклати глава.

— Хората не се доверяват на докторята, защо ще повярват на мен?

— Защото хората никога не знаят дали докторята ще ги излекуват или от лечението ще им стане още по-зле — търпеливо обясни младежът. — Те се страхуват, че ще се разболеят още повече.

— А магията направо ги ужасява. Ще решат, че може да съм изпратена от магьосниците, за да ги премахна.

Сери се засмя.

— Това вече са глупости. Никой няма да си го помисли.

— Ами Баръл?

Лицето му се изкриви кисела гримаса.

— Баръл е глупак! Не всички мислят като него.

Сония изсумтя.

— Дори и така да е, аз не знам нищо за магията. Ами ако хората решат, че наистина мога да ги излекувам? Няма да ме оставят на мира, а аз няма да мога да направя нищо, за да им помогна.

Сери се намръщи.

— Така си е. — Той погледна към Херин. — Тя е права. Това може да завърши зле. Дори Сония да се реши отново да опита магията си, ще се наложи известно време да го пазим в тайна.

Херин сви устни и кимна.

— Ако някой попита дали можеш да правиш магии, ще му кажем, че нищо не си направила. Че сигурно магьосниците са изгубили концентрация или нещо такова и затова камъкът е успял да мине през бариерата.

Сония го погледна, изпълнена с надежда.

— Може би точно това се е случило. Може пък нищо да не съм направила.

— Ако не успееш отново да използваш магия, можеш да бъдеш сигурна, че е така — потупа я Сери по рамото. — А ако се получи, ще се погрижим никой да не разбере за това. След няколко седмици всички ще смятат, че магьосниците са объркали нещо, а след някой друг месец вече ще са забравили за теб.

Леко почукване на вратата накара Сония да подскочи. Херин се надигна и пусна Дония вътре. Момичето носеше поднос с халби и голяма чиния с комати хляб.

— Ето — каза тя, поставяйки подноса на масата. — По една халба бол за всеки, за да отпразнуваме завръщането на един стар приятел. Херин, татко иска да отидеш при него.

— По-добре да видя какво иска. — Херин вдигна една халба и я пресуши. — До после, Сония — каза той. После прегърна Дония през кръста и изведе кискащото се момиче от стаята. Когато вратата се затвори зад тях, Сония поклати глава.

— От кога продължава това?

— Те двамата ли? — попита Сери с пълна уста. — Почти година, мисля. Херин каза, че ще се ожени за нея и ще наследи пивницата.

Сония се засмя.

— Гелин наясно ли е с това?

Сери се усмихна.

— Поне още не е изгонил Херин оттук.

Сония взе коматче черен хляб, замесен от каръново^[2] брашно и щедро ароматизиран с подправки. Щом го ухапа, стомахът ѝ възмутено ѝ напомни, че повече от ден не беше слагала нищо в него, и тя стръвно задъвка. Волът беше повкиснал, но прокарваше добре соления хляб. Щом приключиха с храненето, Сония седна на стола и въздъхна.

— Когато Херин се заеме с пивницата, ти с какво ще се занимаваш?

Сери повдигна рамене.

— С разни неща. Ще крада бол от Херин. Ще уча децата му как да разбиват ключалки. Поне тази зима ще ни бъде топло. А ти с какво ще се занимаваш?

— Не знам. Джона и Ранел казаха... Ох! — Тя скочи от стола. — Така и не можахме да се срещнем! Те не знаят къде съм!

Сери махна презрително с ръка.

— Те са някъде наоколо.

Тя опипа трескаво колана си и установи, че кесията ѝ все още виси на кръста, тежка и пълна с монети.

— Доста нещо си спестила — отбеляза Сери.

— Ранел каза, че всеки от нас трябва да вземе част от парите и да тръгне сам към копторите. Трябва да сме ужасни каръци, за да ни претърсят и тримата. — Тя го погледна с присвити очи. — Знам колко пари има вътре.

Той се разсмя.

— Аз също. Всичките са си на мястото. Хайде, ще ти помогна да намериш вашите.

Те излязоха в късия коридор, спуснаха се по тясната стълба и се озоваха в познатата зала. Както винаги, въздухът беше пропит с алкохолни изпарения, носеше се смях и се долавяха откъслечни бръщолевения и ругатни. На масата, където се разливаше гъстата напитка, се беше облегнал един грамаден мъж.

— Добро утро, Гелин — извика Сери.

Мъжът присви късогледите си очи и се ухили на Сония.

— Здравсти! Това е малката Сония, нали? — Гелин се приближи до тях и я тупна по рамото. — Като гледам, много е пораснала. Още помня как крадахте от бола ми, момиче. Ти беше много пъргава малка крадла.

Сония се ухили и погледна към Сери.

— И това беше моя идея, нали, Сери?

Той разпери ръце и невинно примигва.

— За какво говориш, Сония?

Гелин се разсмя.

— Ето до какво води размотаването с Крадците. Как са родителите ти?

— Имаш предвид леля Джона и чичо Ранел?

Той махна с ръка.

— Същите.

Сония сви рамене и набързо му разказа как са ги прогонили от бараките. Гелин съчувствено кимаше.

— И сега сигурно се чудят къде съм се изгубила — завърши тя.
— Аз...

Вратата на пивницата се затръшна и Сония подскочи като ужиlena. В стаята настана тишина и всички погледнаха към входа. Херин стоеше облегнат на рамката, дишаше тежко, а челото му блестеше от пот.

— По-внимателно с вратата ми — извика Гелин.

Херин вдигна глава. Щом зърна Сония и Сери, той пребледня и се втурна към тях. Хвана момичето за ръката и я повлече след себе си към кухнята. Сели тръгна след тях.

— Какво има? — прошепна той.

— Магьосниците претърсват копторите — рече задъхано Херин.
Сония го погледна ужасена.

— Те са тук? — възкликна Сери. — Защо?

Херин погледна многозначително към Сония.

— Търсят мен — въздъхна тихо тя.

Херин кимна мрачно и се обърна към Сери.

— Какво ще правим?

— Близо ли са?

— Много. Тръгнали са от Външната стена навън.

Сери подсвирна.

— Близо са.

Сония притисна ръка към гърдите си. Сърцето ѝ тупкаше бързо.
Тя усети, че ѝ се повдига.

— Разполагаме само с няколко минути — каза им Херин. —
Трябва да се махнем оттук. Те претърсват всяка сграда.

— Значи трябва да я скрием на място, където вече са били.
Сония се облегна на стената и коленете ѝ омекнаха при спомена за овъгленото тяло на площада.

— Те ще ме убият! — изпъшка тя.

Сери я погледна.

— Не, Сония — рече твърдо той.

— Убиха онова момче... — Тя потрепери.

Той я хвана за раменете.

— Няма да го допуснем, Сония.

Погледът му беше твърд, а изражението на лицето —
непривично сурово. Сония се опита да открие в него някаква

неувереност, но безуспешно.

— Вярваш ли ми? — попита той.

Тя кимна. Той се усмихна.

— Да вървим, тогава.

След тези си думи той дръпна момичето от стената и я поведе през кухнята към вратата, следван от Херин. Излязоха през друга врата и се озоваха на кална уличка. Сония потрепери от студения зимен вятър, който се промуши под дрехите ѝ.

Малко преди края на уличката те се спряха. Сери им каза да изчакат, докато провери дали пътят е чист. Той се промъкна до ъгъла, надникна към улицата и бързо се върна, поклащайки глава. Махна им с ръка да се връщат обратно.

Някъде по средата на улицата Сери се приближи до една от каменните стени и повдигна вградената малка желязна решетка. Херин погледна неуверено приятеля си, после се наведе и пропълзя в разкрилия се проход. Сония го последва и се озова в тъмен тунел. Херин ѝ помогна да се изправи и бързо я бутна към стената, освобождавайки място за Сери, който се шмугна вътре, без да се помайва. Решетката тихо се затвори — ако се съдеше по липсата на издайническо изскърцване, пантите ѝ бяха смазвани редовно.

— Сигурен ли си? — прошепна Херин.

— Крадците ще бъдат твърде заети с укриването на своите тайници от магьосниците и въобще няма да ни забележат — успокои го Сири. — Освен това няма да стоим много тук. Сония, хвани ме за рамото.

Тя се хвана здраво за палтото му. Ръката на Херин полегна твърдо на рамото ѝ. Тримата потеглиха напред в тъмния тунел. Сония се опита да различи нещо в мрака, сърцето ѝ сякаш щеше да изскочи от гърдите. От отговора на Сери беше разбрала, че са влезли в един от проходите на Крадците.

Използването на подземната мрежа от тунели без разрешение беше забранено и тя беше чувала страховити истории за наказанията, които Крадците налагаха на нарушителите.

Откакто се помнеше, хората винаги бяха наричали шеговито Сери „приятел на Крадците“. Зад това прозвище се криеше едновременно и страх, и уважение. Момичето знаеше, че бащата на Сери е бил контрабандист, така че бе възможно младежът да е

наследил някои привилегии и връзки. Така или иначе тя не беше виждала никакви доказателства за това и винаги бе подозирала, че Сери просто се възползва от славата си, за да запази положението си на дясна ръка на Херин. Доколкото ѝ беше известно, той не познаваше никого от Крадците и сега тя просто бързаше към гибелта си.

Само че Сония предпочиташе вероятността да се срещне с Крадците, отколкото сигурната смърт от ръцете на магьосниците. Крадците поне не я търсеха.

Тъмнината се сгъсти още повече и Сония вече можеше да различи единствено смътни сенки. Скоро, обаче, отново просветля; приближаваха се до поредната решетка. Сери сви в друг коридор и те потънаха в нов тъмен тунел. Направиха още няколко завоя, преди окончателно да спрат.

— Би трябвало вече да са минали оттук — прошепна той на Херин. — Ще останем колкото да си купим нещо и ще продължим. Трябва да се свържеш с останалите и да им кажеш да не споменават на никого за Сония. Току-виж хората решили, че могат да спечелят нещо от нас, като ни заплашат, че ще я издадат на магьосниците.

— Ще се погрижа за всичко — увери го Херин. — Ще разбере са успели да издрънкат нещо и ще им наредя да си затварят устите.

— Отлично — отвърна Сери. — Така, значи сме дошли да си купим малко айкер^[3] и това е.

В тъмнината се разнесоха тихи звуци, отвори се някаква врата и те се озоваха под ярката дневна светлина, в курник, пълен с расуци^[4].

При вида на непознатите птиците се развълнуваха, размахаха късите си, безполезни крилца и запищяха пронизително. Звукът отекна в каменните стени на малкото дворче. През близката врата надникна някаква жена. Щом видя Сония и Херин в курника, тя се намръщи сърдито.

— Хей! Кои сте вие?

Сония се обърна за помощ към Сири и го видя да клечи зад нея и да рови в прахта, прикривайки следите им. Той се изправи и се ухили на жената.

— Идваме ти на гости, Лария.

Жената го погледна. Намръщеното ѝ лице грейна в усмивка.

— Серини! Винаги ми е приятно да те виждам! Това твои приятели ли са? Добре дошли! Добре дошли! Заповядайте вкъщи да ви

почерпя с рака^[5].

— Как върви търговията? — попита Сери, щом излязоха от курника и последваха Лария в една малка стаичка. Половината ѝ беше заета от тясно легло, а в останалото място бяха разположени печка и маса.

Жената се намръщи.

— Тежък ден. Преди по-малко от час имах посетители. Много любопитни се оказаха.

— Посетители, облечени с мантии? — попита Сери.

Тя кимна.

— Изкараха ми акъла. Навсякъде ровиха, но нищо не намериха, ако ме разбираш. Но стражниците намериха. Сигурна съм, че ще се върнат, но дотогава няма да е останало нищо за намиране. — Тя се изкиска. — Твърде късно ще бъде. — Тя млъкна, докато слагаше вода да възври на печката. — А вие защо сте дошли?

— За същото като всички останали.

В очите на Лария проблесна весело пламъче.

— Готвите се за весела нощ, а? Колко предлагаш?

Той се усмихна.

— Доколкото си спомням, ти ми дължиш една услуга.

Жената сви устни и присви очи.

— Чакай тук.

Тя излезе от стаята. Сери въздъхна и седна на леглото, което силно изскърца.

— Успокой се, Сония — рече той. — Вече са били тук. Втори път няма да се върнат.

Тя кимна. Сърцето ѝ не спираше да бие ускорено и стомахът я присвиваше. Тя си пое дълбоко дъх и се облегна на стената. Водата завря. Сери взе от масата бурканче с тъмен прах и сипа по лъжичка в приготвените от Лария чаши. Стаята се изпълни с познат, пикантен аромат.

— Вече можем да сме сигурни, Сония — каза Херин и с благодарност прие продадената му от Сери чаша.

Тя се намръщи.

— В какво?

— Че си използвала магия. — Той се ухили. — Нямахте да те търсят, ако не смятаха така, нали?

С нетърпелив жест Денил пресуши влагата от мантията си. Над финото сукно се издигнаха облаци пара. Стреснатите стражници отскочиха встрани, но когато пронизващият вятър разнесе мъглата, те се върнаха по местата си. Мъжете се движеха в строга формация — двама пред магьосника, двама зад него. Идиотска предпазна мярка. Обитателите не бяха чак толкова глупави, че да ги нападнат. А дори и да го бяха направили, същите тези стражници щяха да се втурнат към Денил в търсене на защита.

Улавяйки тъжния поглед на единия от стражниците, Денил усети лек пристъп на вина. Денят едва започваше, а те вече бяха изнервени и непочтителни. Денил си напомни, че ще се наложи да ги търпи цял ден и си обеща да се опита да се държи по-дружелюбно.

За стражниците претърсването беше като празник — много по-интересно от часовете висене край портите или патрулирането по градските улици. Въпреки горещото им желание да нахлуят в тайните складове и бардаци на контрабандистите, от тях реална полза нямаше. Денил нямаше нужда от помощта им при разбиването на заключени врати и отварянето на контейнери, а и жителите на бедняшките квартали, макар и неохотно, му оказваха съдействие.

Въздъхна... Беше видял достатъчно, за да разбере, че мнозинството от тези хора знаеха много добре как да скрият онова, което не искаха да бъде намерено. Освен това бе забелязал прикритите усмивки на лицата, които го наблюдаваха. Какви ли са шансовете на стотина магьосници да намерят някакво си незабележително девойче сред хилядите жители на копторите?

Никакви. Денил стисна зъби, припомняйки си думите на лорд Болкан от предишната вечер. „Как ще изглежда, ако ни разкрият, облечени като долни просяци? Ще ни съсипят от подигравки из целите Обединени земи“. Той изсумтя. А нима сега не изглеждаха като глупаци?

Остра воня го удари в носа. Той погледна към задръстената от нечистотии канавка. Хората, които стояха край нея, побързаха да се махнат. С огромно усилие на волята магьосникът си пое дълбоко дъх и наложи на лицето си безизразна маска.

Той не обичаше да плаши хората. Да ги впечатлява? Да. Да внушава благоговение? Определено. Но не и да ги плаши. Винаги се смущаваше, когато при приближаването му хората отстъпваха встрани

и без да свалят поглед от него, изчакваха да отминe. Децата бяха посмели, следваха го на известно разстояние, но щом ги погледнеше, те се пръсваха на всички страни. Мъжете и жените, млади и стари, го наблюдаваха предпазливо. Всички изглеждаха сурови и коварни. Той се зачуди колко ли от тях работят за Крадците...

Денил се спря.

Крадците...

Стражниците също спряха и го погледнаха въпросително. Той не им обърна внимание.

Ако слуховете бяха верни, то Крадците познаваха копторите по-добре от всеки друг. Дали знаеха къде се крие момичето? А ако не, дали щяха да успеят да я открият? Дали ще се съгласят да помогнат на Гилдията? Може би, ако им предложат достойно възнаграждение...

Как ли ще реагират останалите магьосници, ако им предложи да се договорят с Крадците?

Ще бъдат ужасени. Разгневени.

Той погледна към плиткия, вонящ изкоп, който служеше за канал. След няколко дни бродене из копторите, магьосниците може би щяха да погледнат по-благосклонно на идеята му. Кое то означаваше, че колкото по-късно им предложеше своя вариант, толкова по-големи бяха шансовете му да получи одобрението им.

От друга страна, всеки изгубен час даваше на бегълката възможност да се скрие по-добре. Денил сви устни. Нямаше да е зле да провери дали Крадците са склонни на сделка, преди да представи идеята си пред Гилдията. Ако магьосниците я одобряха, а после се оказеше, че Крадците не желаят да им сътрудничат, то времето и усилията му щяха да се окажат изгубени напразно.

Той се обърна към най-възрастния от стражниците.

— Капитан Гарин. Знаете ли как мога да се свържа с Крадците?

От изненада капитанът вдигна вежди толкова високо, че те се скриха под шлема му. Той поклати глава.

— Не, милорд.

— Аз знам, милорд.

Денил се обърна към най-младия от стражниците, дългурест младеж на име Олин.

— Някога живеех в копторите, милорд — призна си Олин, преди да се запиша в Стражата. Тук винаги ще се намерят хора, които са

готови да предадат послание на Крадците, стига да знаете къде да търсите.

— Разбирам. — Денил замислено задържа вътрешността на бузата си. — Намери ми някой от тези хора. Питай дали Крадците са съгласни да работят с нас. Ще докладваш лично на мен и на никой друг.

Олин кимна и погледна капитана си. По-възрастният мъж сви устни неодобрително, но кимна и посочи с глава един от другите стражници.

— Вземи Керин.

Денил изпрати с поглед отдалечаващите се стражи, после се обърна и продължи да върви, обмисляйки възможностите. От една къща малко по-надолу по улицата се появи позната фигура. Денил се усмихна и ускори крачка.

— Ротан!

Мъжът се спря. Вятърът подхвана мантията му и я усука около него.

— Денил? — Мисълта на Ротан беше слаба и несигурна.

— Тук съм. — Денил му изпрати образ от улицата и усещане за близост. Ротан се обърна и щом го забеляза, ускори крачка. Когато се приближи до приятеля си, Денил забеляза, че сините очи на Ротан са разширени и изпълнени с тъга.

— Намери ли нещо?

— Не — поклати глава Ротан. После погледна жалките колиби.
— Нямах представа за живота тук.

— Като клетка с херъли е, нали? — изкиска се Денил. — Адска мръсотия.

— О, да, но аз имах предвид хората. — Ротан махна с ръка към тълпата, която се събираше около тях. — Условиата са ужасни... Нямах представа дори...

Денил сви рамене.

— Няма никаква надежда да я открием, Ротан. Просто броят ни не е достатъчен.

Ротан кимна.

— Смяташ ли, че на другите им е провървяло повече?

— Едва ли. Иначе щяха да се свържат с нас.

— Прав си. — Ротан се намръщи. — Днес ми хрумна нещо: как можем да сме сигурни, че тя е все още в града? Може отдавна да го е напуснала. — Той поклати глава. — Боя се, че си прав. Работата ми тук е приключена. Да се връщаме в Гилдията.

[1] бол (което също означава и речна пяна) — евтино алкохолно питие, предпочитано от обитателите на бедняшките квартали. — Б.пр.

↑

[2] Карън — едногодишно житно растение с пикантен вкус. — Б.пр. ↑

[3] Айкер — стимулиращ наркотик, смятан за силен афродизиак. — Б.пр. ↑

[4] Расук — домашна птица, отглеждана за пух и месо. — Б.пр. ↑

[5] Рака/сака — тонизираща напитка, приготвяна от печени зърна, с произход от Сачака. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 4

ТЪРСЕНЕТО ПРОДЪЛЖАВА

Утринното слънце заля със златиста светлина покритите със скреж стъкла. Въздухът в стаята беше приятно топъл — нагряваше го блестящата сфера, която кръжеше зад вградения в стената матов стъклен панел. Увивайки пояса около кръста си, Ротан влезе в гостната стая, където вече го очакваха приятелите му.

Втори панел позволяваше на нагревателната сфера да отоплява едновременно спалнята и гостната. Пред панела стоеше възрастен магьосник, притиснал длани към стъклото. Въпреки осемдесетте си години, Ялдан все още се отличаваше със здраво тяло и остър ум и се наслаждаваше на дълголетието и доброто здраве, които поддържаше с помощта на магическите си сили.

До Ялдан стоеше висок, по-млад магьосник. Очите на Денил бяха полузатворени, сякаш всеки момент щеше да заспи.

— Добро утро — каза Ротан. — Като че ли днес времето ще се пооправи.

Ялдан се усмихна накриво.

— Лорд Девън смята, че преди да настъпят зимните студове, ни очакват още няколко такива дни.

Денил се намръщи.

— Девън ги приказва такива от няколко седмици.

— Но не даде точен период — изхили се Ялдан. — А просто каза, че ще се случи.

Ротан се усмихна. В Киралия имаше една старинна поговорка: „Слънцето не се подчинява нито на кралете, нито на магьосниците“. Лорд Девън, ексцентричен алхимик, беше започнал да изучава времето три години по-рано, с твърдото намерение да опровергае древната мъдрост. Напоследък той буквално заливаше Гилдията с „предсказания“, макар Ротан да подозираше, че процентът верни прогнози се дължеше по-скоро на чист късмет, отколкото на пророческия му гений.

Главната врата на гостната се отвори и вътре влезе прислужничката на Ротан, Тания. Тя се приближи до масата и остави на нея поднос с малки чашки, декорирани със златисти орнаменти, и чиния, пълна с ароматни, изкусно украсени сладкиши.

— Суми^[1], господа? — попита момичето.

Денил и Ялдан кимнаха нетърпеливо. Ротан поведе гостите си към масата, където Тания сипваше с мерителна лъжичка изсушени листа в един златен чайник, а после ги заля с вряла вода.

Ялдан въздъхна и поклати глава.

— Честно казано, не знам защо предложих да се включа в претърсването. Нямаше да го направя, ако Езрил не беше настояла. Казах й: „Какви ще са шансовете ни да я намерим, щом само половината от нас ще тръгнат да я търсят?“ а тя ми отвърна: „Подобри, отколкото ако никой не отиде“.

Ротан се усмихна.

— Съпругата ти е разумна жена.

— Мислех, че повече от нас ще се включат, когато кралските съветници обявиха, че след като не е отцепничка, кралят иска Гилдията да се заеме с обучението й — каза Денил.

Лицето на Ялдан се изкриви.

— Подозирам, че някои са се отказали в знак на протест. Не искат да приемаме в Гилдията момиче от копторите.

— Вече нямаме друг избор. Освен това си имаме един помощник в повече — напомни им Ротан, вземайки от ръката на Тания чашката с ароматна напитка.

— Фергън. — Денил грубо изсумтя. — Момичето трябваше да хвърли по-силно онзи камък.

— Денил! — Ротан се закани с пръст на по-младия магьосник. — Фергън е единствената причина половината гилдия да продължава да я търси. На снощното събрание беше изключително убедителен.

Ялдан се усмихна мрачно.

— Съмнявам се, че ще продължи дълго в този дух. Когато вчера най-накрая се прибрахме, влязох направо в банята, но след това Езрил ми каза, че продължава да усеща миризмата от копторите.

— Надявам се, че нашата малка бегълка няма да мирише толкова лошо — усмихна се криво Денил на Ротан, — иначе първият й урок ще бъде как да се къпе.

При спомена за ококорените очи на изпитото от глад, мръсно лице на момичето, Ротан потрепери. Цяла нощ беше сънувал копторите. Беше бродил между схлупените колиби, наблюдаван от хора с болнав вид, треперещи старци, увити с парцаливи дрехи или кльощави деца, гризящи мухлясал хляб...

Учтиво почукване го изтръгна от мислите му. Той се обърна и даде мислена заповед. Вратата се отвори и в стаята влезе млад мъж, облечен като куриер.

— Лорд Денил. — Куриерът се поклони ниско на младия магьосник.

— Говори — нареди му Денил.

— Капитан Гарин ви изпраща съобщение, милорд. Стражниците Олин и Керин са били намерени пребити и ограбени. Мъжете, които сте търсили, не искат да говорят с магьосниците.

Денил погледна куриера и се намръщи, обмисляйки новината. Мълчанието се проточи и младежът започна да пристъпва смутено на място.

— Много ли са пострадали? — попита Ротан.

Куриерът поклати глава.

— Само са натъртени, милорд. Няма нищо счупено.

Денил махна презрително с ръка.

— Благодари на капитана за съобщението му. Свободен си.

Куриерът отново се поклони и излезе.

— За какво става въпрос? — попита Ялдан, когато вратата се затвори.

Денил сви устни.

— Изглежда, Крадците не са благоразположени към нас.

Ялдан тихо изсумтя и протегна ръка към сладкишите.

— Естествено, че не са! Защо да бъдат... — Старият магьосник млъкна изведнъж и погледна с присвити очи по-младия си колега. — Ти да не би...

Денил сви рамене.

— Струваше си да опитам. Все пак се смята, че те знаят всичко, което се твори в копторите.

— Опитал си да се свържеш с Крадците!

— Доколкото знам, не съм нарушил никакви закони.

Ялдан изпъшка и поклати глава.

— Не, Денил — обади се Ротан, — но кралят и Домовете няма да се отнесат благосклонно към това, че Гилдията ще си има вземане-даване с Крадците.

— Че кой е казал, че ще си имаме вземане-даване? — Денил се усмихна и отпи от чашата си. — Помислете. Крадците познават копторите по-добре от всеки друг. Вероятността да открият момичето е много по-голяма — освен това съм убеден, че ще предпочетат сами да я потърсят, отколкото ние да душим из царството им. Трябва само да представим нещата така, че кралят да реши, че сме успели да убедим или да сплашим Крадците да ни предадат момичето и така ще спечелим одобрението на всички.

Ротан се намръщи.

— Доста трудно ще ти бъде да убедиш в това Върховните магове.

— Не е нужно да знаят.

Ротан скръсти ръце.

— Напротив — рече твърдо той.

Денил присви очи.

— Може би си прав, но съм сигурен, че ще ми простят, ако това помогне за откриването ѝ и им предложи начин да го оправдаят пред краля.

Ялдан изсумтя.

— Може пък и да е за добро, че не се получи.

Ротан се изправи и се приближи до прозореца. Избърса с ръкав лекия скреж и надникна навън към спретнатите, грижливо поддържани градини. Отново се сети за премръзналите, гладни хора, които беше видял в копторите. Нима и тя живееше така? Ами ако претърсването я беше принудило да напусне жалкото си убежище и да се озове на улицата, без покрив над главата си? Зимата щеше да настъпи скоро и тя лесно можеше да загине от глад или измръзване много преди силата ѝ да достигне опасни висини. Магьосникът забарабани с пръсти по перваза.

— При Крадците има няколко групи, нали?

— Да — отвърна Денил.

— Човекът, с когото си опитал да се свържеш, е представител на всички тях?

— Не знам — призна си Денил. — Едва ли.

Ротан се обърна към приятеля си.

— Нищо няма да ни струва да проверим, нали?

Ялдан погледна Ротан и се плесна по челото.

— Вие двамата ще ни забъркате в ужасна каша — простена той.

Денил потупа стареца по рамото.

— Не се тревожи, Ялдан. Само един от нас ще си вкара главата в торбата. — Той се ухили на Ротан. — Остави на мен. Междувременно нека да дадем на Крадците причина да ни помогнат. Бих искал да огледам отблизо онези подземни проходи, които открихме вчера. Обзалагам се, че Крадците ще предпочетат да не си навираме носовете там долу.

— Не ми харесват тези подземни стаи — каза Дония. — Няма никакви прозорци. Направо ме побиват тръпки.

Сония се намръщи и почеса местата, където беше получила ухапвания през нощта. Джона редовно переше одеялата и чистеше леглата със запарка от билки, за да се отърве от бълхите и за пръв път Сония усети, че ѝ липсва перфекционизма на леля ѝ. Тя въздъхна и огледа прашната стая.

— Надявам се, че Сери няма да си навлече неприятности за това, че ме доведе тук.

Дония сви рамене.

— Той върши най-различни услуги на Опия и момичетата в „Танцуващите пантофки“ от години. Те няма да имат нищо против да останеш някой и друг ден в склада им. Майка му работеше някога тук. — Дония постави една голяма дървена купа на масата пред Сония. — Наведи си главата.

Сония се подчини и се намръщи, когато върху тила ѝ се изля ледена вода. След като изплакна косата ѝ няколко пъти, Дания премести купата, в която вече се плискаше мътна зеленикава течност. Тя помогна на Сония да изсуши косата си с груба вълнена кърпа, преди да отстъпи назад и да огледа творението си с критичен поглед.

— Нищо не стана — каза тя, поклащайки глава.

Сония докосна косата си с ръка. Тя все още лепнеше от боята, с която я беше намазала Дония.

— Съвсем нищо ли?

Дония се наведе и се взря в главата ѝ.

— Ами изсветляла е малко, но не чак толкова, че веднага да се забележи. — Тя въздъхна. — Жалко, че не можем да я подкъсим още

повече. Но... — Тя отстъпи назад и сви рамене. — Ако магьосниците са тръгнали да търсят момиче, както казват хората, може й да не ти обърнат внимание. Така приличаш на момче, поне на пръв поглед.

— Тя сложи ръце на хълбоците си и отстъпи назад. — Защо си се подстригала толкова късо?

Сония се усмихна.

— За да приличам на момче. За да не ми досаждат.

— В бараките ли?

— Не. Аз се занимавах с доставките на ремонтираните предмети вместо Джона и Ранел. Кракът на чичо го боли и той не може да върви бързо, а Джона е по-умелата в работата. Не ми харесваше да стоя по цял ден в бараките, затова излизах из града. — Сония се намръщи. — Първия път, когато трябваше да доставя стоката на един търговец, видях как двама занаятчии и един коняр досаждаха на дъщерята на хлебаря. Никак не ми се искаше да се окажа на нейното място, затова започнах да се обличам и да се държа като момче.

Дония повдигна вежди.

— И имаше ли полза от това?

— През повечето време — усмихна се кисело Сония. — Понякога не е добре да изглеждаш и като момче. Веднъж в мен се влюби една слугиня! А друг път един градинар ме приклещи в ъгъла и съм сигурна, че чак като ме сграбчи, разбра, че съм момиче. Едва не припадна, после лицето му пламна и той ме накара да обеща, че на никого няма да казвам. Такива ми ти работи.

Дония се изкиска.

— Тукашните момичета наричат такива мъже „златни мини“. Опия взима по-скъпо за момчетата, защото ако стражниците разберат, ще я обесят. Но за момчетата няма закони. Помниш ли Калия?

Сония кимна, спомняйки си слабото момиче, което работеше в пивницата до пазара.

— Оказа се, че баща й години наред я продавал на клиенти — рече Дония, поклащайки глава. — Собствената му дъщеря! Миналата година избяга от него и започна да работи при Опия. Казва, че поне така изкарва някакви пари. Това те кара да се замислиш какви сме късметлийки, нали? Баща ми не дава на никой да се закача с мен извън границите на приличието. Най-лошото, което...

Тя млъкна, погледна към вратата, след което изтича към нея и надникна през ключовата дупка. Усмивка на облекчение озари лицето ѝ и тя отвори вратата.

В стаята влезе Сери и подаде на Дония един вързоп. После критично огледа Сония.

— Не ми изглеждаш по-различно от преди.

Дония въздъхна.

— Боята не хвана. Киралийските коси не сменят лесно цвета си.

Той сви рамене, после кимна към вързоп.

— Донесох ти малко дрехи, Сония. — Той отстъпи към вратата — Почукайте, като се преоблечеш.

Когато вратата се затвори зад гърба му, Дония взе вързоп и го развърза.

— Повечето дрехи са момчешки — изсумтя тя и подхвърли на Сония чифт панталони и риза с висока яка. После разгъна навит на руло тежък черен плат и кимна. — Но наметалото е добро.

Сония се преоблече. Докато увиваше наметалото около раменете си, на вратата се почука.

— Тръгваме — рече Сери, втурвайки се в стаята. Зад него се появи Херин, който носеше малка лампа. Щом видя сериозните им лица, Сония усети как сърцето ѝ подскочи.

— Да не са започнали претърсването?

Сери кимна и закрачи към стария дървен бюфет в дъното на стаята. Отвори го и издърпа рафтовете към себе си. Те помръднаха с лекота и наредените по тях съдини леко се заклатиха. Задната стена на бюфета се отвори беззвучно назад, разкривайки пред тях тъмен правоъгълник.

— Започнали са търсенето преди няколко часа — каза Херин на Сония, която мина през отвора и влезе в прохода.

— Толкова рано?

— Тук долу лесно се губи представа за времето — обясни той. — На повърхността вече е почти обяд.

Сери избута Херин и Дония през прохода. Сония чу тихо изскърцване и лампата в ръцете на Херин освети влажните стени на коридора. Сери придърпа към себе си рафтовете на бюфета, затвори задната стена и се обърна към Херин.

— Никаква светлина. По-добре се оправям в тъмното.

Херин угаси лампата и коридорът потъна в мрак.

— И никакви разговори — каза им Сери. — Сония, с едната ръка се дръж за плаща ми, а другата опри на стената.

Тя протегна ръка и сграбчи грубата материя. Нечия ръка леко се отпусна на рамото ѝ. Те тръгнаха напред и стъпките им отекнаха в прохода.

Сери промени посоката няколко пъти, а наоколо продължаваше да цари непрогледен мрак. Слабото ехо на капеща вода се приближи и отмина, после отново се чу ясно. Сония си спомни, че бардакът на Опия се намира близо до реката, така че проходът сигурно минаваше под речното корито. Тази мисъл не беше особено успокояваща.

Сери спря и после тръгна отново толкова рязко, че изненаданата Сония изпусна плаща му. Тя протегна ръка и докосна груба дървена дъска, над нея още една. Притеснена, че може да изгуби Сери, ако се бави твърде дълго, тя забърза нагоре по стълбата, но беше възнаградена с ритник от ботуша му. Сония преглътна една ругатня и продължи да се изкачва, този път по-внимателно. Зад нея тихо потропваха ботушите на Херин и Дония.

Над главите им се появи неясен тъмен квадрат. Тя премина през отвора и се озова в дълъг прав коридор. През пукнатините в стените се процеждаше слаба светлина. Изминаха около стотина крачки и точно когато стигнаха до поредния завой, Сери внезапно спря.

Коридорът пред тях започна да просветлява, озарен от приближаващ се източник на светлина някъде зад завоя. Сония ясно видя силуета на притисналия се към стената Сери. До слуха им достигна изискан мъжки глас.

— Ха! Още един скрит проход. Елате, да видим далеч ли отива.

— Те са в подземията — ахна Дония.

Сери се обърна и трескаво размаха ръка към Сония. Без да се помайва, тя се обърна и видя как Херин и Дония се отдалечават на пръсти по коридора.

Макар да се движеха колкото се може по-тихо, стъпките им отекваха в тясното пространство. Сония напрегна слух, очаквайки всеки момент да чуе викове зад гърба им. Навеждайки поглед към пода, тя установи, че собствената ѝ сянка става все по-отчетлива — светлината приближаваше завоя.

Тунелът пред тях гънеше в мрак. Сония се обърна. Светлината вече бе толкова ярка, че тя очакваше всеки момент магьосникът да се появи на завоя. След миг той щеше да ги види...

В този миг някой рязко я накара да спре. Сери я хвана за раменете и я притисна към стената. Тухлите зад гърба ѝ поддадоха и тя залитна назад.

Гърбът ѝ опря в друга стена. Сери леко я бутна встрани и сам влезе в тясната ниша. Тя усети как кокалестият му лакът се опира в ребрата ѝ, после чу сухото стържение на тухлите, които се върнаха по местата си.

В тясното пространство дишането им прозвуча гръмотевично. С разтуптяно сърце Сония напрегна слух и дочу приглушения звук на човешки гласове. През пукнатините на стената проникна светлина. Сония се наведе напред и надникна през една от тях.

Точно пред нея във въздуха се носеше светеца топка. Очарована, тя не свали поглед от нея, докато топката не се изгуби, оставяйки червени петна пред очите ѝ. След това пред цепнатината се появиха бледа ръка, широк пурпурен ръкав и гърдите на мъж, облечен в мантия — магьосник!

Сърцето ѝ туптеше бясно. Той се намираше толкова наблизо — на една ръка разстояние. Разделяше ги само тънка тухлена стена. В този миг той спря.

— Чакай малко. — Гласът му прозвуча озадачено. Той застана неподвижно и безмълвно, след което бавно се обърна с лице към нея.

Тя застина от ужас. Това беше магьосникът от Северния площад — същият, който я беше видял. Същият, който се беше опитал да я посочи на останалите. Лицето му бе отнесено, сякаш се беше заслушал в нещо. Той стоеше и гледаше през тухлената стена право в очите на Сония.

Устата ѝ пресъхна, сякаш беше пълна с пепел. Тя преглътна тежко и усети как страхът ѝ се засилва. Струваше ѝ се, че тупкането на сърцето ѝ всеки момент ще я издаде. Можеше ли магьосникът да го чуе? Можеше ли да чуе дишането ѝ?

Може би чува мислите в главата ми.

Сония усети как коленете ѝ омекват. Говореше се, че магьосниците могат и такива неща. Тя стисна здраво очи. „Той не може

да ме види. Аз не съществувам. Няма ме тук. Аз съм едно нищо. Никой не може да ме види. Никой не може да ме чуе...”

Обхвана я някакво странно усещане, сякаш около главата ѝ беше ушито одеяло, което заглушаваше всичките ѝ сетива. Тя потрепери, осъзнавайки, че отново бе направила нещо — но този път на себе си.

„А може пък магьосникът да ми е направил нещо“ — помисли си внезапно Сония. Ужасена, тя отвори очи и установи, че стои сама в мрака.

Магьосникът и вълшебната му светлина си бяха отишли.

Денил изглежда с отвращение издигащата се пред него сграда. В последния строеж на Гилдията липсваха великолепието и красотата, на които толкова се възхищаваше в по-старите сгради. Докато 5 някои възхваляваха модерния ѝ стил, Денил смяташе постройката за абсурдно претенциозна, също като името си.

„Седемте свода“ представляваше плосък правоъгълник, чиято предна стена наистина бе увенчана със седем обикновени, неукрасени сводести арки. Вътре имаше три зали: Дневната зала, където приемаха важните гости, Банкетната зала и Вечерната зала, където магьосниците се събираха неофициално всеки Четириден вечер да отдушнат, да пийнат скъпо вино и да посплетничат.

Точно към тази стая се бяха запътили двамата с Ротан. Беше студена вечер, но студеното време никога не беше спирало редовните посетители на Вечерната зала. Когато влезе, Денил се усмихна. Тук можеше спокойно да забрави за архитектурната недомислица, довела до строежа на сградата, и да се наслади на украсеното с вкус помещение.

Той огледа залата, оценявайки още по-високо лукса ѝ след двата дълги дни, прекарани във влажните, студени коридори под копторите. Прозорците бяха скрити зад тъмносини завеси със златиста бродерия. Из залата бяха разположени разкошни меки кресла. Картини и гравюри от най-добрите художници на Обединените земи красяха стените ѝ.

Днес в залата имаше повече магьосници от обичайното. Докато двамата с Ротан се смесваха с тълпата, Денил забеляза неколцина от по-необщителните членове на Гилдията. С крайчеца на окото си зърна черно петно и изведнъж се спря.

— Тази вечер самият Върховен повелител ни е удостоил с присъствието си — промърмори той.

— Акарин? Къде е? — Ротан огледа залата и повдигна изненадано вежди при вида на фигурата, загърната в черна мантия. — Интересно. Откога не се е появявал? Два месеца?

Денил кимна и взе чаша вино от подноса на преминаващия слуга.

— Поне толкова.

— Това с него Разпоредителя Лорлън ли е?

— Разбира се — отвърна Денил, като спря, за да отпие от чашата си. — Лорлън разговаря с някого, но не мога да видя с кого.

Лорлън вдигна глава и огледа залата. Погледът му се спря върху новоодошлите и той вдигна ръка.

— Денил. Ротан. Искам да говоря с вас.

Изненадан и леко разтревожен, Денил последва Ротан към другия край на залата. Двамата спряха до стола, който досега пречеше на Денил да види събеседника на Лорлън. До слуха му достигна познат глас.

— Копторите са грозно петно върху този град. Те са развъдник на престъпност и болести. Кралят не биваше да им позволява да се разрастват толкова. Сега имаме прекрасната възможност да избавим Имардин от тях.

Денил наложи вежливо изражение на лицето си и погледна към седящия в креслото мъж. В безупречно сресаната му руса коса проблясваха лъчите на светещите сфери. Очите му бяха притворени, а кръстосаните крака бяха насочени в посока към Върховния повелител. На слепоочието му се забелязваше малка квадратна лепенка.

— И как предлагате да го направим, лорд Фергън? — попита Лорлън със спокоен глас.

Фергън сви рамене.

— Няма да е трудно да се прочисти районът. Къщите им не са особено здрави и едва ли ще ни представлява особена трудност да съборим тунелите под тях.

— Но всеки град расте и се разширява — посочи Лорлън. — Напълно естествено е хората да започнат да се заселват отвъд градските стени, когато в пределите им вече не е останало място. В тъй наречените коптори има няколко района, които почти не се различават от градските квартали. Сградите изглеждат прилично и улиците им

имат ефективна канализация. Жителите на тези райони са започнали да наричат копторите Външния кръг.

Фергън се наведе напред.

— Но дори под тези къщи има скрити проходи. Уверявам ви, че именно там живеят най-подозрителните типове. Всяка къща, издигната върху някой проход, трябва да бъде считана за част от престъпната организация и да бъде изравнена със земята.

Акарин изумено повдигна вежди. Лорлън погледна Върховния повелител и се усмихна.

— Само ако можеха свързаните с Крадците проблеми да се разрешават толкова лесно. — Той погледна към Ротан и се усмихна. — Добър вечер, лорд Ротан, лорд Денил.

Фергън вдигна глава към тях. Погледът му се плъзна от Денил към Ротан и устата му се разтегли в усмивка.

— О, лорд Ротан.

— Добър вечер, Върховни повелителю, Разпоредителю — отвърна Ротан и учтиво кимна на Висшите магове. — Лорд Фергън. По-добре ли се чувствате?

— Да, да — отвърна Фергън и леко докосна лепенката на главата си. — Благодаря, че попитахте.

Денил запази безизразното си изражение. От страна на Фергън беше грубо, но не и необичайно да „забрави“ да го поздрави. Макар че проявата на подобно неуважение в присъствието на Върховния повелител беше доста изненадваща.

Лорлън сплете пръстите на ръцете си.

— Забелязах, че днес вие двамата останахте в копторите много по-дълго от останалите. Успяхте ли да откриете някакви следи, които да подсказват къде се намира момичето?

Ротан поклати глава и започна да разказва за опитите им да изследват подземните проходи под копторите. Запазвайки мълчание, Денил погледна Върховния повелител и почувства как го обзема познатото нервно напрежение. „Десет години, откакто се дипломирах, а пред него продължавам да се държа като ученик“ — помисли си той. Задълженията и интересите на Денил рядко водеха до контакти с водача на Гилдията. Както винаги, той се изненада от младежкия вид на Акарин и си спомни за разгорелите се пет години по-рано спорове за целесъобразността на избора на толкова млад човек за поста на

Върховен повелител. Водачите на Гилдията бяха избирани сред най-могъщите магьосници, но по-възрастните винаги бяха предпочитани пред по-младите предвид по-голямата им зрелост и опит.

Макар Акарин да беше показал сили, които значително превъзхождаха тези на конкурентите му, всъщност придобитите по време на странстванията му знания и дипломатически умения успяха да убедят Гилдията да го избере. Магьосниците винаги бяха очаквали от лидерите си да притежават такива качества като сила, умения, достойнство и авторитет, а Акарин ги имаше в изобилие. Мнозинството смятаха, че във времената, когато той беше избран, възрастта играеше незначителна роля. Важните решения винаги се вземаха след гласуване, а с ежедневните проблеми се занимаваше Разпоредителят на Гилдията.

Колкото и разумни да изглеждаха тези доводи, Денил подозираше, че обсъжданията на възрастта на Върховния повелител не спираха. Той забеляза, че Акарин вече носеше дългата си коса в старомодна класическа прическа, предпочитана от по-възрастните мъже — спретнато прибрана на кок на тила. Лорлън също беше възприел този стил.

Денил погледна Разпоредителя, който напрегнато слушаше Ротан. Близък приятел на Върховния повелител, Лорлън беше станал помощник на предишния Разпоредител по предложение на Акарин. Когато две години по-късно Разпоредителят се оттегли, Лорлън зае мястото му.

Той успя да се докаже като действително подходящ за този пост. Изпълняваше задачите си с вещина, ползваше се с уважение и авторитет и най-важното, беше отзивчив. Почти не му оставаше свободно време и Денил въобще не завиждаше на положението му. От двете длъжности тази на Разпоредителя беше по-натоварената.

След като изслуша доклада на Ротан, Лорлън поклати глава.

— Съдейки по описанията ти на копторите, стигам до извода, че никога няма да я намерим. — Той въздъхна. — Кралят нареди пристанището да бъде отворено от утре.

Фергън се намръщи.

— Толкова скоро? Ами ако успее да се измъкне с някой кораб?

— Съмнявам се, че ембаргото щеше да ѝ попречи, ако наистина искаше да напусне Имардин. — Лорлън погледна Ротан с крива

усмивка. — Както обичаше да казва покойният наставник на лорд Ротан: „Ако държавното управление беше обявено извън закона, Киралия щеше да бъде образцова държава“.

Ротан се засмя.

— Да, лорд Марген беше неизчерпаем източник на подобни мъдрости. И все пак аз не вярвам, че сме изчерпали всички възможности. Тази сутрин Денил ми обърна внимание, че най-големи шансове да намерят момичето имат самите жители на копторите. Мисля, че е прав.

Денил погледна приятеля си. Нима Ротан възнамерява да разкрие намеренията им да се свържат с Крадците?!

— И защо смяташ, че ще се съгласят да ни помогнат? — попита Лорлън.

Ротан погледна към Денил и се усмихна.

— Ще им предложим награда.

Денил въздъхна облекчено. Трябваше да ме предупредиш, стари приятелю!

— Награда! — възкликна Лорлън. — Да, това може и да свърши работа.

— Отлична идея — съгласи се Фергън. — А онези, които ни пречат, трябва да бъдат наказани.

Лорлън го погледна укорително.

— Наградата ще бъде достатъчна. Но ще я дадем едва след като момичето бъде открито, иначе всички в копторите ще ни засипят с твърдения, че са я видели. — Той се намръщи. — Освен това трябва да измислим нещо, за да ги откажем от опитите сами да я заловят...

— Можем да разлепим по улиците обяви, в които да дадем описание на момичето и условията за получаване на наградата, с предупреждение никой да не се приближава до нея — предложи Денил.

— Освен това трябва да окуражим хората да ни докладват, когато я видят, защото така ще разберем кои места посещава най-често.

— Трябва да се сдобием с подробен план на копторите, за да можем да се ориентираме в местата, където е била забелязвана — предложи Фергън.

— Хм, това ще ни бъде изключително полезно. — Денил се постара да си придаде вид на неприятно изненадан, че сам не се е

досетил за това. Припомняйки си лабиринта от проходи и улички, той отлично разбираше, че подобна задача ще ги избави от присъствието на Фергън в продължение на месеци. Ротан го погледна с присвити очи, но не каза нищо.

— Разлепянето на обявите. — Лорлън също погледна Денил. — Ще се заемеш ли?

— Още утре — кимна Денил.

— А аз ще уведомя утре сутрин останалите участници в претърсването — каза Лорлън. Той погледна Денил и Ротан и се усмихна. — Някакви други идеи?

— Момичето сигурно не може да скрива менталното си присъствие — заговори Върховният повелител. — Тя не е обучена и сигурно не знае как да го направи — а може би дори не осъзнава наличието му. Някой сети ли се да го потърси?

За миг настъпи пълно мълчание, след което Лорлън се усмихна тъжно.

— Не мога да повярвам, че сам не се сетих за това. Никой не е споменавал, че я е търсил по този начин. — Той поклати глава. — Като че ли сме забравили кои сме ние и коя е тя.

— Ментално присъствие — тихо рече Ротан. — Мисля, че...

Той не довърши изречението си и Лорлън се намръщи.

— Да?

— Още утре ще организирам ментално претърсване — предложи Ротан.

Лорлън се усмихна.

— Вас двамата ви чака доста оживен ден.

Ротан наведе глава.

— В такъв случай трябва да си легнем по-рано. Лека нощ, Разпоредителю, Върховни повелителю, лорд Фергън.

Тримата магьосници кимнаха в отговор. Денил последва Ротан към изхода на Вечерната зала. Когато се озоваха на улицата, Ротан шумно въздъхна.

— Сега вече разбрах! — плесна се той по челото.

— Какво си разбрал? — попита го слисано Денил.

— Днес, докато вървах по един от проходите, почувствах нещо. Сякаш някой ме наблюдаваше.

— Присъствие?

— Може би.

— Провери ли?

Ротан кимна.

— Да, но в него нямаше никакъв смисъл. Онова, което усещах, трябваше да се намира точно до мен, а там имаше само тухлена стена.

— Потърси ли за скрита врата?

— Не, но... — Ротан се поколеба и се намръщи. — То изчезна.

— Изчезна? — Денил го погледна озадачено. — Как може просто да изчезне? Присъствието не може да изчезне — може само да бъде прикрито. Тя не е обучена да го прави.

— Дали? — усмихна се мрачно Ротан. — Ако е била тя, значи или някой я е обучавал, или сама се е научила на това.

— Не е трудно да се научи — замислено рече младият маг. — Ние се обучаваме, като играем на криеница.

Ротан леко кимна, обмисляйки възможността, после сви рамене.

— Предполагам, че утре ще разберем. По-добре да се върна обратно и да потърся помощ за утрешното претърсване. Очаквам доста от онези, които не искат да се връщат в копторите, да се съгласят да ми помогнат при менталното претърсване. Искам да дойдеш с нас, Денил. Ти имаш изключително развити сетива.

Денил сви рамене.

— Как мога да ти откажа, след като представяш нещата по този начин?

— Мисля да започнем рано сутринта. Трябва да разпечаташ обявите и да ги разлепиш колкото се може по-бързо.

— Ох! — Лицето на Денил се изкриви в гримаса. — Още едно ранно ставане. Пак ли!

[1] вид горчиво питие — Б.пр. ↑

ГЛАВА 5

НАГРАДАТА

— Сери?

Сери надигна глава от масата и сънено примигна. Предположи, че вече е сутрин, макар че под земята беше доста трудно да се ориентира. Изправи се и погледна към леглото. Свещта беше изгоряла почти докрай и осветяваше само най-близкото пространство, но Сири успя да различи блясъка в очите на Сония.

— Буден съм — каза той и се протегна, за да разкърши схванатите си рамене. После взе свещта от масата и я отнесе до леглото. Сония лежеше, подложила ръце под главата си, загледана в тавана. Щом я видя, Сери изпита странно, непреодолимо смущение. По същия начин се беше почувствал и две години по-рано, малко преди тя да напусне бандата. Едва след като изчезна, Сери най-накрая разбра онова, което всъщност бе знаел през цялото време — че един ден това момиче ще си тръгне.

— Добро утро — каза той.

Тя успя да му се усмихне в отговор, но очите ѝ останаха тъжни.

— Кое беше момчето на площада — онова, което умря?

Той седна на ръба на леглото и въздъхна.

— Казваше се Арел, мисля. Не го познавах добре. Май беше син на една от работничките в „Танцуващите пантофки“.

Тя леко кимна. Известно време лежа мълчаливо, после склочи вежди.

— Успя ли да се видиш с Джона и Ранел?

Той поклати глава.

— Не.

— Липсват ми. — Тя тихо се засмя. — Никога не съм предполагала, че чичо и леля толкова ще ми липсват. Знаеш ли — тя се обърна настрани и го погледна в очите, — липсват ми повече, отколкото родната ми майка. Това не е ли странно?

— Те са се грижили за теб през по-голямата част от живота ти — напомни ѝ Сери. — Майка ти е починала много отдавна.

Момичето кимна тъжно.

— Понякога я виждам насън, но когато се събудя, не мога да си спомня лицето ѝ. Но пък помня къщата, в която живеехме. Беше невероятно.

— Вашата къща? — Досега не беше чувал за това.

Тя поклати глава.

— Майка и татко бяха слуги на едно от Семействата, но после обвиниха татко, че е откраднал нещо и ги изгониха.

Сери се усмихна.

— А така ли беше?

— Най-вероятно — прозя се Сония. — Джона обвинява него за всичко, което не правя както трябва. Тя не одобрява кражбите, дори ако се краде от някой зъл богаташ.

— А баща ти къде е сега?

Тя сви рамене.

— Напусна ни, когато мама умря. Върна се веднъж, когато бях на шест години. Даде на Джона малко пари и пак изчезна.

Сери взе малко от разтопления восък.

— Крадците убили баща ми, когато разбрали, че ги мами.

Очите ѝ се разшириха.

— Но това е ужасно! Знаех, че е умрял, но никога не си ми казвал как.

Той сви рамене.

— Няма да е много умно от моя страна да се хваля, че баща ми се е опитал да прецака Крадците. Постъпил е глупаво и си е платил. Поне така казваше мама, де. Но все пак той ме научи на много неща.

— И ти показва Пътя на Крадците.

Той кимна.

— По него стигнахме дотук, нали?

Той отново кимна.

Тя се ухили.

— Значи ти наистина си човек на Крадците!

— Не — отвърна той и отмести поглед встрани. — Татко ми показва Пътя.

— Значи имаш разрешение да го използваш?

Той сви рамене.

— И да, и не.

Сония се намръщи, но си замълча. Сери се загледа в свещта и мислено се върна към онзи ден, преди три години, когато се беше шмугнал в тунела, за да се спаси от един разгневен стражник, който беше приел твърде навътре опитите да му пребърка джобовете. Изведнъж в мрака се появи една сянка, сграбчи Сери за яката, завлече го в една тъмна стая и го заключи вътре. Въпреки всичките му умения, Сери не успя да се измъкне. Няколко часа по-късно вратата се отвори и на прага се появи човек с лампа в ръка. От ярката ѝ светлина Сери не можеше да види почти нищо.

— Кой си ти? — попита непознатият. — Как се казваш?

— Серини — отвърна с тъничко гласче момчето.

След кратка пауза мъжът се приближи към него.

— Такъв си бил значи — с леко развеселен глас рече непознатият. — Същият дребен гризач. Познах те, ти си синът на Торин. Знаеш ли каква е цената за използването на Пътя без разрешението на Крадците?

Сери поклати ужасено глава.

— Добре тогава, млади Серини. Здравно си я загазил, но мисля, че като за пръв път може да ти простя. Недей да използваш Пътя за щяло и нещяло, но ако наистина ти се наложи, минавай. Ако някой те попита, кажи им, че Рави ти е разрешил. Но не забравяй, че си ми длъжник. Ако поискам нещо от теб, ще ми го дадеш. Ако се опиташ да ме измамиш, няма да можеш да минаваш по никой път. Ясен ли съм?

Сери кимна отново, твърде уплашен, за да каже каквото и да било.

Непознатият се засмя.

— Добре. А сега изчезвай оттук. — Светлината угасна. Някакви невидими ръце поведоха Сери към най-близкия изход и го изхвърлиха на улицата.

Оттогава той рядко използваше Пътя на Крадците. Но винаги, когато се налагаше да минава през лабиринта, той с изненада установяваше, че помни отлично всеки завой. Понякога се разминаваше с други пътници, но те никога не го спираха и не задаваха въпроси.

За последните няколко дни обаче той беше нарушавал закона на Крадците доста пъти, което го караше да се чувства притеснен. Ако някой започнеше да задава въпроси, единственото, което му оставаше,

бе да се надява, че името на Рави все още се ползва с авторитет сред Крадците. Но Сери нямаше намерение да споделя притесненията си със Сония — само щеше да я изплаши още повече.

Той я погледна и отново почувства онова странно безпокойство. Винаги се беше надявал, че един ден тя ще се върне, но никога не го беше вярвал наистина. Сония беше различна. Специална. Винаги бе знаел, че един ден тя ще се измъкне от копторите. Тя наистина беше специална, и то по начин, който дори не би могъл да си представи. В нея имаше магия! Само че се беше проявила в изключително неподходящо време. Защо не я беше открила, докато си приготвяше рака или докато си лъскаше обувките? Защо трябваше да го направи пред всички магьосници от Гилдията?

Но станалото — станало. Той трябваше да направи всичко възможно, за да я опази от тях. Така поне щеше да прекара повече време с нея. Струваше си, дори това да означаваше проблеми с Рави. Но изобщо не му харесваше да я вижда толкова разтревожена...

— Не се притеснявай. Докато магьосниците слухтят по коридорите, на Крадците въобще няма да им е до нас.

— Шшшт! — прекъсна го тя, вдигайки предупредително ръка. После стана от леглото и отиде в центъра на стаята. Завъртя се на място, оглеждайки внимателно стените. После спря и се послуша напрегнато. Той също напрегна слух, но не чу нищо необичайно.

— Какво има?

Тя поклати глава и изведнъж потрепна. Лицето ѝ се изкриви от изненада и страх. Сери скочи разтревожен.

— Какво има? — попита отново той.

— Търсят ни — изсъска тя.

— Нищо не чувам.

— Не би могъл — отвърна тя с треперещ глас. — Аз ги виждам, само че не с очи. Сякаш ги чувам, но не съвсем, защото не мога да разбера какво казват. Повече прилича на... — тя си пое дълбоко дъх и рязко се обърна. — Търсят ме с умовете си.

Сери я погледна безпомощно. Каквито и съмнения да беше имал в магическите ѝ сили, можеше да ги отхвърли завинаги.

— Могат ли да те видят?

Тя го погледна уплашено.

— Не знам.

Сери свиваше и разпускате безпомощно юмруци. Той беше толкова уверен, че ще успее да я опази от тях, но на света нямаше нито едно място, където да я заведе, нямаше стени, зад които да я скрие от това. Той си пое дълбоко дъх, пристъпи към нея и я улови за ръцете.

— А можеш ли да им попречиш да те видят?

— Как? Не знам как да използвам магията!

— Опитай! — настоя той. — Опитай нещо. Каквото и да е!

Тя поклати глава, но изведнъж се напрегна и пребледня като платно.

— Този като че ли погледна право в мен... — Тя се обърна към Сери. — Но после ме подмина. Продължават да гледат покрай мен. — Устните ѝ бавно се разтеглиха в усмивка. — Те не ме виждат.

Той я погледна в очите.

— Сигурна ли си?

Тя кимна.

— Да.

Девојката издърпа ръцете си от неговите, отиде до леглото и седна на него със замислено изражение на лицето.

— Мисля, че вчера направих нещо, когато онзи магьосник едва не ни хвана. Като че ли се направих невидима. Иначе щеше да ме открие. — Тя внезапно вдигна глава, но бързо се успокои и се усмихна. — Все едно са слепи.

Сери въздъхна облекчено и поклати глава.

— Ама как ме изплаши, Сония. Мога да те скрия от очите на магьосниците, но от умовете им — това вече е свръх силите ми. По-добре да се махнем оттук. Знам едно местенце встрани от Пътя, където можем да останем няколко дни.

В Заседателната зала на Гилдията цареше тишина, нарушавана само от тих шепот или дишане. Ротан отвори очи и огледа познатите лица.

Какво винаги, той почувства леко смущение при вида на потъналите в ментална работа магьосници. Не можеше да се отърве от усещането, че ги шпионира, че наднича в интимните им занимания.

Но за пореден път по детски се развесели от различните изражения на лицата им. Някои магьосници се мръщеа, други изглеждаха озадачени или изненадани. Повечето може би спяха, лицата им бяха спокойни и безизразни.

Долавяйки тихо похъркване, Ротан се усмихна. Лорд Шарел се отпусна назад в стола си, а плешивата му глава клюмна на гърдите му. Очевидно опитите да успокои съзнанието си се бяха оказали твърде ефективни.

— Но той не е единственият, който се разсейва от работата, нали, Ротан?

Денил отвори едното си око и се усмихна. Ротан поклати неодобрително глава и отново огледа магьосниците, за да провери дали приятелят му не е нарушил концентрацията им. Денил само помръдна леко рамене и отново затвори окото си.

Ротан въздъхна. Досега трябваше да са я намерили. Огледа отново лицата на съсредоточените в търсенето магьосници и сви скептично устни. „Още половин час“ — реши той. Затвори очи, пое си дълбоко дъх и отново се зае с упражнението за ментална релаксация.

Към обяд жизнерадостните слънчеви лъчи най-после успяха да прогонят спусналата се над града гъста мъгла. Денил застана до прозореца, наслаждавайки се на тишината. Печатащите машини, макар и много по-ефективни от писарите, вдигаха ужасен шум, от който му звънваха ушите.

Той сви устни. След като вече и последната партида обяви за наградата беше разпечатана и изпратена за разлепяне, той беше свободен. Менталното претърсване се беше провалило и Ротан вече обикаляше из копторите. Денил не беше съвсем сигурен дали трябва да е доволен, че ще излезе навън в това хубаво време, или обезсърчен, че отново ще трябва да претърсва колибите.

— Лорд Денил — разнесе се зад гърба му нечий глас, — пред портата на Гилдията се е събрала тълпа от хора, които искат да говорят с вас.

Денил се обърна изненадан и видя Разпоредителя Лорлън, застанал до вратата.

— Вече? — възкликна той.

Лорлън кимна и се усмихна объркано.

— Не знам как са се озовали там. Успели са да минат през два поста стражи при Градските порти и са прекосили Вътрешния кръг сигурно са скитници, които сме пропуснали при Прочистването.

— Колко са?

— Към двеста души — отвърна Лорлън. — Според охраната всички твърдят, че знаят къде е момичето.

Представяйки си пълчищата от крадци и просяци, които обсаждаха портата, Денил притисна длан към челото си и изпъшка.

— Точно така — рече Лорлън. — Какво смяташ да правиш сега?

Денил се облегна на масата и се замисли. Не бе минал повече от час, откакто беше изпратил първите куриери с обявите за наградата. Събралата се пред портата тълпа беше само предвестник на пълчищата информатори, които щяха да ги връхлетят.

— Ще ни трябва място, където да ги разпитаме — започна да размишлява на глас той.

— Само не в Гилдията — рече Лорлън, — че народът ще започне да си измисля всякакви небивалици, само за да може да ни види отблизо.

— Тогава някъде в града.

Лорлън забарабани с пръсти по перваза.

— Градската стража има няколко помещения в града. Ще уредя да подготвят едно от тях за наша употреба.

Денил кимна.

— Ако е възможно, и няколко стражници да останат там — за поддържане на реда.

Разпоредителят кимна.

— Не се и съмнявам, че ще приемат с огромно удоволствие.

— Ще потърся доброволци за разпитването на информаторите.

— Изглежда, всичко е под контрол. — Лорлън се отдръпна от вратата.

Денил се усмихна и наведе глава.

— Благодаря ви, Разпоредителю.

— Ако имате нужда от нещо друго, просто изпратете куриер. — Лорлън му кимна и тръгна по коридора.

Денил прекоси стаята, събра пръснатите по масата писмени принадлежности и ги прибра в гравирана кутия. След това излезе в коридора и забърза към жилището си. От близката стая излезе един ученик и се затътри към стълбището.

— Хей, ти — извика Денил. Младежът замръзна на мястото си, обърна се към магьосника и почтително се поклони. Денил се приближи до него и тикна кутията в ръцете му.

— Отнеси това в Библиотеката и кажи на лорд Джолън, че ще я прибера по-късно.

— Да, лорд Денил — отвърна ученикът, като едва не изпусна кутията при поредния поклон. После се обърна и побягна да изпълни поръчението.

Денил стигна до края на коридора и тръгна да се спуска по стълбището. В преддверието се бяха събрали няколко магьосници, които наблюдаваха портата през стъклото на огромната университетска врата. Ларкин, наскоро дипломирал се алхимик, забеляза приближаващия се Денил.

— Това ли са вашите информатори, лорд Денил? — попита той ухилен.

— Търсачи на награди — рече сухо Денил.

— Няма да ги вкарвате тук — разнесе се рязък глас.

По характерния кисел тон Денил веднага разпозна директора на Университета и се обърна към него.

— Искате ли да го направя, директор Джерик? — попита Денил.

— Категорично не!

Зад гърба му Ларкин сподавено се изкиска и Денил едва устоя на изкушението сам да се усмихне. Джерик си оставаше все същото вечно сърдито старче, което помнеше от ученическите си години.

— Ще ги изпратя в помещенията на Градската стража — каза той на стария магьосник и тръгна към изхода, лавирайки между колегите си.

— Успех — извика Ларкин зад гърба му.

Денил му махна с ръка. Пред него тъмна тълпа от блъскащи се тела се притискаше към решетките на портата. Денил изкриви лице и потърси мислено нечие познато съзнание.

— Ротан!

— Да?

— Погледни! — Денил му изпрати образ от случващото се. То почувства как вълнението и тревогата на Ротан бързо се сменят от развеселеност, когато приятелят му осъзна кои са тези хора.

— Пристигнали са информатори? И какво смяташ да правиш?

— Ще им кажа да се върнат по-късно — отвърна Денил, — и че никакви пари няма да дадем, докато момичето не се озове в ръцете ни. — След това с най-голямата бързина, която позволяваше менталното

общуване, му обясни, че разпоредителят Лорлън се занимава с организирането на помещение в града, където да разпитат „информаторите“.

— Имаш ли нужда от моята помощ?

— Няма да откажа, ако я предложиш.

Той усети веселото настроение на възрастния магьосник, след което присъствието на Ротан избледня и връзката прекъсна. Денил се приближи до портала. Хората в тълпата се притискаха към решетките и се мушкаха с лакти. Щом забелязаха магьосника, всички започнаха да викат едновременно. Пазачите погледнаха към Денил със смесица от облекчение и любопитство.

Той спря на десетина крачки от портата. Изпъна се в цял ръст, скръсти ръце на гърдите си и зачака. Шумът постепенно утихна. Когато тълпата се умълча, Денил омагьоса въздуха пред себе си, за да усили гласа си.

— Колко от вас са дошли с информация за момичето, което търсим?

Тълпата дружно изрева в отговор. Денил кимна и вдигна ръка, за да ги накара да замълчат.

— Гилдията ви благодари за съдействието. На всеки един от вас ще му бъде дадена възможност да говори. За тази цел подготвяме едно от помещенията на Градската стража. Обява с точното място ще бъде залепена след час на тази и останалите градски порти. Междувременно ви моля да се приберете по домовете си.

От тълпата се разнесе ропот. Денил вирна брадичката си и придаде на гласа си предупредителна интонация.

— Наградата ще бъде дадена едва след като момичето се озове на сигурно място под наша защита, и то само на хората, които наистина са ни помогнали да я намерим. Не се опитвайте да я заловите сами. Тя може да е...

— Тя е тук! — извика някой.

Денил се изпълни с надежда. Тълпата се размърда и хората започнаха да отстъпват пред някой, който си пробиваше път напред.

— Пуснете я да мине — заповяда той.

Тълпата се раздели и пред портата застана една възрастна жена. Тя протегна съсухрената си ръка през решетките и му махна да се

приблѝжи. С другата си ръка стискаше китката на слабичка млада девойка, облечена с мръсни, дрипави дрехи.

— Ето я! — обяви жената, вперила в него огромните си очи.

Денил се вгледа отблизо в момичето. Къса, неравно подстригана коса обѝрамчваше слабо лице с хлътнали бузи. Момчето беше болезнено слабо и дрехите висяха на безформеното му телце като на закачалка. Щом срещна очите на Денил, момичето избухна в сълзи.

Обзеха го съмнения и той осъзна, че не може да си спомни лицето на момичето, което Ротан беше проектирал в Заседателната зала.

— Ротан?

— Да?

Той изпрати на магьосника образа на момичето.

— Не е тя.

Денил въздъхна с облекчение.

— Това не е тя — обяви той, поклащайки глава, след което им обърна гръб.

— Хей! — извика жената. Той се обърна и срещна погледа ѝ. Тя бързо наведе глава. — Сигурен ли си, милорд? — попита тя с подмазвачески тон. — Дори не я погледна отблизо.

Морето от лица го наблюдаваше очаквателно и той осъзна, че те очакват някакво видимо доказателство. Ако не успееше да ги убеди, че не могат да го измамат, нямаше да спрат да водят момичета с надеждата да получат наградата — а той не можеше непрекъснато да кара Ротан да идентифицира всяко едно от тях.

Той бавно тръгна към портала. Момичето беше спряло да плаче, но щом Денил се приближи до него, то пребледня от ужас.

Той ѝ протегна ръката си и се усмихна. Момичето я погледна и се отдръпна ужасено, но жената я блъсна към оградата. Денил хвана ръката ѝ и мислено се обърна към ума ѝ. Веднага усети дремещия източник на сила. Изненадан, той се поколеба за миг, преди да пусне ръката ѝ и да отстъпи назад.

— Не е тази, която търсим — повтори той.

Тълпата отново зашумя, но вече не толкова уверено и настоятелно, като преди. Денил отстъпи няколко крачки и вдигна ръка. Гласовете утихнаха.

— Вървете си! — извика той. — Върнете се следобед.

Той се обърна рязко, полите на мантията му театрално се завъртяха около него, и магьосникът се отдалечи с решителна крачка. От тълпата се разнесоха възклицания на страхопочитание. Той се усмихна и ускори крачка. Но усмивката му изчезна, щом се сети за силата, която беше усетил у малката просякиня. Тя не беше особено мощна. Ако момичето бе дъщеря на някой от Домовете, едва ли щяха да я изпратят в Гилдията за обучение. Тя щеше да е по-ценна за семейството си като невеста, която потенциално би могла да засили магическата кръвна линия в Дома. Но ако беше втори или трети син, с удоволствие щяха да го поверят на Гилдията. Дори слабите магьосници носеха престиж на своя Дом.

Приближавайки към Университета, Денил поклати глава. Това, че първият попаднал му жител на копторите притежаваше вълшебна сила, беше чисто съвпадение. Може би тя бе дъщеря на проститутка, която е заченала дете от магьосник. Денил не си правеше илюзии за моралния облик на колегите си.

Тогава той си спомни думите на лорд Соланд: „Ако тази млада жена е натурал, то ние трябва да очакваме да е много по-силна от средностатистическия магьосник.“ Момичето, което търсеха, можеше да се окаже силно колкото него. Може би дори по-силно...

Той потрепери. Изведнъж си представи какво би било, ако съществуваха крадци и убийци, притежаващи силата, която досега се считаше за привилегия единствено на Гилдията. Това беше плашеща мисъл и той разбра, че никога повече нямаше да се чувства напълно неуязвим, докато върви по улиците в бедняшките квартали.

Въздухът в таванската стая беше приятно топъл. Лъчите на късното следобедно слънце проникваха през двата мънички прозореца и рисуваха ярки квадратчета по стените. В стаята миришеше на пушек и риберова^[1] кожа. По пода бяха насядали групички деца, увити в одеяла, и тихичко разговаряха.

Сония ги наблюдаваше от ъгълчето, което беше избрала за себе си. Когато капакът на пода се откряна, тя вдигна очаквателно глава, но момчето, което се изкачи в стаята, не беше Сери. Останалите деца поздравиха радостно новодошлия.

— Чухте ли? — рече той, сядайки върху купчина одеяла. — Магьосниците са обявили награда за всеки, който им покаже къде се намира онова момиче.

— Награда!

— Наистина ли?

— Колко дават?

Очите на момчето се ококориха.

— Сто златни монети.

Децата зашумяха развълнувано. Те се събраха около новодошлия в очакване на повече подробности, а неколцина погледнаха замислено към Сония.

Тя се застави да не отвърща поглед от тях и придаде на лицето си равнодушно изражение. Още с пристигането си беше възбудила любопитството им. Таванската стая беше убежище за безпризорни деца. Сградата се намираше недалеч от мястото, където копторите граничеха с пазара, а от мъничките прозорчета се виждаше пристанището. Тя беше твърде голяма, за да бъде приета в приюта, но Сери познаваше собственика — мил пенсиониран търговец на име Норин — и сключи сделка в замяна на бъдеща услуга.

— Магьосниците май наистина искат да пипнат това момиче, нали? — рече едно от момичетата.

— Те не искат никой друг, освен тях, да може да прави магии — отвърна едно набито момче.

— Сега много хора я търсят — каза новодошлият, кимайки сериозно с глава. — Това са много пари.

— Това са кървави пари, Рал — обади се момичето и сбърчи нос.

— И какво от това? — отвърна Рал. — На някои им е все едно. Те просто искат парите.

— Аз не бих я предала — каза тя. — Мразя магьосниците. Преди години магиите им изгориха братовчед ми.

— Наистина ли? — попита друго момиче и очите му проблеснаха от любопитство.

— Вярно е — кимна първото момиче. — По време на Прочистването. Джилен си играеше на улицата, сигурно сам си го е изпросил. Единият от магьосниците хвърли магията си по него и половината му лице изгоря. Сега има голям червен белег.

Сония потрепери. Изгорен. В паметта ѝ изплува образът на овъгленото тяло на площада. Тя отвърна поглед от децата. Таванската стая вече не ѝ се струваше толкова уютна. Искаше да стане и да си тръгне, но Сери твърдо ѝ беше заявил да не мърда от мястото си и да не привлича вниманието към себе си.

— Чичо ми веднъж се опитал да ограби магьосник — каза едно момиче с дълга, сплетена на плитка коса.

— Чичо ти е бил голям глупак — промърмори момчето, което седеше до нея. Тя му се намръщи и се опита да го скрита в пиццата, но той с лекота избегна крака ѝ.

— Той не знаел, че онзи е магьосник — обясни момичето. — Мъжът носел широко наметало над мантията си.

Момчето изсумтя и момичето стисна юмруци.

— И какво станало после? — попита невинно той.

— Чичо се опитал да му отреже кесията — продължи момичето, — но магьосникът я бил омагьосал така, че да усети, ако някой я докосне. Та той се обърнал много бързо, ударил чичо с магия и му счупил ръцете.

— И двете? — попита едно от по-малките момчета.

Тя кимна.

— Без дори да го докосне. Просто протегнал ръцете си така... — тя вдигна ръцете си напред, с длани, обърнати към слушателите си — и магията ударила чичо така, сякаш някой хвърлил стена върху него. Поне така каза чичо.

— Еха! — въздъхна момчето. Няколко минути в стаята цареше пълна тишина, после се чу друг глас:

— Сестричката ми умря заради магьосниците.

Всички се обърнаха към кльощавото момче, което седеше с подвити крака встрани от останалите.

— Бяхме в тълпата — продължи то. — Магьосниците започнаха да пускат огнените си светкавици и всички побягнаха. Мама изпусна по-малката ми сестра, но не можа да се спре и да я потърси, защото хората я повлякоха напред. Татко се върна и я намери. Чух го да ги ругае, да вика, че заради тях е умряла. Заради магьосниците. — Той присви очи и заби поглед в пода. — Мразя ги.

Няколко деца от кръга закимаха с глави. Отново настъпи дълбока тишина, после първото момиче изхъмка доволно.

— Виждате ли? — рече тя. — Бихте ли помогнали на магьосниците? Аз не. Онова момиче добре им е дало да се разберат. Може пък следващия път повече да пострадат.

Децата се ухилиха и започнаха да кимат с глави. Сония въздъхна с облекчение. Чу се тихото поскръцване на отварящия се капак и тя се усмихна на появилия се Сери. Той отиде при нея, седна на пода и се ухили.

— Предадени сме — прошепна той. — Скоро ще претърсят къщата. Да се махаме.

Сърцето ѝ прескочи един удар. Тя го погледна и видя, че очите му не се смеят. Сери се изправи и тръгна, а момичето скочи на крака и го последва. Няколко деца ги изпратиха с погледи, но тя избягваше да ги поглежда. Почувства нарастващото им любопитство, когато Сери се спря и отвори вратата на големия шкаф в другия край на стаята.

— Тук има таен изход към проходите — промърмори той и бръкна вътре. Натисна леко нещо, намръщи се и натисна по-силно. — Блокиран е от другата страна. — Той изруга под носа си.

— В капан ли попаднахме?

Той отново погледна към стаята. Почти всички деца вече гледаха тях. Той затвори вратата на шкафа и се приближи до единия от прозорците.

— Не искам да те лъжа. Залазила ли си катераческите си умения?

— Мина доста време... — Тя погледна нагоре. Прозорците бяха изрязани в скосения покрив, който се спускаше почти до пода.

— Подложи ми ръце да се кача.

Тя сплете пръсти и се намръщи, когато Сери стъпи с единия си крак върху ръцете ѝ и се изкатери на раменете ѝ. После се хвана за една от гредите, извади от джоба си нож и се захвана за работа.

Някъде отдолу се чу затръшване на врата, после приглушени гласове. Сония изтръпна от страх, когато капакът се надигна, но оттам надникна Ялия, племенничката на Норин. Жената бързо огледа стаята, децата, Сония и стъпилия върху раменете ѝ Сери.

— Вратата? — попита тя.

— Блокирана — отвърна той.

Тя се намръщи, после погледна към децата.

— Магьосниците са тук — каза им тя. — Искат да претърсят къщата ни.

Децата започнаха да задават въпроси. Сери изригна цветисто проклятие. Момичето едва не го изпусна, когато той рязко се размърда на раменете ѝ.

— Хей! От теб въобще не става надеждна стълба!

Изведнъж Сония престана да усеща тежестта му. Единият му крак я ритна силно в гърдите. Тя едва се сдържа да не го наругае и отскочи встрани, за да избегне нов ритник.

— Те няма да ни навредят — казваше Ялия на децата. — Няма да посмеят. Веднага ще видят, че сте твърде малки. Тях ги интересува повече...

— Хей! Сония — прошепна Сери.

Тя вдигна глава и видя, че момчето вече се беше изкатерило на покрива и протягаше към нея ръце през прозореца.

— Давай!

Тя се протегна и той я хвана здраво за китките. С изненадваща сила я повдигна нагоре и я задържа, за да може тя да се хване за перваза. Сония увисна на него за миг, след което се придвижи към по-високата му част. После се залюля, прехвърли краката си през рамката и се измъкна навън.

Дишайки тежко, тя се отпусна върху студените керемиди. Въздухът беше мразовит и ледените му пипалца бързо пропълзяха под дрехите ѝ. Пред очите ѝ се разкри море от покриви. Слънцето висеше ниско над хоризонта.

Сери се пресегна да затвори прозореца и застина. До ушите им достигна звукът от отварянето на капака, последван от изпълнените с благоговение и страх гласове на децата. Сония повдигна глава и надникна вътре.

До отворения капак стоеше мъж, облечен с червена мантия, който оглеждаше стаята с немигащи очи. Светлите му коси бяха грижливо вчесани назад. На слепоочието му се забелязваше малък червен белег. Сония отново се притисна към керемидите с разтуптяно сърце. В него имаше нещо познато, но тя не посмя да погледне отново. До тях достигна гласът му.

— Къде е тя? — попита заповеднически той.

— За кого питате? — отвърна Ялия.

— Момичето. Докладваха ми, че е тук. Къде сте я скрили?

— Никого не крия — разнесе се гласът на възрастен мъж.

Норин, предположи Сония.

— А какво е това място? Защо са тук тези просяци?

— Позволявам им да остават тук. Няма къде другаде да презимуват.

— Момичето идвало ли е тук?

— Не ги питам за имената им. Ако момичето, което търсите, е било тук, няма как да знам.

— Мисля, че ме лъжеш, старче. — В гласа на магьосника се промъкна заплаха.

Няколко от децата се разплакаха. Сери я дръпна за ръкава.

— Истина ви казвам — отвърна старият търговец. — Нямам представа кои са тези деца.

— Знаеш ли какво е наказанието за укриването на врагове на Гилдията, старче? — сопна му се магьосникът. — Ако не ми покажеш къде сте скрили момичето, ще разруша къщата ти камък по камък и...

— Сония! — прошепна рязко Сери.

Тя се обърна и го погледна. Той ѝ даде знак с глава и запълзя по покрива. Момичето го последва.

Тя не смееше да се движи твърде бързо, страхувайки се, че магьосникът ще я чуе. Краят на покрива постепенно се приближаваше. Когато го стигна, Сония установи, че Сери беше изчезнал. С крайчеца на окото си забеляза леко движение и видя здраво вкопчилите се в улука пръсти.

— Сония — изсъска той. — Трябва да се спуснеш при мен.

Тя бавно протегна крака и се плъзна надолу, докато не се озова до улука. Когато надникна през ръба, тя видя, че Сери виси два етажа над земята. Той кимна с глава към едноетажната къща, която беше построена съвсем близо до дома на търговеца.

— Отиваме там — каза ѝ той. — Гледай внимателно какво правя.

Момчето протегна ръка, хвана се за старата водосточна тръба и бързо се запуска по нея. Под тежестта на тялото му целият улук се разтресе, но Сери продължи да се спуска невъзмутимо, използвайки вместо стълба металическите скоби, които придържаха тръбата към стената. Щом стъпи на съседния покрив, той кимна на Сония.

Тя си пое дълбоко дъх, вкопчи се в улука и се изтърколи от покрива. Краката ѝ увиснаха във въздуха, пръстите ѝ възмутено изпукаха, но момичето упорито се протегна към водосточната тръба,

сравнително бързо се спусна по нея и стъпи на покрива на съседната къща.

Сери я посрещна ухилен.

— Лесно ли беше?

Тя разтърка пръстите на ръцете си, които бяха почервенели от острите ръбове на скобите и сви рамене.

— И да, и не.

— Хайде, да се махаме оттук.

Двамата започнаха да се придвижват внимателно по покрива, опитвайки се да се предпазят от пронизващия леден вятър. Стигнаха до съседната сграда и се изкатериха на нейния покрив. Оттам се спуснаха по друга водосточна тръба и се озоваха в тясната уличка между къщите.

Сери притисна пръст към устните си и предпазливо тръгна напред. Когато измина половината път, той спря, огледа се дали наоколо няма други хора, и повдигна малка метална решетка в стената. Бързо пропълзя по корем вътре и Сония го последва.

Двамата изчакаха очите им да привикнат към тъмнината. Тя постепенно започна да различава стените на тесния тухлен проход. Сери се взря в тъмнината в посока към дома на Норин.

— Горкият Норин — прошепна Сония. — Какво ли ще се му направят?

— Не знам, но няма да е добро.

Момичето почувства прилив на вина.

— Всичко това стана заради мен.

Сери се обърна и я погледна.

— Не — изръмжа той. — Виновни са магьосниците и онзи, който ни предаде. — Той погледна намръщено към прохода. — Ще се върна и ще открия кой го е направил, но първо трябва да те отведа на безопасно място.

На лицето му се изписа упоритост, каквато Сония не беше виждала досега. Ако не беше той, досега сигурно щяха да са я заловили, може би дори щеше да е мъртва. Тя имаше нужда от него, но какво ли щеше да му струва това? Заради нея вече беше обещал услугите си на много хора и беше рискувал да предизвика недоволството на Крадците заради използването на тунелите им.

Ами ако магьосниците я откриеха? Щом домът на Норин може да бъде разрушен само заради подозрението, че старецът я е укривал, то какво ли щяха да причинят на Сери? „Знаеш ли какво е наказанието за укриването на врагове на Гилдията, старче?“ Тя потрепери и го хвана за ръката.

— Искам да ми обещаеш нещо, Сери.

Той се обърна и я погледна в очите.

— Да ти обещаая?

Тя кимна.

— Обещай ми, че ако ни хванат, ще се престориш, че не ме познаваш. — Той отвори уста да възрази, но тя не го остави да продума. — А ако те видят, че ми помагаш, искам да избягаш. Не им позволявай да те хванат.

Той поклати глава.

— Сония, не бих...

— Просто кажи, че ще го направиш. Аз... Няма да понеса да те убият заради мен.

Очите на Сери се разшириха, той постави ръка на рамото ѝ и се усмихна.

— Няма да те хванат — каза той. — А ако успеят, аз ще те измъкна оттам. Обещавам ти.

[1] рибер — домашно животно, отглеждано за вълна и месо. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 6

СРЕЩИ ПОД ЗЕМЯТА

Табелата на пивницата гласеше: „Храбрият нож“. Не особено предразполагащо име, но бързият поглед към вътрешността ѝ разкриваше тиха и спокойна зала. За разлика от клиентите на други пивници, които Денил беше посещавал, тукашните се държаха съвсем прилично и разговаряха на тих глас.

Той бутна вратата и влезе вътре. Неколцина от пиячите го погледнаха, но повечето не му обърнаха никакво внимание. Това също му допадна. В същото време го обзе смътна тревога. Защо това място беше толкова различно от всички останали?

До този ден кракът му не беше стъпвал в пивница, не беше изпитвал и желание да го направи, но стражникът, който бе изпратил да се свърже с Крадците, му беше дал точни инструкции: да отиде в една пивница, да каже на съдържателя с кого иска да разговаря и да плати таксата, когато се появи водачът му. Очевидно такъв беше редът.

Естествено, Денил не можеше да отиде в пивницата облечен в мантия и да разчита на сътрудничество, затова пренебрегна мнението на колегите си и се преоблече като най-обикновен търговец.

Той внимателно подбра легендата си. Никакви дрехи нямаше да успеят да скрият необичайно високия му ръст, пращящото му от здраве тяло и културната му реч. Затова си измисли история за неудачни капиталовложения и големи дългове. Никой не иска да му даде пари назаем. Крадците са последната му надежда. Попадалият в подобна ситуация търговец също щеше да се чувства като в небрано лозе, само че щеше да е много по-уплашен. Денил си пое дълбоко дъх и се отправи с решителна крачка към тезгяха. Кръчмарят беше слаб мъж с високи скули и мрачно изражение. В черната му коса се забелязваха посивели кичури. Той изглежда неприветливо Денил.

— Какво да бъде?

— Питие.

Мъжът взе една дървена халба и я напълни от бъчвичката зад тезгяха. Денил извади една медна и една сребърна монета от кесията

си и пусна медната в очакващата ръка на кръчмаря.

— Нож ли ти трябва? — попита тихо мъжът.

Денил го погледна изненадано.

Кръчмарят се усмихна мрачно.

— Защо иначе ще идваш в „Храбрия нож“? За пръв път ли ти е?

Денил поклати глава, размишлявайки бързо. Съдейки по интонацията на бармана, придобиването на този „нож“ трябваше да стане тайно. Тъй като нямаше закон, който да забранява носенето на хладно оръжие, можеше да се предположи, че човекът има предвид някакъв нелегален предмет — или услуга. Нямаше представа за какво става въпрос, но като че ли беше на верен път.

— Не искам нож — усмихна се нервно Денил на кръчмаря. — Искам да се свържа с Крадците.

Мъжът повдигна вежди.

— Така ли? — Той го погледна с присвити очи. — Няма да е зле да подкрепиш с нещо молбата си, така че да ги заинтригуваш.

Денил разтвори шепа и показа сребърната монета, но щом кръчмарят протегна ръка към нея, побърза да я затвори. Мъжът изсумтя леко извърна глава.

— Хей, Колин!

На вратата зад тезгяха се появи едно момче. То бързо огледа Денил от главата до петите.

— Заведи този мъж в касапницата.

Колин го погледна и му кимна. Когато Денил мина зад тезгяха, кръчмарят му препречи пътя и протегна ръка.

— Има такса. Сребро.

Денил се намръщи и погледна недоверчиво към протегнатата ръка.

— Не се тревожи — каза кръчмарят. — Ако разберат, че мамя хората, които са дошли да търсят помощта им, жив ще ме одерат и ще проснат кожата ми на покрива за назидание на останалите.

Чудейки се дали го мамят, Денил пусна сребърната монета в ръката на кръчмаря. Мъжът отстъпи встрани и пропусна магьосника навътре.

— Върви след мен и мълчи — каза момчето. То влезе в малката кухня, отвори друга врата и огледа малката уличка, преди да излезе навън.

Колин го поведе бързо през лабиринта от тесни улички. От притворените врати се носеше аромат на печен хляб, на сготвено месо и зеленчуци, или острата миризма на щавена кожа. Когато стигнаха до входа на една странична уличка, момчето спря и махна с ръка. Уличката беше мръсна и тъмна и свършваше на двайсетина крачки по-нататък.

— Касапницата. Отивай там — каза момчето, обърна се и отпраши нанякъде.

Денил погледна недоверчиво уличката и тръгна по нея. Не се виждаха никакви врати. Никакви прозорци. Никой не излезе да го посрещне. Когато стигна до края на уличката, той въздъхна. Наистина го бяха измамили. Като се имаше предвид наименованието на мястото, той очакваше най-малкото засада.

Той сви рамене, обърна се и се озова пред трима яки мъже, които стояха на изхода на уличката.

— Хей! Търсиш ли някого?

— Да. — Денил забърза към тях. И тримата носеха дълги наметала и ръкавици. Мъжът в средата имаше дълъг белег на бузата. Тримата изгледаха студено Денил. „Най-обикновени главорези“, помисли си той. Може пък наистина да беше засада. Той се спря на няколко крачки от тях, погледна назад към уличката и се усмихна.

— Значи това е касапницата. Какво пък, много подходящо. Вие ли сте моят ескорт?

Средният протегна ръка.

— Срещу определена цена.

— Човекът от „Храбрия нож“ ми взе парите.

Мъжът се намръщи.

— Нож ли търсиш?

— Не. — Денил въздъхна. — Искам да говоря с Крадците.

Мъжете се спогледаха и се усмихнаха.

— С кой по-точно?

— Най-големия.

Главорезът в средата се засмя.

— Това ще да е Горан. — Единият от спътниците му сподави смеха си. Без да спира да се усмихва, водачът махна с ръка на Денил да го последва. — Ела с мен.

Другите двама отстъпиха встрани. Денил последва новия си водач към една по-широка улица. Той се огледа и забеляза, че другите двама стояха по местата си и ги наблюдаваха, ухилени до уши.

След като преминаха през поредица от криволичеши улици и улички, Денил се замисли дали задните стени на всяка пекарна, кожарница, шивачница и пивница изглеждат еднакво. В този миг забеляза една табела и рязко спря.

— Вече сме минавали оттук. Защо ме караш да обикалям в кръг?

Главорезът го погледна, обърна се и се приближи до стената. Наведе се и дръпна към себе си една решетка, която поддаде с лекота. Зад нея се разкри проход. Мъжът посочи дупката.

— След теб.

Денил се наведе и погледна вътре. В тунела цареше пълен мрак. Устоявайки на изкушението да сътвори светлинна сфера, той пристъпи вътре с единия си крак, но вместо под почувства празнота и погледна въпросително своя водач.

— Улицата се намира горе-долу на нивото на гърдите — каза му главорезът. — Влизай.

Денил се хвана за ръба на дупката и се пхна вътре. Напипа на стената някаква скоба, хвана се за нея, вкара и другия си крак и започна да се отпуска, докато не докосна пода. Когато отстъпи назад, рамото му се блъсна в стена. Главорезът се спусна в прохода с лекота. В тъмнината Денил можеше да различи само силуета му.

— Върви след мен — каза мъжът и тръгна по коридора. Денил го следваше на няколко крачки, опрял ръце в двете стени. Те повървяха няколко минути и завиха безброй пъти. Изведнъж стъпките пред него секнаха и той чу в ухото си глас.

— Измина дълъг път — каза главорезът. — Сигурен ли си, че искаш да продължиш? Ако размислиш, мога да те върна обратно.

— Че защо да го правя? — попита Денил.

— Просто се случва, това е.

Появи се сребрист процеп светлина, който постепенно се разшири и в него се появи силуетът на друг мъж. Денил присви очи, но не можа да различи лицето му.

— Този търси Горан — каза главорезът. После погледна Денил, махна му с ръка, обърна се и изчезна в мрака.

— Горан, а? — каза човекът на вратата. Гласът му можеше да принадлежи на мъж от двайсет до шейсет годишна възраст. — Как се казваш?

— Ларкин.

— С какво се занимаваш?

— С търговия на рогозки. — През последните години тъкачниците на рогозки се бяха нароили из Имардин като гъби след дъжд.

— Конкурентен пазар.

— На мен ли го казваш.

Мъжът изсумтя.

— За какво искаш да говориш с Горан?

— Това е само за неговите уши.

— Твоя воля. — Мъжът сви рамене и протегна ръка зад вратата и взе нещо от стената. — Обърни се — нареди той. — Оттук нататък ще вървиш със завързани очи.

Денил се поколеба, преди неохотно да се обърне. Беше очаквал нещо подобно. Мъжът постави върху очите му кърпа и я завърза на тила му. Слабата светлина от лампата почти не проникваше през дебелата тъкан.

— Моля, последвай ме.

Денил отново закрачи, опирайки ръце в стените. Новият му водач вървеше доста бързо. Денил се опита да брои крачките си, за да може по-късно да изчисли приблизително какво разстояние е изминал.

Изведнъж нещо, може би ръка, се притисна към гърдите му и той спря. Чу се звук от отварянето на врата и го бутнаха напред. Миризмата на подправки и цветя подразни обонянието му, а под краката си усети мекота, което предполагаше, че стъпва върху килим.

— Стой тук. Не сваляй превръзката.

Вратата се затвори.

Отнякъде се разнесоха приглушени гласове и тропот на крака — Денил реши, че се намира под някоя от безбройните пивници. Той се заслуша в звуците, след което започна да брои вдишванията и издишванията си. Когато това му омръзна, той вдигна ръце към главата си с намерението да свали превръзката. Зад него се разнесе тих звук, сякаш по килима се придвижи колело. Денил се обърна и хвана

превръзката, за да я свали, но застина при звука на завъртаща се дръжка на вратата. Той бързо свали ръцете си.

Вратата не се отвори. Той зачака и се съсредоточи върху тишината в стаята. Нещо привлече вниманието му. Нещо по-тънко и неуловимо от чутия преди малко тих звук.

Присъствие.

Намираше се някъде зад него. Денил си пое дълбоко дъх, протегна ръце и се престори, че опипва стените. Когато се обърна, присъствието се беше изместило встрани. В стаята имаше някой. Някой, който не искаше да бъде забелязан. Килимът приглушаваше стъпките, а шумът от пивницата заглушаваше неволно произведените звуци. Ароматът на цветя, който се носеше из въздуха, прикриваше слабите миризми на човешкото тяло. Само уникалните сетива, притежавани от магьосниците, му бяха позволили да усети другия човек.

Това беше проверка. Едва ли проверяваха способностите на собственика на присъствието да остава незабелязан. Не, проверяваха него. Дали ще усети нещо. Дали е магьосник.

Денил раздвижи сетивата си и усети още едно слабо присъствие. То не помръдваше. Той протегна ръце и се отправи напред. Първото присъствие се стрелна край него, но той не му обърна внимание. След десет крачки се блъсна в стена. Без да сваля ръце от грубата повърхност, той започна да обикаля стаята в посока към другото присъствие. Първото се отдръпна встрани, но после изведнъж се втурна към него. Той почувства лек полъх край врата си, но продължи напред, без да му обръща внимание.

Пръстите му докоснаха рамката на вратата, после ръкав и ръка. Превръзката бе свалена от очите му и той се озова пред един възрастен мъж.

— Извинявам се, че ви накарах да чакате — каза човекът.

По гласа му Денил позна, че това е водачът му. Интересно дали мъжът въобще беше напускал стаята?

Без да губи време за обяснения, мъжът отвори вратата.

— Моля, последвайте ме.

Денил огледа празната стая и излезе в коридора.

Двамата продължиха да вървят, този път с по-умерен ход, а пътят им беше осветяван от лампата, която се поклащаше в ръката на

възрастния мъж. Стените на коридора изглеждаха солидни. На всеки завой Денил виждаше вградени в тухлите табели с изсечени на тях непознати символи. Той изгуби представа за времето и вече не можеше да каже със сигурност колко време беше минало, откакто прекоси прага на първата пивница. Денил беше много доволен от това, че бе успял да издържи проверката. Ако беше разкрил, че е магьосник, дали изобщо щяха да го отведат при Крадците? Едва ли.

Сигурно го очакваха още проверки — трябваше да внимава. Не знаеше колко близко се намира до целта си — разговора с Горан. В същото време трябваше да научи колкото се може повече за хората, с които искаше да сключи сделка. Той погледна предпазливо спътника си и го попита:

— Какво е това „нож“?

Възрастният мъж изсумтя.

— Наемен убиец.

Денил примигна и потисна усмивката си. В такъв случай „Храбрият нож“ беше много подходящо наименование. Интересно как собственикът на пивницата се беше осмелил толкова явно да афишира връзките си?

Щеше да мисли върху това по-късно. До сега трябваше да се опита да научи и други полезни неща.

— Има ли други алтернативни наименования, които би трябвало да знам?

Мъжът се усмихна.

— Ако някой ви изпрати куриер, значи или ви заплашва, или куриерът е дошъл, за да изпълни заплахата.

— Разбирам.

— „Порта“ е някой, който по някакъв начин е предал Крадците. Не ви трябва да ставате такъв. Те имат много кратък живот.

— Ще го имам предвид.

— Ако всичко мине добре, ще ви наричаме „клиент“. Зависи за какво сте тук. — Той се спря и се обърна към Денил. — Мисля, че вече е време да разберем.

Той почука по стената. В продължение на няколко минути цареше пълна тишина, после тухлите хлътнаха навътре и се изместиха встрани, като плъзгащи се врати. Възрастният мъж му посочи с жест да мине през разкрилия се вход.

Денил се озова в малка стая. Между стените беше натикана маса, която успешно блокираше достъпа до един огромен мъж, който седеше зад нея. Зад гърба му се виждаше откrehнатa врата.

— Ларкин, търговец на рогозки — каза мъжът. Гласът му беше изненадващо дълбок.

Денил наклони глава.

— А вие сте?

Мъжът се усмихна.

— Горан.

В стаичката нямаше стол за посетителите. Денил се приближи към масата. Горан не можеше да бъде наречен красавец. Той беше огромен, но не дебел, а по-скоро добре сложен и мускулест. Косата му беше гъста и къдрава, долната част на лицето му се криеше зад разкошна брада. Образът му изключително добре отговаряше на прякора му — гораните бяха огромни, силни животни, които теглеха лодките нагоре по река Терали. Интересно дори Крадците се бяха пошегували, когато му бяха казали, че Горан е буквално най — големият сред тях.

— Вие ли сте водачът на Крадците? — попита Денил.

Горан се усмихна.

— Крадците нямат водач.

— Тогава как ще разбера дали разговарям с правилния човек?

— Ако искаш да сключиш сделка, ще я сключиш с мен. — Мъжът разпери ръце. — Ако нарушиш договорката, ще те накажа. Считай ме за нещо средно между баща и крал. Ще ти помогна, но ако ме предадеш, ще те убия. Как ти се струва?

Денил сви устни.

— Мислех си за нещо по-балансирано. Сделка между двама бащи, примерно. Не бих посмял да предложа двама крале, макар че ми харесва как звучи.

Горан отново се усмихна, но очите му останаха сериозни.

— Какво искаш, Ларкин, търговецо на рогозки?

— Искam да ми помогнете да намеря един човек.

— Аха — кимна Крадецът. Той сложи на масата малък сноп листи, писалка и мастилница. — Кого?

— Момиче. Между четиринайсет и шестнайсет годишна. Дребничка, тъмна коса, слабо тяло.

— От къщи ли е избягала?

— Да.

— Защо?

— Заради едно недоразумение.

Горан кимна съчувствено.

— Къде е отишла според теб?

— В копторите.

— Ако е жива, ще я намеря. Ако не е или не я намерим навреме ще се договорим допълнително за срока, — задължението ти към мен отпада. Как се казва?

— Все още не знаем името ѝ.

— Не знаете... — Горан го погледна с присвити очи. — Вие?

Денил си позволи да се усмихне.

— Проверката ти трябва да бъде по-щателна.

Очите на Горан се разшириха леко. Той преглътна и се облегна назад.

— Така ли?

— Какво щяхте да правите с мен, ако не бях издържал?

— Щяхме да те отведем далеч оттук. — Той облиза устните си, после сви рамене. — Но така или иначе си тук. Какво искаш от нас?

— Както вече казах, искаме да ни помогнете да намерим едно момиче.

— А ако откажем?

Усмивката постепенно изчезна от лицето на Денил.

— Тогава тя ще умре. Собствените ѝ сили ще я убият, а заедно с това ще унищожат и част от града — макар да не знам със сигурност каква част, защото не знам колко е силна. — Той пристъпи напред, подпря ръце на масата и погледна Крадеца в очите. — Ако ни помогнете, ще ви бъде платено добре, но трябва да сте наясно, че съществуват определени граници, които не можем да преминем.

Горан го изгледа мълчаливо, после побутна листите и писалката встрани. Облегна се назад и леко извърна глава.

— Хей, Даган! Донеси стол на нашия гост.

Стаята беше тъмна и влажна. Край стената бяха струпани дъсчени сандъци, повечето от които начупени. В ъглите се бяха събрали локвички вода и всичко беше покрито с дебел слой прах.

— Значи тук баща ти е крил стоката си? — попита Херин.

Сери кимна.

— Старият склад на тате. — Той избърса праха от един сандък и се настани върху него.

— Няма легло — обади се Дония.

— Ще сглобим нещо — отвърна Херин. Той отиде при сандъците и започна да подбира здрави дъски. Сония стоеше до вратата, разтревожена от перспективата да прекара нощта в това студено и неприятно място. Тя въздъхна и седна на най-ниското столче. През нощта се бяха местили три пъти, за да избягат от ловците на награди. Чувстваше се така, сякаш не беше спала от дни. Тя затвори очи и се отнесе. Гласовете на Херин и Дания се чуваха като през мъгла, както и стъпките в коридора зад гърба ѝ.

Стъпки?

Сония отвори очи, обърна се назад и видя светлинка в дъното на коридора.

— Хей! Някой идва.

— Какво? — Херин изтича до вратата и надникна в коридора. Ослуша се за миг, после дръпна Сония за ръката и ѝ посочи дъното на стаята. — Бързо отивай там и се скрий.

Докато Сония се отдалечаваше от вратата, Сери изтича до Херин.

— Никой не идва тук — каза той. — В праха по стълбището нямаше никакви следи от стъпки.

— Тогава сигурно са ни проследили.

Сери изруга и погледна към коридора. После се обърна към Сония.

— Покрий лицето си. Може би търсят някой друг.

— Няма ли да се махнем оттук? — попита Дония.

Сери поклати глава.

— Няма друг изход. Преди имаше проход, но Крадците го затвориха преди години. Затова не ви доведох тук по-рано.

Стъпките вече се чуваха по-отчетливо. Херин и Сери отстъпиха от вратата и зачакаха. Сония придърпа качулката над лицето си и двете с Дония се свиха в дъното на стаята.

На стъпалата се появиха ботуши, после панталони, гърдите и лицата на няколко новодошли. Четири момчета застанаха пред вратата. Те огледаха Херин и Сери, а когато забелязаха Сония, размениха тържествуващи погледи.

— Баръл — каза Херин. — Какво правиш тук?

Набит младеж с мускулести ръце пристъпи към него. Сония изтръпна. Това беше същото момче, което я бе обвинило, че е шпионин.

Разглеждайки останалите, тя стреснато разпозна още един. Помнеше Евън като едно от най-тихите момчета в бандата на Херин. Той я беше научил как да мами на плочки. Но докато подмяташе тежкия железен прът в ръката си, погледът му изобщо не беше приятелски. Сония потрепери и извърна очи.

Другите две момчета носеха дървени сопи. Сигурно се бяха въоръжили по пътя. Сония мислено прецени разпределението на силите. Четирима срещу четирима. Дония едва ли се беше научила да се бие и изобщо никой от тях не можеше да се мери с приятелите на Баръл. Заедно може би щяха да успеят да се справят с един. Тя протегна ръка и сграбчи една откъртена дъска.

— Идваме за момичето — каза Баръл.

— Порта ли си станал, Баръл? — Гласът на Херин беше натежал от презрение.

— Тъкмо мислех да те питам същото — отвърна Баръл. — От дни не сме те виждали. А после научихме за наградата и всичко ни е изясни. Искаш да задържиш парите само за себе си.

— Не, Баръл — отвърна твърдо Херин. Той погледна към приятелите му. — Сония е приятел. Аз не предавам приятелите си.

— На нас тя не ни е приятел — отвърна Баръл и размени поглед с другарите си.

Херин скръсти ръце на гърдите си.

— Такива ми ти работи, значи. Хареса ти да раздаваш заповеди. Знаеш правилата, Баръл. Който не е с мен, е против мен. — Той отново погледна приятелите на Баръл. — Същото се отнася и за вас. С портата ли ще останете?

Момчетата не помръднаха от местата си, но несигурните им погледи шареха между Баръл и Херин.

— Сто златни монети — рече тихо Баръл. — Готови ли сте да се откажете от толкова много пари и да останете с този глупак? Ще си живеем като крале.

Лицата на момчетата се вкамениха.

Херин присви очи.

— Махай се оттук, Баръл.

В ръката на Баръл проблесна нож и той го насочи към Сония.

— Никъде не отивам без нея. Дай ми я.

— Не.

— Тогава ще трябва да си я вземем сами.

Баръл пристъпи към Херин. Докато другарите му го заобикаляха отстрани, Сери застана до приятеля си, без да вади ръце от джобовете си, а очите му горяха с мрачна решимост.

— Хайде, Херин — провлачи глас Баръл. — Не е нужно да се стига до това. Предай ни я. Ще си поделим парите, също като едно време.

Лицето на Херин се изкриви от гняв и презрение. В ръката му проблесна нож и той се хвърли напред. Баръл се извъртя и също замахна с ножа. Сония затаи дъх, когато острието разреза ръкава на Херин и остави червена следа на ръката му. Евън също замахна с железния прът, но Херин успя да отскочи встрани.

Дония я хвана за ръката.

— Спри ги, Сония — прошепна тя отчаяно. — Използвай магията си!

Сония я погледна.

— Но... не знам как!

— Опитай нещо! Каквото и да е!

Другите две момчета се приближиха към Сери, който измъкна две ками от джобовете си. Щом ги зърнаха, момчетата се поколебаха. Сония забеляза ремъците, които придържаха ножовете към дланите му, така че той можеше да дърпа и да блъска, без да се налага да ги пуска. Тя не успя да сдържи усмивката си. Наистина изобщо не се беше променил.

По-едрото момче се хвърли към него. Сери го хвана за китката и го дръпна към себе си. Момчето изгуби равновесие и залитна напред, а сопата му издрънча на пода. Сери замахна и нанесе силен удар с дръжката на камата си по главата на момчето. То се свлече на земята. Сери бързо отскочи встрани, избягвайки сопата на второто момче. Зад него Херин избягна поредния удар с нож на Баръл. Когато двете двойки биещи се се отдалечиха една от друга за миг, Евън се шмугна между тях и се устреми към Сония.

Тя забеляза с облекчение, че ръцете му са празни. Нямаше представа къде е оставил железния прът. Сигурно го криеше под палтото си...

— Направи нещо! — изписка Дония и стисна още по-силно ръката на Сония.

Поглеждайки към дъската, която държеше в ръката си, Сония се досети, че няма смисъл да повтаря онова, което бе направила на Северния площад — тук нямаше магьоснически щит за пробиване. Освен това едва ли запратената по Евън дъска щеше да го спре.

Трябваше да опита нещо друго. Може би да пожелае дъската да удари по-силно? „А ще успея ли? — помисли си тя и погледна към Евън. — Трябва ли да опитвам? Ами ако му се случи нещо ужасно заради мен?“

— Давай! — изсъска Дония и отстъпи назад. Евън се приближаваше все повече. Сония си пое дълбоко дъх и хвърли дъската към него, пожелавайки си да го събори на земята. Той я отби с ръка, без дори да забави ход. Когато приближи на две крачки от Сония, Дония се изстъпи пред него.

— Как може да постъпваш така, Евън? Нали бяхме приятели. Помня, как двамата със Сония играехте на плочки. Нима...

Евън я сграбчи за раменете и я блъсна настрани. Сония се хвърли напред и с всички сили заби юмруци в корема му. Той изломоти нещо и отстъпи назад, прикривайки се от следващия ѝ удар — този път в лицето.

В стаята се разнесе отчаян вик. Сония погледна напред и видя как противникът на Сери отстъпва назад, притиснал ръка към окървавеното си рамо. В този миг нещо я удари в гърдите и тя падна по гръб на земята. Опита се да изпълзи встрани, по-далеч от Евън, но той се хвърли върху нея и я прикова към пода.

— Махни се от нея! — изпищя Дония и се надвеси над момчето, стиснала в ръката си една дървена летва. Тя замахна и с всички сили я стовари върху главата на Евън, който извика от болка и се изтърколи настрани. Вторият удар на Дония попадна в слепоочието ѝ. Той се отпусна неподвижно на пода. Дония размаха заплашително оръжието си над изпадналия в безсъзнание младеж, но бързо се успокои. После се ухили на Сония, протегна ѝ ръка и ѝ помогна да Се изправи.

Херин и Баръл все още се биеха. Сери вече се беше справил с противниците си — единият продължаваше да притиска рамото си, а другият се беше облегал на стената, хванал главата си с ръце.

— Хей! — извика Дония. — Мисля, че победихме!

Баръл се отдръпна от Херин и я погледна. После бързо бръкна в джоба си и хвърли нещо в лицето на противника си. Въздухът се насити с червена прах. Херин изруга и започна да търка очите си, в които беше попаднал прахът от папея. Примигвайки начесто, той отстъпи от Баръл. Дония се втурна към него, но Сония я хвана за ръката и я дръпна към себе си.

Баръл отново замахна към Херин. Той се отдръпна, но не достатъчно бързо. В стаята се разнесе вик от болка и ножът му се озова на пода. Сери скочи към Баръл, който се извърна тъкмо навреме, за да посрещне атаката. Без да спира да търка очите си, Херин се отпусна на колене и пипнешком затърси ножа си.

Баръл отблъсна Сери, бръкна в джоба си и отново запрати шепа червен прах в лицето му. Сери не успя да отскочи навреме. Лицето му се изкриви от болка и той отстъпи назад. Баръл се нахвърли върху него.

— Ще го убие! — извика Дония.

Сония вдигна дъската от пода и затвори за миг очи, припомняйки си трескаво какво точно беше направила на площада. Тя я стисна здраво и призова всичкия си гняв и страх. Съсредоточи се върху дъската и я запрати с всичка сила към Баръл.

Той изпъшка от удара в гърба и се обърна към нея. Когато протегна ръце да я сграбчи, Дония започна да го замеря с всичко, до което успяваше да се добере.

— Използвай магията си — извика тя на Сония, която се присъедини към нея.

— Опитях се. Не се получи.

— Опитай пак! — изпъшка Дония.

Баръл бръкна в джоба си и извади едно мъничко пакетче. Сония веднага го разпозна и се изпълни с гняв. Замахна с дъската, която държеше в ръка, но после се поколеба. Може би се концентрираше твърде много върху силата на хвърлянето. Магията не представляваше физическо усилие. Тя видя как Дония мята едно сандъче към Баръл. От нея не се искаше да хвърля нищо...

Сония се съсредоточи върху сандъка и го тласна с ума си, пожелавайки си да удари Баръл толкова силно, че да го събори на пода.

Изведнъж усети как нещо в ума ѝ се освобождава.

В стаята проблесна синя светлина, сандъкът избухна в пламъци и полетя към целта си. Щом го зърна, Баръл изкрещя и отскочи встрани. Сандъкът се стовари в една от локвите и водата се изпари със съскане. Пакетчето с прах от папея падна на пода. Баръл впери поглед в нея. Сония се наведе да вдигне нова дъска, изправи се с присвити очи и го погледна.

Баръл пребледня от ужас. Без да се оглежда за другарите си, той изскочи през вратата и изчезна. Сония чу слаб шум, обърна се и видя замаяният Евън да се изправя. Той отстъпи назад и също хукна към вратата. Щом осъзнаха, че приятелите им бягат, останалите две момчета побързаха да ги последват.

Когато звукът от стъпките им се изгуби, Херин избухна в смях.

Той се изправи, олюлявайки се, и внимателно се приближи до вратата.

— Какво стана, а? — извика той. — Да не би да очаквахте, че тя ще ви позволи да я отведете?

Ухилен до уши, той се обърна, примигвайки, към Сония.

— Хей! Страхотно се справи!

— Чудесен завършек — съгласи се Сери. Той разтърка очите си и се намръщи. Бръкна във вътрешния си джоб, извади малка манерка и започна да мие очите си със съдържанието ѝ. Дония изтича до Херин и прегледа раните му.

— Трябва да те превържа. Ти ранен ли си, Сери?

— Не. — Той ѝ подаде манерката.

Дония започна да мие лицето на Херин. Кожата му беше почервеняла и покрита с обрив.

— Това няма да мине скоро. Сония, дали ще можеш да го излекуваш?

Сония се намръщи и поклати глава.

— Не знам. Онзи сандък не трябваше да се запали. Ами ако се опитам да излекувам Херин, а вместо това той се подпали?

Дония я погледна с ококорени очи.

— Това е наистина ужасна мисъл.

— Трябва да се упражняваш — каза Сери.

Сония се извърна и го погледна.

— За упражнения ми трябва време и място, където няма да привличам ничие внимание.

Той извади една кърпа от джоба си и избърса камите.

— Щом случката се разчуче, хората ще бъдат твърде уплашени, за да те търсят. Ще можем да дишаме по-свободно.

— Не мисля така — възрази Херин. — Обзалагам се, че Баръл и приятелите му няма да разкажат на никого за това. Дори и да го направят, останалите ще решат, че могат да се справят по-добре.

Сери се намръщи и изруга.

— В такъв случай да се махаме по най-бързия начин оттук — рече Дония. — А сега накъде, Сери?

Той се почеса по главата и се усмихна.

— Някой има ли пари?

Херин и Дония погледнаха към Сония.

— Парите не са мои — възрази тя. — На Джона и Ранел са.

— Сигурна съм, че няма да имат нищо против да ги използваш, за да спасиш живота си — каза Дония.

— Точно така. По-скоро ще решат, че си си изгубила ума, ако не го направиш — додаде Сери.

Сония въздъхна, бръкна под ризата си и измъкна кесията с монети.

— Надявам се, че ако се измъкна от тази каша, ще успея да им се отплатя. — Тя погледна Сери. — Постарай се да ги намериш по-скоро.

— Непременно — увери я той. — Веднага, след като те отведе на безопасно място. А сега предлагам да се разделим. Ще се срещнем след час. Сещам се за едно местенце, където на никого няма да му хрумне да те търси. Можем да останем там само няколко часа, но през това време ще помислим на спокойствие къде да отидем след това.

ГЛАВА 7

ОПАСНИ СЪЮЗИ

На връщане от конюшните Ротан забави ход, когато достигна градините. Въздухът беше студен, но не неприятно, и тишината беше добре дошла след градската суетня. Той си пое въздух с пълни гърди и въздъхна.

Въпреки че беше разпитал безброй информатори, само няколко му бяха дали полезни сведения. Повечето от тях бяха дошли с надеждата, че малките им късчета сведения, без значение колко са несъществени, ще доведат до пленяването на девойката и до награждаването им. Неколцина бяха дошли просто за да изкажат недоволството си от Гилдията.

Други пък бяха докладвали за криещи се самотни девойки. След няколко експедиции до стари порутени къщи стана ясно, че има страшно много безпризорни хлапета, криещи се в тъмните ъгли. Разпитите на другите магьосници, които се занимаваха с информаторите, доведоха до множество подобни разочарования.

Щеше да е много по-лесно, ако в обявите за наградата беше включен и портретът на момичето. Ротан си помисли със съжаление за последния си наставник, лорд Марген, който се беше опитвал безуспешно да открие начин за прехвърлянето на мисловните образи на хартия. Денил беше поел предизвикателството след него, но засега нямаше голям напредък.

Ротан се зачуди как ли се справя Денил? От краткия им мисловен разговор беше станало ясно, че по-младият магьосник е жив и здрав и ще се върне по залез-слънце. Те не можеха да засягат истинската цел на посещенията на Денил в копторите, тъй като винаги съществуваше възможност други магьосници да подслушват разговора им. Въпреки това Ротан беше почувствал обнадеждаващо самодоволство в тона на приятеля си.

— ... знаете... Ротан...

Когато чу името си, Ротан вдигна поглед. Плътната зеленина на градините скриваше говорещия, но Ротан беше сигурен, че разпознава

гласа.

— ... с тези неща не бива да се бърза.

Гласът беше на Разпоредителя Лорлън. Говорещите бавно се приближаваха към Ротан. Той предположи, че ще преминат съвсем наблизко и се шмугна в едно от малките градински дворчета. Седна на една пейка и се заслуша внимателно в разговора, който ставаше все по-отчетлив.

— Вземам под внимание претенцията ви, Фергън — каза Лорлън търпеливо. — Не мога да направя нищо повече. Когато намерим момичето, случаят ще бъде разгледан по обичайния начин. Засега съм загрижен изцяло за залавянето ѝ.

— Но трябва ли да преминаваме през всички тези... тези усложнения? Ротан не беше първият, забелязал силата ѝ. Аз бях! Как може да има предимство пред мен?

Гласът на Разпоредителя остана все така спокоен, но той ускори крачка. Ротан се усмихна на себе си, докато двамата преминаваха покрай него.

— Това не са усложнения, Фергън — отговори строго Лорлън. — Това е законът на Гилдията. И той гласи...

— „Първият магьосник, разпознал магически потенциал в някого, има правото да му стане настойник“ — бързо изрецитира Фергън. — Аз бях първият, който изпита въздействието на силата ѝ, а не Ротан.

— Въпреки това въпросът не може да се разглежда, преди да бъде намерено момичето...

Двамата вече бяха преминали покрай Ротан и гласовете им постепенно станаха неразбираеми. Той се изправи и бавно се затътри към жилищните помещения на магьосниците.

Така, значи Фергън възнамеряваше да поиска настойничество над девойката. Когато Ротан беше предложил да поеме отговорността за обучението ѝ, му се струваше, че никой от останалите магьосници няма желание да се заеме с тази задача. И със сигурност не и Фергън, който винаги беше демонстрирал презрението си към нисшите класи.

Ротан се усмихна. Денил нямаше да е доволен — изпитваше неприязън към Фергън още от началото на обучението на двамата. Когато чуеше новините, Денил щеше да е още по-амбициран да открие лично момичето.

Сери не беше посещавал баня от години, а вътрешността на луксозните самостоятелни помещения не беше виждал никога. Измит, загрял за пръв път от дни насам и увит с дебела кърпа, той беше в прекрасно настроение и вървеше подир баняджийката към просторната съблекалня. Сония беше седнала върху една рогозка, слабото ѝ тяло също беше увито с кърпа, а лицето ѝ сияеше след грижите, които бяха положили за нея баняджийките. Когато я видя толкова доволна, настроението му се подобри още повече.

— Хей! — ухили се той. — Какъв кеф! Сигурен съм, че Джона би одобрила!

Сония потрепна и Сери веднага съжали за думите си.

— Извинявай, Сония. — Той направи виновна физиономия. — Не трябваше да ти напомням. — Приседна до нея и облегна гръб на стената. — Ако разговаряме спокойно, няма да привличаме внимание — добави той по-тихо.

Тя кимна.

— А сега какво? Не можем да останем тук.

— Знам. Мислех си за това. — Той въздъхна. — Нещата не са добре, Сония. Криенето ти от магьосниците щеше да е по-лесно, ако не беше тази награда. Сега не мога да се доверя на никого. Не мога да се обадя на някого да ми върне услуга... и нямам друго място, където да те скрия.

Тя пребледня.

— Какво ще правим в такъв случай?

Той се поколеба. След битката беше осъзнал, че е останала само една възможност, която нямаше да ѝ хареса. Честно казано, и на него не му харесваше. Само да имаше някого, на когото да се довери! Той поклати глава и я погледна в очите.

— Мисля, че трябва да се обърнем за помощ към Крадците.

Сония се опули.

— Да не си се побъркал?

— Щях да съм се побъркал, ако продължавах да се опитвам да те скрия сам. Рано или късно някой ще да те издаде.

— А Крадците? Защо те да не ме издадат?

— Ти имаш нещо, от което се нуждаят.

Тя се намръщи, лицето ѝ посърна.

— Магията?

— Точно така. Обзалагам се, че им се иска да имат свой магьосник. — Той прекара пръсти по рогозката. — Когато се озовеш под тяхно покровителство, никой няма да смее да те закача. Никой не се противи на Крадците. Дори и срещу сто златни монети.

Сония затвори очи.

— Джона и Ранел винаги са ми казвали, че свържеш ли се веднъж с Крадците, никога не можеш да се отървеш. Ще продължат да те държат на каишка, дори и след като договорката ви изтече. Винаги ще си им задължен.

Сери поклати глава.

— Знам, че си чувала неприятни истории. Всеки ги е чувал. Просто трябва да се придържаш към техните правила и те ще се отнасят справедливо към теб. Татко винаги ми казваше това.

— Те са убили татко ти.

— Защото е постъпил глупаво. Прецакал ги е.

— А ако... — Тя въздъхна и поклати глава. — Всъщност какъв избор имам? Ако не го направим, Гилдията ще ме намери. Предполагам, че е по-добре да съм робиня на Крадците, отколкото мъртва.

Сери се намръщи.

— Няма да е толкова зле. Щом веднъж се научиш да използваш силата си, ще станеш важна и могъща. Ще ти отпуснат каишката. Ще са принудени да го направят. В края на краищата, ако решиш, че не искаш да правиш нещо, как ще те накарат?

Тя го изгледа много продължително.

— Не си сигурен в това, нали?

Той се застави да срещне погледа ѝ.

— Сигурен съм, че това е единственият ти изход. Сигурен съм, че ще се държат справедливо с теб.

— Тогава какво не е наред?

Той въздъхна.

— Не знам какво ще поискат в замяна.

Сония кимна, после се облегна назад и известно време се взира в отсрещната стена.

— Ако мислиш, че трябва да постъпя така, ще го направя, Сери. По-добре да се свържа с Крадците, отколкото да се предам на Гилдията.

При вида на бледото ѝ лице Сири почувства как вече познатото му чувство на смущение се връща, само че този път го усети повече като вина. Въпреки че беше уплашена, тя щеше да се изправи срещу Крадците с обичайната си решителност. Това го накара да се почувства още по-зле. Въпреки че съзнаваше неспособността си да я защити, предаването ѝ в ръцете на крадците го караше да се чувства като предател. Не искаше да я изгуби отново.

Но нямаше друг изход.

Сери се изправи и тръгна към вратата.

— Ще отида да намеря Херин и Дония — каза той. — Добре ли си?

Без да го поглежда, тя кимна.

В коридора пред стаята стоеше една от баняджийките. Сери я попита за Херин и Дония и девойката му посочи с кимане съседната стая. Той прехапа устни и почука на вратата.

— Влез! — извика Херин.

Двамата с Дония седяха върху рогозка. Дония бършеше косата си с кърпа.

— Казах ѝ, и тя се съгласи.

Херин се намръщи.

— Все още не съм сигурен. А ако я изведем от града?

Сери поклати глава.

— Мисля, че няма да стигнем далеч. Можеш да си сигурен, че Крадците вече знаят всичко за нея. Ще научат къде е живяла, кои са родителите ѝ, къде са леля ѝ и чичо ѝ. Няма да е трудно да изтръгнат от Варил и неговата компания, че тя е...

— Ако знаят толкова много — прекъсна го Дония, — защо още не са се появили и не са я хванали?

— Защото те не постъпват така — отвърна Сери. — Те обичат да сключват сделки, тогава повечето хора, работещи за тях, са доволни и не създават проблеми по-късно. Те отдавна можеха да дойдат при нас и да предложат покровителството си, но не го направиха. Това ме кара да мисля, че не са сигурни, че владее магията. Ако не отидем при тях,

може да позволят на някой от своите хора да я издаде. Ето защо никога няма да ѝ позволят да напусне града.

Дония и Херин се спогледаха.

— А тя какво мисли? — попита Дония.

Сери се намръщи.

— Наслушала се е на истории. Уплашена е, но знае, че няма друг изход.

Херин се изправи.

— А ти сигурен ли си в това, Сери? — попита той. — Струва ми се, че я харесваш. Може да не я видиш никога повече.

Сери премигна от изненада и почувства, че се изчервява.

— Мислиш ли, че ще я видя отново, ако магьосниците я докопат?

Херин отпусна рамене.

— Не.

Сери закрачи из стаята.

— Ще отида с нея. Тя ще има нужда от някой близък до себе си. Мога да съм ѝ от полза.

Херин се пресегна и сграбчи Сери за ръката. Погледна го в очите и го пусна.

— Значи ние няма да видим повече теб, така ли?

Сери поклати глава. Почувства как вината го терзае. Херин беше предаден от четирима членове на собствената му банда, и не можеше да бъде сигурен в останалите. А сега си тръгваше и най-близкият му приятел.

— Ще се отбивам, когато мога. Гелин и без това вече мисли, че работя за Крадците.

Херин се усмихна.

— Добре тогава. Кога ще я заведеш?

— Довечера.

Дония положи длан върху ръката на Сери.

— А ако не я искат?

Сери се усмихна мрачно.

— Ще я поискат.

Коридорът на жилищните помещения на магьосниците беше тих и празен. Стъпките на Денил кънтяха, докато той се приближаваше

към вратата на Ялдан. Почука и зачака, вслушвайки се в приглушените гласове, долитащи от стаята. Един женски глас се отвори сред останалите:

— Какво е направил той?

Миг по-късно вратата се отвори. Езрил, жената на Ялдан, се усмихна разсеяно и отстъпи, приканвайки Денил да влезе. Около ниската маса наред стаята бяха наредени няколко кресла. Ялдан и Ротан седяха в две от тях.

— Той наредил стражата да изгони мъжа от дома му — каза Ялдан.

— Само затова че е позволил на децата да спят на тавана? Това е ужасно! — възкликна Езрил, посочвайки на Денил едно от креслата.

Ялдан кимна.

— Добър вечер, Денил. Искаш ли чаша суми^[1]?

— Добър вечер — отвърна Денил, докато се стоварваше в креслото. — Едно суми ще ми дойде добре, благодаря. Денят беше дълъг.

Ротан надигна глава и въпросително вдигна вежди. Денил се усмихна и сви рамене в отговор. Той знаеше, че Ротан няма търпение да узнае как са тръгнали работите с Крадците, но Денил първо искаше да научи какво е развълнувало и ядосало така Езрил, която обикновено беше толкова спокойна и незлоблива.

— Какво съм пропуснал?

— Вчера един от нашите търсачи последвал информатор в къща в най-лошата част на копторите — обясни Ротан. — Собственикът позволявал на бездомни деца да спят на тавана и информаторът твърдял, че там се крие и по-голямо момиче. Според колегата ни това момиче и придружителят ѝ избягали точно преди пристигането им, с помощта на собственика. Така че той наредил стражата да изсели мъжа и семейството му.

Денил се намръщи.

— Нашият колега? Кой? — Той присви очи. — Да не би случайно да е един воин на име Фергън?

— Точно той.

Денил изруга невъздържано, а после се усмихна, когато Езрил му подаде чаша горещо суми.

— Благодаря.

— И какво стана после? — попита Езрил. — Изгониха ли собственика?

— Разбира се, Лорлън отмени заповедта му — отвърна Ялдан, — но Фергън вече беше успял да разруши по-голямата част от къщата в търсене на скривалища.

Езрил поклати глава.

— Не мога да повярвам, че Фергън може да е толкова... толкова...

— Отмъстителен? — изсумтя Денил. — Изненадан съм, че не е решил да подложи на разпит горкия човек.

— Не би посмял — изрече Ялдан с презрение.

— В момента — да — съгласи се Денил.

Ротан въздъхна и се облегна назад в креслото си.

— Това не е всичко. Случайно чух нещо интересно тази вечер. Фергън иска да бъде наставник на девойката.

Денил почувства как кръвта му застива.

— Фергън? — намръщи се Езрил. — Той не е силен магьосник. Не мисля, че на Гилдията ще ѝ хареса избирането на слаб маг за наставник на новак.

— Няма да ни се хареса — съгласи се Ялдан, — но няма правило, което да го забранява.

— Какви са шансовете му да спечели настояничество?

— Той твърди, че е първият, научил за силите ѝ, защото е почувствал пръв ефекта от тях — каза Ротан.

— Това добър аргумент ли е?

— Надявам се, че не — промърмори Денил. Тази новина го разтревожи. Той познаваше добре Фергън. Даже твърде добре. Какво искаше Фергън от клетата девойка, при цялото му презрение към нисшите класи? — Може би се кани да отмъсти за унижението си на Северния площад?

Ротан се намръщи.

— Виж, Денил...

— Трябва да обмислиш тази възможност — настоя Денил.

— Фергън няма да тръгне да си създава неприятности заради едно леко натъртване, дори и да е пострадало егото му — отсече Ротан. — Просто желае лично да я хване — и не иска хората да забравят това по-късно.

Денил извърна поглед. По-възрастният магьосник така и не беше осъзнал, че омразата на приятеля му към Фергън е нещо повече от съперничество, запазило се от дните им на ученици в Гилдията. Денил много добре знаеше колко целенасочен можеше да бъде Фергън, когато ставаше въпрос за отмъщение.

— Усещам каква битка ще се разрази — изкикоти се Ялдан. — Горкото момиче няма никаква представа колко е разбунило духовете в Гилдията. Не се случва често двама магьосници да си съперничат за настояничеството върху новак.

Ротан тихо изсумтя.

— Сигурен съм, че това е последната ѝ грижа в момента. След случилото се на Северния площад тя най-вероятно е уверена, че искаме да я убием.

Усмивката на лицето на Ялдан се стопи.

— За съжаление не можем да я убедим в обратното, докато не я намерим.

— Не съм сигурен — изрече Денил спокойно.

Ротан вдигна поглед.

— Имаш ли някаква идея, Денил?

— Очаквам новият ми приятел от Крадците да има свои собствени канали за разпространение на информация из копторите.

— Приятел? — Ялдан се изсмя скептично. — Вече ги наричаш приятели?

— Съмишленици. — Денил се усмихна дяволито.

— Както разбирам, си постигнал успех? — повдигна вежди Ротан.

— Донякъде. Това е само началото — сви рамене Денил. — Мисля, че разговарях с един от водачите им.

Езрил се опули.

— Какъв е той?

— Казва се Горан.

— Горан? — намръщи се Ялдан. — Какво странно име.

— Изглежда, водачите им си избират прякорите сред названията на животни. Предполагам, се ръководят от ръста си, защото Горан определено прилича на съименника си. Огромен и космат е. Почти очаквах да видя рога.

— Е, и какво каза той? — попита Ротан нетърпеливо.

— Не ми даде обещания. Казах му колко ще е опасно, ако наоколо има магьосница, която не се е научила да контролира силите си. Него го интересува повече какво ще получи от Гилдията в замяна на залавянето ѝ.

Ялдан се навъси.

— Висшите магьосници няма да се съгласят да си разменят услуги с Крадците.

Денил махна презрително с ръка.

— Разбира се, че не. Казах му това и той прояви разбиране. Мисля, че ще приеме пари.

— Пари? — Ялдан поклати глава. — Не знам...

— След като вече сме предложили награда, едва ли има някакво голямо значение, ако отиде у някой от Крадците — разпери ръце Денил. — Всеки знае, че парите ще отидат в човек от копторите, така че може да се очаква това да е някой съмнителен тип.

Езрил завъртя очи:

— Само ти можеш да накараш нещо подобно да звучи абсолютно разумно, Денил.

Денил се ухили.

— Нещо повече. Ако представим нещата внимателно, всички ще ни похвалят, че сме убедили Крадците да свършат нещо полезно за града.

Езрил се засмя.

— Надявам се, че Крадците няма да се сетят за това, защото ще се откажат да ти помагат.

— Ще трябва да го запазим в тайна засега — каза Денил. — Не искам да се вдига шум, докато не науча дали Горан ще ни помогне или ще откаже. Мога ли да разчитам на мълчанието ви?

Той погледна останалите. Езрил закима ентусиазирано. Ротан наведе глава еднократно. Ялдан се намръщи, но после сви рамене.

— Много добре. Но бъди внимателен, Денил. Не рискуваш само своята кожа.

— Знам — усмихна се Денил. — Знам.

Пътешествието по Пътя на крадците на светлината от фенери беше по-бързо и по-интересно от самотното вървене пипнешком в

мрака. Стените на коридорите бяха направени от наглед безкрайни редици от тухли. На някои от разклоненията бяха издълбани символи и знаци.

Водачът спря на едно от разклоненията и остави фенера на пода. Извади шепа черни парцали от джоба си.

— Ще трябва да продължите със завързани очи.

Сери кимна и водачът омота единия парцал през очите му и го завърза. След това мина зад Сония и тя затвори очи, докато грубата тъкан се притискаше към лицето ѝ. Тя почувства как една ръка ляга върху рамото ѝ, после друга ръка я хвана за китката и я поведе по коридора.

Макар че тя се опитваше да запомня завоите, скоро им изгуби бройката. Продължаваха да се тътрят в мрака. Отнякъде ги достигаха приглушени звуци: гласове, стъпки, капеща вода и още някакви шумове, които тя не можеше да разпознае. Кожата под превръзката започна да я сърби, но Сония не посмя да се почеше, за да не помисли водачът, че се опитва да наднича.

Когато спряха, тя въздъхна облекчено. Нечии пръсти свалиха превръзката ѝ. Тя погледна към Сери — той се усмихваше успокоително.

Водачът извади от джоба на палтото си лъскав прът и го мушна в дупка в стената. След кратка пауза част от стената се завъртя навътре и от отвора пристъпи напред едър, мускулест мъж.

— Да?

— Серини и Сония при Фарин — обяви водачът.

— Влизайте.

Сери се поколеба, после се обърна към водача.

— Молбата ми беше да се видя с Рави.

Мъжът се усмихна накриво.

— Тогава сигурно Рави иска да се видиш с Фарин.

Сери сви рамене и мина през отвора. Сония го последва, като се чудеше дали крадецът, който имаше за прякор наименованието на осмокрако отровно насекомо, е по-опасен от крадеца с прякор наименованието на гризач.

Влязоха в малка стая. Озоваха се пред погледите на още двама мъже, седнали в кресла от двете им страни. Единият от тях затвори

вратата към тунела, после отвори врата в срещуположната стена на стаята и им направи знак да продължат през нея.

Фенерите, закрепени на стените в съседната стая, хвърляха топли жълти кръгове върху тавана. Подът беше постлан с огромен килим, украсен с позлатени пискюли. В далечния край на стаята, зад една маса, седеше тъмнокож мъж с черни, плътно прилепнали дрехи. Плашещите бледожълти очи на човека ги изучаваха внимателно.

Сония го погледна. Крадецът беше лонmareц, представител на гордата раса обитатели на пустинята, чиито земи се намираха далеч на север от Киралия. Лонмарците се срещаха рядко в Имардин — на малцина от тях им харесваше живота извън тяхната закостеняла култура. Кражбата се смяташе за голямо зло в Лонмар. Лонмарците смятаха, че колкото и дребно нещо да откраднеш, губиш част от душата си. А ето че пред тях седеше лонмарски крадец.

Очите на мъжа се присвиха. Сония осъзна, че се е вторачила в него, и бързо сведе поглед. Той се облегна назад в креслото, усмихна се и насочи дългия си кафяв показалец към нея.

— Ела насам, момиче.

Сония тръгна напред и спря, когато стигна пред масата.

— Значи ти си тази, която Гилдията търси, а?

— Да.

— Сония, нали?

— Да.

Фарин сви устни.

— Очаквах нещо по-впечатляващо. — Той сви рамене, наведе се напред и облегна лакти на масата. — Как мога да съм сигурен, че си тази, за която се представяш?

Сония хвърли поглед през рамо.

— Сери каза, че знаете коя съм и че сте ме наблюдавали.

— Така ли е казал? — изкиска се Фарин и погледът му се плъзна към приятеля й. — Умен е младият Серини, също като баща си. Да, наблюдавахме ви и двамата, но Сери по-отдавна. Ела тук, Сери.

Сери застана до Сония.

— Рави ти праща поздрав.

— От един гризач на друг? — Лекото треперене на гласа издаде възмущението на Сери.

Белите зъби на Фарин проблеснаха, но усмивката му бързо изчезна и жълтите му очи отново се плъзнаха към Сония.

— Значи владееш магията, вярно ли е?

Сония преглътна, за да овлажни пресъхналото си гърло.

— Да.

— Нея ли използва при малката ти изненада на Северния площад?

— Да.

Фарин вдигна вежди и прекара ръце през косата си. На слепоочията му се виждаха няколко бели кичура, но кожата му беше гладка, без бръчки. Пръстите му бяха окичени с няколко пръстена, повечето от които с големи скъпоценни камъни. Сония никога не беше виждала толкова големи скъпоценни камъни на ръката на обитател на копторите — но този човек не беше обикновен обитател.

— Избрала си лош момент да демонстрираш силите си, Сония — каза Фарин. — Сега магьосниците изгарят от желание да те намерят. Хайките им създават големи неудобства за нас, а обявената награда несъмнено създава големи неудобства за теб. Сега искаш ние да те скрием от тях. А няма ли да е много по-добре за нас да те издадем и да приберем наградата? Търсенето ще престане. И аз ще стана малко по-богат. Досадните магьосници ще се разкарат...

Сония отново погледна Сери.

— Или можем да сключим сделка.

Фарин сви рамене.

— Можем. Какво предлагаш в замяна?

— Баща ми казваше, че му дължите... — започна Сери.

Жълтите очи проблеснаха към Сери.

— Бащи ти изгуби всичко, което му дължахме, когато ни измами — отсече Фарин.

Сери наведе глава, после вирна брадичка и срещна погледа на крадеца.

— Баща ми ме е научил на много неща — започна той. — Сигурно ще мога...

Фарин изсумтя и махна с ръка.

— Може да си ни полезен някой ден, млади Серини, но засега ти нямаш връзките, които имаше баща ти, а ни молиш за голяма услуга. Знаеш ли, че наказанието за укриване на магьосник-отцепник от

Гилдията е смърт? Няма нещо, което кралят да мрази повече от магьосник, който се прокрадва насам-натам и върши неща, които не са по негова заповед. — Погледът му се плъзна към Сония и той се усмихна лукаво. — Но твоята идея е интересна. Много ми харесва. — Той събра ръцете си. — За какво използва силите си след Прочистването?

— Накарах нещо да пламне.

Очите на Фарин проблеснаха.

— Наистина ли? А пробвала ли си нещо друго?

— Не.

— Защо не ми демонстрираш нещо сега?

Тя го погледна.

— Сега?

Той посочи една от книгите върху масата.

— Опитай се да я отместиш.

Сония погледна към Сири. Приятелят ѝ леко кимна. Тя прехапа устни и си напомни, че от мига, в който се беше съгласила да потърси помощта на Крадците, се беше примирила, че ще използва магия. Трябваше да го приеме, независимо колко неудобно ще се почувства от това.

Фарин се облегна назад в креслото.

— Хайде.

Сония си пое дълбоко дъх, вторачи се в книгата и ѝ повели да се помръдне.

Нищо не се случи.

Сония се намръщи и се върна в мислите си на Северния площад и при схватката ѝ с Варил. И в двата случая беше разярена. Тя затвори очи и си помисли за магьосниците. Те бяха разбили живота ѝ. Тяхна беше вината, че сега се продаваше на Крадците срещу защита. Почувствала нарастващ гняв, тя отвори очи и насочи възмущението си към книгата.

Разнесе се прашене и стаята беше озарена от лумване на светлина. Фарин отскочи назад с проклетие, докато пламъците обхващаха книгата. Той хвана чашата и трескаво изля съдържанието върху книгата, потушавайки огъня.

— Извинявайте — каза бързо Сония. — И предишния път не се получи това, което исках. Аз ще...

Фарин вдигна ръка, карайки я да млъкне и се ухили.

— Мисля, че притежаваш нещо, което си струва защитата ти, малка Сония.

[1] суми — горчиво питие. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 8

ПОСЛАНИЕ В МРАКА

Докато оглеждаше запълнената Вечерна зала, Ротан осъзна, че е сгрешил, като е пристигнал толкова рано. Вместо да говори пред всичките накуп, беше разпитван от малки групи и му се наложи да отговаря на едни и същи въпроси отново и отново.

— Започвам да звуча като ученик, повтарящ формулите, за да ги наизусти — прошепна той раздражено на Денил.

— Може би трябва всяка вечер да пишеш доклад за свършената работа и да го окачваш на вратата си?

— Не мисля, че това ще ми помогне. Сигурен съм, че ще решат, че ще изпуснат някоя важна подробност, ако не ме разпитат лично. — Ротан поклати глава и огледа групите разговарящи помежду си магьосници. — И по някаква причина всички те искат да чуят нещата точно от мен. Защо не вземат да досаждат на теб?

— Проявяват уважение към явното ти старшинство — отвърна Денил.

Ротан погледна Денил и присви очи.

— Явното?

— О, ето малко вино, за да наквасиш горките си уморени гласни струни. — Денил спря един от сервитьорите, носещ поднос.

Ротан пое чашата и отпи с наслада. Някак си беше станал неофициален организатор на търсенето на момичето. Всички, с изключение на Фергън и неговите приятели се обръщаха към Ротан за инструкции. Това намаляваше времето му за активно търсене и много пъти през деня работата му беше прекъсвана заради мисловни разговори с магьосници, искащи от него да идентифицира намерените от тях момичета.

Ротан потрепна, когато някой сложи ръка върху рамото му. Обърна се и се озова срещу Разпоредителя Лорлън.

— Добър вечер, лорд Ротан, лорд Денил — каза Лорлън. — Върховният повелител иска да говори с вас.

Ротан погледна към другия край на залата и видя как Върховният повелител заема любимото си място. Глъчката от гласовете премина в учудени шепоти — всички бяха забелязали присъствието на Акарин.

„Май пак ще ми се наложи да повтарям всичко отначало“ — помисли си Ротан, докато двамата с Денил вървяха към водача на Гилдията.

Когато се приближиха, Върховният повелител вдигна поглед и ги поздрави с почти незабележимо кимане. Дългите му пръсти бяха свити около чашата с вино.

— Моля, седнете. — Лорлън посочи два свободни стола. — Разкажете ни как напредва търсенето ви.

Ротан се настани удобно и заразказва:

— Изслушахме около двеста информатори. В повечето случая не получихме никакви полезни сведения. Някои доведоха обикновени момичета просякини, въпреки предупрежденията ни никой да не я доближава. Други изглеждаха искрено разочаровани, когато се оказваше, че няма никого на мястото, където смятаха, че се крие тя.

За жалост това е всичко, което мога да ви докладвам засега.

Лорлън кимна.

— Лорд Фергън предполага, че тя е под нечия защита.

Денил стисна устни, но не каза нищо.

— Крадците? — предположи Ротан.

Лорлън сви рамене.

— Или някой магьосник-отцепник. Тя твърде бързо се е научила да скрива присъствието си.

— Отцепник? — Ротан погледна Акарин, спомняйки си уверенията на Върховния повелител, че в копторите няма магьосници-отцепници. — Мислите ли, че има причина да смятаме, че си имаме работа с отцепник?

— Усещам как някой използва магия — каза спокойно Акарин. — Малко и за кратко време. Смятам, че тя експериментира самостоятелно, тъй като всеки учител би я посъветвал засега да крие способностите си.

Ротан се вторачи във Върховния повелител. Фактът, че Акарин можеше да усети и най-слабите прояви на магия в града беше не само поразителен, но и обезпокоителен. Когато тъмните очи на мъжа срещнаха погледа му, Ротан бързо погледна надолу към ръцете си.

— Това е... интересна новина — отговори той.

— А можете ли... Можете ли да я проследите? — попита Денил. Акарин сви устни.

— Тя използва магия на малки порции. Понякога еднократно, понякога няколко пъти в течение на един час. Може да се усети, ако си предупреден и я очакваш, но няма достатъчно време да бъде намерена и хваната, освен ако не използва магия за по-продължително време.

— Поне можем да се приближаваме към нея всеки път, когато използва магия — изрече Денил бавно. — Можем да се разпръснем из града и да чакаме. Всеки път, когато експериментира, можем да се приближаваме по-малко, докато не установим местоположението ѝ.

Върховният повелител кимна.

— Тя е в северната част на Външния кръг.

— Тогава утре ще започнем оттам. — Денил забарабани с пръсти по масата. — Но трябва да внимаваме да не издадем стратегията си. Ако е под нечия защита, може да имат и помощници, които да наблюдават магьосниците. — Той вдигна вежди и погледна Върховния повелител. — Шансовете ни за успех ще са по-големи, ако се дегизираме.

Акарин се усмихна с половин уста.

— Мантиите спокойно могат да се скрият под плащове.

Денил бързо кимна.

— Разбира се.

— Ще имате само един шанс — предупреди ги Лорлън. — Ако тя научи, че можете да усещате кога използва магия, ще ви се изплъзва, като след всеки експеримент се мести на ново място.

— Тогава трябва да действаме бързо. И колкото повече магьосници имаме на наше разположение, толкова по-бързо ще успеем да я намерим.

— Ще поискам още доброволци.

— Благодаря ви, Разпоредителю. — Денил склони глава.

Лорлън се усмихна и се облегна назад в креслото.

— Признавам, че никога не съм и предполагал, че ще се радвам да науча, че малката ни бегълка е започнала да използва силата си.

Ротан се намръщи.

„Да — помисли си той, — но всеки път тя се доближава до това да загуби напълно контрол над нея“.

Пакетът беше тежък, въпреки малкия си размер. Когато Сери го пусна върху масата, той издаде приятно туптене. Фарин разкъса хартиената опаковка, разкривайки малка дървена кутия. Когато я отвори, по самия него и по стената зад гърба му се разтанцуваха мънички кръгове от отразена светлина.

Сери погледна надолу и усети стягане в гърдите, когато видя лъскавите монети. Фарин извади дървено трупче, от което стърчаха четири колчета. Сери наблюдаваше как крадецът започна да нанизва монетите на колчетата. Формата им отговаряше на дупките в монетите: златните монети — на кръглите колчета, сребърните — на квадратните, а големите медни монети — на триъгълните колчета. Последното колче, за големите медни монети, с които Сери беше най-добре запознат, оставаше празно. Когато купчината злато достигна височината на десет монети, Фарин я прехвърли върху дървено колче с ограничителни в двата края и я остави страни.

— Имам друга работа за теб, Серини.

Сери откъсна неохотно поглед от лежащото пред него богатство и се изправи, но после се намръщи, когато осъзна смисъла на думите на Фарин. Колко още такива „работи“ му предстоеше да свърши, преди да му разрешат да види Сония? Вече беше минала седмица откакто Фарин я беше поел под свое покровителство. Сери преглътна раздражението си и кимна.

— Каква?

Фарин се облегна назад в креслото. Жълтите му очи проблеснаха развеселено.

— Може би е още по-подходяща за твоите таланти. Двама бандити са се заели да обират магазини във вътрешността на Северната част. Тези магазини са на хора, които имат споразумения с мен. Искам да намериш къде живеят тези двамата и да им изпратиш съобщение, от което недвусмислено да им стане ясно, че внимателно ги наблюдавам. Можеш ли да го направиш?

Сери кимна.

— Как изглеждат?

— Един от моите хора е разговарял с продавачите. Той ще ти разкаже какво е научил. Вземи това. — Той подаде на Сери малък,

сгънат къс хартия. — Почакай ме в предната стая.

Сери се обърна и се поколеба. Погледна отново към Фарин и се зачуди дали моментът е подходящ да попита за Сония.

— Скоро — каза Фарин. — Утре, ако всичко мине добре.

Сери кимна и тръгна към вратата. Въпреки че широкоплещестите охранители в съседната стая го наблюдаваха с подозрение, той им се усмихна. „Никога не си създавай врагове сред лакеите на някого — казваше баща му. — По-добре направи така, че да им се харесаш“. Тези двамата толкова си приличаха, че сигурно бяха братя. Единствено заради белега, минаващ през бузата на единия, беше лесно да се различат един от друг.

— Трябва да почакам тук — каза им той. После посочи стола. — Може ли?

Онзи с белега сви рамене. Сери седна и огледа стаята. Погледът му се спря на ивица от яркозелено сукно, висящо от стената. В горната част на плата беше зашит златист инкол.

— Хей! Това същото ли е, каквото си мисля? — попита той, скачайки на крака.

Мъжът с белега се ухили.

— Да.

— Обшивка от седлото на Буреносен вятър? — попита задъхано Сери. — Откъде я имаш?

— Братовчед ми е коняр в Дома Аран — отговори мъжът. — Той ми я даде. — Пресегна се и погали плата. — Благодарение на този кон спечелих двайсет златни монети.

— Разправят, че потомците му са отлични състезателни коне.

— Никога няма да има друг като него.

— А гледа ли състезанието?

— Не. А ти?

Сери се ухили.

— Промъкнах се покрай касиерите. Не беше лесно. Дори не знаех дали в този ден Буреносен вятър ще бяга. Просто извадих късмет.

Очите на охранителя се замъглиха, докато слушаше разказа на Сери за състезанието.

Прекъсна ги почукване на вратата. Мълчаливият охранител я отвори и пропусна вътре висок, жилав мъж с кисело изражение,

облечен с черно наметало.

— Серини?

Сери пристъпи напред. Мъжът го изучи с поглед, веждите му се вдигнаха нагоре, после му направи знак да го последва. Сери кимна на охранителите и тръгна по коридора.

— Ще ти разкажа какво научих — рече мъжът.

Сери кимна.

— Как изглеждат грабителите?

— Единият е с моята височина, но по-пълн, а другият — по-дребен и мършав. И двамата са с къси черни коси — изглежда сами са си ги отрязали. Има нещо странно, свързано с окото на по-едрия — единият продавач твърдеше, че цветът е особен, а според колегата му е кривогледо. Във всичко останало са съвсем обикновени обитатели на копторите.

— Оръжия?

— Ножове.

— Знаеш ли къде живеят?

— Не, но един от продавачите ги е видял в пивницата тази вечер. Отиваме натам, сигурно ще можеш да ги проследиш. Едва ли ще се приберат направо вкъщи, така че бъди предпазлив.

— Разбира се. Как действат?

Мъжът го погледна отново. Изражението му беше непроницаемо.

— Брутално. Пребиват търговците и семействата им. Но не се увличат — веднага щом получат онова, за което са дошли, си тръгват.

— Какво взимат?

— Предимно пари. Пиене, ако им попадне под ръка. Почти пристигнахме.

Излязоха от тунелите в тъмна алея. Водачът изгаси фенера си и изведе Сери на по-широка улица, след което спря в сенките пред една порта. Откъм пивницата от другата страна на улицата се носеше шум на гуляй.

Водачът направи бърз жест, приканващ към пазене на тишина. Сери проследи погледа на мъжа и забеляза как някой му направи знак от съседната алея.

— Все още са там. Ще почакаме.

Сери се облегна на портата. Спътникът му запази мълчание, наблюдавайки съсредоточено пивницата. Заваля. Капките затракаха по

покривите. Образуваха се локви. Докато двамата чакаха, луната се издигна над къщите и заля улицата със светлина, след което я застигнаха сиви облаци и я превърнаха в призрачно зарево в небето.

Мъже и жени напускаха пивницата на малки групи. Когато на улицата се изсипа една шумна пиянска мъжка компания, спътникът на Сери се напрегна. Сери се вгледа внимателно и забеляза как двама мъже се измъкват от гуляйджиите.

Съгледвачът в алеята направи друго движение с ръце и спътникът на Сери кимна.

— Това са те.

Сери кимна и пристъпи напред в дъжда. Придържаше се към сенките, докато следваше двамата мъже нататък по улицата. Единият явно беше пиян; другият заобикаляше уверено локвите. След като им отпусна известна преднина, той се заслуша как пияният мъмри спътника си за това, че е пил твърде малко.

— Ниш'о ня'а да стан', Тал'н — изфъфли той. — По-у'ни сме от тях.

— Млъквай, Ниг.

Двамата започнаха да криволичат из копторите. От време на време Тал'н спираше и се оглеждаше, но нито веднъж не забеляза застаналия сред сенките Сери. Най-накрая, изнервен от дърдоренето на приятеля си, той пое право напред и след няколкостотин крачки достигна до един изоставен магазин.

Когато двамата изчезнаха във вътрешността му, Сери се приближи предпазливо, изучавайки постройката. На земята отпред лежеше някаква табела. Сери разпозна думата „рака“. Сложи ръка на гърдите си и си спомни за съобщението в джоба му, което чакаше да бъде предадено.

Фарин искаше то да бъде доставено по такъв начин, че да изплаши бандитите. Трябваше да им се покаже, че Крадците са в течение на всичко: кои са те, къде се крият, какво са направили и колко би било лесно за Крадците да ги убият. Сери замислено прехапа устни.

Можеше да мушне бележката под вратата, но това беше твърде лесно. Това нямаше да уплаши бандитите толкова, колкото ако отриеха, че някой е бил в убежището им. Трябваше да почака, докато излязат, и после да се промъкне вътре.

Или пък не. Ако се върнеха в убежището си и намереха съобщението, това щеше да ги уплаши, но не чак толкова много, колкото ако откриеха, че някой ги е посетил докато са спали.

Усмивайки се, Сери проучи убежището. То беше част от поредица магазини, всеки от които имаше обща странична стена със следващия, така че вътре можеше да се влезе само отпред или отзад. Сери се разходи до края на улицата и премина на алеята, минаваща зад магазините. Тя беше затрупана с празни щайги и купища боклуци. Той преброи вратите и намери магазина на бандитите, около чиято стена бяха струпани торби с изгнила рака. Сери се наведе и погледна през ключалката на задната врата.

В стаята светеше лампа. Ниг лежеше в леглото и тихо похъркваше. Талън крачеше из стаята, потърквайки лицето си. Когато се озова в светлината на лампата, Сери забеляза кривогледото му око и дълбоките сенки под него.

Едрият мъж явно имаше проблеми със съня — вероятно се притесняваше, че Крадците ще ги посетят. Сякаш прочел мислите на Сери, Талън изведнъж пристъпи към задната врата. Сери се напрегна, готов да се отдалечи, но Талън не посегна към дръжката на вратата. Вместо това пръстите му стиснаха нещо във въздуха и го вдигнаха нагоре, извън полезрението на Сери. Нямаше нужда да вижда какво точно прави бандитът — не беше трудно да се досети, че Талън беше поставил капан за неканени гости.

Доволен, бандитът тръгна към второто легло. Извади от колана си нож и го сложи на близката маса, след което загаси фитила на лампата. Огледа още веднъж стаята и се изтегна в леглото.

Сери огледа вратата. Раката се доставяше в Имардин във вид на шушулки, увити в собствените си листа. Търговците почистваха зърната от шушулките и ги изпичаха. Листата и шушулките обикновено се изхвърляха през улей, водещ до щайга извън магазина. Имаше момчета, които после събираха тези щайги и продаваха съдържанието им на фермери в околностите на града.

Сери тръгна покрай стената и намери къде излиза улея на магазина на бандитите. Капакът му беше затворен отвътре с обикновено резе, което изобщо не беше трудно за отваряне. Сери извади от джоба си малко шишенце и тънка, куха тръстика. Капна малко олио в тръстиката и грижливо смаза резето и пантите на капака.

Прибра тръстиката и шишенцето, след което извади няколко клечки и лостчета и се зае с резето.

Работи дълго, давайки достатъчно време на Талън да заспи дълбоко. Когато освободи ръцете, Сери отвори внимателно капака и намери тесен отвор зад него. Порови по джобовете си и измъкна плочка полиран метал, увита във фин плат. Протегна огледалото в улея, за да проучи капана на Талън.

Едва не избухна в смях. Над вратата беше закачено гребло. Краят на дръжката му беше завързан за кука над касата на вратата. Железните шипове бяха закрепени за летва, вероятно забита за вратата с пирон. Имаше и канап, свързващ шиповете с дръжката на вратата.

„Твърде просто е“ — помисли си Сери. Огледа за други капани, но не намери нищо. Измъкна ръката си от улея, върна се при вратата и извади отново принадлежностите си за смазване. Един бърз оглед на ключалката разкри, че тя е счупена — вероятно от самите бандити, когато за пръв път бяха влезли в магазина.

Извади от джоба си малка кутия, отвори я и измъкна тънък бръснач. От другия си джоб извади дръжка със скоба за пристягане — част от наследството, останало му от баща му. Закрепи бръснача за дръжката, мушна го през отвора на ключалката и го изви към дръжката на вратата. Когато усети лекото съпротивление на канапа, увеличи натиска. Върна се пак при улея и видя в огледалото, че канапът виси безобидно от летвата. Доволен от свършената работа, Сери прибра принадлежностите в джобовете си, омота парцали около ботушите си и пое дълбоко дъх, за да се успокои.

Отвори безшумно вратата, вмъкна се вътре и разгледа спящите мъже.

Баща му винаги казваше, че най-добрият начин да се промъкнеш до някого е да не се опитваш да се промъкнеш. Сери наблюдаваше бандитите. И двамата спяха, пияният тихо похъркваше. Сери прекоси стаята и огледа входната врата. Ключът стърчеше от ключалката. Обърна се отново към двамата мъже.

Ножът на Талън блестеше в тъмнината. Сери измъкна съобщението на Фарин и отиде до масата. Вдигна ножа и забодя с него бележката към масата.

„Това трябва да свърши работа“ — ухили се мръснишки Сери, отиде до входната врата и хвана ключа. Завъртя го и ключалката

изщрака. Клепачите на Талън потрепнаха, но очите му не се отвориха. Сери отвори вратата, излезе навън и я затвори с трясък.

Отвътре долетя вик. Сери се хвърли в сянката на съседната врата и започна да наблюдава. След миг вратата на магазина се отвори и Талън се подаде навън с опулен поглед. Лицето му беше бледо на слабата лунна светлина. От вътрешността на постройката долетя протестираш глас, после се разнесе ужасено възклицание. Талън се навъси и се прибра вътре.

Усмихнат, Сери се отдалечи и се изгуби в нощта.

Сония изруга под нос по адрес на Фарин.

Пред нея на камината лежеше къса пръчка. След експерименти с най-различни предмети тя се беше спряла върху дървото като най-безопасен материал при опитите с магия. Дървата не бяха евтини — сечаха се в северните планини и след това се превозваха по река Тарали — но въпреки това бяха достъпни и край камината имаше цяла купчина.

Сония погледна пръчката със съмнение, после обходи с поглед стаята и си напомни, че всичко това компенсираше разочарованието ѝ. Полирани маси и меки кресла наоколо. В съседните стаи — удобни легла, изобилие от храна и внушителен запас напитки. Фарин се отнасяше с нея като почетен гост от високопоставен Дом.

Но тя се чувстваше като затворник. Убежището ѝ нямаше прозорци, тъй като беше изцяло под земята. Можеше да бъде достигнато само по Пътя на Крадците и беше охранявано денонощно. Само най-доверените хора на Фарин, наричани от него „семејство“, знаеха за това място.

Сония въздъхна и отпусна рамене. Оказала се недосегаема за магьосниците и преследващите наградата обитатели на копторите, сега тя се бореше със смазващата я скука. След шест дни, прекарани сред едни и същи стени дори и заобикалящият я лукс вече не я радваше и въпреки че Фарин я посещаваше от време на време, тя нямаше с какво да се занимава, освен да експериментира с магия.

Може би точно това искаше Фарин. Сония погледна към пръчката и почувства нов прилив на разочарование. Въпреки че от момента на пристигането ѝ в убежището беше призовавала по няколко

пъти на ден силата си, тя никога не действаше по начина, по който ѝ се искаше. Когато желаше да изгори нещо, то се преместваше. Когато му кажеше да се премести — избухваше. Когато решише да го счупи — то се запалваше. Когато тя сподели това с Фарин, той само се усмихна и ѝ каза да продължи с упражненията.

Сония направи гримаса и отново съсредоточи вниманието си върху пръчката. Пое си дълбоко въздух и се загледа съсредоточено в парчето дърво. Присви очи и нареди на пръчката да се търкулне по каменната плоча на камината.

Нищо не се случи.

„Търпение“ — каза си тя. Често ѝ се случваше да направи по няколко опита, преди магията да заработи. Събра цялата си воля и заповяда на пръчката да се помръдне.

Парчето дърво остана абсолютно неподвижно.

Застаналата на колене Сония се отпусна върху петите си. Магията сработваше всеки път, когато беше ядосана — независимо дали от разочарование или от омраза към Гилдията. Но извикването на тези емоции чрез мислене за нещо дразнещо беше уморителен и депресиращ процес.

„Но нали магьосниците постоянно се занимават с това!“ — напомни си тя. Дали те държаха запас от гняв и омраза вътре в себе си и просто ги изваждаха, когато им потрябват? Тя потрепери. Що за хора бяха те?

Вторачи се в парчето дърво и осъзна, че ще се наложи да направи точно това. Щеше да трупа гнева си и да събира омразата си, и да ги пази за моментите, в които ѝ се налага да използва магия. Ако не го направеше, щеше да се провали и Фарин щеше да я предаде на Гилдията.

Момичето обхвана раменете си с ръце и почувства как я обзема задушавашо отчаяние.

„Аз съм в капан — помисли си тя. — Имам две възможности: или да стана една от тях, или да им позволя да ме убият“.

До слуха ѝ достигна леко свистене — като на предмет, запратен във въздуха. Сония скочи на крака и се обърна.

Върху повърхността на масичка между две от креслата се извиваха ярки оранжеви пламъци. Тя отскочи, сърцето ѝ се разтуптя.

„Аз ли направих това? — запита се. — Но аз не бях ядосана“.

Огънят започна да пращи и да се разраства. Сония отстъпи до стената, несигурна какво трябва да направи. Какво щеше да каже Фарин, когато откриеше, че скривалището му е било запалено? Сония изстена. Щеше да е раздразнен, и леко разочарован, че малкият му домашен любимец-магьосник е загинал.

Димът се издигаше нагоре и се кълбеше под тавана. Сония падна на четири крака, хвана масата за краката и започна да я влачи. От движението пламъците лумнаха. Сония се отдръпна от горещината, вдигна масата и я запрати в камината. Тя падна върху решетката и продължи да гори.

Сония въздъхна, гледайки как огънят поглъща масата. Поне беше открила нещо ново. Масите не избухват в пламъци сами. Изглежда, отчаянието също беше емоция, способна да предизвика магия.

„Гневът, омразата и отчаянието — помисли си тя. — Колко забавно е да си магьосник!“

— Усети ли това? — попита Ротан с треперещ от вълнение глас.

Денил кимна.

— Да. Не беше точно каквото очаквах. Винаги съм мислел, че усещането на магия е като да чувстваш някой да пее. Това приличаше повече на кашлица.

— Магическа кашлица — изкикоти се Ротан. — Интересен начин да го опишеш.

— Ако не умееш да пееш или говориш, ще издаваш някакво хриптене, нали? Може би неконтролируемата магия звучи точно така. — Денил примигна, после се отдалечи от прозореца и потърка очи. — Късно е вече и започвам да съобразявам трудно. Трябва да поспим.

Ротан кимна, но остана при прозореца. Гледаше към последните още неизгаснали светлинки на града.

— Слушаме от часове. Няма да спечелим нищо, ако продължим да го правим — каза Денил. — Вече знаем, че можем да я усещаме. Поспи малко, Ротан. Утре трябва да сме нащрек.

— Просто невероятно е, че тя е някъде близо до нас, но не можем да я намерим — изрече тихо Ротан. — Чудя се какво ли се опитваше да направи.

— Ротан! — каза Денил сурово.

По-възрастният магьосник въздъхна и се извърна от прозореца. Леко се усмихна.

— Добре. Ще се опитам да поспя.

— Чудесно. — Доволен, Денил пристъпи към вратата. — До утре.

— Лека нощ, Денил.

Докато затваряше вратата, Денил погледна назад и видя със задоволство, че приятелят му тръгва към спалнята. Знаеше, че интересът на Ротан към откриването на момичето излизаше извън преките му задължения. Докато се отдалечаваше по коридора, Денил се усмихна на мислите си.

Преди години, когато Денил беше новопостъпил ученик, Фергън беше започнал да разпространява слухове за него, за да си отмъсти за някаква шега. Денил не очакваше, че някой ще възприеме тези слухове сериозно, но когато отношението на преподавателите и учениците към него се промени и той осъзна, че не може да направи нищо, за да промени това, той загуби всякакво уважение към колегите си. Интересът му към уроците също изчезна и той започна да изоставя все повече и повече.

Тогава Ротан го взе под опеката си и с безкрайна решителност и оптимизъм успя да върне мислите на Денил обратно към магията и обучението. Въпреки че Денил беше сигурен, че приятелят му е не по-малко решителен сега, той не беше уверен, че Ротан е наистина готов да се заеме с обучението на момичето. Имаше огромна разлика между сърдит новопостъпил ученик и момиче от копторите, което вероятно мрази магьосниците.

Едно нещо беше сигурно: когато я намереха, животът щеше да стане много по-интересен.

ГЛАВА 9

НЕКАНЕН ГОСТ

Леденият вятър забиваше дъждовните капки в палтото на Сери. Той се загърна по-плътно и приведе глава по-надолу между гънките на шала. Намръщи се, когато дъждът го удари в лицето, после решително пристъпи срещу вятъра.

В пивницата при Херин беше толкова съблазнително топло. Бащата на Дония беше великодушно настроен, но дори безплатният бол не можеше да изкуши Сери да остане — не и когато Фарин най-накрая му беше разрешил да посети Сония.

Сери изсумтя, когато един висок мъж го блъсна, докато го изпреварваше. Изглежда намръщено непознатия в гърба, докато мъжът крачеше нататък по улицата. „Търговец“ — предположи Сери при вида на лъщящите под дъжда наметало и ботуши. Изруга още веднъж и продължи по пътя си.

Когато Сери се бе върнал вкъщи от магазина на бандитите, Фаргън го беше разпитал за нощната му работа. Крадецът бе изслушал разказа на Сери, без да покаже нито одобрение, нито недоволство, а накрая само беше кимнал.

„Проверява доколко мога да бъда полезен — помисли си Сери. — Иска да научи къде са границите на способностите ми. Чудя се какво ли ще поиска да направя следващия път.“

Вдигна глава и огледа улицата. Няколко обитатели бързаха под дъжда. Нищо необичайно. Търговецът отпред беше спрял и сега незнайно защо стоеше край една постройка.

Когато минаваше покрай търговеца, Сери го погледна. Очите на непознатия бяха затворени и той се мръщеше, сякаш съсредоточавайки се. Когато стигна до следващата пресечка, Сери погледна назад, точно в момента, в който мъжът рязко вдигна глава и очите му се насочиха към пътя.

„Не — помисли си Сери и кожата му настръхна. — Под пътя“.

Той разгледа внимателно дрехите на търговеца. Обувките му бяха хем познати, хем необичайни. В мътната светлина проблесна

дребен символ...

Сърцето на Сери прескочи. Той се обърна и побягна.

През дъжда Ротан видя застаналия на противоположния ъгъл висок мъж с наметало.

— Някъде наблизо сме — изпрати мисъл Денил. — Тя е някъде под тези къщи.

— Остана ни само да намерим откъде да влезем — отговори Ротан.

Денят беше безкраен и разочароващ. Понякога момичето използваше магия седем пъти подред, и те напредваха значително. После им се налагаше да чакат дълги часове само заради единичен опит, след който тя отново спираше.

Ротан бързо разбра, че дългото наметало, макар и да скриваше мантията му, все пак издаваше, че е твърде добре облечен, за да е жител на копторите. Осъзна също, че няколко облечени с наметала мъже, намиращи се в един и същ район, привличат вниманието на хората, така че когато магьосниците се доближиха до местоположението на момичето, нареди на повечето от тях да се отдалечат.

Жужене в крайчеца на съзнанието му отново насочи вниманието му към момичето. В този момент Денил напусна мястото си и навлезе в пресечката. Ротан свери усещанията си с тези на другите магьосници и реши, че момичето трябва да е някъде под къщата от лявата му страна.

— Мисля, не там има вход към подземията — изпрати мисъл Денил. — Вентилационна решетка на стената, каквито сме виждали и по-рано.

— Оттук нататък вече няма да можем да се прикриваме — уведоми Ротан търсачите. — Време е. Двамата с Меркин ще наблюдаваме предния вход. Киано и Ялдан ще поемат задния. Но първо Денил и Джолън ще влязат в тунела, защото тя вероятно ще се опита да избяга оттам.

Когато всички докладваха, че са заели местата си, Ротан даде знак на Денил и Джолън да тръгват. Когато Денил отвори решетката, изпрати ментален образ на всички. Скочи вътре и се приземи на пода

на тунела. Създаде светещо кълбо и видя как лорд Джолън го последва. После двамата тръгнаха в срещуположните посоки на тъмния коридор.

След стотина крачки Денил се спря и изпрати светлината си напред. На няколко крачки напред имаше завой.

— Изглежда този тунел преминава под улицата. Връщам се.

Секунда по-късно лорд Джолън изпрати образ на спускащи се надолу тесни стълби. Тръгна по тях, но веднага срещу него изскочи някакъв мъж. Непознатият погледна в светещото кълбо на Джолън, после се обърна и хукна по един страничен коридор.

— Откриха ни — съобщи Джолън.

— Продължавай напред — отговори Ротан.

Денил беше спрял, за да изпрати образи, така че Ротан да може да проследи как напредва Джолън. Стълбите свършиха и Джолън продължи нататък по тесен коридор. Когато достигна до първия завой, в съзнанието на Ротан нахлуха прах, грохот и чувството на тревога. Последва хаос, тъй като всички магьосници започнаха да изпрацат въпроси.

— Затрупаха тунела — съобщи Джолън, предавайки образ на преграда от натрошени камъни. — Денил беше зад мен.

Ротан усети как го пронизва мрачно предчувствие.

— Денил?

Отначало всичко беше тихо, после в съзнанието му проникна слаб ментален глас:

— Затрупан. Чакай... освободих се. Не съм ранен. Продължавай, Джолън. Явно са смятали да ни спрат по този начин. Върви и я намери.

— Върви — повтори Ротан.

Джолън обърна гръб на стената от отломки и закричи нататък по коридора.

Удари камбана. Сония откъсна поглед от камината и се изправи. Ламперията на стената се плъзна встрани и Фарин пристъпи в стаята. Облечен в черно, с пронизващ, искрящ поглед, той изглеждаше като опасно насекомо. Усмихна се и ѝ подаде нещо, опаковано и вързано с лента.

— Това е за теб.

Тя повъртя подаръка в ръцете си.

— Какво е?

— Отвори го — настоя Фарин, като седна в едно от креслата и подви дългите си крака.

Сония седна срещу него и развърза лентата. Махна опаковката, разкривайки стара книга с кожена подвързия. Голяма част от страниците се бяха отделили от книгата. Тя погледна към Фарин и се намръщи.

— Стара книга?

Той кимна.

— Погледни заглавието.

Сония погледна надолу, после отново вдигна очи.

— Не умея да чета.

Фарин примигна изненадано.

— Разбира се. — Той поклати глава. — Извинявай, трябваше да се досетя. Това е книга за магията. Изпратих човек да огледа всички зложни къщи и бърлоги на вехтошари. Явно магьосниците отдавна са изгорили старите си книги, но според собственика на магазина тази му е била продадена от предприемчив и не особено покорен слуга. Погледни вътре.

Тя разгърна книгата и намери сгънат лист хартия. Разгъвайки го, забеляза дебелината му. Такъв пергаментен лист сигурно струваше повече от обяда на голямо семейство или от ново наметало. Беше изпълнен с черни завъртулки, подредени в идеални напречни линии. Сония затаи дъх, когато видя печата в ъгъла. Диамант, разделен от знака „У“ — гербът на Гилдията.

— Какво е това? — въздъхна тя.

— Послание — отговори Фарин. — За теб.

— За мен? — Тя го погледна.

Той кимна.

— Как са били сигурни, че ще достигне до мен?

— Не са били сигурни, но са го предали на някого, за който са знаели, че има връзки с Крадците, и се е получило.

Сония му подаде писмото.

— Какво пише?

Фарин взе писмото от нея.

— Пише: „До младата дама с магически сили. Тъй като не можем да поговорим лично, ви изпращаме това послание чрез Крадците и се надяваме, че ще успеят да ви го доставят. Искаме да ви уверим, че

нямаме намерение да ви навреждаме по никакъв начин. Бъдете сигурна също, че не сме искали да нараним вас или младежа в деня на Прочистването. Неговата смърт беше трагична случайност. Желаем само да ви научим как да контролирате силата си и да ви дадем шанс да се присъедините към Гилдията. Добре дошла сте сред нас“. Подписано е: „Лорд Ротан от Гилдията на магьосниците“.

Сония се вторачи невярващо в посланието. Гилдията искаше тя, момчето от копторите, да се присъедини към тях?

Реши, че това сигурно е капан. Опит да я измъкнат от скривалището ѝ. Спомни си за магьосника, който я беше намерил на тавана — беше я нарекъл „враг на Гилдията“. Тогава той не знаеше, че тя го чува. Най-вероятно това беше истината.

Фарин сгъна посланието и го прибра в джоба си. Когато видя лукавата му усмивка, Сония изпита съмнение. Откъде можеше да знае, че той ѝ е прочел точно онова, което пише в писмото?

Но за какво му трябваше да лъже? Той искаше тя да работи за него, а не да бяга, за да се присъедини към магьосниците. Освен ако не я проверяваше...

Крадецът вдигна вежди.

— Е, какво мислиш, млада Сония?

— Не им вярвам.

— Защо?

— Те никога не биха приели обитател.

Той потри с ръка облегалката на креслото си.

— А ако беше установила, че наистина искат да те вземат? Мнозина обикновени хора мечтаят да станат магьосници. Може би Гилдията иска да се издигне в очите на народа?

Сония поклати глава.

— Това е лъжа. Грешката им не е, че убиха момчето, а че не убиха точния човек.

Фарин бавно кимна.

— Това казват и повечето свидетели. Добре, ще отклоним поканата на Гилдията и ще пристъпим към по-важната работа. — Той посочи лежащата на коленете ѝ книга. — Не знам дали тя ще ти е от полза. Ще се наложи да ти изпратя някой, който да ти я прочете. Но може би ще е по-добре самата ти да се научиш да четеш.

— Леля ми ме е учила малко — каза Сония, пробягвайки с поглед по страниците. — Но това беше отдавна. — Тя вдигна поглед. — Ще мога ли да се видя с Джона и Ранел скоро? Сигурна съм, че Джона може да ме научи да чета.

Фарин поклати глава.

— Не и преди магьосниците да преустановят... — Той се намръщи и леко наклони глава. До ушите им достигна слаб звън.

— Какво е това?

Фарин се изправи.

— Чакай тук — каза той и изчезна в мрака зад ламперията на стената.

Сония остави книгата и тръгна към камината. Ламперията отново се разтвори и Фарин пристъпи обратно в стаята.

— Бързо! — отсече той. — След мен, и тихо!

Той мина покрай нея. Сония го зяпна за миг, после го последва през стаята.

Фарин извади малък предмет от джоба си и го прекара напред и назад по ламперията. Сония се приближи и видя как от гладкото дърво се подаде дълга колкото половин пръст дръжка. Фарин я хвана и я дръпна. Част от стената се завъртя навътре. Фарин хвана Сония за ръката и я издърпа в тъмнината. Вмъкна отново дръжката в ламперията и затвори вратата.

Двамата стояха в мрака. Когато очите ѝ се приспособиха, Сония забеляза пет мънички дупки, пробити във вратата на височината на рамото. Фарин допря око до едната от тях.

— Има и по-бързи изходи от стаята — каза ѝ той, — но тъй като имаме време, реших, че е най-добре да избира тази врата, защото е почти невъзможно да се отвори. Виж.

Той се отдръпна от шпионката. Сония примижа от внезапно бликналата светлина. Фарин вдигна малка лампа и спусна страничните ѝ капаци, така че само един тънък лъч да осветява коридора, след което показва на момичето няколко метални резета и сложно изглеждащ заключващ механизъм от задната страна на вратата.

— Е, какво става? — попита Сония.

Фарин затвори всички резета. Жълтите му очи проблеснаха под слабата светлина на лампата.

— Само шепа магьосници те търсят все още. Шпионите ми знаят как изглеждат, как се казват и къде се намират. — Фарин се изкикоти. — Пробутахме им фалшиви информатори, за да не остават без работа. Днес обаче се държаха странно. Мотаеха се из копторите повече от обикновено, носеха дълги наметала над мантиите си. Заеха позиции навсякъде из копторите и сякаш чакаха нещо. Не знам какво точно, но продължиха да се придвижват и да заемат нови позиции. Всеки път се доближаваха до това място. А преди малко Серини ми каза, че се опитват да те проследят. Според него сигурно могат да усещат кога използваш магия. Не го повярвах, докато... — Фарин млъкна, после сребристата светлина на лампата изведнъж угасна и коридорът се изпълни с мрак. Сония чу как крадецът се приближава към стената. Тя пристъпи напред и допря око до една от малките дупки.

Входът на стаята все още зееше отворен — правоъгълник тъмнина. В първия момент на Сония ѝ се стори, че скривалището е празно, но тогава в полезрението ѝ се появи фигура, която пристъпи напред от една от страничните стаи. Когато непознатият се спря, зелената му мантия се развя.

— Хората ми успяха да ги спрат, като затрупаха коридора — прошепна Фарин. — Но този успя да премине. Не се тревожи. Никой не може да мине през тази врата. Тя е... — Той си пое дъх. — Интересно.

Сония отново притисна око към шпионката и усети, че сърцето ѝ прескача. Магьосникът имаше вид сякаш гледа право към нея.

— Той да не ни чува? — пошепна Фарин. — Толкова пъти проверявах тези стени!

— Може би вижда вратата? — предположи Сония.

— Не, за целта трябва да се вгледа много отблизо. А и дори да започне да търси тайни врати — в стаята има цели пет. Защо веднага избра точно тази?

Магьосникът се приближи към тях и се спря. Вторачи се в ламперията, после затвори очи. Сония почувства вече добре познатото ѝ усещане. Когато магьосникът отново отвори очи, вече не беше намръщен и гледаше право във Фарин.

— Откъде знае? — изсъска магьосникът. — Да не правиш магии в момента?

— Не — отговори Сония, учудена от увереността в гласа си. — Мога да се скрия от него. Това е заради теб. Той усеща теб.

— Мен? — Фарин извърна глава от шпионката и я погледна.

Сония сви рамене.

— Не ме питай защо.

— Можеш ли да ме скриеш? — Гласът на Фарин беше напрегнат.

— Можеш ли да скриеш и двама ни?

Сония се отдръпна от шпионката. Можеше ли? Тя не можеше да скрие нещо, което магьосникът усеща, без тя самата да го усеща. Погледна към Фарин, после погледна към Фарин. Усещането беше сякаш разширява сетивата си, или по-скоро имаше друго сетиво, което не беше зрение или слух. Тя чувстваше човека там.

Фарин изруга.

— Престани, каквото и да правиш — изпъшка той.

Нещо потърка стената. Крадецът отстъпи и каза:

— Той се опитва я отвори. Страхувах се, че просто ще я разбие. Така поне ни дава малко време.

Крадецът отвори капациите на лампата и даде знак на Сония да го последва.

Бяха изминали само няколко крачки, когато звукът на отварящо се резе ги спря. Фарин се обърна и изруга. Вдигна лампата и освети стената.

Едно по едно резетата се отваряха, сякаш от само себе си. Сония видя как зъбните колела на сложния механизъм преминаха в движение, после лампата издрънча на пода и коридорът потъна в тъмнина.

— Бягай! — изсъска Фарин. — След мен!

Сония протегна ръка към стената на коридора и побягна, вслушвайки се в тракането на обувките на крадеца. Не успя да измине и двайсет крачки, когато отзад избухна светлина, хвърляйки сянката ѝ на пода пред нея. В коридора зад гърба ѝ закънтяха стъпки. Коридорът се изпълни от ярка светлина и сянката ѝ започна да се скъсява. Край ухото ѝ премина топлинна вълна и тя отскочи от пътя на летящото светещо кълбо. То изпревари Фарин и се разшири, превръщайки се в нажежена преграда.

Фарин се спря рязко и се обърна към преследвача им; лицето му изглеждаше бледо на бялата светлина. Сония също се обърна и застана до крадеца. Към тях крачеше фигура с мантия. С разтуптяно сърце Сония заотстъпва, докато не почувства зад гърба си пулсиращата горещина на преградата.

Фарин издаде дълбоко гърлено ръмжение, стисна юмруци и тръгна по коридора срещу магьосника. Изненаданата Сония не беше в състояние да помръдне.

— Ти! — Фарин посочи с пръст магьосника. — За какъв се мислиш? Това е моя територия. Ти си нарушител!

Гласът му ехтеше в коридора. Магьосникът забави крачка и погледна крадеца бдително.

— Според закона можем да ходим където си поискаме — каза непознатият.

— Според закона не можете да вредите на хората и на тяхната собственост — възрази Фарин. — А вие направихте доста и от двете неща през последните няколко седмици.

Магьосникът спря и вдигна ръце в примирителен жест.

— Не сме искали да убиваме онова момче. Беше грешка. — Мъжът погледна към Сония и тя чувства как по гърба ѝ пробягва хлад. — Има много неща, които трябва да ти обясним. Трябва да се научиш да контролираш силата си...

— Ти какво, не разбираш ли? — изсъска Фарин. — Тя не иска да става магьосник. Тя не иска да има нищо общо с вас. Просто я оставете на мира!

— Не мога да направя това — поклати глава магьосникът. — Тя трябва да дойде с нас...

— Не! — извика Фарин.

Очите на магьосника се вледениха, Сония чувства хлад.

— Недей, Фарин! — извика тя. — Той ще те убие!

Без да ѝ обръща внимание, Фарин подпря ръцете и краката си на стените на коридора.

— Ако я искаш — изръмжа той, — ще трябва да минеш през мен.

Магьосникът се поколеба за миг, после пристъпи напред с длани, насочени към Фарин. Коридорът се изпълни със звънтене на метал.

Магьосникът разпери ръце и изчезна.

Изумената Сония зяпна към мястото, където мъжът беше стоял. На пода се виждаше тъмен квадрат.

Фарин отпусна ръце, отметна глава назад и избухна в смях. С все още разтуптяно сърце тя пристъпи напред и клекна. Видя, че тъмният квадрат е дупка в пода.

— К-какво стана?

Смехът на Фарин премина в кикот. Той се пресегна и завъртя една от тухлите в стената. Бръкна в получилия се отвор, хвана нещо и го издърпа с усилие. Капакът на дупката в пода се вдигна и я затвори. Фарин направи няколко движения с крак, покривайки капака с прах.

— Това беше страшно лесно — каза той, докато избърсваше ръцете си с носна кърпичка. Ухили се на Сония и направи подигравателен поклон. — Хареса ли ти представлението ми?

Сония усети как устните ѝ се разтягат в усмивка.

— Още не мога да се съвзема.

— Ха! — Фарин повдигна вежди. — Явно си го взела на сериозно. „Не, Фарин! Той ще те убие!“ — пропищя той с тънко гласче. — Толкова съм трогнат от твоята загриженост за моята безопасност.

— Е, наслаждавай ѝ се — каза тя. — Може да не трае дълго. — Тя докосна капака с върха на обувката си. — Накъде води?

Крадецът сви рамене.

— О, това е яма, на дъното на която стърчат железни остриета.

Сония се ококори.

— Искаш да кажеш... той е мъртъв?

— Много. — Очите на Фарин проблеснаха.

Сония погледна капака. Сигурно не беше... Но щом Фарин го твърдеше... А може би магьосникът някак си беше успял...

Изведнъж тя се почувства зле, побиха я студени тръпки. Никога не беше предполагала, че някой от магьосниците може да бъде убит. Може би ранен, но не и убит. Как щеше да реагира Гилдията, когато научи, че един от членовете ѝ е загинал?

— Сония. — Фарин сложи ръка на рамото ѝ. — Той не е мъртъв. Капанът води към канализацията. Предвиден е за един от пътищата за бягство. Този тип сега вони по-отвратително от река Тарали, но е жив и ще се измъкне.

Сония кимна с облекчение.

— Но не забравяй какво искаше да стори на теб, Сония. Възможно е някой ден да се наложи ти да убиеш за свободата си. — Фарин повдигна вежда. — Не си ли мислила за това?

Без да дочака отговора ѝ, той се обърна и видя, че светещата и жарка преграда все още е на мястото си. Поклати глава и тръгна по коридора обратно към скривалището. Сония нервно прекрачи покрай капака и го последва.

— Не можем да се върнем обратно — размишляваше той в движение. — Магьосниците може да намерят друг начин да влязат. Ще трябва да... — Той се приближи до стената и се зае да я изучава. — Аха, ето го! — И той докосна нещо на стената.

Сония ахна, когато подът избяга изпод краката ѝ. Нещо я шляпна по задника и тя се плъзна надолу по стръмна, гладка повърхност. Въздухът ставаше все по-горещ и с все по-неприятна миризма.

Внезапно тя се озова във въздуха, после цопна в мокра тъмнина. Водата заливаше ушите и носа ѝ, но тя задържа устата си затворена. Достигна до дъното и се отблъсна на повърхността. Отвори очи точно навреме, за да види как от тунела излетя Фарин и се плъсна във водата. Той размаха ръце и излетя на повърхността, сипейки проклетия.

— Пфу! — изрева крадецът. Избърса очите си и отново изруга. — Грешният тунел!

Сония скръсти ръце.

— Къде е магьосникът в такъв случай?

Фарин я погледна и жълтите му очи проблеснаха демонично.

— В помийната шахта зад пивницата през няколко къщи оттук. Когато се измъкне оттам, ще вони цяла седмица на ферментирал тугор^[1].

Сония изсумтя и започна да се придвижва към края на басейна.

— Да не би да е по-лошо оттук?

Фарин сви рамене.

— За един магьосник — сигурно. Чувал съм, че мразят този продукт. — Той я последва извън басейна, после я огледа замислено. — Предполагам, че ти дължа баня и нови дрехи?

— За това, че за малко да не успееш да ме опазиш? — Сония сви рамене. — Добре, става, но следващия път ще се наложи да измислиш нещо по-добро от това да ме хвърлиш в клоаката. Той се ухили.

— Ще видим какво мога да направя.

[1] тугор — корен, от който се приготвя болът. — Б.а. [↑](#)

ГЛАВА 10

ДА ВЗЕМЕШ СТРАНА.

Въпреки че въздухът беше хладен, студеният вятър се засилваше и на небето бяха увиснали сиви облаци, настроението на Ротан се подобри, когато излезе навън. Беше волник. За повечето магьосници петият и последен ден от седмицата беше ден за почивка. За учениците беше ден за самоподготовка, а преподавателите имаха възможност да прегледат ученическите работи и да си подготвят лекциите.

Обикновено Ротан се разхождаше по един час в градините, после се връщаше в жилището си, за да подготви лекциите си. Но тази седмица нямаше нищо за подготвяне — след като официално беше назначен за организатор на издирването, преподавателските му задължения бяха прехвърлени на друг магьосник.

През по-голямата част от времето координираше работата на доброволците. Това беше изтощителна дейност — и за него, и за доброволците. Бяха прекарали последните три седмици, включително волниците, в издирвания. Ротан беше сигурен, че ако нещата продължават така, мнозина ще се откажат да помагат, така че беше решил да даде почивен ден на доброволците.

Когато зави зад ъгъла се озова пред Арената на Гилдията. Около нея имаше мощна защитна бариера, която предпазваше всичко от силите, освобождавани от заниманията на Воините. Сега вътре имаше четирима ученици. В този ден нямаше внушителни демонстрации на магически умения и затова учениците се бяха разделили на двойки и въртяха между различни синхронни движения. На няколко крачки от тях стоеше Фергън с меч в ръка, и внимателно ги наблюдаваше.

Ротан потисна неодобрението си. Със сигурност учениците можеха да използват свободното си време по-пълноценно, вместо да практикуват това излишно военно изкуство.

Боят с мечове не влизаше в програмата на Университета. Онези ученици, на които беше разрешено да овладяват това изкуство, го вършеха в свободното си време. Това беше хоби, и Ротан знаеше, че е

здравословно за младежите да имат интереси, които не включват магия и които ги карат да излизат по-често от задушните си стаи.

Въпреки това той винаги беше смятал, че мантиите и мечовете не се спогаждат добре. И без това имаше твърде много начини магьосниците да навредят на някого. Защо да се прибавя и още един способ, който не е магьоснически?

Двама магьосници, застанали на стъпалата, ограждащи арената, наблюдаваха внимателно. Ротан разпозна лорд Керин, приятеля на Фергън, и лорд Елбен, преподавател по Алхимия. И двамата бяха от влиятелния Дом Марон, също като Фергън. Ротан се усмихна. Учениците и магьосниците би трябвало да се отказват от съюзите и враждите на Домовете си, когато се присъединяват към Гилдията, но малцина го правеха.

В този момент Фергън извика един от учениците при себе си. Ученикът и учителят се поздравиха и си размениха поклони. Ротан затаи дъх, когато ученикът нападна, уверено размахвайки проблясващия си меч. Фергън пристъпи напред, мечът му направи неуловимо движение. Ученикът застина и погледна надолу — острието на Фергън се опираше в гърдите му.

— Изкушавате се да се присъедините към класа на лорд Фергън?
— попита познат глас зад гърба му.

— На моята възраст, Разпоредителю? — Ротан поклати глава. — Дори и да бях трийсет години по-млад, не бих видял полза от това.

— Изостря рефлексите — рече Лорлън. — Казвали са ми, че е полезно за тренирането на дисциплината и концентрацията. Лорд Фергън има известна подкрепа сега, и е помолил да обмислим включването на боя с мечове в учебната програма.

— Но това ще се реши от лорд Болкан, нали?

— Отчасти. Предводителят на Воините трябва да внесе въпроса за гласуване пред Висшите магове. Ако и когато прецени, че трябва. — Лорлън разпери ръце. — Чух, че сте решили да дадете на търсачите почивен ден?

Ротан кимна.

— Работят ежедневно по много часове, понякога до късно през нощта.

— Последните четири седмици бяха тежки за всички вас — съгласи се Лорлън. — Има ли някакъв напредък?

— Не много голям — призна Ротан. — Не и през последната седмица. Всеки път, когато я засечем, се оказва, че се е преместила на друго място.

— Както и предсказа лорд Денил.

— Да, но ние търсим повторения в маршрутите ѝ. Ако реши да се върне в някое от скривалищата, може да го открием по същия начин, както го направихме първия път, въпреки продължителната пауза между посещенията ѝ.

— А нещо за онзи човек, който ѝ е помогнал да избяга? Мислите ли, че е един от Крадците?

Ротан сви рамене.

— Възможно е. Той е обвинил лорд Джолън в проникване на негова територия, но е трудно да се повярва, че сред Крадците има лонmareц. Може просто да е телохранител на момичето и обвиненията му да са целели печелене на време, докато примами Джолън към капана.

— Значи има вероятност тя да не се е свързала с Крадците?

— Има такава вероятност, но е много малка. Съмнявам се, че има пари да си наеме телохранител. Хората, които Джолън е срещнал в тунела, и уютните обзаведени стаи, в които се е намирала тя, предполагат, че защитата ѝ е добре организирана.

— Да, не особено добри новини — въздъхна Лорлън и погледна към учениците на Арената. — Кралят не е никак доволен, и няма да бъде, докато не поемем контрола над нея.

— Нито пък аз.

Лорлън кимна. Стисна устни, после отново погледна към Ротан.

— Има още нещо, което искам да обсъдя с вас.

— Да?

Разпоредителят се поколеба, внимателно подбирайки думите си.

— Лорд Фергън предяви искане да ѝ бъде наставник.

— Да, знам.

Лорлън вдигна вежди.

— Вие сте неочаквано добре информиран, лорд Ротан.

Ротан се усмихна.

— Неочаквано, да. Научих за това по случайност.

— Все още ли смятате да поискате настояничество над нея?

— Все още не съм решил. Трябва ли?

Лорлън поклати глава.

— Не виждам необходимост да се повдига този въпрос преди намирането ѝ. Но нали разбирате, че ако дотогава и двамата продължавате да искате настояничеството над нея, ще трябва да поискам Изслушване?

— Разбирам. — Ротан се поколеба. — Мога ли да ви попитам нещо?

— Естествено — отвърна магьосникът.

— Фергън има ли основателни аргументи да иска настояничество над нея?

— Може би. Той твърди, че тъй като пръв е изпитал магическото ѝ въздействие, е първият, научил за силата ѝ. Според вас сте я забелязали, след като е използвала силата си и сте разбрали това по изражението на лицето ѝ, което означава, че не сте я видели или почувствали да използва силата си. Не е ясно какво е становището на закона в тази ситуация, така че най-вероятно спорът ще се разреши с гласуване.

Ротан се намръщи.

— Разбирам.

Лорлън закрачи бавно и отмерено към Арената, като направи знак на Ротан да го последва.

— Фергън е изпълнен с решителност — каза Разпоредителят, — и има силна поддръжка, но и вас ще ви подкрепят мнозина.

Ротан кимна, после въздъхна.

— Това няма да е лесно решение. Може би предпочитате да не разбунвам Гилдията, като оспорвам претенциите му? Това ще ви спести част от грижите.

— Какво бих предпочел аз? — Лорлън се изкикоти и погледна Ротан право в очите. — Повярвайте ми, че това изобщо няма да намали грижите ми. — Той се усмихна накриво и наклони глава. — Приятен ден, лорд Ротан!

— Приятен ден — отговори Ротан. Двамата достигнаха до стъпалата, водещи до Арената. Учениците отново се бяха разделили на двойки и упражняваха движенията. Ротан се спря и озадачено проследи как Лорлън се спуска към застаналите на стъпалата магьосници. Начинът, по който Разпоредителя го беше погледнал, го караше да мисли, че Лорлън искаше да му подсказе нещо.

Двамата зрителители се сепнаха, когато Лорлън се появи до тях.

— Здравейте, лорд Керин, лорд Елбен.

— Разпоредителю. — Двамата наведоха глави, после побързаха да погледнат отново към Арената, където един от учениците извика изненадано.

— Прекрасен учител — каза ентусиазирано лорд Елбен и посочи към Арената. — Тъкмо си говорехме, че лорд Фергън ще е подходящ настойник на момичето от копторите. След няколко месеца под строгата му опека тя би станала прецизна и дисциплинирана като най-добрите сред нас.

— Лорд Фергън е отговорен човек — отговори Лорлън. — Не виждам защо да не се заеме с обучението на нов ученик.

„Само дето засега не показва, че проявява някакъв интерес“ — помисли си Ротан. Обърна се и продължи разходката си през градините.

Настойничеството не беше нещо обичайно. По няколко ученици бяха удостоявани с тази чест всяка година, но само такива, които демонстрират изключителен талант или сила. Но момичето от копторите, независимо от силата или способностите, които щеше да покаже, щеше да има нужда от помощ и подкрепа, за да се приспособи към живота в Гилдията. Ротан беше сигурен, че ако стане наставник на момичето, тя ще получи тази помощ.

Той се съмняваше, че подбудите на Фергън да иска настойничество са същите. Ако се съдеше по думите на лорд Елбен, Фергън възнамеряваше да превърне буйното и необуздано момиче в покорна и смирена ученичка. Можеше само да бъде похвален, ако успееше. Интересно по какъв начин смяташе Фергън да постигне това, след като силата ѝ явно беше голяма, за разлика от неговата. Той просто нямаше как да я спре, ако тя решише да не се подчини.

Това беше една от причините, поради която магьосниците не бяха склонни да поемат опеката над новопостъпили ученици с големи сили. Слабите магьосници рядко ставаха наставници, защото когато вземеха ученици, по-слаби от тях, това само привличаше внимание към собствените им недостатъци и към липсата на напредък у учениците им.

Но с момичето от копторите беше различно. Никой не го беше грижа дали недостатъците на Фергън ще възпрепятстват обучението ѝ.

Според мнозинството тя трябваше да е доволна, че изобщо ще има някакво обучение.

И ако Фергън се провалеше, кой можеше да го упрекне в нещо? Достатъчно беше да посочи произхода ѝ като извинение... И ако изоставеше обучението ѝ, никой нямаше да му потърси сметка...

Ротан тръсна глава. Започваше да разсъждава като Денил. Фергън искаше да помогне на момичето — едно доста благородно намерение. Самият Ротан вече беше настойник на двама ученици, а Фергън — на никого, и се бореше да получи опека над някого, което си беше в реда на нещата. Явно и Лорлън смяташе така.

Или не? Какво беше казал Разпоредителят? „Повярвайте ми, че това изобщо няма да намали грижите ми!“.

Ротан се изсмя, когато най-после осъзна какво е имал предвид Лорлън. Ако беше разбрал правилно, Разпоредителят смяташе, че ако Фергън спечели спора за настойничеството, това ще донесе не по-малки неприятности, отколкото причинява самият спор. А този спор определено не беше незначителен проблем.

Което значеше, че Лорлън беше дал на Ротан ясен знак за подкрепата си.

Както винаги, пазачите на Сония мълчаха, докато я водеха по тунелите. Като се изключат седмиците, които беше прекарала в първото убежище, от деня на Прочистването насам тя беше в постоянно движение. Непрекъснатите промени не ѝ оставяха време да се страхува, че ще я намерят.

Пазачът, който водеше, спря пред една врата и почука. В отвора се появи познато, тъмно лице.

— Пази пред вратата — нареди Фарин. — Влез, Сония.

Когато тя пристъпи в стаята, сърцето ѝ трепна — зад гърба на крадеца стоеше една по-дребна фигура.

— Сери!

Приятелят ѝ се усмихна и бързо я прегърна.

— Как си?

— Добре — отвърна тя. — А ти?

— Радвам се, че те виждам отново! — Той изучаваше лицето ѝ. — Изглеждаш по-добре.

— Просто не съм се срещала с магьосници поне от... хм... няколко дни — каза тя, поглеждайки косо Фарин.

Крадецът се изкикоти.

— Изглежда, успяхме да ги надхитрим.

Стаята беше малка, но уютна. Имаше камина с буен огън. Фарин ги покани да седнат.

— Някакъв напредък, Сония?

Тя потрепери.

— Не, все още нищо. Опитвам отново и отново, но никога не се получава това, което искам. — Сония се намръщи. — Макар че сега почти винаги се получава нещо. А преди ми трябваша по няколко опита, преди да стане каквото и да било.

Фарин се облегна назад в креслото и се усмихна.

— Ето, виждаш ли — това вече е напредък. Книгите помогнаха ли?

Тя поклати глава.

— Не мога да ги разбера.

— Почеркът ли е неразбираем?

— Не, не е там работата. Всичко си се чете отлично. Но има твърде много странни думи и някои неща нямат никакъв смисъл.

Фарин кимна.

— Ако имаше повече време да ги изучаваш, сигурно щеше да откриеш значението им. Продължавам да търся още книги. — Той прехапа устни и изгледа двамата замислено. — Проверявам един слух. От години се говори, че някой от Крадците се е сприятелил с човек, който поназнайва някои неща за магията. Винаги ми се е струвало, че това е измислица, целяща да внуши на останалите уважение към нас. Но въпреки това реших да я проверя.

— За магьосник ли става въпрос? — попита Сери.

Фарин сви рамене.

— Не знам. Съмнявам се. Най-вероятно е човек, който прави фокуси, представяйки ги за магия. Но ако има някакви познания за истинската магия, може да ни е от полза. Когато науча повече, ще ви кажа. — Той се усмихна. — Това са всички новини, които знам, но съм сигурен, че Сери има повече.

Сери кимна.

— Херин и Дония намериха леля ти и чичо ти.

— Наистина ли? — Сония се премести напред, на ръба на стола.
— Къде са те? Добре ли са? Отседнали ли са някъде, на хубаво място ли е? А Херин...

Сери размаха ръце.

— Хей! Давай въпросите един по един.

Сония се усмихна и се наведе към него нетърпеливо:

— Извинявай. Разкажи ми какво знаеш.

— Е — започна Сери, — изглежда, не са могли да отседнат там, където са живели преди, но са си намерили хубава стая на няколко пресечки оттам. Ранел те е търсил всеки ден. Чули са, че магьосниците издирват някакво момиче, но не са знаели, че си ти. — Той се ухили.
— Джона се вбесила, когато Херин ѝ признал, че си била с тях по време на Прочистването, но после той ѝ разказал какво си направила. Отначало те не повярвали. Казал им за това как се опитвахме да те скрием, и за наградата, и че сега си под защитата на Крадците. Според Херин, когато той им обяснил всичко, те приели нещата по-спокойно, отколкото е очаквал.

— Предали ли са някакво съобщение за мен?

— Казали са да се пазиш и да внимаваш на кого се доверяваш.

— Това сигурно е била Джона — усмихна се тъжно Сония. — Колко е хубаво, че са си намерили жилище и че знаят, че не съм избягала от тях.

— Херин го беше страх, че Джона ще му съдере кожата задето те е поканил да се присъединиш към нас по време на Прочистването. Двамата ще минават през странноприемницата за новини за теб. Искаш ли да им предадеш нещо?

— Само че съм добре и в безопасност. — Тя погледна към Фарин.

— Ще можеш ли да ги доведеш да ме видят?

Крадецът се намръщи.

— Да, но само когато съм сигурен, че си в безопасност. Възможно е — макар че се съмнявам — магьосниците да знаят кои са те и да се опитват да те намерят чрез тях.

Сония рязко си пое дъх.

— А ако наистина знаят кои са те и заплашат да ги наранят, ако не се предам?

Крадецът се усмихна.

— Не мисля, че биха го направили. Поне не открито. А ако все пак се опитат да го направят тайно... — Той кимна на Сери. — Ще намерим начин да се справим, Сония. Не се измъчвай за такива неща.

Сери леко се усмихна. Изненадана от този намек за сътрудничество, Сония се вгледа внимателно в приятеля си. Раменете му бяха напрегнати и всеки път, когато погледнеше към Фарин, между веждите му се появяваше бръчка. Сония не беше и очаквала Сери да се отпусне в присъствието на крадеца, но той ѝ изглеждаше твърде неспокоен.

Тя се обърна към Фарин:

— Може ли да поговоря малко със Сери? Насаме?

— Разбира се. — Крадецът се изправи и тръгна към вратата, после погледна назад. — Сери, имам нещо за теб, когато свършиш. Нищо спешно. Не бързай. До утре, Сония.

— До утре — отговори тя, кимайки.

Когато вратата зад крадеца се затвори, Сония се обърна към Сери.

— В безопасност ли съм тук? — попита тя тихо.

— Засега да — отвърна той.

— А после?

Той сви рамене.

— Зависи от магията ти.

Тя почувства тревога.

— А ако никога не успея?

Сери се наведе напред и хвана дланта ѝ.

— Ще успееш. Просто трябва да се упражняваш. Ако беше толкова лесно, Гилдията нямаше да те преследва, нали? От това, което съм чувал, на учениците им трябва пет години, преди да станат достойни за званието „лорд“ еди-кой си.

— Фарин знае ли това?

Сери кимна.

— Той не те кара да бързаш.

— Тогава съм в безопасност.

Той кимна.

— Да.

Сония въздъхна.

— А какво става с теб?

— Опитвам се да съм полезен.

Тя го погледна право в очите.

— Превръщаш се в роб на Фарин?

Сери извърна поглед.

— Не е необходимо да оставаш тук — каза тя. — Аз съм в безопасност. Самият ти го каза. Върви си. Махай се, преди да те оплетат в своите паяжини.

Той поклати глава, изправи се и пусна дланта й.

— Не, Сония. Трябва да имаш някой близък край себе си. Някого, на когото се доверяваш. Не мога да те оставя сама с тях.

— Но ти не можеш да станеш роб на Фарин само за да имам приятел, с когото да си говоря. Върни се при Херин и Дония. Сигурна съм, че Фарин ще ти позволи да ме посещаваши от време на време.

Той пристъпи към вратата, после се обърна:

— Харесва ми да правя това, Сония. — Очите му искряха. — Откакто се помня, всички наоколо разправят, че работя за Крадците. Сега имам шанс наистина да бъде така.

Сония го гледаше. Наистина ли той искаше това? Как можеше някой толкова свестен като Сери да иска да стане... какъв? Безмилостен наемен убиец? Тя извърна поглед. Такова беше мнението на Джона за Крадците. Сери винаги беше казвал, че Крадците се занимават с подпомагане и защита не по-малко, отколкото с контрабанда и кражби.

Сония не можеше — не биваше — да му пречи да върши това, което винаги е искал да върши. Ако се окажеше, че работата се разминава с очакванията му, той беше достатъчно умен, че да се измъкне. Тя преглътна тежко, гърлото й изведнъж се беше свило.

— Ако това е, което искаш... — каза тя. — Само внимавай.

Той сви рамене.

— Винаги внимавам.

Тя се усмихна.

— Чудесно ще е да наминаваш от време на време.

Сери се ухили.

— Нищо не може да ми попречи да го правя.

Бардакът се намираше в най-мрачната и отблъскваща част на копторите. Както обикновено, на първия етаж имаше пивница, а

вторият беше отреден за хубавките девойки. Всички останали сделки се извършваха в конюшната зад сградата.

Докато Сери влизаше вътре, той си спомни думите на Фарин: „Той познава повечето по физиономия. Но не и теб. Направи се на новак. Плати му добре за това, което ще ти даде. И ми го донеси“.

Няколко момичета го пресрещнаха наред залата. Изглеждаха бледи и уморени. В камината гореше слаб огън. Кръчмарят, който седеше зад бара, разтоваряше с двама клиенти. Сери се усмихна на момичетата, огледа ги добре, сякаш се опитваше да направи избор, после, както беше инструктиран, се приближи към закръглена елийнка с татуирано перо на рамото.

— Ще се позабавляваме ли? — попита тя.

— Може би по-късно — отвърна Сери. — Разправят, че тук предлагате стая за срещи между хората.

Очите ѝ се разшириха и тя бързо кимна.

— Да, вярно е. На горния етаж. Последната вдясно. Ще ти я покажа.

Тя го хвана за ръката и го поведе нагоре по стълбите. Пръстите ѝ леко трепереха. Когато се качиха горе, Сери се обърна и видя, че много от момичетата гледаха към него със страх в очите.

Смутен, той се огледа предпазливо и тръгна по коридора. Татуираната девойка пусна ръката му и посочи към края на коридора.

— Последната врата.

Сери сложи монета в дланта ѝ и закрачи нататък. Отвори предпазливо вратата и надзърна вътре. Стаята беше малка, в нея имаше само малка маса и два стола. Сери влезе и бързо се огледа. В стените имаше няколко шпионки. Предположи, че има капак под рогозката на пода. В малкото прозорче не се виждаше почти нищо, освен някаква стена.

Сери отвори прозорчето и огледа стената. В бардака беше необичайно тихо за подобно заведение. Наблизо се отвори врата и по коридора се разнесоха приближаващи се стъпки. Сери се върна при масата и си придаде непроницаемо изражение. В стаята влезе човек.

— Ти ли си прекупвачът на крадени неща?

Сери сви рамене.

— Да, с това се занимавам.

Мъжът го изгледа от главата до петите. Лицето му можеше да се нарече красиво, ако не беше толкова мършаво и ако в очите му нямаше нещо диво и студено.

— Имам нещо за продан — каза човекът и извади ръце от джобовете. Едната се оказа празна, другата държеше проблясващо колие. Сери затаи дъх, неспособен да скрие изненадата си. Такава вещь можеше да принадлежи само на богат мъж или жена — ако беше истинска.

Той протегна ръка, но мъжът отдръпна колието.

— Искам да проверя дали не е фалшификат — отбеляза Сери.

Мъжът се намръщи, очите му се изпълниха с недоверие. Той стисна устни, после неохотно остави колието на масата.

— Гледай — каза той. — Но не го пипай.

Сери въздъхна и се наведе да огледа скъпоценните камъни. Нямаше представа как да разбере дали са фалшиви — явно трябваше да поработи над това умение — но беше виждал как собствениците на зложни къщи проучват скъпоценностите.

— Обърни го — нареди той.

Мъжът обърна колието на другата страна. Сери се загледа внимателно и забеляза гравирано име.

— Вдигни го така, че светлината да минава през камъните.

Мъжът вдигна колието с една ръка, наблюдавайки примижалия Сери.

— Е, какво мислиш?

— Ще го взема за десет сребърни.

Мъжът свали ръката си.

— Струва поне петдесет златни!

Сери изсумтя.

— Кой ще ти даде петдесет златни в копторите?

Мъжът стисна устни.

— Двайсет златни — каза той.

— Пет — контрира Сери.

— Десет.

Сери се намръщи.

— Седем.

— Съгласен.

Сери бръкна в джоба на палтото си, отброи монетите с пръсти и после взе половината от тях. Извади монети и от другите места, където беше скрил парите на Фарин, и направи шест купчини от монети на масата, като всяка купчина имаше стойността на една златна монета. После въздъхна и извади една златна от ботуша си.

— Остави колието на масата — каза той.

Колието падна на масата до парите. Докато мъжът се протягаше за монетите, Сери взе колието и го плъзна в джоба си. Мъжът огледа малкото богатство в ръцете си и се усмихна ликуващо.

— Добра сделка, момче. Добре се справяш.

Той отстъпи назад към вратата, отвори я и бързо се отдалечи.

Сери моментално се озова до вратата и видя как мъжът влиза през една от другите врати в коридора. Младежът тръгна към вратата и чу отвътре как някакъв женски глас възкликна изненадано.

— Сега вече никога няма да се разделим — отвърна дрезгав мъжки глас.

Когато преминаваше покрай вратата, Сери надникна в стаята. Момичето с татуировката седеше на ръба на леглото. Тя погледна към Сери, очите ѝ бяха изпълнени със страх. Мъжът стоеше зад нея и разглеждаше монетите в ръцете си. Сери продължи нататък и слезе на долния етаж.

Докато прекосяваше пивницата, си придаде навъсено, разочаровано изражение. Когато видяха физиономията му, момичетата го оставиха на мира. Мъжете-клиенти го изгледаха, но нито казаха нещо, нито някой се приближи.

Навън беше малко по-студено, отколкото в сградата. Размишлявайки за малкия брой клиенти в бардака, Сери почувства жалост към момичетата. Пресече улицата и навлезе в тъмнината на пресечката.

— Изглеждаш отегчен, млади Серини.

Сери се обърна рязко. Отне му доста време да забележи тъмнокожия мъж в мрака. Но дори когато видя Фарин, не успя да различи нищо, освен жълтите очи и проблясващите от време на време зъби.

— Донесе ли онова, за което те изпратих?

— Да. — Сери извади колието и го поднесе в посоката на Фарин. Напипа пръсти, облечени в ръкавица, и постави в тях бижутото.

— Да, точно това е. — Фарин въздъхна и погледна назад към бардака. — Работата ти за тази вечер още не е свършила, Сери. Искам да направиш още нещо.

— Да?

— Върни се и го убий.

Сери почувства хлад в корема си — сякаш го прободеше някакво хлъзгаво острие. За момент не беше способен да мисли, после мозъкът му трескаво заработи.

Това беше още една проверка. Фарин искаше да разбере колко далеч може да стигне новият му човек.

Как трябваше да постъпи? Сери нямаше представа какво ще стане, ако откаже. А той искаше да откаже. Страшно много. Внезапно разбра защо — и това му донесе и облекчение, и тревога. Нежеланието му да убие не беше защото не може да го направи... Но когато вече се канеше да пресече улицата и да забие ножа си във вътрешностите на мъжа, той осъзна, че не може да се застави да помръдне.

— Защо? — Задавайки въпроса, той знаеше, че вече се е провалил на една от проверките.

— Защото ми е нужно да бъде убит — отговори Фарин.

— А защо го искаш мъртъв?

— Трябва ли да ти давам обяснения?

Сери събра целия си кураж. „Да видим колко далеч мога да стигна“.

— Да.

Фарин възкликна развеселено.

— Много добре. Мъжът, с който направи сделката, се казва Веран. От време на време го наема за работа друг крадец, но Веран постепенно се научи да скрива част от печалбата. До скоро Крадците търпяха това, но преди няколко дни Веран решил да посети едно жилище по своя собствена инициатива. Това жилище е на богат търговец, който има договорка с Крадците. Когато Веран проникнал вътре, там била само дъщерята на търговеца и няколко слуги. — Фарин направи кратка пауза и гневно изсъска: — Крадецът ми отстъпи правото си за наказание над Веран. Дори и момичето да беше оживяло, той щеше да е мъртвец.

Жълтите очи се обърнаха към Сери.

— Разбира се, ти имаш правото да се съмняваш дали не съм си измислил всичко това. Трябва да решиш дали ми се доверяваш.

Сери кимна и погледна към бардака. Винаги, когато трябваше да вземе решение, без да разполага с достатъчно информация, се доверяваше на инстинктите си. Какво му казваха те сега?

Спомни си за студения див блясък в погледа на мъжа и за страха в очите на момичето. Да, този човек беше способен на чудовищни деяния. След това Сери помисли и за останалите момичета, за напрежението във въздуха, за липсата на клиенти. Онези двамата на бара си говореха с кръчмаря. Бяха ли приятели на Баран? Нещо тук не беше наред.

А Фарин? Сери си спомни всичко, което знаеше за крадеца. Разбира се, когато се наложи, Фарин можеше да бъде безмилостен, но иначе беше честен и държеше на думата си. И по време на разказа му за Веран в гласа му имаше ярост.

— Никога досега не съм убивал — призна си Сери.

— Знам.

— Не съм сигурен дали ще мога.

— Ако нещо заплашва Сония, ще можеш. Прав ли съм?

— Да, но това е различно.

— Нима?

Сери присви очи и погледна крадеца.

Фарин въздъхна.

— Не, нямах предвид това. Аз не действам по този начин. Просто те проверявам, и ти много добре знаеш това. Не е задължително да убиваш този човек. По-важно е да се научиш да ми се доверяваш и да знам докъде можеш да стигнеш.

Сърцето на Сери пропусна един удар. Беше очаквал, че това е проверка. Но Фарин му беше дал толкова много различни задачи, че младежът беше започнал да се чуди какво ли искаше от него крадецът. Може би Фарин имаше нещо предвид? Нещо необичайно?

Вероятно това беше проверка, с която Сери щеше да се сблъска отново, когато стане по-възрастен. Защото ако се окажеше неспособен да убие или проявяваше колебание, можеше при реална опасност да подложи на риск себе си или останалите. А ако тези „останали“ беше Сония...

Внезапно всичките му съмнения и колебания изчезнаха.

Фарин погледна към бардака от другата страна на улицата и въздъхна.

— Наистина искам този човек мъртъв. Бих го направил и сам, обаче... Няма значение. Пак ще се срещнем с него.

Той се обърна и направи няколко крачки по алеята, но се спря, след като осъзна, че Сери не идва подире му.

— Сери?

Младежът бръкна в джоба си и извади камите си. Погледът на Фарин се плъзна по остриетата, които отразяваха светлините, идващи от прозорците на бардака. Крадецът направи крачка в обратна посока. Сери се усмихна.

— Ей сега се връщам.

ГЛАВА 11

БЕЗОПАСНО МЯСТО

След половин час вонята на бол стана почти приятна. В нея имаше някаква уютна топлина, обещаваща спокойствие. Денил погледна към халбата пред себе си.

Спомни си приказките за липсата на хигиена в пивниците и за равитата^[1], удавени в бъчвите с бол. Тези слухове го бяха спирали досега да опита сладникавото питие. Но тази вечер го безпокояха по-мрачни подозрения. Ако обитателите бяха узнали кой е той, какво щеше да ги спре да сложат отрова в напитката му?

Страховете му вероятно бяха безпочвени. Отново беше сменил мантията си с дрехите на търговец и си беше направил труда да изглежда по-размъкнат. Когато влезе в пивницата, другите посетители му хвърлиха само оценяващ поглед, насочен главно към кесията на хълбока му, и престанаха да му обръщат внимание.

Въпреки това Денил не можеше да се освободи от усещането, че всички мъже и жени в препълнената зала знаят кой е той и какъв е. Присъстващите бяха мрачна, отегчена и апатична компания. Спотайваха се във всяко кътче на стаята, намерили подслон от бурята отвън. От време на време ги чуваше да ругаят времето, в други моменти проклятията им бяха насочени срещу Гилдията. В началото това даже го развесели. Изглежда, обитателите смятаха, че е по-безопасно да обвиняват за нещастията си Гилдията, а не краля.

Един обитател, мъж с белег върху лицето, не сваляше погледа си от него. Денил се изправи и разкърши рамене, след което огледа помещението. Когато погледът му се спря върху мъжа с белега, онзи се вторачи в ръкавиците си. Денил забеляза златистокафявата кожа на мъжа и широкото му лице, преди отново да забие поглед в питието си.

В пивниците, които беше посещавал, беше видял мъже и жени от всички раси. Най-често срещани бяха ниските елийни, тяхната родина беше най-близкият съсед на Киралия. Кафявокожите винди бяха по-многобройни в копторите, отколкото в останалата част на града, тъй

като много от тях пътуваха в чужбина в търсене на работа. Атлетичните лани и гордите лонмарци се срещаха по-рядко.

Това беше първият сачаканец, който виждаше от години. Въпреки че Сачака беше съсед на Киралия, високата планинска верига и обширната пустош между двете държави не спомагаха за пътешествията. Онези малцина търговци, които бяха изминавали маршрута, говореха за варварски народ, борещ да оцелее в пустошта, и за покварен град, който не може да предложи много от търговска гледна точка.

Но невинаги е било така. Преди много векове Сачака е била велика империя, управлявана от мъдри магьосници. Нещата се бяха променили след загубената война срещу Киралия и новосформираната Гилдия.

Нечия ръка докосна рамото на Денил. Той се обърна и видя зад себе си мургав мъж. Мъжът поклати глава и се отдалечи.

Денил въздъхна, изправи се и тръгна през тълпата към изхода. Когато излезе навън, закрачи през локвите, запълнили по-голямата част от улицата. Вече бяха минали три седмици, откакто Гилдията беше проследила момичето до подземното му скривалище и лонмарецът беше изиграл лорд Джолън. Оттогава насам Горан беше отхвърлял четири пъти молбата на Денил за аудиенция.

Разпоредителят Лорлън не искаше да приеме, че Крадците защитават момичето. Денил разбираше защо. Нищо не можеше да разстрои краля повече от наличието в страната му на магьосник-отстъпник. Крадците бяха поносими — те държаха престъпния свят под контрол и най-голямата вреда от тях беше, че чрез контрабандата намаляваха постъпленията в хазната от данъци. Дори и кралят да успееше по някакъв начин да се избави от тях, веднага мястото им щеше да се заеме от някой друг.

Но ако кралят научеше, че в града броди магьосник-отстъпник, щеше да сине копторите до основи — и по-надолу.

Денил се чудеше дали Крадците осъзнават това. Не беше засягал тази тема по време на разговорите си с Горан, защото не искаше да звучи сякаш заплашва Крадците. Вместо това беше наблегнал върху опасността, която представлява момичето.

Когато достигна края на уличката, побърза да прекоси пошироката пресечна улица и се насочи към тесния проход между две

сгради. Нататък копторите се превръщаха в лабиринт. Вятърът духаше по всички тесни улички, хленчейки като гладно дете. На моменти затихваше, и в една от тези паузи Денил чу шум от стъпки зад гърба си. Обърна се.

Уличката беше празна. Той сви рамене и продължи напред.

Въображението му упорито рисуваше картината, че някой го преследва, колкото и да се опитваше да се отърве от тези мисли. В паузата между собствените си стъпки той дочуваше и хрущенето на чужди крачки, а когато се обърнеше назад, понякога улавяше бегло движение на завоя. Когато увереността му нарасна, Денил изгуби търпение. След поредния завой той с лекота отключи най-близката врата и се шмугна вътре.

За негово облекчение се оказа, че помещението е празно. Надникна през ключалката и леко изсумтя, когато видя, че в уличката няма никого. Тогава в полезрението му се появи някой.

Денил се намръщи, когато разпозна белега върху широкото лице на мъжа. Очите на сачаканеца шареха във всички посоки. Нещо проблесна и Денил забеляза, че в облечената с ръкавица ръка на непознатия се е появил злоецо изглеждащ нож.

Денил се усмихна спокойно. „Просто ти провървя, че чух стъпките ти“ — помисли си той.

Първо реши да хване нападателя и да го предаде в най-близкото поделение на Стражата, но после размисли. Вече се стъмваше и Денил нямаше търпение да се прибере в уютното си и топло жилище.

Сачаканецът прочуваше внимателно земята, после се върна назад — Денил преброи до сто, после се измъкна навън и продължи по пътя си. Изглежда, опасенията му, че обитателите са го разкрили, бяха неоснователни. Нямаше обитател, толкова глупав, че да нападне магьосник с обикновен нож.

Когато Сери влезе в скривалището, завари Сония приведена над голяма книга. Тя вдигна глава и се усмихна.

— Как върви магията? — попита той.

Усмивката ѝ изчезна.

— Както обикновено.

— Книгата не помага ли?

Тя поклати глава.

— Вече изминаха пет седмици, откакто се упражнявам, но единственото, в което ставам по-добра, е четенето. Ала не мога да чета на Фарин в замяна на защитата му!

— Така или иначе не можеш да ускориш процеса — успокои я той. „Поне не и докато имаш възможност да се занимаваш по веднъж дневно“ — добави мислено.

Откакто едва не я бяха хванали, имаше групи от магьосници, които търпеливо чакаха при всяко от скривалищата на Фарин тя да използва магия, като по този начин го принуждаваха да търси нови места. Сери знаеше, че Фарин търси убежища навсякъде из копторите в замяна на стари услуги. Знаеше също така, че според крадеца всяка монета, похарчена заради Сония, си струва.

— Как мислиш, от какво се нуждаеш, за да проработи магията ти? — попита той.

Тя подпря брадичка на едната си ръка.

— Нужен ми е някой, който да ми покаже как става. — Тя повдигна вежда. — Фарин казвал ти е нещо за оня човек, когото смяташе да проучи?

— Нищо не ми е казвал. Дочух нещичко, но не звучи обнадеждаващо.

Сония въздъхна.

— Предполагам, че ти не си познат с някой приятелски настроен магьосник, който би се съгласил да издаде на Крадците тайните на Гилдията? Дали не можеш да отвлечеш някой от тях заради мен?

Сери се разсмя, но изведнъж млъкна, защото в съзнанието му започна да се оформя идея.

— Мислиш ли, че...

— Шшт! — изсъска Сония. — Слушай!

Сери чу тихо почукване откъм пода и скочи на крака.

— Сигналът!

Той се затича към прозореца откъм улицата и внимателно погледна към сенките долу. Вместо часовия той зърна непозната фигура. Сграбчи наметалото на Сония от облегалката на стола и ѝ го подхвърли.

— Сложи го около кръста си и ме последвай.

Сери вдигна стоящото до масата ведро с вода и изсипа съдържанието му върху все още тлеещите въглени в камината.

Главните изсъскаха и към комина се вдигна пара. Младежът махна решетката на камината, вмъкна се в комина и започна да се катери нагоре, като мушкаше върховете на обувките си в процепите между грапавите горещи тухли.

— Сигурно се шегуваш — промърмори Сония отдолу.

— Хайде! — подкани я той. — Ще избягаме през покривите.

Тихо ругаейки, тя започна да се катери.

Слънцето се подаде иззад буреносните облаци и върховете на покривите се обагриха в златиста Сери се приведе в сянката на един комин.

— Твърде светло е — каза той. — Със сигурност ще ни видят. Мисля, че трябва да останем тук, докато се стъмни.

Сония се намести до него.

— Достатъчно ли се отдалечихме?

Сери погледна назад към скривалището.

— Надявам се.

Сония се огледа.

— Ние сме на Високия път, нали? Тези въжета и дървени мостчета са за улесняване на придвижването? — Тя се усмихна, когато Сери кимна. — Това ми навява спомени.

Той се усмихна в отговор на тъгата в погледа ѝ.

— Също както едно време.

— Да. Често не мога да повярвам, че сме правили някои от нещата, които вършихме. — Тя поклати глава. — Сега не бих имала този кураж.

Сери сви рамене.

— Тогава бяхме деца.

— Деца, които се промъкваха в къщите и задигаха разни неща. — Тя се усмихна. — Помниш ли като се вмъкнахме в стаята на онази жена с многото перуки? Ти се сви на пода, а ние ги натрупахме на купчина върху теб. Когато тя влезе в стаята, ти нададе вой.

Сери се изкикоти.

— Как се разпищя тя!

Очите на Сония проблеснаха в лъчите на залязващото слънце.

— Толкова ми стана криво, когато Джона разбра, че всяка нощ се измъквам, за да идвам при вас.

— Това не те спря — напомни ѝ Сери.

— Не. Ти ме научи как да се справям с ключалките.

Той се вгледа внимателно в нея.

— А защо все пак спря да идваш с нас?

Тя въздъхна и притисна подвитите си колене към гърдите си.

— Нещата се промениха. Шайката на Херин започна да се държи с мен по друг начин. Сякаш си спомниха, че съм момиче и решиха, че съм с тях за други работи. Вече не беше забавно.

— Моето отношение към тебе не се промени... — Той се поколеба, набирайки смелост. — Но ти спря да излизаш и с мен.

Тя поклати глава.

— Причината не беше в теб, Сери. Мисля, че просто се уморих от всичко това. Време беше да порасна и да спра да се преструвам. Джона все ми говореше, че честността е ценност, а кражбите са нещо погрешно. Аз не мисля, че кражбите са нещо погрешно, когато нямаш друг избор, но ние не ги вършихме заради това. Почти се зарадвах, когато се преместихме в града, защото това означаваше, че вече не ми се налага да мисля за всички тези неща.

Сери кимна. Може би беше за добро, че тогава тя се беше преместила. Момчетата в бандата на Херин не се държаха винаги мило с младите момичета, които им попадаха на пътя.

— В града по-хубаво ли беше?

— Донякъде. Ако не внимаваш, пак можеш да си имаш ядове. А стражите са най-лошото, защото няма кой да ги спре, ако решат да се заядат с теб.

Сери се намръщи, представяйки си как тя се опитва да отбива атаките на твърде заинтересованите от нея стражи. Имаше ли изобщо някъде безопасно място? Той тръсна глава. Искаше му се да може да отведе Сония някъде, където няма да ги безпокоят нито стражи, нито магьосници.

— Изгубихме книгата, нали? — попита внезапно Сония.

Сери си спомни, че тя остана на масата в скривалището, и изруга.

— Нищо, тя и без това не беше от голяма полза.

В гласа ѝ нямаше съжаление. Сери се намръщи. Трябваше да има и друг начин тя да се научи да използва магията. Той леко прехапа устни, когато си спомни за идеята, която Сония му беше подсказала.

— Иска ми се да те изведе от копторите — каза той. — Тази нощ тук ще гъмжи от магьосници.

Сония се намръщи.

— Да напусна копторите?

— Да — отговори Сери. — В града ще си в безопасност.

— В града? Сигурен ли си?

— А защо не? — усмихна се той. — Това е последното място, където ще тръгнат да те търсят.

Сония се замисли и сви рамене.

— Но как ще се доберем дотам?

— По Високия път.

— Но той няма да ни помогне да минем през портата.

Сери се ухили.

— Не е необходимо да минаваме оттам. Да вървим.

Високо над копторите се издигаше Външната стена. Тя беше широка десет крачки и се поддържаше добре от градската стража, въпреки че бяха минали много векове, откакто Имардин за последен път е бил изправен пред заплахата от нападение. Покрай Външната страна минаваше път, който я отделяше от сградите на копторите.

Сония и Сери се спуснаха от покривите на една уличка близо до този път. Сери хвана спътницата си за ръката и я поведе към тесния проход между две купчини от сандъци. Тук въздухът имаше остра миризма, смесица между прясно отсечени дърва и изгнили плодове. Сери приклепна и потупа с длан по земята. За учудване на Сония се разнесе кънтящ металически звук. Земята се раздвижи и се показа голям кръгъл отвор. В мрака изплува широко лице. От дупката прииждаше отвратителна воня.

— Здравсти, Тал — каза Сери.

Широкото лице се усмихна.

— Как си, Сери?

— Добре — ухили се Сери. — Да искаш да си върнеш дълга?

— Става. — Очите на мъжа проблеснаха. — Преминаване?

— За двама.

Мъжът кимна и изчезна във вонящата дупка. Сери се усмихна на Сония и направи жест към отвора.

— След теб.

Тя протегна крак тъмнината и напипа най-горното стъпало на стълбата. Пое дълбоко чист въздух и бавно се спусна в мрака. Чуваше се звук от течаща вода, въздухът беше тежък и влажен. Когато очите ѝ се приспособиха към тъмнината, тя разбра, че се намира в подземен канализационен тунел. Таванът беше толкова нисък, че ѝ се налагаше да върви наведена.

Пълното лице на човека, с когото бяха говорили, се оказа част от не по-малко пълно тяло. Сери благодари на човека и му връчи нещо, което го накара широко да се усмихне.

Сери остави Тал на поста му и поведе Сония по тунела в посока на града. След няколкостотин крачки се появи още една фигура, застанала до стълба. Мъжът можеше някога да е бил висок, но сега гърбът му беше превит, сякаш следвайки извивката на тунела. Той вдигна глава и ги изгледа под огромните си клепачи. Внезапно се обърна и погледна зад гърба си. Отдалеч в тунела се разнесе слабо звънтене.

— По-бързо! — изрече рязко мъжът.

Сери хвана Сония за ръката и побягна заедно с нея. През това време мъжът измъкна от джоба на палтото си някакъв предмет и започна да удря по него със стара лъжица. Звукът закънтя в тунела.

Когато стигнаха до стълбата, човекът спря да удря и те чува и други източници на звънтене зад гърба си. Мъжът изсумтя и плесна с ръце.

— Нагоре! Нагоре! — извика той.

Сери се закатери. Чу се металическо изтракване, после се появи кръг от светлина. Сери се изкатери през него и изчезна. Докато Сония го следваше, чу далечен, плътен шум в тунела. Гърбушкото се изкачи подир нея и издърпа стълбата след себе си.

Сония се огледа. Стояха в тесен проход, потънал в сгъстяващ се мрак. Тя чу плътния звук отново и се обърна към тунела. Силата на звука се усилваше, постепенно преминавайки в дълбок рев, който внезапно заглъхна, когато гърбушкото грижливо нагласи капака върху отвора. След миг Сония усети лека вибрация под краката си. Сери се наведе към нея, устата му почти докосна ухото ѝ.

— Крадците използват тези тунели от години, за да минават под Външната стена — прошепна той. — Когато градската стража открила

това, започнала да пуска вода по канализацията. Което всъщност не е лоша идея, защото така каналите се поддържат по-чисти. Разбира се, Крадците бързо се научили да определят времето на пускане на водата, така че това не попречило на делата им. Тогава стражите започнали да пускат водата в случайно избрани моменти.

Той ѝ направи знак да се наведе до капака, после внимателно го вдигна. Водата се вихреше само на няколко пръста под повърхността и ревят ѝ отекна по уличката. Сери побърза да сложи капака обратно.

— Ето защо е това звънтене — изрече тя задъхано.

Сери кимна.

— Сигнал за тревога.

Той се обърна и връчи нещо на гърбушкото, после я поведе по уличката, към едно тъмно ъгълче, където издадените тухли в стената им позволиха да се изкачат на покрива на къщата. Беше захладняло, така че Сония издърпа наметалото си нагоре и загърна раменете си.

— Надявах се да успеем да се доближим повече — промърмори Сери, — но... — Той сви рамене. — Гледката оттук е хубава, нали?

Тя кимна. Макар че слънцето вече се беше скрило зад хоризонта, небето все още пламтеше. Последните буреносни облаци се носеха над Южния квартал, но бавно отстъпваха на изток. Градът се разстилаше пред нея, окъпан в оранжеви светлини.

— Оттук се вижда даже част от Кралския дворец — посочи Сери.

Над високата Вътрешна стена наистина се подаваха високите кули на Двореца и върха на блестящия купол.

— Никога не съм бил там — въздъхна Сери. — Но някой ден ще отида.

Сония се разсмя.

— Ти? В Кралския дворец?

— Това е нещо, което си обещах някога — каза той, — че ще посетя поне веднъж всички значими места в града поне веднъж.

— И колко си напреднал досега?

Той посочи портата на Вътрешния кръг. От другата ѝ страна се виждаха стените и покривите на разкошни домове, залети с жълтата светлина на уличните фенери.

— Бил съм в две-три от големите къщи.

Сония изсумтя недоверчиво. Когато тичаше по поръчките на Джона и Ранел, от време на време ѝ се налагаше да влиза във Вътрешния кръг. По тамошните улици патрулираха стражи, спиращи за разпит всеки, който не е разкошно облечен или не носи прислужническата униформа на някой от Домовете. Клиентите ѝ даваха малък жетон, удостоверяващ, че тя има законна работа в района.

Всяко посещение ѝ разкриваше нови чудеса. Тя помнеше удивителните цветове и форми на къщите, някои от които бяха с тераси и кули, толкова тънки и деликатни, че изглеждаха сякаш ще се срутят под собствената си тежест. Дори постройките за прислугата бяха разкошни.

По-семплите къщи, които я заобикаляха, ѝ бяха по-познати. Търговците и не толкова заможните семейства живееха в Северния квартал. Те имаха малко прислужници и за останалите неща се ползваха от услугите на занаятчиите. За двете години, откакто работеха тук, Джона и Ранел бяха събрали малка група от постоянни клиенти.

Сония погледна към околните прозорци, покрити с цветни паравани. Зад някои от тях се виждаха сенките на хора. Тя въздъхна при мисълта за клиентите, които чичо ѝ и леля ѝ бяха загубили, когато стражата ги беше изгонила от жилището им.

— Сега накъде?

Сери се усмихна.

— След мен.

Те продължиха да се придвижват през покривите. Крадците не успяваха да принудят всички граждани да слагат дървени мостове и въжета, както постъпваха с жителите на копторите. На Сери и Сония често им се налагаше да слизат до земята, когато достигнат до някоя улица. Из по-големите улици патрулираха стражници, така че двамата трябваше да изчакват служителите на реда да се отдалечат, преди да пресекат.

След час спряха за почивка и продължиха, когато тънкият резен на луната се показва над хоризонта. Сония следваше Сери мълчаливо, съсредоточена върху това къде стъпва в полумрака. Когато най-накрая спряха отново, я заля вълна от слабост и тя приседна със стон.

— Дано пристигнем по-скоро — каза Сония. — Вече съм на края на силите си.

— Близко сме — увери я Сери. — Ей там.

Прескочиха една стена и се озоваха в голяма, спретната градина. Дърветата бяха високи и симетрични. Сери я поведе в сенките на стената, която имаше вид сякаш продължава до безкрайност.

— Къде сме?

— Почакай, сега ще видиш.

Нещо закачи крака на Сония и тя залитна към едно дърво. Грубостта на кората му я изненада. Тя вдигна глава и се огледа. Около нея се виждаха безкрайни редици от дървета, застанали като часови. Изглеждаха странно и зловещо в тъмнината — гора от ноктести ръце.

„Гора? — Сония се намръщи, после почувства как се смразява. — В Северния квартал няма градини, а единствената гора в Имардин е...“

Сърцето ѝ изведнъж се разтуптя. Тя се забърза след Сери и сграбчи ръката му.

— Хей! Какво правиш? — изстена тя. — Ние сме в Гилдията!

Зъбите му проблеснаха.

— Точно така.

Девойката се вторачи в него. На фона на обляната с лунна светлина гора той представляваше само черен силует и тя не можеше да види изражението му. Обзе я ужасно подозрение. Не, той не можеше... не беше способен... Не и Сери. Не, той никога не би я предал на магьосниците.

Тя почувства ръката му върху рамото си.

— Не се тревожи, Сония. Помисли. Къде са сега магьосниците? Вкопториге. Ти наистина си в по-голяма безопасност тук, отколкото там.

— Но... тук няма ли стража?

— Няколко души на портите, и това е всичко.

— Патрули?

— Не.

— А магическа бариера?

— Не. — Той тихо се засмя. — Предполагам, че мислят, че хората се страхуват от тях твърде много, за да се осмелят да проникнат тук.

— Откъде знаеш, че тук няма бариера и стражи?

Той се изкикоти.

— Вече съм бил тук.

Тя рязко си пое дъх.

— Защо?

— Когато реших, чу трябва да посетя всички важни места в града, се промъкнах тук и поразгледах. Не можах да повярвам колко лесно стана. Не се опитах да вляза в някоя от сградите, само наблюдавах магьосниците през прозорците.

Сония погледна недоверчиво към лицето му в сенките.

— Ти си шпионирал Гилдията?

— Разбира се. Наистина беше интересно. Имат места, където обучават новопостъпилите магьосници, и жилищни помещения. Когато бях тук последния път, видях как работят Лечителите. Това си струва да се види. Там имаше едно момче, на което цялото му лице беше нарязано. Когато Лечителят го докосна, всичките му рани изчезнаха. Изумително!

Той направи пауза и тя видя на слабата светлина, че лицето му се обръща към нея.

— Спомняш ли си как каза, че искаш някой да те научи как да използваш магията? Може би ако ги наблюдаваш, ще видиш неща, които ще ти помогнат да се научиш.

— Но... това е Гилдията, Сери.

Той сви рамене.

— Нямаше да те доведе тук, ако мислех, че има реална опасност, нали?

Сония поклати глава. Чувстваше се ужасно от това, че се бе усъмнила в него. Но ако той възнамеряваше да я предаде, щеше да остави магьосниците да я хванат в скривалището. Не, той никога нямаше да я предаде. Макар и обясненията му да бяха невероятни.

„Ако това е капан, вече съм обречена“.

Тя отхвърли тези мисли и се върна към предложението на Сери.

— Наистина ли мислиш, че можем да направим това?

— Разбира се.

— Това е безумие, Сери.

Той се разсмя.

— Поне ще отидем и ще опитаме. Щом стигнем до пътя, сама ще се убедиш колко е лесно. Ако не искаш да опитваш, ще се върнем. Хайде.

Тя потисна страха си и го последва между дърветата. Гората леко орedia и се показаха някакви стени. Придържайки се към сенките, Сери се промъкваше напред, докато не се озова на двайсетина крачки от пътя. Тогава бързо хукна напред и се скри зад дънера на едно дебело дърво.

Сония претича подир него и допря гръб към дънера на друго дърво. Краката ѝ бяха омекнали и тя се чувстваше замаяна. Сири се ухили и посочи между дърветата.

Тя погледна към сградата пред тях и ахна.

[1] рави — едър гризач. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 12

ПОСЛЕДНОТО МЯСТО, КЪДЕТО БИХА ГИ ПОТЪРСИЛИ

Тя се издигаше толкова нависоко, че сякаш докосваше звездите. На всеки ъгъл се извисяваше кула. Белите стени между тях сияеха на лунната светлина. Каменни арки, украсени с навеси от камък, се простираха по дължина на цялата предна стена. Огромно стълбище водеше към двукрилата врата, която зееше отворена.

— Прекрасна е! — ахна възхитено Сония.

Сери се засмя.

— Нали? Виждаш ли онези врати? Те са четири пъти по-високи от човешки ръст.

— Сигурно са много тежки. Как ги затварят?

— С магия, предполагам.

На прага се появи фигура, облечена със синя мантия, и Сония се напрегна. Мъжът се спря за миг, след което се спусна по стълбата и закрачи към по-ниската сграда, която се издигаше вдясно.

— Не се притеснявай, няма да ни видят — успокои я Сери.

Сония въздъхна с облекчение — от притеснение беше затаила дъх — и отмести поглед от отдалечаващата се фигура.

— Какво има вътре?

— Класни стаи. Това е Университетът.

Три реда прозорци проблясваха на страничната стена на сградата. Онези на долните етажи почти не се виждаха от дърветата, но през клоните им се процеждаше топла жълта светлина. Отляво на сградата се ширеше огромна градина. Сери посочи към постройката, която се намираше от другата ѝ страна.

— Там живеят учениците — каза той. — От другата страна на Университета има друга подобна сграда, в която живеят магьосниците. А там — той посочи кръглото здание, което се издигаше на няколко стотин крачки вляво от тях — е мястото, където работят Лечителите.

— А това какво е? — попита Сония и посочи няколкото високи извити пръчки, които стърчаха в градината.

Сери повдигна рамене.

— Не знам — призна си той. — Още не съм ги разгадал.

Той посочи пътеката, която лежеше през тях.

— Оттук се отива към къщите на прислужниците — той посочи наляво, — а конюшните са натам — посочи той надясно. — Зад Университета има няколко други сгради, а пред жилищата на магьосниците има още една градина. А, освен това горе на хълма има още няколко къщи, в които живеят магьосници.

— Колко много сгради! — възкликна Сония. — И колко са тогава магьосниците?

— Тук живеят около стотина — каза ѝ той. — Други живеят в града, някои в провинцията, а много други са в съседните държави. Тук живеят и около двеста слуги. Имат си прислужници, коняри, готвачи, писари, градинари, дори фермери.

— Фермери?

— До къщите на прислугата има земеделски поля.

— А защо просто не си купуват храната?

— Чувал съм, че там отглеждат лековити растения.

— Ааа! — Сония погледна Сери с възхищение. — Откъде знаеш толкова много за Гилдията?

Той се ухили.

— Задавах много въпроси, особено след последното си посещение тук.

— Защо?

— Беше ми интересно.

— Интересно, а? — изсумтя Сония. — Просто интересно?

— Всички са любопитни какво става тук. Ти не си ли се чудила?

Сония се поколеба.

— Ами да, понякога.

— Естествено, че ти е интересно. И то повече, отколкото на другите. Искаш ли да ги пошпионираме малко?

Сония погледна към сградата.

— И как ще успеем да надникнем вътре, без да ни забележат?

— Градината стига точно до стените на сградата — каза Сери. — През нея минават много алеи, оградени от дървета и жив плет. Можем

да се промъкнем между храстите и никой няма да ни забележи.

Сония поклати глава.

— Само на теб може да ти хрумне такава безумна идея.

Той се усмихна.

— Но нали знаеш, че не обичам да рискувам напразно.

Момичето прехапа устни. Все още изпитваше вина, че го беше заподозряла в измяна. Сери беше най-умният от бандата на Херин. Ако съществуваше възможност да се шпионира Гилдията, точно той щеше да знае как да го направи.

Сония разбираше отлично, че трябва да го помоли да я отведе обратно при Фарин. Ако някой ги откриеше... Беше я страх дори да си помисли за това.

Сери я гледаше очаквателно. „Наистина ще е жалко, ако не опиташ — прошепна вътрешният ѝ глас, — а и току-виж откриеш нещо полезно“.

— Добре — въздъхна тя. — Къде ще отидем първо?

Сери се ухили и посочи към сградата на Лечителите.

— Ще влезем в градината оттук, където пътят е по-тъмен. Последвай ме.

Сери се шмугна обратно в гората и се запромъква между дърветата. След няколкостотин крачки отново излезе на пътя и се притаи до едно дърво.

— Сега магьосниците имат занятия — промърмори той. — Или са се прибрали по стаите си. Имаме време докато завършат вечерните лекции, след което ще трябва да се покрием, за да не ни забележат. Сега ще трябва да внимаваме само за слугите. Завържи наметалото си за кръста, само ще ти пречи.

Тя се подчини. Сери я хвана за ръката и я поведе към пътя. Момичето погледна неуверено към прозорците на Университета.

— Ами ако погледнат навън? Ще ни видят!

— Не се тревожи — каза ѝ той. — Стаите им са осветени, така че не могат да видят нищо навън, освен ако не се доближат до прозорците, но те са твърде заети с делата си, за да зяпат навън.

Той отново я хвана за ръката и поведе през пътя. Тя затаи дъх и огледа прозорците в търсене на случайни наблюдатели, но не забеляза никаква човешка сянка. Когато навлязоха в тъмната градина, тя въздъхна с облекчение.

Сери се просна по корем и се провря през гъстия плет. Сония го последва и се озова под плътно преплетени клони и листа.

— От последния път, когато бях тук, храстите доста са порасли — промърмори той. — Ще се наложи да пълзим.

Те продължиха да се придвижват на четири крака през тесния тунел сред храсталака. На всеки двайсет крачки се налагаше да се промъкват покрай някой стълб на дърво. След като пропълзяха няколкостотин крачки, Сери спря.

— Намираме се пред сградата на Лечителите — каза ѝ той. — Трябва да прекосим пътеката и да се скрием сред дърветата до стената. Аз ще тръгна пръв. А ти първо провери дали е чист пътят и тогава тръгвай след мен.

Младежът отново се просна по корем, измъкна се от храсталака и се изгуби от погледа ѝ. Сония се промъкна до изхода и надникна навън. Между двата живи плета наистина минаваше пътека. В отсрещния храсталак се виждаше отворът, през който се беше промъкнал приятелят ѝ. Девојката изпълзя навън, прекоси бързо пътеката и се шмугна в зеленината. От другата страна, облегнат на едно дърво, седеше Сери и замислено разглеждаше стената.

— Мислиш ли, че ще можеш да се изкатериш по нея? — попита тихо той, потупвайки стената. — Трябва да стигнеш до втория етаж. Там се провеждат занятията им.

Сония бързо огледа стената. Тя беше построена от големи каменни тухли. Хоросанът между тях беше стар и се ронеше. По стените минаваха два корниза, които служеха за основа на прозорците на първия и втория етаж. Щом се изкатереше до прозореца, тя щеше да стъпи на корниза и да надникне вътре.

— С лекота — прошепна тя.

Той присви очи и затършува из джобовете си. Извади мъничко бурканче, отвори го и започна да маже лицето ѝ с черна паста.

— Така. Сега вече изглеждаш като Фарин — ухили се той, но после лицето му отново стана сериозно. — Прикривай се зад дърветата. Ако забележа, че някой се приближава, ще избухам като мълук^[1]. Тогава заставащ неподвижно и пазиш тишина.

Тя кимна, обърна се към стената, внимателно се захвана с ръце за една пукнатина между тухлите и намери опора за крака си. Скоро

краката ѝ вече се намираха на нивото на главата на Сери. Момичето погледна надолу и видя как зъбите му проблеснаха в мрака.

Въпреки болящите я мускули, тя продължи да се изкачва нагоре и не се спря, докато не стигна до втория корниз. Поспря се за миг, за да си поеме дъх, и обърна глава към най-близкия прозорец.

Той имаше размерите на врата и се състоеше от четири остъклени рамки. Девојката пропъзля внимателно по корниза и надникна в класната стая.

Вътре седеше доста голяма група ученици с кафяви мантии. Всички гледаха съсредоточено нещо, което се намираше в другия край на стаята. Тя се поколеба, страхувайки се, че някой може да погледне към прозореца и да я види, но никой не ѝ обърна внимание. С разтупкано сърце тя протегна шия и видя онова, което гледаха всички.

В отсрещния ъгъл стоеше мъж, облечен с тъмно зелена мантия. В ръцете си държеше издялана от дърво човешка ръка, върху която бяха нарисувани цветни линии и написани някакви думи. Магьосникът използваше къса дървена пръчка, за да посочва различните думи. Сония почувства прилив на въодушевление. Стъклото заглушаваше гласа на магьосника, но ако се заслушаше внимателно, тя можеше да разбере думите му.

Постепенно в нея се появи познатото разочарование. Голяма част от лекцията на магьосника се състоеше от непознати думи и фрази, сякаш мъжът говореше на чужд език. Момчето почти беше решило да се върне при Сери, когато магьосникът извика с гръмък глас:

— Доведете Дженая!

Учениците се обърнаха към отворената врата. В стаята влезе млада жена, придружена от възрастен слуга. Ръката ѝ беше бинтована и висеше на превръзка, завързана на врата ѝ.

Тя се усмихна безстрашно и се засмя на нещо, което каза един от учениците. Но учителят ги изгледа строго и класът бързо утихна.

— Дженая счупи ръката си днес следобед, падайки от коня си — каза им той. После подкани с жест младата жена да седне. Когато започна да развива бинтовете ѝ, усмивката ѝ изчезна.

Пред всички се разкри натъртена и отекла ръка. Учителят повика двама от учениците си. Те прокараха внимателно длани над наранената ръка, отстъпиха назад и му казаха своето заключение. Учителят кимна доволно.

— Добре — каза той. — Сега трябва да спрем болката.

По знак от учителя един от учениците хвана жената за ръката. Той затвори очи и за миг в стаята настъпи пълна тишина. На лицето на жената се изписа облекчение. Ученикът пусна ръката ѝ и кимна на учителя.

— Винаги е по-добре да оставите тялото само да се изцери — продължи магьосникът, — но ние можем да ускорим процеса на възстановяване, да съединим костите и да намалим отока.

Друг ученик бавно прокара длан по ръката на жената. При докосването му отоците ѝ изчезнаха. Когато младежът се отдръпна, жената се усмихна и колебливо размърда пръсти.

Учителят прегледа ръката ѝ и махна превръзката, която жената погледна с очевидно презрение. Със строг глас ѝ препоръча да щади ръката си в продължение на две седмици. Някой от учениците пусна някакъв забавен коментар и останалите избухнаха в смях.

Сония се отдръпна от прозореца. Току-що беше видяла легендарното магьосническо изцеление в действие — малцина обитатели биха могли да се похвалят с това. И то се беше оказало точно толкова поразително, колкото беше предполагала.

Но така и не можа да разбере как се прави.

„Това сигурно е клас за напреднали“ — помисли си тя. Новите ученици едва ли знаеха как да лекуват подобни наранявания. Ако беше попаднала на клас новаци, сигурно щеше да разбере нещо.

Тя се спусна долу. Когато краката ѝ докоснаха земята, Сери я хвана за ръката.

— Видя ли някакво лечение? — прошепна той.

Тя кимна.

Сери се ухили.

— Казах ти, че няма да е трудно, нали?

— За теб може би — отвърна Сония, разтривайки ръцете си, — но аз отдавна не съм го правила. — После се приближи до съседното дърво и отново се изкатери по стената.

В следващия клас учителката беше жена. Мантията ѝ също беше зелена. В стаята цареше тишина, учениците бяха навели глави над бюрата и трескаво пишеха нещо и прелистваха книги с доста изтъркани кожени подвързии. Ръцете вече започваха да я болят и Сония отново се спусна на земята.

— Е? — попита Сери.

Тя поклати глава.

— Нищо интересно.

В следващия клас учениците смесваха течности, прахчета и пасти в малки бурканчета. През съседния прозорец тя видя самотен млад мъж със зелена роба, който дремеше, облегнал лакти върху разтворена книга.

— Останалите прозорци не светят — каза ѝ Сери, когато тя отново се спусна на земята. — Предполагам, че това е всичко. — Той посочи сградата на Университета. — Да идем да надникнем там.

Сония кимна.

— Да вървим.

Те отново пропълзяха през живия плет, прекосиха пътеката и се шмугнаха в отсрещните храсталаци. Когато прекосиха половината градина, Сери спря и посочи процеп в плета. Сония надникна между листата и видя, че са стигнали до странните пръчки, които се извисяваха над градините. Те се виеха навътре, наклонени една към друга, и се заостряха на върха. Бяха разположени на равно разстояние покрай голяма каменна плоча, заровена в земята.

Сония потрепери. Тя беше усетила във въздуха позната вибрация. Притеснена, тя постави ръка на рамото на Сери.

— Да се махаме оттук.

Младежът кимна, погледна отново към високите пръчки, и я поведе напред.

Те прекосиха още две пътеки, преди да достигнат стената на Университета. Сери докосна камъка с ръка.

— Няма да можеш да се изкатериш по тази стена — прошепна той. — Но за сметка на това има много прозорци на първия етаж.

Сония докосна стената. Камъните бяха покрити с рисунки и вълнообразни линии. Тя не можа да намери никакви пукнатини или бразди. Като че ли цялата сграда беше направена от един цялостен каменен блок.

Сери се промъкна до едно дърво и сплете пръстите на ръцете си. Тя стъпи с единия си крак върху тях и той я повдигна нагоре. Сония се хвана за корнизата и надникна през прозореца. Някакъв мъж, облечен с лилава мантия, пишеше с парчета въглен върху дъска. Сония можеше да чуе гласа му, но не разбираше нищо от онова, което казва.

Написаното на дъската беше също тъй неразбираемо, както и думите на учителя. Изпълнена с разочарование и гняв, тя махна с ръка на Сери да я свали.

Те се промъкнаха покрай стената към следващия прозорец. Сцената вътре се оказа също толкова загадъчна, колкото и в предишната стая. Част от учениците седяха неподвижно зад бюрата си със затворени очи. Зад гърба на всеки един стоеше партньорът му, който притискаше длани към слепоочията на другаря си. Учителят, строг мъж с червена мантия, ги наблюдаваше мълчаливо.

Сония тъкмо се наклони да слиза, когато мъжът изведнъж заговори.

— Добре, достатъчно. — Гласът му прозвуча неочаквано меко за човек с толкова сурова външност. Учениците отвориха очи. Онези, които стояха прави зад тях, започнаха да разтъркват собствените си слепоочия и изкривиха лица.

— Както виждате, невъзможно е да се прочетат мислите на друг човек без неговото съгласие — продължи учителят. — Е, не е съвсем невъзможно, както успя да докаже нашият Върховен повелител, но не е по силите на обикновени магьосници като вас и мен.

Мъжът погледна към прозореца и Сония бързо се дръпна встрани. Сери я спусна на земята и момичето се сви под перваза, притисна гърба си към стената и махна с ръка на Сери да направи същото.

— Видяха ли те? — прошепна той.

Сония притисна ръка към сърцето си, което биеше като чук.

— Не съм сигурна.

Може би магьосникът вече бързаше да излезе от Университета и да претърси градината? Или може би стоеше до прозореца в очакване да надникнат изпод корниза?

Тя преглътна с пресъхнала уста. Обърна се към Сери, готова да му предложи да побегнат към гората, но до ушите ѝ достигна гласът на учителя. Тя затвори очи и въздъхна облекчено.

Сери се изправи внимателно и надникна през прозореца. След това погледна към Сония и сви рамене.

— Продължаваме ли?

Тя си пое дълбоко дъх и кимна. Двамата се придвижиха към следващия прозорец. Сери отново я повдигна нагоре. Погледът ѝ беше

привлечен от някакво движение и тя надникна вътре. Пред очите ѝ се разкри забавна сцена. Няколко млади ученици се опитваха по всякакъв начин да избягат от мъничко светло петънце, което летеше из цялата стая. На един стол в ъгъла беше стъпил облечен с червена мантия магьосник, който направляваше движението на петънцето с протегнати ръце. Той извика на учениците:

— Не мърдайте! Стойте на място!

Четирима ученици замръзнаха на местата си. Когато слънчевото петънце се приближаваше до тях, то отскачаше встрани, като блъскаща се в стъкло муха. Постепенно останалите ученици също последваха примера на другарите си, но светлинката беше бърза. Някой от по-тромавите младежи имаха червени белези по ръцете и лицата си.

Внезапно светлинката изчезна. Учителят скочи от стола и с лекота се приземи. Учениците се успокоиха и започнаха да се усмихват един на друг. Сония се уплаши, че ще погледнат в нейната посока и скочи на земята.

През съседния прозорец тя видя някакъв магьосник с лилава мантия да демонстрира на класа си някакъв странен експеримент с оцветени течности. В друга стая група ученици работеха върху носещи се във въздуха кълба от течено стъкло, оформяйки блестящата маса в причудливи фигури. По-нататък Сония послуша някакъв магьосник с червена мантия, който изнасяше лекция за създаването на огъня.

Изведнъж в целия район на Гилдията отекна силен звук. Магьосникът вдигна изненадано глава, а учениците настанаха от местата си. Сония клекна и Сери побърза да я свали на земята.

— Звънецът показва края на часовете — обясни ѝ той. — Сега ще трябва да се скрием и да изчакаме магьосниците да излязат от Университета и да се приберат по стаите си.

Двамата се спотаиха до стъблото на едно дърво. Няколко минути всичко беше тихо, а после покрай живия плет се разнесоха стъпки.

— ... дълъг ден — чу се женски глас. — Ставаме все по-малко, особено след като ни връхлетя зимната кашлица. Дано търсенето приключи по-скоро.

— Да — съгласи се друга жена. — Но Разпоредителят постъпи правилно. Прехвърли по-голямата част от работата на Воините и Алхимиците.

— Така е — каза първата. — Кажи ми сега как е съпругата на лорд Меркин? Вече трябва да е навлязла в деветия месец...

Гласовете на жените заглъхнаха и бяха заменени от момчешки смях.

— ... те заблуди. Направо те размаза, Камо!

— Това беше просто номер — отвърна момче със силен вински акцент. — Втори път няма да му се удаде.

— Ха! — намеси се трето момче. — Това е вторият път!

Момчетата избухнаха в смях, но Сония успя да долови нечий други стъпки, които се приближаваха отляво. Момчетата млъкнаха.

— Лорд Сарин — промърмориха те почтително, когато стъпките се приближиха до тях. Когато ги отминаха, те отново повишиха гласове и продължиха да се закачат. Скоро гласовете им се изгубиха напълно.

Покрай тях минаха още няколко групи магьосници. Повечето не разговаряха. Постепенно всички се разотидоха по стаите си. Когато Сери надигна глава над живия плет, за да провери дали пътеката е чиста, вече беше минал почти час.

— Сега ще се върнем обратно в гората — каза ѝ той. — Днес няма да има повече занятия.

Той излезе на пътеката и се шмугна в отсрещния храсталак. Сония го последва. Те отново тръгнаха през градината, прекосиха пътя и се шмугнаха в гората. Сери приклепна до едно дърво и ѝ се усмихна, а очите му проблясваха от възбуда.

— Лесно беше, нали?

Сония погледна отново към Гилдията и почувства как устните ѝ се разтягат в усмивка.

— Да!

— Така. Само си помисли: докато магьосниците претърсват копторите, ние се промъкнахме на тяхна територия.

Двамата се закискаха тихичко, после Сония си пое дълбоко дъх и въздъхна.

— Радвам се, че всичко свърши — призна тя. — Можем ли вече да се прибираме?

Сери сви устни.

— След като така и така сме тук, ще ми се да опитам още нещо.

Сония го изгледа подозрително.

— Какво?

Без да обръща внимание на въпроса ѝ, той се надигна и тръгна между дърветата. Тя се поколеба, но след това забърза след него. Колкото повече навлизаха в гората, толкова по-тъмно ставаше и момичето на няколко пъти се спъваше в дебели коренища и паднали клони. Сери сви вдясно и когато почувства, че стъпва върху различна повърхност, Сония разбра, че отново прекосяват пътя. След това се наложи да се изкачват по някаква стръмнина. След неколкостотин крачки пресякоха тясна пътека и склонът стана още по-стръмен. Сери се спря и посочи с пръст.

— Погледни.

Между дърветата се забелязваше дълга двуетажна сграда.

— Тук живеят учениците — каза Сери. — Намираме се зад сградата. Можеш да погледнеш вътре.

През един от прозорците се виждаше част от стая. До едната стена беше допряно най-обикновено желязно легло, а до другата — тясна маса и един стол. Две кафяви мантии висяха на куки, забити в стената.

— Доста е бедно.

Сери кимна.

— Всичките са такива.

— Но те са богати, нали?

— Предполагам, че не им се позволява да си обзавеждат стаите както им се иска, докато не станат пълноправни магьосници.

— А как изглеждат стаите на магьосниците?

— Луксозно. — Очите му проблеснаха. — Искаш ли да видиш?

Сония кимна.

— Да вървим тогава.

Той отново я поведе нагоре по склона. Когато се добраха до края на гората, Сония видя, че зад Университета лежи широк павиран двор, около който се издигаха няколко постройки. Една от сияещите, изградени сякаш от разтопено стъкло сгради, се спускаше подобно на дълго стълбище надолу по склона. Друга приличаше на огромна, обърната на обратно купа, гладка и бяла. Всичко наоколо се осветяваше от два реда големи кълбовидни лампи, закачени върху високи железни стълбове.

— Какви са тези сгради? — попита Сония.

Сери се спря.

— Не съм съвсем сигурен. Мисля, че онази стъклената е банята. Останалите... — Той сви рамене. — Бих могъл да разбера.

И той отново се върна в гората. Когато през дърветата отново се показва сградата на Гилдията, двамата се приближиха, прекосиха вътрешния двор и стигнаха почти до жилищата на магьосниците. Сери скръсти ръце и се намръщи.

— Всичките прозорци са скрити зад паравани — каза той. — Хм, може пък ако заобиколим отстрани, ще успеем да видим нещо.

Когато отново излязоха от гората, краката на Сония вече я боляха. От тази страна дърветата стигаха почти до стената и през един от отворените прозорци момичето успя да зърне част от стаята. Но умората взе връх и тя се отпусна на земята.

— Не знам как ще се върна в копторите — проплака тя. — Краката вече не ме държат.

Сери се ухили и седна до нея.

— Да, доста си се изнежила през последните години.

Момичето му хвърли изпепеляващ поглед. Сери изхъмка и погледна към сградата на Гилдията.

— Поседи тук и си почини малко. — Той се изправи. — Аз трябва да свърша нещо. Ей сега се връщам.

Сония се намръщи.

— Къде отиваш?

— Ей тук, наблизо. Не се тревожи. Бързо ще се върна.

Момчето се обърна и се изгуби между дърветата.

Твърде изморена, за да намери сили да се ядоса, тя се загледа мълчаливо в гората. Между стълбовете на дърветата се забелязваше нещо плоско и сиво. Сония примигна изненадано, осъзнавайки, че стои на около четирийсет крачки от малка двуетажна постройка. Момичето се изправи и се приближи, чудейки се защо Сери не беше споменал за нея. Може би просто не я беше забелязал? Сградата беше построена от малко по-тъмен камък в сравнение с останалите каменни строежи на Гилдията и почти се сливаше със сенките на дърветата.

Също като Университета, и около нея растеше жив плет. Момичето се приближи на още няколко крачки и почувства под краката си каменна пътека. Тъмните прозорци сякаш я канеха да се приближи. Тя се обърна назад и се зачуди колко още ще се забави

Сери. Ако не се мотаеше много, щеше да успее да погледне през прозорците на сградата и да се върне обратно, преди той да се появи. Сония се промъкна по пътеката, заобиколи храсталака и надникна през първия прозорец. Стаята беше тъмна и тя не успя да види почти нищо. Отиде до следващия прозорец, после до третия, но гледката беше една и съща. Изпълнена с разочарование, тя се обърна да си върви, но замръзна на място, чувайки стъпки зад гърба си.

Сония се снижи до живия плет и забеляза показалата се зад ъгъла фигура. Макар да виждаше само очертанията ѝ, Сония осъзна, че мъжът не носи мантия. Слуга ли беше?

Той отиде до сградата и отвори една врата. Когато чу бравата да щраква зад гърба му, момичето въздъхна с облекчение. Тя се опря с ръце на земята, за да се измъкне по-лесно от храсталака, но изведнъж замря и се послуша — недалеч от нея нещо подрънкваше.

Тя се огледа и видя малка вентилационна решетка на стената почти над земята. Сония се приближи и отново коленичи, за да огледа отблизо находката си. Решетката беше омазана с кал, но през нея можеше да се види стълба, която водеше надолу до отворена врата.

Зад вратата се намираше малка стая, осветена от златиста светлина, която идваше от неизвестен източник. В този миг пред очите ѝ се появи дългокос мъж с тежко черно наметало. Широките му рамене ѝ попречиха да види втората фигура, която влезе в стаята. Преди да изчезне съвсем от полезрението ѝ, Сония успя да зърне слугинските му дрехи.

Тя чу глас, но не можа да разбере думите. Мъжът с наметалото закима с глава.

— Готово е — каза той, разкопча катарамата и свали плаща от раменете си.

Сония затаи дъх — отдолу се появиха дрипави просешки одежди.

И те бяха оплискани с кръв.

Мъжът се огледа и на лицето му се изписа отвращение.

— Дали си се сетил да ми донесеш мантията?

Слугата промърмори нещо в отговор. Сония се задъха от изненада и ужас. Мъжът беше магьосник.

Той сграбчи окървавената риза и я съблече през глава, разкривайки кожения колан, пристегнат около кръста му. На него

висеше голяма кама.

Магьосникът свали колана, хвърли го заедно с ризата на масата, след което отиде и донесе голям леген с вода и кърпа. После потопи кърпата във водата и започна бързо да чисти кървавите петна по гърдите си. Всеки път, когато изплакваше кърпата, водата придобиваше все по-наситен розов оттенък.

В полезрението на Сония се появи ръката на слугата, който подаде на господаря си вързоп от черен материал. Магьосникът го взе и се скри от погледа ѝ.

Сония седна на петите си. Черна мантия? Досега тя не беше виждала магьосник, облечен с черна мантия. Никой от магьосниците, които участваха в Прочистването, не носеше черно. Постът на този мъж в Гилдията сигурно бе единствен по рода си. Момичето отново надникна в стаята и погледна към окървавената риза на масата. Може би беше убиец.

Магьосникът отново се появи. Вече беше облякъл черната си мантия, косата му беше сресана и вързана на опашка. Той протегна ръка към колана и разкопча ножницата.

Сония рязко си пое дъх. Дръжката на камата заблестя на светлината. Тя беше инкрустирана с червени и зелени скъпоценни камъни. Магьосникът огледа дългото извито острие и внимателно го избърса с кърпата. След това погледна към невидимия за Сония слуга.

— Борбата ме изтощи — каза той. — Имам нужда от силата ти.

Слугата промърмори нещо в отговор. После се приближи, отпусна се на едно коляно и протегна ръка. Магьосникът я хвана за китката, обърна я с дланта нагоре и леко прокара острието на ножа по кожата. Бликна кръв и магьосникът притисна ръката си към раната.

В ушите ѝ нещо започна да пърха. Тя стреснато разтърси глава, защото си помисли, че някаква мушичка е пропълзяла вътре, но пърхането продължаваше. Изведнъж по гърба я полази хлад; тя осъзна, че шумът беше вътре в главата ѝ.

Пърхането спря също толкова неочаквано, както и започна. Сония се наведе отново към решетката и забеляза, че магьосникът беше пуснал ръката на слугата. Той се въртеше бавно на място и оглеждаше съсредоточено стените, сякаш търсеше нещо.

— Странно — каза той. — Стори ми се, че...

„Той не търси нищо на стените — внезапно си помисли момичето. — Той се оглежда за нещо зад тях!“.

Заля я вълна от лепкав страх. Тя се изправи, шмугна се под храсталака и бързо се отдалечи от къщата.

„Недей да бягаш — каза си тя. — Недей да вдигаш шум“.

Тя с усилие удържа желанието си да се втурне към дърветата и тихомълком се запромъква към тях. Когато стигна до пътеката, Сония ускори крачка, но потрепваше уплашено при всяко изпукване на съчка под краката ѝ. Гората ѝ изглеждаше по-мрачна от преди и Сония усети как я обзема паника — тя осъзна, че изобщо не помни къде се намира мястото, където я беше оставил Сери.

— Сония?

От сенките се появи някаква фигура и тя подскочи стреснато. Но щом разпозна лицето на Сери, тя въздъхна с облекчение. В ръцете си той държеше нещо обемно и тежко.

— Погледни — каза той, повдигайки товара си.

— Какво е това?

Той се ухили.

— Книги!

— Книги ли?

— Книги за магма. — Изведнъж усмивката му се изгуби. — А ти къде беше? Тъкмо се върнах и...

— Отидох ей там. — Сония посочи къщата и потрепери. Сега тя изглеждаше по-зловеща, като никое същество, което наднича между дърветата. — Трябва да се махаме оттук! Веднага!

— Там? — възкликна Сери. — Там живее предводителят им. Върховният повелител.

Тя го хвана за ръката.

— Мисля, че един от магьосниците му ме чу!

Очите на Сери се разшириха. Той погледна през рамо към къщата, после се обърна и тръгна през гората, по-надалеч от мрачното място.

[1] дива нощна птица — Б.а. ↑

ГЛАВА 13

МОЩНО ВЛИЯНИЕ

Когато Ротан влезе във Вечерната зала, там се бяха събрали само двайсетина души. Той забеляза, че Денил още не е пристигнал, и се отправи към подредените край стената кресла.

— Прозорецът беше отворен. Който и да е бил — влязъл е през прозореца.

Долавяйки вълнението в гласа, Ротан се спря и се огледа, търсейки говорещия. Наблизо стоеше Джерик и разговаряше с Ялдан. Интересно, какво ли беше разтревожило толкова директора на Университета. Ротан се приближи до двамата мъже.

— Поздравявам ви — рече той и кимна учтиво. — Изглеждате недоволен от нещо, директоре.

— Сред учениците ни се крие крадец — обясни Ялдан. — На Джерик са му изчезнали няколко много ценни книги.

— Крадец ли? — изненадано попита Ротан. — А кои са изчезналите книги?

— „Науката на Южните магове“ „Искусството на Минкенския архипелаг“ и „Наръчник за сътворение на огън“ — изброи Джерик. Ротан се намръщи.

— Наистина странна комбинация от книги.

— От скъпи книги — оплака се Джерик. — Копирането им ми струваше двайсет златни монети.

Ротан тихичко подсвирна.

— Тогава значи нашият крадец разбира от ценности. — Той се намръщи. — Толкова редки книги трудно ще бъдат скрити. Доколкото си спомням, те са доста обемни. Бихте могли да наредите да претърсят стаите на учениците.

Джерик се намръщи.

— Надявах се да избегна това.

— Може би някой ги е взел назаем — предположи Ялдан.

— Разпитах всички. — Джерик въздъхна и поклати глава. — Никой не ги е виждал.

— Мен не сте ме питали — възрази Ротан.

Джерик го стрелна с поглед.

— Не, не съм ги взимал — засмя се Ротан. — Но може да сте пропуснали още някого. Може би ще успеете да попитате всички на следващото събрание. То е само след два дни и дотогава книгите може да се появят.

Джерик се намръщи.

— Може би наистина трябва да го направя.

Ротан забеляза висока, позната фигура, която влезе във Вечерната зала, и се извини. Отиде бързо до Денил и дръпна магьосника настрани в един от спокойните ъгли.

— Как върви? — попита тихо той.

Денил сви рамене.

— Нямах късмет, но поне този път не ме преследваха въоръжени с ножове чужденци. А при теб?

Ротан отвори уста, за да му отговори, но побърза да ги затвори при вида на слугата, който носеше поднос, отрупан с чаши вино. Пресегна се да си вземе една чаша, но изведнъж покрай Денил към подноса се протегна ръка в черен ръкав. Акарин си взе чаша и пристъпи напред.

— Как върви търсенето, лорд Ротан?

Очите на Денил се разшириха от изненада и той се обърна с лице към Върховния повелител.

— Преди две седмици се оказахме близо до успеха, Върховни повелителю — отвърна Ротан. — Но защитниците й използваха примамка. Когато осъзнахме, че вървим след погрешното момиче, тя вече беше избягала. Намерихме и една книга за магия.

Лицето на Върховния повелител помръкна.

— Това не са добри новини.

— Книгата е била написана преди много години и е доста остаряла — уточни Денил.

— Въпреки това не трябва да допускаме подобни книги да напускат Гилдията — отвърна Акарин. — Проверка на заложените къщи може да покаже колко такава литература се е появила в града. Ще поговоря за това с Лорлън, а междувременно... — той погледна към Денил. — Успяхте ли да възобновите контакта с Крадците?

Лицето на Денил пребледня, после почервения.

— Не — промърмори той притеснено. — Вече няколко седмици постоянно отклоняват молбите ми за среща.

Устните на Акарин се разтеглиха в лека полуусмивка.

— Сигурно сте се опитали да им обясните опасностите, които крие в себе си един необучен магьосник и какво ги чака, ако силата на момичето излезе извън контрол?

Денил кимна.

— Да, но те не ми обърнаха никакво внимание.

— Нищо, скоро ще обърнат. Не спирайте опитите да се срещнете с тях. Ако отказват личните контакти — напишете им писмо. Обяснете подробно проблемите, с които ще се сблъска момичето, когато постепенно започне да губи контрол над магията си. Не след дълго те сами ще установят, че сте им казвали истината. Дръжте ме в течение.

Денил преглътна.

— Да, Върховни повелителю.

Акарин кимна и на двамата.

— Приятна вечер. — После се обърна и се отдалечи, оставяйки двамата приятели в пълно недоумение. Денил въздъхна шумно.

— Откъде е разбрал? — прошепна той.

Ротан сви рамене.

— Казват, че той знае повече за градските дела от самия крал, но е напълно възможно Ялдан да се е изпуснал пред някого.

Денил се намръщи и погледна към възрастния магьосник, който стоеше в другия край на стаята.

— Това не е типично за него.

— Така е — съгласи се Ротан. После се усмихна и потупа Денил по рамото. — От друга страна не ми се струва, че си попаднал в беда. Всъщност по всичко личи, че ти току-що получи официално нареждане от самия Върховен повелител.

Сония подгъна ъгъла на страницата и въздъхна. Защо тези учени писатели от Гилдията не могат да се изразяват на нормален човешки език? На този, например, като че ли му харесваше да подрежда изреченията по начин, който изобщо не приличаше на нормалната реч. Дори Серин, възрастният писар, който я беше научил да чете, не можеше да обясни смисъла на повечето думи и фрази.

Момичето разтърка очи и се облегна назад. От няколко дни се криеше в мазето на Серин. Стаята беше изненадващо удобна, с голяма камина и здрави мебели, и тя знаеше, че когато дойде време да си тръгне, ще го направи с нежелание.

След като едва не я хванаха, в нощта, когато Сери я отведе на нощна разхода в Гилдията, Фарин я заведе в дома на Серин в Северния квартал. Реши, че тя трябва да спре да експериментира с магия, докато не ѝ намери ново място, където добре да се укрие. Същевременно крадецът обяви, че тя трябва да се заеме с изучаването на „намерените“ от Сери книги.

Сония наведе поглед към страницата и въздъхна. Пред очите ѝ се въртеше една дума — чужда, странна, дразнеща дума, която нямаше никакъв смисъл. Тя я погледна, знаейки, че значението на цялото изречение се върти около тази вбесяваща дума. Тя отново разтърка очите си, но изведнъж подскочи при неочакваното почукване на вратата.

Тя се надигна от стола, надникна през шпионката, усмихна се и отключи.

— Добър вечер — каза Фарин, влезе в стаята и ѝ подаде една бутилка. — Донесох ти малък ободряващ подарък.

Сония отвори бутилката и я подуши.

— Вино от пачи^[1]! — възкликна тя.

— Точно така.

Сония отиде до бюфета и донесе две халби.

— Не мисля, че са подходящи за виното — каза тя, — но само това имам. Освен ако не помолиш Серин за нещо по-добро.

— Ще свършат работа. — Фарин придърпа един стол до масата и седна. После взе от ръцете на Сония чашата с прозрачно зеленикаво питие, отпи малка глътка, въздъхна доволно и се облегна назад. — Разбира се по-вкусно е затоплено и с подправки.

— Не знаех — отвърна Сония. — Никога досега не съм го опитвала. — Тя отпи една глътка и се усмихна, когато сладкият свеж вкус се разля по небцето ѝ. При вида на блаженството, изписано по лицето ѝ, Фарин се засмя.

— Знаех, че ще ти хареса. — Той протегна крака и се облегна на стола. — Освен това ти нося новини. Леля ти и чичо ти очакват дете.

Сония го зяпна.

— Така ли?

— Скоро ще имаш малко братовчедче — каза той. После отпи от виното и я погледна. — Сери ви каза, че майка ти е починала, когато си била съвсем малка, а баща ти е напуснал Киралия малко след смъртта ѝ. — Той замълча за миг. — Някой от родителите ти показвал ли е признаци, че притежава магия?

Тя поклати глава.

— Доколкото знам, не.

Той облиза устните си.

— Накарах Сери да попита леля ти. Тя казва, че не е забелязвала магически талант нито у родителите ти, нито у баба ти или дядо ти.

— Какво значение има това?

— Магьосниците обичат да проследяват родословието. Майка ми, например, е имала предци-магьосници. Знам го, защото нейният брат — и мой чичо — е магьосник, както и братът на моя дядо. Ако е все още жив, разбира се.

— Ти произхождаш от семейство на магьосници?

— Да, макар че никога не съм се срещал с никой от тях и сигурно никога няма да се срещна.

— Но... — Сония поклати глава. — Как е възможно това?

— Майка ми е дъщеря на богат търговец от Монмар — отвърна той. — Баща ми е бил киралийски моряк. Корабът, на който работел, често превозвал стоки за бащата на майка ми.

— Как са се срещнали?

— Случайно, след което продължили да се срещат тайно. Както знаеш, лонмарците забулват жените си. Те не ги проверяват за наличие на магически способности, защото обучението се извършва само в Гилдията, а в Лонмар се смята, че жената не трябва да се отдалечава толкова от дома. На тях дори не им се разрешава да разговарят с мъже, които не са от семейството им. — Фарин замълча и отпи отново от виното. Сония търпеливо очакваше продължението на разказа му. Той ѝ се усмихна.

— Когато баща ѝ открил, че майка ми се среща с моряк, тя била наказана — продължи той. — Нашибали я с камшик и я затворили в една от техните кули. Баща ми напуснал кораба и останал в Лонмар, търсейки начин да я освободи. Не се наложило да чака много — когато семейството ѝ разбрало, че очаква дете, те я прогонили.

— Прогонили я? Не може ли просто да намерят дом за детето?

— Не — намръщи се Фарин. — Тя опозорила семейството си. По традиция такива жени били жигосвани, за да научат всички за греха им, а след това били продавани като робини. Майка ми имала по два дълги белега на всяка буза и един в средата на челото.

— Това е ужасно! — възкликна Сония.

Фарин сви рамене.

— Да, на нас може и да ни изглежда ужасно. Но лонмарците се считат за най-цивилизованата нация в света. — Той отпи от виното си. — Баща ми я откупил и я довел в Имардин. Но това не сложило край на бедите им. Той бил причина капитанът на кораба да изгуби богат клиент, тъй като семейството на майка ми повече не пожелало да търгува с него. Повече никой собственик на кораб не наел баща ми и родителите ми ставали все по-бедни. Те си построили къща в копторите и баща ми се хванал на работа в една кланица. Скоро след това съм се родил и аз.

Фарин пресуши халбата си и тъжно се усмихна.

— Виждаш ли? Дори най-презреният крадец може да има магия във вените си.

— Презрян крадец? — изсумтя Сония.

Досега Фарин никога не беше проявявал такава словоохотливост. Какво ли още можеше да й разкаже? Тя му наля още вино и нетърпеливо попита:

— А как синът на един касапин стана водач на Крадците?

Фарин доближи халбата до устните си.

— Баща ми загина в сблъсъците след първото Прочистване. За да печели пари да ни изхранва, майка ми стана танцьорка в един публичен дом. — Лицето му се изкриви. — Животът беше труден. Един от клиентите ѝ беше влиятелен Крадец. Той ме хареса и ме осинови. След като се оттегли, аз заех мястото му и си проправих път до тук.

Сония сви устни.

— Значи всеки може да стане крадец? Просто трябва да се сприятелиш с правилния човек.

— Тук не става дума само за избора на компания. — Той се усмихна. — Да не би да имаш някакви планове за приятеля си?

Тя се намръщи озадачено.

— Приятел? Не, себе си имах предвид.

Фарин отметна глава назад и се разсмя гръмогласно. След като избърса насълзените си очи, той вдигна халбата и каза:

— За Сония — жената със скромни амбиции. Първо магьосник, след това крадец.

Те заедно пресушиха халбите си и Фарин погледна към масата. Той протегна ръка и обърна едната книга към себе си.

— Започна ли да разбираш нещо?

Тя въздъхна.

— Дори Серин не може да я разбере. Тя е написана за човек, който знае много повече неща от мен. На мен ми трябва книга за начинаещи. — Тя го погледна. — Сери успял ли е да намери нещо?

Той поклати глава.

— Може би трябваше да продължиш да се упражняваш — така поне магьосниците щяха да бъдат ангажирани с търсенето ти. Миналата седмица претарашиха всички заложи къщи — в града и извън него. Ако някъде е имало някоя книга за магия, вече я няма.

Сония въздъхна и притисна длани към слепоочията си.

— А те какво правят сега?

— Продължават да душат из копторите — рече той. — Чакаат да започнеш да използваш магията си.

Сония се замисли за леля си и чичо си, и детето, което щеше да се роди. Докато магьосниците не прекратяха търсенето, тя нямаше да може да се види с тях. А толкова силно искаше да поговори с тях. Момичето погледна към книгата и усети как в гърдите ѝ се трупа гняв и разочарование.

— А те все някога ще ме оставят ли на мира?

В стаята отекна силен гръм, последват от ярка светкавица и тя подскочи стреснато. Нещо падна на земята и се пръсна на парчета. Сония наведе глава и видя останките от бялата керамична ваза.

— Хей, Сония — рече Фарин, заплашвайки я шеговито с пръст.

— Не мисля, че това е начинът да се отблаговариш на Серин за... — Гласът му рязко секна и той се плесна по челото. — Сега ще разберат, че си в града. — Фарин изруга и се намръщи неодобрително. — Нали те помолих да не използваш магия.

Сония се изчерви.

— Съжалявам, Фарин, но не го направих нарочно. — Тя се наведе и вдигна едно парченце от вазата. — Още отпреди не можех да направя онова, което искам, а сега се случва от само себе си, когато дори и не съм си помислила за това.

Изражението на лицето му се смекчи.

— Какво пък, щом става от само себе си, така да е. — Той махна с ръка, но изведнъж се напрегна и впери поглед в нея.

— Какво? — попита тя.

Той преглътна и отмести поглед.

— Нищо. Просто... ми хрумна нещо. Магьосниците може би се намират доста далеч оттук и няма да успеят да открият точното ти местоположение, но утре сигурно ще претърсят района на Северния квартал. Мисля, че няма да се наложи да си тръгваш още сега — но се въздържай от използването на магия.

Сония кимна послушно.

— Ще се постарая.

— Търговецо Ларкин?

Денил се обърна, видя до себе си работника от пивницата и му кимна. Мъжът кимна с глава, подканяйки с жест Денил да го последва.

Магьосникът се поколеба за миг, сякаш не можеше да повярва на късмета си, след което бързо се надигна от стола. Вървейки след мъжа през препълнената пивница, Денил си припомни съдържанието на последното си писмо до Горан. Какво беше накарало крадеца да се съгласи на среща?

Навън валеше сняг. Водачът му се прегърби и се уви по-плътно в палтото си, след което бързо закрачи по улицата. Когато стигнаха до съседната тясна уличка, Денил беше принуден да спре — иззад ъгъла се появи фигура, увита в дълъг плащ.

— Лорд Денил! Каква изненада! Или по-точно казано какъв маскарад?

Фергън се усмихна широко. Денил го погледна и усети нарастващо раздразнение. Преди много години младият Фергън дълго време го беше тормозил и споменът предизвика безпокойство у Денил — но после се ядоса на себе си. Магьосникът изпъна рамене и изпита

мимолетно удоволствие от това, че беше с една глава по-висок от всички магьосници в Гилдията.

— Какво искаш, Фергън?

Фергън повдигна изящните си вежди.

— Да разбере защо се разхождаш из копторите в такъв вид, лорд Денил.

— И очакваш от мен да ти отговоря?

Воинът повдигна рамене.

— Ако не го направиш, ще бъда принуден да гадая, нали? Убеден съм, че приятелите ми с удоволствие ще ми помогнат в това. — Той притисна показалец към устните си. — Хмм, очевидно не желаеш да се разбира, че си тук. Да не би да криеш някаква скандална тайна? Да не би да си се забъркал в нещо толкова позорно, че се налага да се преобличаш като просяк, за да не бъдеш разкрит? Ах! — Очите на Фергън се разшириха. — Да не би да посещаващ някой бардак?

Денил надникна над рамото на Фергън и както можеше да се очаква, от водача му нямаше и следа.

— О, това той ли беше? — попита Фергън, обръщайки се назад. — Изглеждаше ми доста грубоват. Не че имам някаква представа от специфичните ти вкусове.

Вледеняващ гняв обзе Денил. Фергън от години не му беше говорил така, но омразата, провокирана от подигравката, беше все така силна.

— Махни се от пътя ми, Фергън.

Очите на Фергън заблестяха от удоволствие.

— О, не — каза той, но в гласа му вече не се усещаше подигравателната нотка. — Не и докато не ми кажеш защо си тук.

„Въобщие няма да ми е трудно да го съборя на земята“ — помисли си Денил.

Той с усилие удържаше гнева си.

— Фергън, всички знаят, че не можеш да си държиш устата затворена и че си готов да злословиш срещу всеки. Никой няма да повярва на нито една твоя дума. Затова се разкарай от пътя ми, преди да бъда принуден да доложя за това.

Очите на воина придобиха стоманен блясък.

— Убеден съм, че Върховните магове ще бъдат повече заинтересувани от твоите действия. Доколкото си спомням,

съществува строго правило относно магьосниците и местата, където трябва да носят мантиите си. Някой знае ли, че в момента го нарушаваш?

Денил се усмихна.

— Всъщност знае.

В очите на Фергън се промъкна съмнение.

— И са ти позволили?

— Те — всъщност би трябвало да кажа той — ми нареди да го направя — отвърна Денил. На лицето му се изписа отнесено изражение, но той тръсна глава. — Никога не мога да разбера дали ни наблюдава или не. Той трябва да узнае за това. Ще трябва да му разкажа, когато се върна.

Лицето на Фергън пребледня.

— Няма нужда! Сам ще говоря с него. — Той отстъпи встрани.

— Върви. Довърши си работата. — Фергън отстъпи още една крачка встрани, обърна се и бързо се отдалечи.

С усмивка на лицето Денил изпрати с поглед Воина, който се изгуби в усиливания се снеговалеж. Фергън едва ли щеше да продума и една дума на Върховния повелител.

Но въодушевлението му бързо се стопи — на улицата беше тихо и пусто. Денил отново се огледа в търсене на водача си, но не забеляза никой. Защо ли трябваше Фергън да се появи точно сега, когато Крадците се бяха съгласили на среща!

Денил въздъхна и тръгна по улицата към Северния път и Гилдията.

Зад него се разнесе поскръцването на снега под нечи и бързи стъпки. Младият магьосник се обърна, изненадано забеляза приближаващия се водач и спря.

— Хей! Какво беше всичко това? — попита мъжът.

— Един от търсачите се оказа доста любопитен — усмихна се Денил. — Ти би казал, че обича да си вре носа навсякъде.

Мъжът се ухили, разкривайки пожълтелите си зъби.

— Ясно — рече той и даде с ръка знак на Денил да го последва.

— „Увеличете постепенно приложената сила, докато горещината не разтопи стъклото“ — прочете Серин.

— Но тук няма и дума за това как да го направя! — раздразнено възкликна Сония. Тя стана от масата и тръгна да обикаля из стаята. —

Това е по-скоро като... мъничка дупка в мях с вода. Ако го стисна, от дупката пръсва струйка, но нито мога да я насоча, нито да...

На вратата се почука и тя рязко се спря. Серин се изправи и погледна през шпионката, преди да отвори вратата.

— Сония — рече Фарин и махна с ръка на писаря да излезе от стаята. — Водя ти гости.

Той влезе вътре, ухилен до уши. Зад него вървеше набит мъж със сънливи очи и ниска жена, забрадена с плътен шал.

— Ранел! — извика Сония. — Джона! — Тя изтича покрай масата и прегърна леля си.

— Сония! — ахна тихо Джона. — Толкова се тревожихме за теб. — Тя се отдръпна на една ръка разстояние от племенницата си, огледа я внимателно и кимна удовлетворено: — Не изглеждаш зле.

След това леля ѝ изгледа с присвити очи Фарин, което развесели Сония. Крадецът се облегна на стената и се усмихна. Сония се приближи до Ранел и го прегърна.

Той я огледа изпитателно.

— Херън ни каза, че правиш магии.

Сония направи физиономия.

— Точно така.

— И че магьосниците те търсят.

— Да. Фарин ме крие от тях.

— На каква цена? Магията ти ли?

Сония кимна.

— Точно така. Не че за момента му върши кой знае каква работа. Не ме бива много в нея.

Джона леко изсумтя.

— Ако си толкова зле, той няма да ти помага да се укриеш. — Тя огледа стаята и кимна. — Не е толкова зле, колкото си мислех. — После се приближи до стола, седна, свали шала от главата си и дълбоко въздъхна.

Сония отиде и приседна на пети до нея.

— Чувам, че си подхванала нов занаят.

Леля ѝ се намръщи.

— Какъв нов занаят?

— Ами да ми правите малки братовчедчета.

Лицето на леля ѝ се проясни и тя се потупа по корема.

— Аха, значи новините са дошли и до теб. Да, следващото лято малкото ни семейство ще се сдобие с още един член. — Джона погледна към Ранел, който широко се усмихна.

Сония изпита прилив на нежност и тъга. В главата ѝ се появи познатото усещане и тя рязко си пое дъх. Момчето скочи на крака и се огледа, но като че ли всичко си беше на мястото.

— Какво има? — попита Фарин.

— Направих нещо. — Лицето ѝ пламна, когато осъзна, че леля ѝ и чичо ѝ я гледат втренчено. — Е, поне така ми се стори.

Крадецът огледа стаята и сви рамене.

— Може да си размърдала малко кал край стената.

Джона изглеждаше озадачен.

— За какво говорите?

— Направих магия — обясни ѝ Сония. — Без да искам. Понякога се случва.

— И не знаеш какво си направила? — Ръката на Джона се притисна силно към корема ѝ.

— Не. — Сония преглътна тежко и отмести поглед. Тревогата в погледа на леля ѝ я натъжи, но тя напълно разбираше страховете на Джона. Мисълта, че може случайно да нарани...

„Не — помисли си тя. — Не си мисли такива работи“. Тя пое дълбоко въздух и полека го изпусна.

— Фарин, мисля, че трябва да ги отведеш оттук. За всеки случай.

Той кимна. Джона се изправи, лицето ѝ се набърчи от вълнение. Тя се обърна към Сония и отвори уста, за да каже нещо, но после поклати глава и протегна ръце. Сония я прегърна силно и отстъпи назад.

— Пак ще се видим — каза тя. — Когато всичко се оправи.

Ранел кимна.

— Пази се.

— Ще се постарая — обеща му Сония.

Фарин побутна двамата към изхода. Сония затвори вратата и се извърна, заслушана в стъпките им по стъпалата. Вниманието на момичето беше привлечено от непознато цветно петно на пода — лелиния ѝ шал. Сония го грабна, изскочи в коридора и хукна нагоре по стълбите. Когато стигна горе, тя видя, че леля ѝ и чичо ѝ стоят заедно с

Фарин в кухнята на Серин и гледат втренчено нещо в стаята. Когато се приближи до тях, момичето остана като поразено от гръм.

Преди пода на кухнята беше покрит с големи каменни плочи. Сега представляваше разбъркана каша от натрошени камъни и кал. Преди в стаята изпъкваше голямата дървена маса, която сега представляваше просто купчина изкривени, натрошени дъски.

Устата на Сония пресъхна, в ума ѝ нещо прещрака, размърда се и масата изведнъж избухна в пламъци. Фарин се обърна към нея и като че ли известно време се опитваше да превъзмогне чувствата си, преди да заговори:

— Както вече ви казах, момичето сигурно преминава през труден период. Сония, върни се долу и си събери багажа. Аз ще отведа гостите ти у тях и ще изпратя някой да угаси огъня. Всичко ще бъде наред.

Сония кимна с глава, подаде шала на леля си и побягна надолу по стълбата.

[1] пачи — хрупкав сладък плод. — Б.а. ↑

ГЛАВА 14

НЕВОЛЕН СЪЮЗНИК

Ротан се спря, за да си поеме дъх. Той затвори очи и призова малко сила, за да прогони умората си. След като отвори очи, магьосникът огледа високата снежна пряспа, натрупана край къщите. Мекото време от предишните седмици беше вече само спомен — в Имардин се вихреха истински зимни бури. За всеки случай Ротан провери дали плащът му покрива добре мантията и се приготви да излезе на улицата. Изведнъж той почувства познатото жужене в главата си. Затвори отново очи, но после тихичко изруга, осъзнавайки колко далеч се намира от източника. Той поклати глава и излезе на улицата.

— Денил?

— Чух я. В момента се намира на няколко пресечки от мен.

— Движили се?

— Да.

Ротан се намръщи. Ако беше избягала, защо продължаваше да използва силите си?

— Има ли други наблизо?

— Ние — отвърна лорд Керин. — Едва ли е по-далеч от стотина крачки от нас.

— Сарл и аз сме горе-долу на същото разстояние — обади се лорд Киано.

— Скъсете разстоянието — каза им Ротан. — Не се приближавайте до нея сами.

Ротан прекоси улицата и забърза по една тясна пътечка, подминавайки свилия се в снега сляп просяк.

— Ротан? — повика го Денил. — Виж това!

В съзнанието на Ротан се появи образ на къща, обхваната от оранжеви пламъци, бълваща дим към небето. Заедно с образа го връхлетя и усещане за подозрение и ужас.

— Как мислиш, дали е тя?

— Можеше да се очаква нещо подобно — отвърна Ротан.

Той стигна до края на пътеката и излезе на улицата. При вида на горящата сграда, магьосникът ускори крачка. Около пожара вече бяха започнали да се събират зяпачи, а обитателите на съседните домове сновяха напред-назад, натоварени с най-различни вещи, опитващи се за всеки случай да спасят имуществото си.

От мрака на съседната уличка са появи висока фигура и се приближи до него.

— Тя е някъде наблизо — каза Денил. — Ако ние...

Изведнъж приятелите се напрегнаха, връхлетени от нова помощна вълна на силата.

— Зад тази сграда — каза Ротан и посочи с пръст.

Денил тръгна напред.

— Познавам този район. Зад тези къщи има уличка, която по-нататък се среща с други две.

Двамата приятели се затичаха към прохода между двете сгради. Ротан улови поредния прилив на сила на около сто крачки от предишното място и закрачи по-бързо.

— Бързо се движи — промърмори Денил и се затича.

Ротан забърза след него.

— Нещо не е както трябва — рече задъхано той. — Първо няколко седмици пълно мълчание, а след това всеки ден — и защо продължава да използва силата си?

— Може би просто не може да я удържи.

— В такъв случай Акарин се оказа прав.

Ротан изпрати ментален призив.

— Киано?

— Тя се движи към нас.

— Керин?

— Току-що притича някъде отпред. Отправля се на юг.

— Обкръжена е — обърна се към тях Ротан. — Бъдете внимателни. Важно е да губи контрол над силата си. Киано и Сарл — приближете бавно към нея. Керин и Фергън — минете отдясно. Ние ще...

— Намерих я — прекъсна го Фергън.

Ротан се намръщи.

— Къде се намираш, Фергън?

Последва кратка пауза.

— Тя се намира в тунела, който минала под краката ми. Мога да я видя през решетката на стената.

— Остани на мястото си — нареди му Ротан. — Не я приближавай сам.

Миг по-късно Ротан усети нова вибрация, последвана от още няколко. Той почувства тревогата на останалите магьосници и ускоря крачка.

— Фергън, какво става?

— Тя ме видя.

— Не се приближавай до нея! — предупреди го Ротан.

Изведнъж жуженето в главата му секна. Денил и Ротан се спогледаха и забързаха напред. Когато стигнаха до кръстовището, видяха Фергън в една от уличките да наднича през решетката на близката стена.

— Изчезна — заяви той.

Денил клекна до решетката, отвори я и погледна към коридора.

Какво се случи? — попита Ротан.

— Стоях и чаках Керин да дойде, когато изведнъж чух шумове през решетката — отвърна Фергън.

Денил се изправи.

— Значи си влязъл сам и си я подплашил.

Фергън погледна високия магьосник с присвити очи.

— Не, останах тук, както ми беше наредено.

— Значи те е видяла как я наблюдаваш и се е уплашила? — попита Ротан. — Затова ли е започнала да използва силата си?

— Сигурно — присви рамене Фергън. — А после приятелят ѝ я приспа с един удар и я отнесе нанякъде.

— И ти не ги последва? — попита Денил.

Фергън повдигна вежда.

— Не. Останах тук, както ми беше наредено — повтори той. Денил промърмори нещо под носа си и тръгна обратно по уличката. Пристигнаха и останалите магьосници. Ротан им обясни ситуацията и ги изпрати обратно в Гилдията.

Той се огледа и забеляза Денил да седи на стъпалата пред една къща и да си прави снежна топка.

— Тя започва да губи контрол.

— Да — съгласи се Ротан. — Ще трябва да прекратим издирването. Ако се стигне до залавянето ѝ или до сблъсък, тя може да изгуби и последните остатъци от контрол върху силата си.

— Какво да правим тогава?

Ротан погледна многозначително младия човек.

— Ще преговаряме.

Дробовете на Сери се задъхваха от тежката миризма на дим. Той вървеше бързо през прохода, избягвайки неясните сенки на другите, които вървяха по Пътя. Достигна до някаква врата и спря да си поеме дъх.

Пазачът, който отвори вратата, разпозна Сери и го пропусна да мине. Момчето изтича нагоре по дървените стълби, надигна капака над главата си и се изкатери в една слабо осветена стая. То огледа бързо тримата яки пазачи, които се бяха спотаили в сенките, тъмнокожия мъж, който стоеше до прозореца и фигурата, която лежеше отпусната в един стол.

— Какво се случи?

Фарин се обърна и го погледна.

— Упоихме я, за да заспи. Тя се притесняваше да не нанесе нови щети.

Сери се приближи до стола и се вгледа в лицето на Сония. Началото ѝ се забелязваше лилавеещ оток. Кожата ѝ беше необичайно бледа, а косата се беше слепила от потта. След това забеляза, че маншетът ѝ е овъглен, а ръката — бинтована.

— Пожарът се разпростира — отбеляза Фарин.

Сери се надигна и отиде при Крадеца до прозореца. Три къщи от другата страна на улицата вече горяха. Прозорците им приличаха на искрящи от възбуда очи, а пламъците се вихреха на мястото на покривите като буйна оранжева коса. От прозорците на съседната къща също започваше да излиза пушек.

— Тя каза, че е сънувала кошмар — каза му Фарин. — Когато се събудила, стаята вече горела. Пожарът се разрасна бързо, нямаше как да го угасим. С нарастването на страха ѝ избухваха нови пожари. — Фарин въздъхна. Настъпи продължително мълчание. Сери въздъхна дълбоко и се обърна към крадеца.

— Какво ще правиш сега?

За негова изненада Фарин се усмихна.

— Ще я запозная с приятеля на един стар наш познат. — Той се обърна и посочи един от мъжете, които се забелязваха в сенките. — Джарин, вдигни я.

Един едър мускулест мъж излезе напред и заревото на пожара го освети. Той се наведе да вдигне Сония, но щом докосна раменете ѝ, тя отвори очи. Джарин дръпна бързо ръцете си и отстъпи назад.

— Сери? — промърмори тя.

Той бързо се приближи до нея. Тя мигаше бавно, опитвайки се да фокусира погледа си върху него.

— Здравей — каза той и се усмихна.

Момичето отново затвори очи.

— Те не ни последваха, Сери. Просто ни оставиха да си отидем. Не е ли странно това?

Тя отвори отново очи и погледна над рамото му.

— Фарин?

— Будна си — отбеляза крадецът. — Би трябвало да спиш поне още два часа.

Тя се прозя.

— Не мисля, че наистина съм се събудила.

Сери се засмя.

— И не изглеждаш много будна. Поспи още малко. Трябва да си починеш. Ние ще те отнесем на сигурно място.

Тя кимна и затвори очи, а дишането ѝ стана равномерно и спокойно. Фарин погледна Джарин и кимна към спящото момиче.

Едрият мъж неохотно я вдигна на ръце. Миглите на Сония изпърхаха, но тя продължи да спи. Фарин взе един фенер, отиде до капака на пода, отвори го с крак и започна да слиза по стълбите.

Те вървяха мълчаливо по коридора. Сърцето на Сери се свиваше всеки път, когато виждаше изтерзаното лице на Сония. Старото, добре познато смущение беше отстъпило място на някакво много по-силно чувство, каквото не беше изпитвал досега. То не му позволяваше да заспи през нощта и не спираше да го измъчва през деня. Сери дори не можеше да си спомни времето, когато то не беше терзало душата му.

Обикновено се страхуваше за Сония, но напоследък започна да се страхува да стои близо до нея. Тя вече не можеше да контролира

магията си. Всеки ден, понякога всеки час, нещо край нея избухваше в пламъци или се пръсваше на парчета. Сутринта се беше смяла на това, шегувайки се, че е натрупала доста опит в гасенето на пожари и избягването на летящи предмети.

Всеки път, когато магията взимаше връх, из целия град плъзваха магьосници. Тя беше непрекъснато в движение и прекарваше повече време в проходите, отколкото в убежищата на Фарин. Сония беше изтощена и нещастна.

Потънал в мисли, Сери не обръщаше внимание на пътя. В един момент се спуснаха по стръмна стълба, след това минаха под огромна каменна плоча. Сери разпозна основата на Външната стена и разбра, че са навлезли в Северния квартал. Зачуди се кой ли е загадъчният приятел на Фарин.

Скоро след това Крадецът спря и заповяда на пазача да остави Сония на земята. Тя се събуди и този път като че ли дойде на себе си. Фарин свали палтото си и с помощта на Джарин пхна ръцете на Сония в ръкавите му, след която захлупи качулката на главата ѝ.

— Мислиш ли, че ще можеш да ходиш? — попита я той.

Тя сви рамене.

— Ще се опитам.

— Ако срещнем някой по пътя, опитай се да не му се навираш в очите — каза ѝ той.

В началото тя имаше нужда от помощ, но след няколко минути започна да върви уверено сама. Мина още половин час. Постепенно хората, които срещаша в прохода, ставаха все повече. Фарин спря пред една врата и почука. Отвори му някакъв пазач и ги пропусти в малка стая, преди да почука по втора врата. На прага се появи дребен мургав мъж с остър нос.

— Фарин — каза той. — Какво те води насам?

— Работа — отвърна Фарин.

Сери се намръщи. Гласът му прозвуча познато. Мъжът присви малките си очички.

— Влизай тогава.

Фарин мина през вратата, после се спря и посочи пазачите си.

— Вие останете тук — каза той. После посочи Сери и Сония. — Вие елате с мен.

Мъжът се намръщи.

— Аз не... — Той се поколеба, взря се в Сери и се усмихна. — А, това е малкият Серини. Значи си задържал момчето на Торин, Фарин. Чудех се дали ще го направиш.

Сери се усмихна, когато разбра кой стои пред него.

— Здравей, Рави.

— Влизайте.

Те влязоха в стаята. Юношата се огледа и забеляза седящия в удобно кресло в ъгъла старец с дълга бяла брада. Сери му кимна учтиво, но мъжът не отговори на приветствието му.

— А кой е това? — попита Рави и кимна към Сония.

Фарин свали качулката ѝ. Сония погледна Рави с разширените си от действието на наркотика зеници.

— Това е Сония — представи я Фарин. — Сония, това е Рави.

— Привет — рече тихо момичето. Рави отстъпи назад и лицето му пребледня.

— Това... тя ли е? Но аз...

— Как се осмеляваш да я водиш тук!

Всички се извърнаха в посока към гласа. Старецът се беше изправил и гледаше втренчено Фарин. Сония тихо изохка и отстъпи назад.

Фарин успокоително постави ръка на рамото ѝ.

— Не се тревожи, Сония — каза той. — Той няма да посмее да те нарани. Ако го направи, че трябва да разкажем на Гилдията за него, а той въобще не желае да разбират, че е още жив.

Сери погледна към възрастния мъж и изведнъж осъзна защо човекът не си беше направил труда да го поздрави.

— Виждаш ли, Сония — продължи Фарин със самодоволен тон, — вие двамата имате много общо. И двамата се криете при Крадците, и двамата имате магия, и двамата не искате Гилдията да ви намери. И тъй като вече си видяла тук Сенфъл, той няма друг избор, освен да те научи да контролираш магията си — защото ако не го направи, магьосниците може да те открият и ти може да им разкажеш за него.

— Той е магьосник? — ахна момичето и впери поглед в стареца.

— Бивш магьосник — поправи я Фарин.

За голямо облекчение на Сери очите ѝ се изпълниха с надежда, а не със страх.

— Можеш ли да ми помогнеш? — попита тя.

Сенфъл скръсти ръце.

— Не.

— Не? — повтори тихо тя.

Старецът се намръщи и сви презрително устни.

— Това, че си я натъпкал с наркотици, само ще влоши нещата, крадецо.

Сония си пое рязко дъх. Сери видя страха в очите ѝ и силно стисна ръцете ѝ.

— Всичко ще бъде наред — прошепна ѝ той. — Това е просто сънотворно.

— Не, няма да бъде наред — каза Сенфъл и погледна Фарин с присвити очи. — Не мога да ѝ помогна.

— Нямах друг избор — отвърна му Фарин.

Сенфъл се усмихна.

— Нима? Тогава върви в Гилдията. Кажи им, че съм тук. По-добре да ме намерят те, отколкото да умра при някой изблик на неконтролируемата ѝ сила.

Сери усети напрежението у Сония и се обърна към стареца.

— Стига сте я плашили — изсъска той.

Сенфъл погледна първо него, после Сония. Тя отвърна предизвикателно на погледа му. Изражението му леко омекна.

— Върви при тях — каза ѝ той. — Те няма да те убият. В най-лошия случай ще блокират силите ти, за да не можеш да ги използваш. Но това е по-добре от смъртта, нали?

Тя не отместваше поглед от него. Сенфъл сви рамене, след това се изпъна и погледна Фарин със стоманени очи.

— Наблизо има поне трима магьосници. Няма да ми представлява никаква трудност да ги призова тук и да ви задържа до пристигането им. Все още ли искаш да съобщиш на Гилдията, че съм жив?

Фарин стисна гневно челюсти.

— Не.

— Вървете — и когато тя отрезвее, повторете ѝ думите ми. Ако не потърси помощта на Гилдията, тя ще умре.

— Помогни ѝ тогава — каза Сери.

Старецът поклати глава.

— Не мога. Моята сила е твърде слаба, а нейната вече е твърде развита. Само Гилдията може да ѝ помогне.

Собственикът на пивницата измъкна едно буренце изпод масата и с пъшкане го стовари върху пейката. Той погледна многозначително Денил и започна да пълни халби и да ги оставя на масата. Протегна се напред, тръсна една пълна халба пред магьосника, скръсти ръце и зачака.

Денил се намръщи разсеяно и му подаде една монета. Мъжът не помръдна от мястото си. Денил погледна чашата и разбра, че повече не може да отлага и трябва да пие.

Той въздъхна тежко, поднесе халбата към устните си, отпи една колеблива глътка и примигна от изненада. Устата му се изпълни със сладък, богат аромат. Вкусът му беше познат и след миг се досети какво е. Чеболов сос^[1], но без подправките.

След още няколко глътки усети приятно затопляне в стомаха. Вдигна халбата към собственика и в отговор получи одобрително кимване. Но мъжът не сваляше поглед от него и Денил изпита облекчение, когато в пивницата влезе някакъв младеж и подхвана разговор със собственика.

— Как върви търговията, Кол?

Мъжът помръдна рамене.

— Както обикновено.

— Колко бурета искаш този път?

Денил заслуша как двамата уговарят размяната. Когато се договориха за цената, новодошлият се настани на един стол и въздъхна.

— Къде отиде онзи мъж с лъскавия пръстен?

— Сачаканецът ли? — Кръчмарят вдигна рамене. — Изчезна още преди няколко седмици. Намериха го в алеята.

— Наистина ли?

— Че как.

Денил тихо изсумтя. „Заслужен край“ — помисли си той.

— Чу ли за пожара снощи? — смени темата кръчмарят.

— Да, аз живея наблизо. Изгоря цялата улица. Добре, че не се случи през лятото. Щяха да отидат целите коптори.

— Не че не гражданчетата им пука — обади се кръчмарят. — Пожарите никога не прехвърлят Стената.

Нечия ръка полегна на рамото на Денил. Той вдигна глава и разпозна слабия мъж, когото Крадците бяха изпратили за негов водач. Мъжът му посочи с глава вратата.

Денил довърши бола си и остави халбата на масата. Когато се изправи, собственикът му кина приятелски. Денил му върна жеста с усмивка и тръгна след водача си.

[1] Чеболов сос — гъст пикантен сос, направен от бол. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 15

ПО ЕДИН ИЛИ ДРУГ НАЧИН

Сония наблюдаваше как водата, която се процеждаше през една пукнатина на тавана, първо се събираше в една по-голяма капка и като достигнеше определена големина, се стичаше по забитата в стената кука и накрая падаше със звънък плясък на пода. След това момичето отново поглеждаше нагоре към оформящата се нова капка.

Фарин беше направил мъдър избор при намирането на настоящото ѝ скривалище. Празната подземна стая, с тухлени стени и каменно легло, не съдържаше нищо леснозапалимо или ценно.

Освен самата нея.

При тази мисъл в душата ѝ се загнезди страх. Сония затвори очи и бързо прогони тази мисъл. Тя нямаше никаква представа откога се намира в стаята. Може би бяха минали дни, а може и да бяха само няколко часа. Тук нямаше нищо, с помощта на което да успее да се ориентира.

От мига, в който се озова тук, Сония нито веднъж не беше усещала онова познато „размърдване“ в съзнанието ѝ. Списъкът с емоции, които освобождаваха силите ѝ, беше нараснал до такава степен, че тя вече престана да им следи бройката. Докато лежеше в склада, тя се опитваше по всякакъв начин да остане спокойна. Всеки път, когато в главата ѝ се завърташе някоя притеснителна мисъл, тя си поемаше дълбоко дъх и я прогонваше. Сония се наслаждаваше на усещането за пълно откъсване от света.

А може би причина за това беше питието, което ѝ беше дал Фарин.

Наркотиците само ще влошат нещата. Сония потрепери, припомняйки си странния сън, който ѝ се беше присънил след пожара. Беше се озовала в копторите и се беше срещнала с някакъв магьосник. Той дори се държеше донякъде дружелюбно с нея, но думите му не ѝ допаднаха. Момичето въздъхна дълбоко и прогони и тази мисъл.

Очевидно беше сбъркала, като реши, че трябва да съхранява в себе си запас от гняв, за да може да черпи от него всеки път, когато се

наложеше да използва магия. Сега Сония се възхищаваше на магьосниците за техния самоконтрол, но тъй като знаеше много добре какви безчувствени създания са те, момичето не намираше никаква причина да ги харесва.

Над вратата се появи малка светла ивица, която постепенно започна да се уголемява. Сония се надигна в леглото и се вторачи в отварящата се врата. На прага стоеше Сери, чието лице се беше изкривило от усилието да помръдне тежката метална преграда. Когато най-после успя да я откrexне достатъчно широко, за да се промъкне вътре, той се спря и ѝ махна с ръка.

— Ще трябва да те преместим отново.

— Но аз нищо не съм правила.

— Може би просто не си го усетила.

Когато се измъкнаха в коридора, момичето изведнъж осъзна какво е имал предвид — може би намирайки се под въздействието на наркотика, тя просто не е почувствала как магията се изплъзва от съзнанието ѝ. Наистина нищо не се беше разрушило, нито беше пламнало. Може би силата ѝ продължаваше да изтича, но в не толкова разрушителен вид?

Размишленията бяха на път да породят доста силни емоции, затова тя ги прогони от главата си. Докато вървеше зад Сери, тя се съсредоточи върху поддържането на вътрешен покой. В този момент младежът спря и започна да се изкачва по една ръждясала стълба, вградена в стената. Той повдигна някакъв капак и се изкатери през него, посипвайки Сония със сняг.

Поя студен вятър и Сония присви очи от ярката дневна светлина. Дватамата стояха на някаква празна уличка. Сери се засмя, когато тя започна да отупва снега от дрехите си.

— Имаш сняг в косите — каза той и се протегна да го изчетка, но изохка и бързо отдръпна ръката си. — Ау! Какво... — Той отново протегна ръка към Сония и се намръщи. — Да не си създала някоя от онези вълшебни бариери?

— Не, не съм — отвърна тя, уверена, че не е използвала никаква магия. Тя протегна ръка, но дланта ѝ се натъкна на невидима преграда. Сония забеляза някакво движение зад Сери и надникна над рамото му. В уличката беше влязъл някакъв мъж и вървеше към тях.

— Зад теб — прошепна тя, но Сери гледаше към нещо над главата ѝ.

— Магьосник! — изсъска той и посочи с пръст.

Момичето се обърна и дъхът ѝ секна. На покрива стоеше някакъв мъж и я гледаше напрегнато. Тя се ококори невярващо, когато магьосникът пристъпи напред, но вместо да падне, започна да се спуска плавно към земята.

Въздухът се разтресе от силни вибрации — Сери беше ударил с юмрук по бариерата.

— Бягай! — извика той. — Махай се оттук!

Тя отстъпи назад от спускащия се магьосник и изоставяйки всички опити да запази спокойствие, се втурна да бяга по уличката. Глухият звук на тупващи в снега ботуши ѝ подсказа, че летящият магьосник беше слязъл на земята.

Пред нея уличката се пресичаше с друга. Зад пресечката се появи друга фигура, която се устреми към нея. Обхвана ѝ паника и тя се затича напред с всички сили. Успя първа да се добере до пресечката и сви вдясно. Но триумфът ѝ не трая дълго — там вече я очакваше друг магьосник, скръстил ръце на гърдите си. Момичето спря рязко и се хвърли към единствената останала уличка, но отново бе принудено да спре. Четвърти мъж стоеше на няколко крачки от нея и отрязваше единствения ѝ път за отстъпление.

Сония изруга и се обърна назад. Третият мъж я гледаше напрегнато, но не помръдна от мястото си. Тя се обърна към четвъртия. Той започна да се приближава към нея.

Сърнето ѝ препускате бясно в гърдите ѝ. Тя вдигна глава и огледа стените. Те бяха построени от обикновени тухли, но тя знаеше, че дори и да успее да се изкатери по тях, магьосниците лесно иде успеят да я свалят. Вледеняващ страх стегна душата ѝ.

„В капан съм. Оттук няма измъкване“.

Тя погледна назад и изтръпна от страх, когато видя, че първите двама мъже се бяха срещнали с третия на пресечката. В главата ѝ отново се появи познатото усещане. Отсрещната стена се срути върху мъжете и във въздуха се разхвърчаха отломки от тухли и прах. Но те не причиниха никаква вреда на магьосниците, а просто отскочиха от предпазните им щитове.

Магьосниците се обърнаха към стената, след което я изгледаха с пресметливи погледи. Уплашена, че може да си помислят, че ги напада, тя се поколеба и отстъпи назад. Отново усети размърдването в съзнанието ѝ. Изпепеляваща жегата обгърна крака ѝ. Тя погледна надолу и видя как снегът под краката ѝ се стопява в локва вода. Около нея се издигна пара и изпълни уличката с топка, непрогледна мъгла.

„Хе не могат да ме видят!“ Тя се изпълни с надежда. „Мога да мина покрай тях!“

Сония се обърна се промъкна надолу по уличката — Тъмната сянка на някакъв мъж ѝ препречи пътя. Тя се поколеба, след което бръкна в джоба си. Пръстите ѝ напипаха студената дръжка на ножа. Магьосникът протегна ръка да я хване, но тя се шмугна под нея и се хвърли срещу него с цялата си тежест. Той залитна назад, но не падна. Преди да успее да възстанови равновесието си, тя заби ножа в бедрото му.

Тънкото острие потъна дълбоко. Той изкрещя от изненада и болка, а Сония почувства прилив на жестоко удовлетворение. Тя издърпа ножа и отблъсна ранения встрани от пътя си. Магьосникът се блъсна в стената със стон. Сония се втурна напред...

Нечии пръсти се вкопчиха в китката ѝ. Тя изръмжа и се опита да изтръгне ръката си. Хватката се затегна и най-накрая ножът се изплъзна от пръстите ѝ.

Силен порив на вятъра разгони мъглата и тя видя как другите трима магьосници се приближават бързо към нея. Паниката ѝ се засили и тя започна отчаяно да се дърпа, но безуспешно. Краката ѝ се плъзгаха по влажната земя. С очевидно усилие магьосникът я дръпна към себе си и я тласна към другите трима.

Усещайки ръцете им върху себе си, тя изпадна в ужас. Започна да се мятта на всички страни, опитвайки се да се освободи, но те я държаха здраво. Изблъскаха я към стената и я притиснаха към нея. Тя се оказа заобиколена от магьосници, които не сваляха немигащите си очи от пленничката си.

— Каква дивачка — каза единият от мъжете. Раненият се изсмя прегракнало.

Когато погледна най-близо стоящия магьосник, тя изтръпна. Това беше мъжът, който я бе видял по време на Прочистването. Той я гледаше упорито в очите.

— Не се страхувай от нас, Сония — каза той. — Няма да ти навредим.

Единият от магьосниците промърмори нещо. По-възрастният мъж кимна и всички бавно отдръпнаха ръцете си.

Невидима сила я притискаше към стената. Неспособна да помръдне, тя почувства как след вълната от отчаяние в съзнанието ѝ отново се размърда нещо и магията отново избликна. Стената зад тримата магьосници избухна и засипа уличката с тухли.

През образувалата се дупка изскочи мъж с престилка на пекар и потъмняло от гняв лице. Щом видя магьосниците, очите му се разшириха и той се поколеба. Единият от мъжете се обърна и рязко му махна с ръка.

— Махай се оттук — излая той. — Както и всички останали, които живеят в този дом.

Пекарят отстъпи назад и после се шмугна в тъмната къща.

— Сония. — По-възрастният магьосник я гледаше напрегнато. — Слушай ме внимателно. Няма да те нараним. Ние...

Девојката почувства върху лицето си непоносима топлина. Тя се извърна и видя, че близките тухли са се нажежили до червено. По стената се стичаше струйка от някаква течност. Тя чу как един от магьосниците избъбри някакво проклятие.

— Сония — повтори старият магьосник и в тона му се промъкна суровост. — Спри да ни се противопоставяш. Ще се нараниш.

Стената зад гърба ѝ започна да се тресе. Магьосниците протегнаха ръце. Сония изохка, когато забеляза, че земята под краката им се напука.

— Дишай по-дълбоко — нареди ѝ магьосникът. — Опитай се да се успокоиш.

Тя затвори очи и тъжно поклати глава. Нямаше смисъл. Магията изтичаше от нея като вода от разбита стомна. Тя усети как нечия ръка докосва челото ѝ и отвори очи.

Магьосникът отдръпна ръката си. Лицето му изглеждаше напрегнато. Той каза нещо на останалите и отново я погледна в очите.

— Аз ще ти помогна, Сония — каза магьосникът. — Мога да ти покажа как да сложиш край на това, но трябва да ми позволиш да го направя. Знам, че имаш пълното право да се страхуваш и да не ни

вярваш, но ако не го направиш, ще нараниш както себе си, така и много, много други хора наоколо. Разбираш ли ме?

Тя го погледна. Да ѝ помогне? Защо ще иска да ѝ помага?

„Но ако е искал да ме убие — осъзна изведнъж тя, — досега да го е направил“.

Тогава лицето на магьосника започна да блещука и тя осъзна, че въздухът около нея трепери от жегата. Кожата ѝ пламна и тя едва се удържа да не извика от болка. Магьосникът и другарите му като че ли не усещаха нищо, но лицата им бяха мрачни.

Макар че част от нея се противопоставяше на идеята, тя знаеше, че ако не направи онова, което магьосниците искат от нея, ще се случи нещо лошо.

Възрастният магьосник се намръщи.

— Сония — каза упорито той, — нямам достатъчно време, за да ти обясня. Ще се опитам да ти го покажа какво да направиш, но не трябва да ми пречиш.

Магьосникът вдигна ръка и постави длан на челото ѝ. После затвори очи.

Изведнъж Сония усети как някой е влязъл в съзнанието ѝ. Тя веднага разбра, че името му е Ротан. За разлика от онези, които бе усетила по време на търсенето, този можеше да я види. Затворила очи, тя се съсредоточи върху присъствието му.

— Чуй ме. Ти почти напълно си изгубила контрола върху силите си.

Макар че думите не се чуваха, смисълът им беше ясен — и плашещ. Тя веднага разбра, че силата ѝ ще я убие, ако не се научи да я контролира.

— Потърси това нещо в съзнанието си.

Нещо — безсловесна мисъл — указание какво да търси. Тя разбра, че в нея има едно място, което е едновременно познато и чуждо. Когато се съсредоточи върху него, то се разкри по-ясно. Голяма заслепяваща сфера от светлина, която плава в мрака...

— Това е твоята сила. Сега тя представлява гигантско вместилище от енергия, независимо, че ти непрекъснато черпиш от нея. Трябва да я освободиш — но по един специален, контролиран начин.

Това е магията ѝ? Сония се протегна към нея. Сферата веднага реагира с ярък енергиен пламък. Момичето усети силна болка и някъде в далечината чу нечий вик.

— Не се опитвай да я докосваш — не и докато не ти покажа как! Сега ме наблюдавай...

Той привлече вниманието ѝ към друго място. Тя го последна и веднага усети друга ярка сфера.

— Наблюдавай.

Тя видя как с помощта на волята си той изтегли сила от сферата, оформи я и я изпусна навън.

— Сега опитай ти.

Тя се съсредоточи върху собствената си светлина и си пожела малко от енергията да излезе навън. Магията изпълни съзнанието ѝ. Трябваше само да си помисли какво иска от нея и готово!

— Точно така. Сега го направи пак, но този път не спирай да я изтегляш, докато не използваш всичката сила, която си натрупала.

— Всичката ли?

— Не се страхувай. Щом си успяла да натрупаш толкова много, значи си създадена да се справиш с нея и упражнението, което ти показах, ще я използва по начин, който няма да нанесе вреда никому.

Сония напълни дробовете си с въздух и после бавно го издиша. Започна отново да изтегля силата си, да я оформя и лека-полека да я изпуска навън. Щом веднъж започна да го прави, после ставаше все по-лесно да я подчинява на волята си. Сферата започна да се свива, докато накрая от нея остана просто искрица в мрака.

— Това е, готово.

Тя отвори очи и примигна при вида на обграждащото я разрушение. В разстояние от двацет крачки около нея всички стени бяха изчезнали и на тяхно място имаше само димящи купчини отломки. Магьосниците я гледаха предпазливо.

Макар стената зад нея да беше изчезнала, невидимата сила продължаваше да я държи на място. Когато я пуснаха, тя се олюля, краката ѝ се разтрепериха от слабост и тя се свлече на колене. Едва успявайки да държи гърба си изправен, тя погледна намръщено възрастния магьосник.

Той се усмихна и постави ръка на рамото ѝ.

— Вече си в безопасност, Сония. Изхаби цялата си енергия. Почини си. Скоро пак ще поговорим.

След това той я вдигна на ръце и тя потъна в тъмнина, която погълна всичките ѝ мисли.

Пъшкайки от болка, Сери се притисна към разрушената стена. Викът на Сония още отекваше в ушите му. Младежът се хвана за главата и затвори очи.

— Сония... — прошепна той.

После въздъхна, отпусна ръце и почти веднага долови нечий стъпки. Сери се огледа и забеляза, че човекът, който му беше попречил да изтича по уличката, се е върнал и го изучава с напрегнат поглед.

Сери не му обърна никакво внимание. Той гледаше съсредоточено яркото цветно ручейче, което се забелязваше сред прахта и отломките от тухли. Младежът коленичи до него и го потърка с пръст. Кръв.

Стъпките се приближиха. До кръвта се появиха чифт ботуши — ботуши със закопчалки, украсени със символите на Гилдията. Обзе го див гняв, той скочи и се хвърли напред, целейки се в лицето на мъжа.

Той с лекота хвана юмрука на Сери и с умело движение го извъртя встрани. Сери се спъна и падна, удряйки главата си в съборената стена. Пред очите му заплуваха кръгове. Дишайки тежко, той се изправи на крака и притисна длани към слепоочията си в опит да спре световъртежа. Мъжът се изсмя.

— Глупав обитател — каза той.

След това магьосникът прокара пръсти през великолепната си руса коса, завъртя се на токове и се отдалечи.

ЧАСТ ВТОРА

ГЛАВА 16

ЗАПОЗНАНСТВА

Утрото премина в ден. Ротан усещаше как умората постепенно го завладява. Той затвори очи и призова малко лечителска магия, за да се освежи и да дойде на себе си, след което взе книгата и се опита да продължи четенето.

Но още преди да довърши страницата, той се усети, че отново гледа спящото момиче. Тя лежеше в малката спалня, на леглото, което някога принадлежеше на сина му. Останалите не одобряваха решението му да я настави в жилищните помещения на магьосниците. Макар да не споделяше притесненията им, той трябваше да я държи под око — за всеки случай.

В най-тъмните нощни часове той позволи на Ялдан да го смени на поста, за да може да си почине малко. Но вместо да заспи, остана да лежи, мислейки си за нея. Толкова много неща трябваше да ѝ обясни! Той искаше да е подготвен за всички въпроси и обвинения, които тя със сигурност щеше да има към него. В главата му отново и отново се въртяха възможните варианти на разговора. Накрая Ротан се отказа от безплодните опити да заспи и се върна на поста си.

Сония проспa по-голямата част от деня. Изтощението от използването на магията често оказваше такова влияние върху младите. За двата месеца, последвали Прочистването, нейната тъмна коса беше пораснала малко, но кожата ѝ бе бледа и изпъната върху изпъкващите на слабичкото ѝ лице скули. Спомняйки си лекотата, с която я беше вдигнал, Ротан поклати глава. Времето, прекарано с Крадците, не беше укрепило здравето ѝ. Той въздъхна и отново се върна към книгата.

След като успя да прочете още една страница, вдигна глава. В лицето му бяха вперени две черни очи. След това очите погледнаха надолу, към мантията му и момичето скочи в леглото, опитвайки се да се освободи от омотаните около краката ѝ чаршафи. Когато успя да ги махне, тя погледна слисано към леката памучна нощница, с която беше облечена.

Ротан остави книгата на масичката и се изправи, като се стараяше да се движи колкото може по-бавно. Тя притисна гръб към отсрещната стена и проследи движенията му с широко отворени очи. Ротан се отдалечи от нея, отвори вратата на шкафа в дъното на стаята и извади един дебел домашен халат.

— Заповядай — каза той и ѝ го подаде. — За теб е.

Тя погледна халата така, сякаш вижда диво животно.

— Вземи го — подкани я той и пристъпи към нея. — Сигурно ти е студено.

Мръщейки се, Сония пристъпи напред и грабна халата от ръцете му. Без да сваля очи от магьосника, тя пхна ръце в ръкавите му и го загърна плътно около тялото си, отстъпвайки отново към стената.

— Аз се казвам Ротан — каза ѝ той.

Тя продължи да го гледа, без да каже нито дума.

— Няма да те нараним, Сония — каза ѝ той. — Няма от какво да се страхуваш.

Момичето присви очи и изпъна устни в тясна линия.

— Не ми ли вярваш? — Той сви рамене. — На твое място и аз не бих повярвал. Получи ли писмото ни, Сония?

Тя се намръщи и го погледна презрително. Ротан прикри усмивката си.

— Ти, естествено, не му повярва, нали? Кажи ми, кое ти е най-трудно да повярваш?

Момичето скръсти ръце на гърдите си, погледна през прозореца и не отвърна нищо. Магьосникът сподави раздражението си. Съпротивата беше нещо, което можеше да се очаква, дори под такава смешна форма, като отказът да разговаря с него.

— Сония, трябва да говориш с мен — каза спокойно той. — В теб има сила, независимо дали я искаш или не и ти трябва да се научиш да я контролираш. Ако не го направиш, тя ще те убие. Надявам се, че го разбираш.

Момичето сбърчи вежди, но продължи да гледа мълчаливо през прозореца. Ротан си позволи една въздишка.

— Каквито и да са причините да ни мразиш, ти трябва да разбереш, че е глупаво да отхвърляш помощта ни. Вчера ние просто изразходвахме натрупалата се в теб енергия. Скоро силата ти отново

ще стане мощна и опасна. Помисли върху това. — Той направи пауза. — Но не твърде дълго.

След това се обърна към вратата и посегна към дръжката.

— Какво трябва да направя?

Гласът ѝ беше тъничък и тих. Той въздъхна ликуващо, но побърза да придаде неутрално изражение на лицето си. Обърна се към нея и сърцето му се сви при вида на пълните ѝ със страх очи.

— Трябва да се научиш да ми вярваш — каза ѝ той.

Магьосникът — Ротан — се върна при стола си. Сърцето на Сония все още биеше ускорено, но тя започваше да се успокоява. С халата не се чувстваше толкова уязвима. Тя знаеше, че той не може да я предпази от магията, но поне покриваше онова глупаво нещо, в което я бяха облекли.

Стаята, в която се намираше, не беше особено голяма. До едната ѝ стена стоеше висок шкаф, до другата беше долепено леглото, а по средата имаше маса. Мебелите бяха изработени от скъпо полирано дърво. Върху масата бяха наредени малки гребенчета и сребърни писмени принадлежности. Отстрани висеше огледало, а някаква картина красеше стената зад магьосника.

— Контролът е деликатна работа — каза ѝ Ротан. — За да ти покажа, трябва да вляза в ума ти, но не бих могъл да го направя, ако се съпротивляваш.

Сония си спомни учениците, които стояха в стаята, притиснали длани към слепоочията на другарите си. Учителят им беше казал същото. Сония неволно почувства удовлетворение, че Ротан не я лъже. Никой магьосник нямаше да може да рови из мислите ѝ без разрешение.

След това тя се намръщи, припомняйки си присъствието, което ѝ беше показало източника на нейната магия и как да го използва.

— Ти го направи вчера.

Той поклати глава.

— Не, аз те насочих към твоята сила и ти показах как да я използваш чрез моята. Това е нещо по-различно. За да те науча как да контролираш силата си, аз трябва да се доближа до източника ти, а за да го направя, трябва да вляза в съзнанието ти.

Сония отмести поглед. Да допусне магьосника в съзнанието си? Какво би могъл да види там? Всичко или само онова, което му

позволи?

Имаше ли някакъв избор?

— Недей да мълчиш — каза ѝ Ротан. — Питай ме за всичко, което те притеснява. Задавай ми всякакви въпроси. Колкото повече научиш за мен, толкова по-бързо ще разбереш, че съм достоен за доверието ти. Не си длъжна да харесваш цялата Гилдия, дори не е нужно да харесваш мен. Просто трябва да ме опознаеш достатъчно добре, за да повярваш, че ще те науча на всичко необходимо и няма да ти навреда.

Сония го погледна втренчено. Той беше на средна възраст или дори по-стар. Макар тъмната му коса да беше прошарена със сиво, очите му бяха яносини и жизнени. Бръчиците около очите и устните му придаваха добродушен вид. Той ѝ изглеждаше като мил, порядъчен човек — но тя не беше глупачка. Измамниците винаги изглеждат като честни и интересни хора. В противен случай щяха да умрат от глад. Може би Гилдията беше изпратила при нея първо магьосника, който внушава най-голямо доверие.

Трябваше да бъде по-внимателна. Когато го погледна в очите, той издържа погледа ѝ. Увереността му я смути. Мъжът или наистина беше безупречен, или смяташе, че с лекота ще успее да я заблуди.

И в двата случая въобще няма да му е лесно с нея, реши Сония.

— Защо трябва да вярвам на думите ти?

Той повдигна рамене.

— А защо ми е да те лъжа?

— За да получиш каквото искаш, как иначе?

— И какво искам аз?

Тя се поколеба.

— Все още не знам.

— Искam само да ти помогна, Сония. — В гласа му се усещаше искрена загриженост.

— Не ти вярвам — каза му тя.

— Защо?

— Ти си магьосник. Казват, че сте се заклели да защитавате хората, но аз ви видях да убивате.

Бръчките между веждите му се задълбочиха и той бавно кимна.

— Така е. В писмото си до теб вече казахме, че в онзи ден не сме искали да причиним вреда никому — нито на теб, нито на момчето. —

Той въздъхна. — Всичко беше една ужасна грешка. Ако знаех какво ще се случи, никога нямаше да те посоча. Има най-различни начини да се прави магия. Най-обикновеният е чрез нанасяне на удар. А най-слабият удар е обездвижващият. От него тялото известно време застива неподвижно, човек не може да помръдне. Всички магьосници, които се опитаха да спрат момчето, използваха този обездвижващ удар. Ти спомняш ли си цвета на ударите?

Сония поклати глава.

— Не съм ги гледала. — „Бях твърде заета да бягам“ — помисли си тя, но нямаше намерение да го казва на глас.

Той се намръщи.

— Тогава трябва да ми повярваш като ти казвам, че всичките бяха червени — обездвижващият удар е червен. Но при реакцията на толкова много магьосници, някои от ударите са се срещнали и са се слели в един много по-мощен огнен удар. Тези магьосници не са искали да наранят никого, а само да попречат на момчето да избяга. Уверявам те, че постъпката ни предизвика ужасна вълна от недоволство от страна на Краля и на Домовете.

Сония изсумтя.

— Като че ли това ги интересува.

Веждите му се вдигнаха.

— Разбира се, че ги интересува. Признавам, че основната причина за това не е съчувствието към семейството на момчето, а желанието да контролират Гилдията, но ние бяхме наказани заради грешката си.

— По какъв начин?

Той се усмихна криво.

— Протестни писма. Публични изказвания. Предупреждение от краля. На теб може да ти се струва малко, но в света на политиката думите са много по-опасни от камшиците или магията.

Сония поклати глава.

— Вие се занимавате с магия. И се смятате за най-добри в това. Един магьосник може да направи грешка, но не и толкова много, колкото се бяха събрали на площада.

Ротан повдигна рамене.

— Да не мислиш, че по цели дни се подготвяме за това, че някакво си момиче от копторите ще започне да хвърля по нас

магически насочвани камъни? Нашите Воини са обучени на най-хитроумните маневри и военни стратегии, но нито една ситуация на Арената не може да ги подготви за нападение от собствените им граждани — хора, които са смятали за абсолютно безвредни.

Сония шумно изсумтя. Безвредни. Тя забеляза как Ротан сви устни. „Сигурно го отвращавам“ — помисли си тя. За магьосниците обитателите на копторите бяха мръсни, грозни и досадни. А дали имаха представа колко мразени бяха от тях?

— Но и преди това сте вършили много ужасни дела — каза му тя. — Виждала съм хора с изгаряния, причинени им от магьосниците. А колко са били стъпкани от уплашената при Прочистването тълпа? Но повечето са умирали след това — от студ и глад в копторите. — Тя го погледна с присвити очи. — Ала според теб Гилдията няма никаква вина за това, нали?

— Да, в миналото е имало подобни инциденти — призна Ротан. — Магьосници, които са постъпвали невнимателно. Но винаги, когато е било възможно, пострадалите са получавали помощ от Лечителите и парична компенсация. Що се отнася до самото Прочистване... — Той поклати глава. — Мнозина от нас предполагат, че необходимостта от него отдавна е отпаднала. Знаеш ли каква е причината за започването му?

Сония отвори уста, за да му отвърне с някоя хаплива забележка, но се поколеба. Нямаше да ѝ навреди да разбере какво е неговото мнение по този въпрос.

— Кажи ми.

Ротан погледна разсеяно през прозореца.

— Преди около трийсет години някъде далеч на север изригнала една планина. Небето се напълнило с пепел, която блокирала част от топлината на слънцето. Последвалата зима била толкова дълга и студена, че всъщност нямало истинско лято, преди да настъпи следващата. Реколтата в цяла Киралия и Елийн измръзнала, а добитъкът измрял. Стотици, а може би хиляди стопани и техните семейства пристигнали в града, но тук нямало достатъчно работа и жилища за тях. Градът се напълнил с гладни хора. Кралят разпоредил да бъде раздадена безплатна храна и много сгради — като например хиподрума — били превърнати в убежища. Той изпратил част от

селяните по домовете им с достатъчно храна, която да им стигне до следващото лято. Но така или иначе всички гладували.

Ние казахме на хората, че следващата зима няма да е толкова ужасна, но мнозина не ни повярваха. Някои дори си мислеха, че целият свят ще замръзне и всички ще загинем. Те забравиха какво е чест и достойнство и вярваха, че могат безнаказано да грабят. По улиците стана опасно да се ходи дори през деня. Бандите разбиваха къщи и убиваха хората в леглата им. Бяха ужасни времена. — Той поклати глава. — Никога няма да ги забравя.

Кралят изпрати Стражата да прогони бандите от града. Когато стана ясно, че кръвопролитията не могат да бъдат избегнати, той помоли Гилдията за помощ. Следващата зима също беше сурова и когато кралят видя, че обстановката отново се нажежава, той реши да прочисти Имардин, преди ситуацията да се влоши. Това продължава и досега.

Ротан въздъхна.

— Мнозина твърдят, че от Прочистването отдавна няма нужда. Но споменът за погромите е още пресен, а копторите станаха много по-обширни, отколкото бяха през онази ужасна зима. А и много хора се страхуват, че с отмяната на Прочистването може да настъпи поредният период на беззаконие, особено след появата на Крадците. Страхуват се, че Крадците ще използват положението, за да превземат града.

— Това е абсурдно! — възкликна Сония. Както можеше да се очаква, версията на Ротан беше доста едностранчива, но някои от причините за първото Прочистване се оказаха непознати и странни. Избухваща планина? С това не можеше да се спори. Той просто щеше да посочи невежеството ѝ по тези въпроси. Но тя знаеше нещо, което не му беше известно.

— Крадците се родиха от Прочистването — продължи тя. — Нима смятате, че всички хора, които сте прогонили от града, са обирджии и бандити? Заедно с тях сте изхвърлили и гладувачи фермери със семействата им, както и просяците, и боклукчиите, от които градът се нуждае, за да оцелее. И ето че те се събрали заедно, за да си помагат един на друг. И оцелели, създавайки свой собствен свят и написвайки свои собствени закони. Защото се оказало, че е безсмислено да живеят по законите на краля. Той сам ги тласнал към това, вместо да им протегне ръка за помощ.

— Колкото е могъл, е помогнал.

— Не на всички и не този път. Да не мислиш, че от града се прогонват бандитите и убийците? Не, гонят се честните, невинни хора, които преживяват от онова, което изхвърлят богатите или търгуват в града, но живеят в копторите. Крадците наистина са извън закона, но Прочистването не ги лови, защото те могат да влизат и излизат от града когато си поискат.

Ротан кимна бавно със замислено изражение.

— И аз така подозирах. — Той се наведе напред. — Сония, аз също съм противник на Прочистването. И много магьосници споделят мнението ми.

— Тогава защо продължавате да го правите?

— Защото когато кралят ни заповяда нещо, ние сме длъжни да се подчиним. Обвързани сме с клетва.

Сония отново изсумтя.

— Значи можете да обвините краля за всичко, което правите.

— Ние сме поданици на краля — напомни ѝ той. — Гилдията трябва да му се подчинява повече от всички други, за да не започнат хората да си мислят, че кроим планове за завземане на властта. — Той се облегна назад. — Ако наистина сме безмилостните убийци, за които ни смяташ, защо не сме го направили досега, Сония? Защо магьосниците не са завзели Киралия?

Сония повдигна рамене.

— Не знам, но за обитателите няма да има никакво значение. Кога сте направили нещо добро за нас?

Ротан присви очи.

— Направили сме много, но ти просто не го забелязваш.

— Какво, например?

— Ами например не позволяваме на пристанището да се затлачи с тиня. Без нас в Имардин няма да могат да идват кораби и търговията ще се премести на друго място.

— И по какъв начин помага това на обитателите?

— Дава работа на имардинците от всички класи. На корабите плават търговци, които купуват от нас дървен материал, храна и други стоки. Пристанищните работници ги опаковат и ги натоварват. Занаятчиите ги произвеждат. — Той я погледна и поклати глава. — Може би нашата работа е твърде отдалечена от собствения ти живот, за

да я оцениш. Ако говорим за непосредствената помощ, то забрави ли нашите Лечители? Те работят усилено за...

— Лечителите? — Сония завъртя очи. — Кой има излишни пари, за да ги дава на Лечителите? Те струват десет пъти повече, отколкото един добър крадец изкарва за цял живот!

Магьосникът замълча.

— Ти си права, разбира се — каза тихо той. — Нашите Лечители не са достатъчно, за да могат да помагат на всички, а само на онези, които идват да поискат помощ. Но те обучават лекари, които не притежават магическа сила, да се справят с основните болести. Те лекуват останалите граждани на Имардин.

— Не и обитателите — упрекна го Сония. — Ние имаме само доктори, но те по-скоро ще убият човек, отколкото да го излекуват. Докато живееш в Северния квартал, знаеш само за няколко лекари и те струваха по една шапка злато.

Ротан погледна през прозореца и въздъхна.

— Сония, ако можех да реша проблема с бедността и неравенството в града, щях да го направя без капчица колебание. Но тук не може да се направи много. Дори и от магьосник.

— Така ли? Ако наистина сте против Прочистването, тогава не участвайте в него. Кажете на краля, че ще изпълнявате всичките му заповеди, без тази. И преди се е случвало.

Магьосникът се намръщи озадачено.

— Преди години, когато крал Пален отказал да подпише Съглашението. — Щом видя изумлението на лицето му, тя сподави тържествуващата си усмивка. — Нека кралят да построи нормална канализация в копторите. Прапрадядо му го е направил в пределите на града, защо настоящият крал да не го направи и за нас?

Магьосникът повдигна вежди.

— Значи не искаш да преместим хората от копторите в града?

Сония поклати глава.

— Голяма част от Външния кръг е напълно подходяща за нормален живот. Градът няма да спре да се разраства. Може би кралят трябва да построи втора стена.

— Стените са отживелица. Вече нямаме врагове. Но останалите предложения са... интересни. — Той я погледна преценяващо. — Според теб какво още трябва да направим?

— Вървете в копторите и лекувайте хората.

Той се намръщи.

— Нямаме достатъчно хора.

— Малко е по-добре от никакви. Защо счупената ръка на сина на някой Дом е по-важна от счупената ръка на някой обитател?

Ротан се усмихна и в Сония веднага се зароди подозрението, че той просто се забавлява, въвличайки я в този спор. А и него какво ли го вълнуваше? Той просто се опитваше да я накара да повярва, че ѝ съчувства. Ще трябва доста да се потруди, за да я накара да му се довери.

— Никога няма да го направите — изръмжа тя. — Само повтаряте, че бихте помогнали, ако можехте, а истината е, че ако на някой магьосник му пукаше, той щеше да е в копторите. Няма закон, който да ви спира, така че защо досега никой не е отишъл? Аз ще ви кажа защо. В копторите е смрадливо и влажно и вие предпочитате да се преструвате, че те не съществуват. Тук ви е много по-удобно. — Тя махна с ръка към стаята и скъпото ѝ обзавеждане. — Всички знаят, че кралят ви плаща много добре. Ако наистина ви е жал за обитателите, защо не дадете част от тези пари за да им помогнете? Но не! Предпочитате да ги запазите за себе си!

Ротан прехапа устни, погледът му беше тъжен и замислен. Сония изведнъж забеляза колко е тихо в стаята. Осъзнавайки, че му е позволила да я провокира, тя заскърца със зъби от яд.

— Ако на някой от познатите ти в копторите дадат голяма сума пари — попита бавно той, — смяташ ли, че той ще ги използва, за да помогне на останалите?

— Да — отвърна тя.

Той повдигна вежда.

— И никой от тях няма да се изкуши да ги задържи за себе си?

Сония замълча. Тя познаваше някои хора, които щяха да го направят. Всъщност познаваше доста такива хора.

— Може и да има няколко — призна си тя.

— Аха — каза той. — Значи ти не искаш да вярвам, че всички обитатели са себелюбци, така ли? Тогава и ти не трябва да вярваш, че всички магьосници са егоцентрични създания. Ти можеш да ме убеждаваш, че въпреки ужасното си поведение и нарушаването на законите, повечето хора, които познаваш, са мили и почтени. В такъв

случай би било безсмислено да очерняш всички магьосници заради грешките на някои от нас или заради произхода ни. Уверявам те, че повечето магьосници се опитват да бъдат достойни хора.

Сония се намръщи и отмести поглед. Магьосникът беше прав, но това въобще не ѝ се нравеше.

— Може би — отвърна тя, — но досега не съм видяла нито един магьосник, който да помага на хората в копторите.

Ротан кимна.

— Защото знаем, че помощта ни ще бъде отхвърлена.

Сония се поколеба. Той беше прав, но обитателите щяха да отхвърлят помощта на Гилдията, само защото магьосниците им бяха дали много поводи да ги мразят.

— Но няма да откажат парите — възрази момичето.

— Ако предположим, че ти не си от онези, които с радост биха ги присвоили за себе си, кажи ми какво би направила, ако ти дам сто златни монети?

— Ще нахраня хората — каза му тя.

— Сто златни монети ще стигнат да храниш няколко човека в продължение на много седмици или да нахраниш много народ за няколко дни. А след това хората отново ще си бъдат все така бедни, като преди.

Сония отвори уста, но бързо я затвори. Нямаше какво да му отговори. Той беше прав. Но същевременно не беше. Не беше редно човек дори да не се опита да помогне.

Тя въздъхна, наведе поглед и се намръщи при вида на глупавите дрехи, които беше облякла. И макар прекрасно да разбираше, че сменяйки темата просто ще покаже на противника си, че е изгубила спора, девойката посочи раздразнено халата.

— Къде са ми дрехите?

Той загледа разсеяно ръцете си.

— Няма ги. Ще ти дам нови.

— Искam си моите — каза му тя.

— Накарах да ги изгорят.

Сония го погледна недоверчиво. Наметалото ѝ, колкото и да беше мръсно и прогорено на места, си беше добро — освен това ѝ го беше дал Сери.

На вратата се почука. Ротан се изправи.

— Сега ще трябва да те оставя, Сония — каза ѝ той. — Ще се върна след час.

Тя го гледаше как отива до вратата и я отваря. Зад нея момичето зърна друга луксозна стая. След като вратата се затвори, тя се послуша за превъртащия се ключ, но след като не го чу, в сърцето ѝ трепна надежда.

Тя се вторачи изучаващо във вратата. Дали ключалката не беше вълшебна? Тя пристъпи към нея и чу приглушени гласове от другата страна.

Сега нямаше смисъл да се опитва да я отваря, но може би по-късно...

Главата му се пръскаше от болка, но той усети как нещо хладно се стича зад ухото му. Отваряйки очи, Сери видя размазано лице в мрака. Женско лице.

— Сония?

— Здравей. — Гласът беше непознат. — Време беше да се върнеш при нас.

Сери стисна здраво очи, след което отново ги отвори. Лицето се проясни. Дълги тъмни коси, необичайно красиви черти. Кожата на жената беше тъмна, но не колкото на Фарин. Познатият прав киралийски нос добавяше елегантност към издълженото лице. Сякаш Сония и Фарин изведнъж се бяха слели в един човек.

„Аз спя“ — помисли си младежът.

— Не, не спиш — отвърна жената. Тя погледна към нещо над главата му. — Сигурно са го ударили доста силно. Искаш ли да поговориш с него?

— Поне мога да опитам. — Гласът беше познат. В полезрението му се появи Фарин. Изведнъж спомените нахлуха в главата на Сери и той се опита да седне. Пред очите му притъмня и главата отново го заболя. Той усети нечий ръце на рамене си и неохотно им позволи да го натиснат обратно в леглото.

— Здравей, Сери. Това е Каира.

— Тя изглежда като теб, само че е красива — промърмори Сери. Фарин се засмя.

— Благодаря. Каира ми е сестра.

Жената се усмихна и се изгуби от погледа му. Сери чу някъде вдясно да се затваря врата. Той погледна към Фарин.

— Къде е Сония?

Крадецът се намръщи.

— Магьосниците я хванаха и я отведоха в Гилдията.

Думите му не спираха да отекват в главата на Сери. Той усети ужасна болка в гърдите си. Хванали са я! Как изобщо може да си помисли, че ще успее да я защити? Но не. Фарин трябваше да я пази. В гърдите му пламна гняв. Сери си пое дълбоко дъх, готов да заговори...

„Не! Трябва да я намеря! Трябва да си я върна! Може би ще имам нужда от помощна на Фарин“.

Гневът изведнъж се стопи. Сери погледна намръщено крадеца.

— Какво се случи?

Фарин въздъхна.

— Неизбежното. Настигнаха ни. — Той поклати глава. — Не знам какво още бих могъл да направя, за да ги спра. Вече бях опитал всичко.

Сери кимна.

— А сега какво?

Устните на крадеца се изкривиха в безрадостна полуусмивка.

— Не ми беше по силите да изпълня моята част от договора. В същото време и Сония не може да използва магическата си сила в мой интерес. И двамата се опитахме и се провалихме. Колкото до теб... — Усмивката на Фарин изчезна. — Бих искал да останеш с мен.

Сери погледна крадеца. Как можеше толкова лесно да се откаже от Сония?

— Свободен си да си идеш, ако искаш — додаде Фарин.

— Ами Сония?

Крадецът се намръщи.

— Тя е в Гилдията.

— Не е чак толкова трудно човек да се промъкне вътре. Вече съм го правил.

Бръчките между веждите на Фарин се задълбочиха.

— Не говори глупости. Те сигурно я пазят.

— Можем да им отвлечем вниманието.

— Нищо такова няма да правим — проблеснаха очите на Фарин. Той отстъпи назад, после отново се върна до главата на Сери. — Крадците никога не са се изправяли срещу Гилдията и никога няма да

го направят. Не сме чак толкова глупави, че да си мислим, че можем да ги победим.

— Те не са чак толкова умни. Повярвай ми, аз...

— НЕ! — прекъсна го Фарин. Той си пое дълбоко дъх и бавно го изпусна. — Не е чак толкова лесно, колкото си мислиш, Сери. Почини си. Излекувай се. Помисли добре върху това, което предлагаш. Скоро пак ще поговорим. — Той се скри от погледа му. Сери чу как вратата се отваря и затваря. Опита се да се надигне, но главата му щеше да се пръсне от болка. Той въздъхна, затвори очи и остана да лежи, дишайки тежко. Би могъл да се опита да убеди Фарин да спаси Сония, но знаеше, че няма да успее. Не. Трябваше сам да се заеме с това.

ГЛАВА 17

РЕШЕНИЕТО НА СОНИЯ

Сония отново огледа стаята. Макар и не голяма, тя беше обзаведена луксозно. Може би я държаха в някоя от къщите на Вътрешния град, но се съмняваше в това.

Тя се приближи до прозореца, дръпна встрани красиво декорирания параван, който го покриваше, затаи дъх и отстъпи крачка назад.

Пред нея се ширеха градините на Гилдията. Вдясно се извисяваше сградата на Университета, а вляво, зад дърветата се криеше резиденцията на Върховния повелител. Самата тя се намираше на втория етаж на сградата, където Сери беше казал, че се намират жилищните помещения на магьосниците.

Гилдията гъмжеше от магьосници. Накъдето и да погледнеше Сония, тя виждаше облечени в мантии фигури: в градината, по прозорците, по пътеката, която минаваше точно под нейния прозорец. Тя потрепери, дръпна обратно паравана и се обърна.

Връхлетя я мрачно отчаяние.

„Попаднах в капан. Няма измъкване оттук. Никога повече няма да видя Ранел, Джона и Сери. Никога!“

Очите ѝ плувнаха в сълзи. Сония примигна и изведнъж видя отражението си в изящното огледало на стената. Забеляза зачервените си очи и презрително изкриви лице.

„Нима толкова лесно ще се предам? — попита тя отражението си. — И ще плача, като някое сополиво хлапе?! Не!“

Денем Гилдията може би беше пълна с магьосници, но тя я беше видяла през нощта и знаеше колко е лесно да се промъкне незабелязано. Ако изчакаше падането на нощта и успееше да се измъкне навън, нищо нямаше да ѝ попречи да се прибере в копторите.

Измъкването, разбира се, нямаше да е лесно. Магьосниците сигурно щяха да я държат заключена. Пък и самият Ротан беше кади, че се е случвало магьосниците да грешат. Тя щеше да чака и да

наблюдава. При първата появила се възможност тя щеше да е готова да се възползва от нея.

Очите на лицето в огледалото вече бяха сухи и изпълнени с решителност. Изпълнена с увереност, Сония се приближи до масата. Вае четката за коса и с оценяващ поглед прокара пръст по сребърна тая дръжка. В някоя заложна къща за нея щяха да ѝ дадат достатъчно пари, за да си купи нови дрехи и храна за няколко седмици.

Интересно, дали на Ритан му е хрумвало, че затворничката му може да го окраде? Той, разбира се, не би се тревожил за това, ако беше сигурен, че тя няма да може да избяга. Докато беше затворена в Гилдията, всякакви кражби бяха абсолютно безсмислени.

Сония се огледа и за пореден път се изненада от странния вид на затвора си. Тя беше очаквала студена килия, а не удобство и лукс.

Може би те наистина възнамеряваха да я поканят да се присъедини към Гилдията.

Тя погледна отново в огледалото и се опита да си се представи в мантии. Кожата ѝ настръхна.

„Не — помисли си тя, — никога не бих могла да сгази една от тях. Така все едно ще предам всички — приятелите ми, всички обитатели, самата себе си...“

Но тя трябваше да се научи да контролира силата си. Опасността беше реална и Ротан може би наистина възнамеряваше да я научи на някои неща — дори само за да ѝ попречи да сравни града със земята. Но най-вероятно с това щеше да приключи всичко. Момичето потръпна, припомняйки си разочарованията, отчаянието и ужасът от последните шест седмици. Силата ѝ вече беше причинила достатъчно проблеми. Тя нямаше да се разстрои, ако никога повече не ѝ се наложи да я използва.

И тогава какво щеше да се случи с нея? Щеше ли Гилдията да я върне в копторите? Едва ли.

Ротан твърдеше, че Гилдията иска да приеме Сония в редиците си. Нея? Момичето от копторите? Едва ли.

Но защо изобщо ѝ предлагат? Дали нямаше някаква друга причина? Подкуп? Могат да ѝ обещаят да я научат как да борава с магията, ако тя... какво? Какво може да иска от нея Гилдията?

Тя се намръщи, досещайки се за възможния отговор.

Крадците.

Ако успее да избяга, дали Фарин отново ще ѝ предостави убежище? Да, особено ако силата ѝ вече няма да представлява такава опасност. А щом успее да спечели доверието му, вече въобще няма да е трудно да го шпионира. Би могла да използва менталните си сили, за да изпраща на Гилдията информация за престъпните групи в града.

Тя изсумтя. Дори да се съгласеше да сътрудничи на Гилдията, Крадците много бързо щяха да я разкрият. Никой обитател не е толкова тъп, че да мами Крадците. Дори да успееше да се защити с магия, тя нямаше как да им попречи да навредят на семейството и приятелите ѝ. В подобни случаи Крадците бяха безмилостни.

Но какъв избор щеше да има? Ами ако Гилдията заплашеше да я убие, ако откаже да им помогне? Ако заплашеха да наранят приятелите и семейството ѝ? С нарастваща тревога Сония се зачуди дали Гилдията знае за Джона и Ранел. Тя побърза да прогони тази мисъл, уплашена, че ще се развълнува и отново ще изгуби контрола над магията. Момичето поклати глава и се извърна настрани от огледалото. На малка масичка до леглото лежеше една книга. Сония прекоси стаята и я взе.

Прелиствайки страниците ѝ, момичето откри, че те са запълнени със ситно изписан текст. Вглеждайки се отблизо тя с изненада установи, че може да разбере повечето думи. Уроците на Серин явно имаха по-голям успех, отколкото ѝ се беше сторило по-рано.

В текста, изглежда, се говореше за лодки. След като прочете няколко реда, Сония осъзна, че последната дума от всеки два съседни реда завършваше на един и същи звук, като при текстовете на песните, които пееха уличните изпълнители по пазарите и в пивниците.

На вратата се почука тихо. Докато тя се отваряше, момичето побърза да остави книгата на мястото ѝ. На прага застана Ротан, който носеше някакъв сгънат платнен вързоп под мишницата си.

— Можеш ли да четеш?

Тя се замисли трескаво какво да му отговори. Имаше ли някаква причина да крие умението си? Не можа да се сети за нито една, а ѝ щеше да ѝ бъде приятно да му докаже, че не всички обитатели са неграмотни.

— Малко — призна си тя.

Ротан затвори вратата и посочи книгата.

— Покажи ми — каза той. — Прочети ми малко на глас.

Момичето усети как в нея се промъква леко съмнение, но побърза да го отблъсне. Взе отново книгата, отвори я и започна да чете.

И веднага съжали, че се е съгласила. Под втренчения поглед на магьосника ѝ беше трудно да се съсредоточи. Страницата, която си беше избрала, се оказа по-трудна от първата и всеки път, когато се запъваше на непозната дума, тя усещаше как бузите ѝ пламват.

— Моряшки, а не морски.

Ядосана от прекъсването, тя затвори книгата и я хвърли на леглото. Ротан ѝ се усмихна извинително и остави до нея вързопа.

— Как се научи да четеш? — попита я той.

— Леля ме научи.

— И наскоро се е наложило да се упражняваш.

Тя отвърна поглед.

— Винаги има какво да се чете. Знаци, табели, обяви за награда...

Той се усмихна.

— В една от стаите, където си живяла, намерихме книга за магия. Разбра ли нещо от нея?

По гърба ѝ пробяга предупредителна тръпка. Той нямаше да ѝ повярва, ако отрече да е чела книгата, но ако признаеше, той щеше да продължи да ѝ задава въпроси и тя можеше случайно да спомене и за другите книги, които беше чела. Ако магьосникът знаеше, че откраднатите от Сери книги липсват, той щеше да предположи, че тя се е промъкнала през нощта в Гилдията и щеше да я пази с удвоени усилия.

Вместо да му отговори, тя кимна с глава към вързопа на леглото.

— Какво е това?

Той я погледна изпитателно, след което сви рамене.

— Дрехи.

Сония погледна недоверчиво вързопа.

— Ще те оставя да се преоблечеш, след което ще изпратя слугата да ни донесе храна. — Той се обърна и тръгна към вратата.

След като той излезе, Сония развърза вързопа. За нейно голямо облекчение той не беше донесъл магьосническа мантия. Вместо това тя намери чифт най-обикновени панталони, долна риза и риза с висока

яка — почти същите, като дрехите, които носеше в копторите, но направени от по-меки, скъпи материали.

Тя свали тежкия халат и нощницата и бързо навлече новите дрехи. Въпреки че бе добре облечена, тя чувстваше кожата си странно разголена. Когато погледна към ръцете си, тя видя, че ноктите ѝ са подрязани и почистени. Сония ги помириша и усети мек аромат на сапун.

Тя се разтрепери от тревога и негодувание. Докато беше спала, някой я беше изкъпал. Момичето погледна към вратата. Ротан?

Не, реши тя, подобни занимания сигурно бяха оставяни на слугите. Сония прокара пръсти през косата си и установи, че тя също е измита.

Минаха още няколко минути, преди някой да почука тихо на вратата. Сония си спомни думите на магьосника, че ще изпрати слугата си, и застина в очакване. Почукването се повтори.

— Лейди? — чу се приглушен женски глас. — Може ли да вляза?

Изненадана, Сония седна на леглото. Досега никой не я беше наричал „лейди“.

— Ако искаш — отвърна тя.

В стаята влезе жена на около трийсетина години. Тя беше облечена в обикновена сива блуза и панталони в същия цвят и носеше покрит поднос.

— Добър ден — поздрави жената и се усмихна нервно. Очите ѝ бързо се плъзнаха по Сония и отново се сведоха към земята.

Слугинята остави подноса на масата. Когато се пресегна, за да свали покривалото, ръката ѝ леко трепереше. Сония се намръщи. От какво се страхуваше слугинята? Едва ли от някакво си бедно момиче от копторите?

Жената размести няколко предмета на подноса, после се обърна, поклони се ниско на момичето и бързо излезе навън.

В течение на няколко минути Сония не можеше да отмести поглед от вратата. Жената ѝ се беше поклонила. Това беше... странно. Смущаващо. Тя не можеше да разбере какво означава.

Но след това подносът привлече вниманието ѝ с миризмата на топъл хляб и нещо, щедро посипано с подправки. Огромната купа със супа и чинията, отрупана с малки сладкиши я привличаха неудържимо и тя усети как стомахът ѝ се разбунтува.

Сония се усмихна. Магьосниците щяха да разберат, че тя не може да бъде подкупена с нищо, за да им издаде Фарин, но нямаше нужда да го разбират веднага. Ако си поиграе малко с тях, може пък да я погледят така още известно време.

И тя не изпитваше никакви угризения от това.

Оглеждайки се внимателно, Сония влезе в гостната. Тя се чувстваше изнервена като диво животно, току-що пуснато от клетката си. Очите ѝ зашариха на всички страни, задържайки се най-продължително върху вратата, като най-накрая се спряха върху Ротан.

— Тази врата води към малка баня — каза ѝ Ротан, като посочи с пръст. — До спалнята ми се стига оттам, а през тази врата се излиза в главния коридор на жилищните помещения на магьосниците.

Сония се втрени в входната врата, после отново го погледна, преди да се приближи до библиотеката. Ротан се усмихна, доволен от това, че е привлечена от книгите.

— Вземи всяка, която те интересува — предложи ѝ той. — Аз ще ти помогна да я прочетеш и ще ти обясня всичко, което не ти е ясно.

Момичето отново погледна магьосника, повдигна вежда и се наведе по-близо до книгите. Тя протегна ръка и докосна с пръст корицата на една от книгите, но в този момент университетският звънец зазвъня.

— Това показва на учениците, че е време да се върнат към занятията си — обясни ѝ той. После отиде до един от прозорците и я повика с ръка да погледне навън.

Сония погледна през съседния прозорец. Лицето ѝ изведнъж се напрегна и очите заблестяха, забелязвайки множеството магьосници и ученици, които се бяха запътили към Университета.

— Какво означават цветовете?

Ротан се намръщи с недоумение.

— Цветове ли?

— Мантиите, те са с различни цветове.

— Аха. — Той се облегна на перваза на прозореца и се усмихна. — Първо трябва да ти обясня различните дисциплини. Магията се прилага в три основни направления: Лечение, Алхимия и Военно изкуство. — Той показва на момичето двама Лечители, които се разхождаха по една градинска алея. — Лечителите се обличат в зелено. Лечението предполага не само изучаване на магическите методи за

лекуване на рани и болести. В него е включено и цялото медицинско познание, което го превръща в дисциплина, на която човек посвещава целия си живот.

Той погледна към Сония и забеляза интереса в очите ѝ.

— Воините носят червено — каза ѝ той — и изучават стратегия и начините, по които магията може да се използва в битка. Някои от тях практикуват и традиционните методи за водене на бой и фехтовка.

Той посочи собствената си мантия.

— Лилавото е цветът на Алхимията, която представлява всичко, което може да бъде направено с магия. Тя включва химия, математика, архитектура и много други науки.

Сония бавно кимна.

— Ами кафявите мантии?

— Те са за учениците. — Той посочи към двама младежи. — Виждаш ли как стигат само до бедрата им? — Сония кимна. — Те няма да получат дълги мантии, докато не преминат първия цикъл от обучението си. Дотогава ще трябва да направят своя избор на дисциплина.

— А ако искат да изучават повече от една?

Ротан се засмя.

— Времето не стига за това.

— Колко дълго продължава обучението?

— Зависи колко дълго искат да изучават необходимите умения. Обикновено пет години.

— Ей онзи там — посочи Сония. — Коланът му има различен цвят.

Ротан погледна през прозореца и видя лорд Болкан, който вървеше с намръщено лице, сякаш се опитваше да реши труден проблем.

— Много си наблюдателна — усмихна се одобрително той. — Шарфът е черен. Това означава, че мъжът, когото видя, е ръководител на съответната дисциплина.

— Ръководител на воините. — Сония погледна към мантията на Ротан и присви очи. — Какъв вид Алхимия изучаваш ти?

— Химия. Освен това я преподавам.

— Както означава това?

Той замълча, обмисляйки как най-добре да ѝ обясни термините, които нямаше да разбере.

— Ние работим с най-различни субстанции: течности, твърди тела и газове. Смесваме ги или ги нагриваме, или ги подлагаме на действието на други субстанции, за да видим какво ще се получи.

Соня се намръщи.

— Защо?

Ротан се усмихна хитро.

— За да видим дали няма да открием нещо полезно.

Соня повдигна вежди.

— И какви полезни неща си открил ти?

— Аз или Химиците на Гилдията?

— Ти.

Той се засмя.

— Не много! Сигурно бих могъл да се определя като провалил се алхимик, но междувременно открих едно важно нещо.

Соня повдигна вежди.

— И какво е то?

— Че съм много добър учител. — Той се отдалечи от прозореца и погледна към рафтовете с книги. — Ако ми позволиш, ще ти помогна да се научиш да четеш по-добре. Искаш ли да се позанимаваме с това още този следобед?

Тя го изгледа продължително с предпазливо, но замислено изражение на лицето. Най-накрая кимна отсечено.

— С кое мислиш, че трябва да започна?

Ротан се приближи до библиотеката и огледа книгите. Трябваше му нещо лесно за четене, но което да задържи интереса ѝ. Той свали една книга и я прелисти. Момичето изглеждаше по-отзивчиво, отколкото бе очаквал. Тя беше любопитна, а умението ѝ да чете и интересът ѝ към книгите се оказаха неочаквано преимущество. И двете показваха, че тя може да се привикне към университетския живот.

Той кимна удовлетворено. Оставаше само да я убеди, че Гилдията не е толкова лоша, колкото ѝ се струва.

Денил се усмихна на приятеля си. От момента, в който Ротан се беше присъединил към Ялдан и жена му за вечеря, той не спираше да говори. Младият магьосник не го беше виждал толкова въодушевен от

някой нов ученик — макар Денил да се надяваше, че приятелят му е говорил също толкова ентузиазирано и за неговото обучение.

— Какъв си оптимист, Ротан. Едва се запозна с нея и вече си готов да я възхваляваш като новата звезда на Университета.

Денил едва не избухна в смях, когато видя как Ротан се стегна и се приготви за защита.

— Нима? — отвърна той. — Ако не бях такъв оптимист, нима щях да постигна такива успехи с учениците си? Ако човек се откаже още в началото, няма смисъл въобще да опитва.

Денил кимна. Самият той не беше от най-лесните ученици и се противопоставяше по всякакъв начин на първите опити на Ротан да насочи мислите му в правилната посока и да го откъсне от караниците с Фергън и приятелите му. Въпреки всичките опити на Денил да опровергае Ротан, учителят му никога не се отказа от него.

— Каза ли й, че няма да й навредим по никакъв начин? — попита Езрил.

— Обясних й причината за смъртта на момчето и че искаме да я научим да контролира силата си. Дали ми е повярвала... — Той сви рамене.

— Каза ли й, че може да се присъедини към Гилдията?

Ротан се намръщи.

— Въобще не съм повдигал тази тема. Тя не ни харесва особено. Не бих казал, че ни обвинява за положението на бедните, но смята, че трябва да направим нещо по въпроса. — Той се намръщи. — Казва, че никога не ни е виждала да правим добрини, което може би е така. Повечето от работата, която вършим за града, не касае по никакъв начин нея или останалите обитатели. А и Прочистването...

— Тогава няма нищо чудно, че не харесва Гилдията — каза Езрил и се наведе напред. — А каква е всъщност тя?

Ротан се замисли.

— Тиха, но непокорна. Очевидно е уплашена, но не вярвам, че някога ще видим сълзи в очите й. Сигурен съм, че разбира необходимостта да научи Контрола, така че едва ли скоро ще станем свидетели на някакви опити за бягство.

— А след като се научи да контролира силата? — попита Ялдан.

— Да се надяваме, че дотогава ще сме успели да я убедим да се присъедини към нас.

— Ами ако откаже?

Ротан си пое дълбоко дъх и въздъхна.

— Не мога да си представя какво ще стане тогава. Не можем да я накараме насила да се присъедини към нас, но според законите магьосниците-отцепници не могат да съществуват извън Гилдията. Ако откаже — той се намръщи, — няма да имаме друг избор, освен да блокираме силата ѝ.

Очите на Езрил се разшириха.

— Ще я блокирате? Ще я боли ли?

— Не. Просто... За повечето магьосници е тежко, защото те са свикнали да разчитат на силата си. В случая на Сония не е така. — Той сви рамене. — Така че няма да ѝ липсва много.

— Според теб колко време ще е необходимо, за да я научим на Контрол? — попита Ялдан. — Чувствам се някак неуютно като знам, че през няколко врати живее магьосник, който не може да се контролира.

— Ще ми трябва известно време да спечеля доверието ѝ — отвърна Ротан. — Може да минат няколко седмици.

— Не може да бъде! — възкликна Ялдан. — Никога не отнема повече от две седмици. Дори и при най-трудните ученици.

— Тя не е някое разглежено хлапе от Домовете.

— Сигурно си прав. — Ялдан поклати глава и въздъхна. — До края на седмицата ще съм се превърнал в кълбо от нерви.

Ротан се усмихна и приближи чашата към устните си.

— Да, но колкото по-дълго се обучава, толкова повече време ще имам да я убедя да остане с нас.

Сония седеше на леглото, играеше си с изящната игла за коса и разглеждаше Градината през тънкия процеп в паравана. Навън беше нощ и луната сияеше в небето. Покритите със сняг пътечки меко проблясваха на слабата ѝ светлина.

Час по рано звънецът отново беше иззвънял. Докато магьосниците и учениците бързаха към жилищните си помещения, тя ги наблюдаваше в очакване. Сега всичко беше тихо и безлюдно и само някой случаен слуга притичваше наблизко, оставяйки след себе си облачета издишан въздух.

Момичето стана, промъкна се до вратата и притисна ухо към нея. Остана да подслушва, докато не я заболя вратът, но не можа да чуе никакви звуци от другата стая.

Сония погледна към дръжката. Тя бе направена от гладко полирано дърво, в което бяха вплетени нишки от по-тъмна дървесина, оформящи символа на Гилдията. Сония я поглади с пръст и се удиви колко сила и майсторство бяха вложени в направата на най-обикновена дръжка за врата. След това започна бавно да я завърта надясно. Дръжката помръдна леко, преди нещо да блокира движението ѝ. Сония дръпна леко вратата към себе си, но тя не поддаде.

Без да се смути, момичето завъртя дръжката на другата страна. Същият резултат. Вратата си оставаше затворена.

Сония се наведе и се приготви да пъкне иглата за коса в ключалката, но изведнъж се спря. Нямаше ключалка.

Тя въздъхна и седна на петите си. Когато Ротан излизаше от стаята ѝ, тя никога не беше чувала превъртането на ключ, а преди това бе забелязала, че от външната страна на вратата няма резета. Вратата се заключваше с магия.

Не че можеше да отиде някъде. Трябваше да остане, докато се научи да контролира магията си. Но тя трябваше да провери докъде има достъп. Ако сама не потърсеше път за бягство, той нямаше да се появи от само себе си.

Сония се изправи и отиде до масичката до леглото. Върху нея все още лежеше книгата с песните. Тя я взе и я отвори на първата страница. Там беше написано нещо. Сония запали свещта, която Ротан ѝ беше оставил.

„На моя скъп Ротан, в чест на раждането на нашия син.

Илара“

Сония сви устни. Значи той беше женен и имаше поне едно дете. Интересно къде ли се намиреше сега семейството му? Предвид възрастта на Ротан, синът му вече трябваше да е голям мъж.

Ротан ѝ се струваше честен и порядъчен човек. Сония винаги бе смятала, че може добре да преценява хората — нещо, на което се беше

научила от леля си. Инстинктите ѝ подсказваха, че Ротан е добър и достоен човек, но въпреки това тя не можеше да му се довери, защото той беше магьосник и беше длъжен да се подчинява на заповедите на Гилдията.

Отвън се разнесе слаб звънък смях, който привлече вниманието ѝ. Тя отиде до прозореца, бутна паравана настрани и видя двама магьосници, облечени със зелени мантии под плащовете, да се разхождат из градината. Пред тях подтичваха две деца и се замеряха със снежни топки.

Сония дълго ги гледа, без да сваля поглед от жената. Жените-магьосници никога не участваха в Прочистването. Интересно, дали отказваха да го правят или имаше някакво правило, което да им забранява?

Тя стисна устни. Джона ѝ беше казала, че дъщерите на богатите семейства бяха грижливо пазени, докато не се омъжат за избрания от бащите им съпруг. Жените от Домовете никога не взимаха важни решения.

В копторите нямаше уредени бракове. Въпреки че жените се опитваха да намерят мъж, който да може да издържа семейството, те обикновено се омъжваха по любов. Макар Джона да смяташе, че така е по-добре, Сония се отнасяше доста по-скептично. Тя беше забелязала, че влюбените жени са готови да се откажат от много неща, но на определен етап любовта просто избледняваше. По-добре да се омъжи за някой мъж, когото харесва и на когото може да се довери.

Дали Гилдията също пазеше жените си? Бяха ли принуждавани те да оставят вземането на всички важни решения на мъжете? Сигурно беше ужасно разочароващо да имаш вълшебни сили, но да се намираш изцяло под контрола на други.

Когато семейството се изгуби от погледа ѝ, Сония се обърна, за да се отдалечи от прозореца, но в този миг забеляза някакво движение зад един от прозорците на Университета. Нечие бледо овално лице. Съдейки по облеклото му, тя предположи, че е някой магьосник. Макар че не можеше да го твърди със сигурност — беше тъмно, а и разстоянието не беше малко — в нея се зароди подозрението, че магьосникът я наблюдава. Полазиха я тръпки и тя бързо дръпна паравана пред прозореца.

Треперейки от вълнение, тя прекоси стаята, духна свещта и легна в леглото, увивайки се плътно в завивките. Чувстваше се напълно изцедена, не ѝ бяха останали сили нито да мисли, нито да се страхува. Беше ѝ омръзнало да бъде уморена.

Но когато вдигна поглед към тавана, тя осъзна, че въобще няма да ѝ е лесно да заспи.

ГЛАВА 18

ДАЛЕЧ ОТ ЛЮБОПИТНИ ПОГЛЕДИ

Над дърветата и сградите на Гилдията сияеше мека, приглушена светлина. Сери се намръщи. Предишния път, когато беше погледнал, всичко беше потънало в мрак. Сигурно беше задрямал, но не помнеше дори да е затварял очи. Разтърка лицето си, огледа се и се убеди, че дългата нощ вече си отива.

А тя беше започнала с Фарин. След като се съвзе и похапна, Сери отново помоли крадеца да му помогне да освободи Сония. Отказът на Фарин беше твърд.

— Ако я беше арестувала стражата, или дори ако беше затворена в Двореца, вече да съм я измъкнал и да се наслаждавам на усещането, че имам такива умения. — Фарин леко се усмихна, но веднага си върна сериозното изражение. — Но става въпрос за Гилдията, Сери. Това, което предлагаш, не е по силите ми.

— Не е вярно — настояваше Сери. — Те нямат стражи или магически бариери. Те...

— Не, Сери! — Очите на Фарин проблеснаха. — Работата не е в стражите или бариерите. Гилдията досега не е имала основателни причини да се изправи срещу нас. Ако ние откраднем момичето от собствената им територия, това може да им даде повод да го направят. Повярвай ми, Сери, никой няма желание да пробва дали можем да им се изплъзнем или не.

— Значи Крадците ги е страх от магьосниците?

— Да. — Изражението на Фарин беше необичайно сериозно. — Страх ни е. И има защо.

— А ако нагласим нещата така, че все едно някой друг я е спасил?

— Гилдията може да не повярва, че не сме били ние. Чуй ме, Сери. Познавам те достатъчно добре, за да предположа, че ще се опиташ да я освободиш сам. Имай предвид следното: останалите ще те убият, ако решат, че си заплаха. Те ни наблюдават внимателно.

Сери нямаше какво да отговори.

— Искаш ли да продължиш да работиш за мен?

Младежът кимна.

— Добре. Имам друга работа за теб, ако желаеш.

Работата на Фарин отведе Сери в пристанището — възможно най-далеч от Гилдията. По-късно Сери прекоси целия град, прескочи стената на Гилдията и зае наблюдателен пост в гората.

Когато дейностите позамряха и се стъмни, Сери забеляза движение в един от прозорците на Университета. Там се показва някакво лице. Мъжко лице, което наблюдаваше съсредоточено жилищните помещения на магьосниците.

Наблюдателят остана на поста си около половин час. Най-накрая на един от прозорците на жилищните помещения се показва бледо лице и сърцето на Сери се разтуптя. Дори от такова разстояние той веднага я разпозна.

Сония разглежда градината няколко минути, а после вдигна поглед към наблюдателя и когато го видя, веднага се скри.

Наблюдателят също изчезна много скоро. Въпреки че Сери остана цялата нощ, не забеляза никакво движение, нито на магьосниците, нито на Сония. А сега, когато изгревът наближаваше, той знаеше, че е време да се връща при Фарин. Крадецът не би одобрил шпионската му дейност, но Сери си имаше планове по този въпрос. Новината, че Сония е много добре охранявана, щеше да успокои крадеца. Фарин беше забранил опитите за освобождаване на момичето, но не и събирането на информация и беше нормално да очаква, че Сери ще потърси доказателство, че Сония е жива.

Младежът се изправи и се протегна. Във всеки случай той не смяташе да разказва на Фарин какво бе научил тази нощ. Като не се смята онзи загадъчен наблюдател, магьосниците не бяха разположили допълнителни стражи из сградите. Ако Сония беше сама в стаята, все още имаше надежда, че може да бъде освободена.

Усмивайки се за пръв път от дни насам, Сери тръгна през гората към копторите.

Сония се събуди и видя, че прислужницата на Ротан гледа надолу към нея.

— Извинявайте, лейди — побърза да каже жената, — но когато видях, че леглото е празно, си помислих... Защо спите на пода?

Сония се изправи и се измъкна от одеялата.

— Леглото хлътва твърде много — каза тя. — Струваше ми се, че ще падна през него.

— Хлътва? — Жената примигна изненадано. — Искате да кажете, че е твърде меко? — Тя се усмихна развеселено. — Сигурно досега не сте спали на дюшеци от риберова кожа. Ето, вижте.

Тя дръпна чаршафите от леглото и отдолу се показаха няколко дебели, порести дюшеци. Жената хвана половината от тях и ги свали от леглото.

— Вижте дали така няма да е по-удобно — каза тя, сочейки останалите дюшеци.

Сония се поколеба, после натисна дюшеците. Леглото още беше меко, но вече се усещаше дървената основа отдолу. Момичето кимна.

— Чудесно! — изгука прислужницата. — Донесох ви вода да се измиете и... О! Спали сте с дрехите. Нищо, донесох ви чисти. Когато се приготвите, елате в гостната. Има кексчета и суми за закуска.

Развеселена, Сония наблюдаваше как жената събира дюшеците и ги извлича от стаята. Когато вратата след нея се затвори, момичето приседна на ръба на леглото и въздъхна. „Все още съм тук“.

Припомни си вчерашния ден: разговора с Ротан, решението да избяга, хората, които видя снощи през прозореца. Отново въздъхна, изправи се и огледа легена с вода, сапуна и кърпата, които прислужницата беше донесла. Сви рамене, съблече се и се изми, после облече новите дрехи и тръгна към вратата. Когато се пресегна към дръжката, се поколеба. Несъмнено Ротан я чакаше зад вратата. Тя усети внезапен пристъп на нетърпение, но не и страх.

Той беше магьосник. Това трябваше да я плаши повече, но той беше казал, че няма да ѝ навреди и тя беше избрала да му повярва... засега.

Въпреки това нямаше да е лесно да му позволи да влезе в съзнанието ѝ. Тя нямаше представа дали може да ѝ навреди по този начин. А ако променеше нещо в мислите и я накараше да обикне Гилдията?

„А какъв избор имам?“

Трябваше да приеме на доверие, че той няма да се бърка в съзнанието ѝ. Това беше риск, който се налагаше да поеме, и притесненията нямаше да ѝ помогнат с нищо.

Сония изпъна гърба си, отвори вратата и влезе в дневната. Явно Ротан прекарваше по-голямата част от времето си в тази стая. Около ниската маса наред стаята бяха наредени няколко меки кресла. По стената се точеха книжни рафтове, под които стояха по-високи маси. Ротан седеше в едно от креслата, а сините му очи шареха насам-натам по страниците на отворената пред него книга.

Той вдигна поглед и се усмихна.

— Добро утро, Сония.

Прислужницата стоеше до една от страничните маси. Сония се настани в креслото срещу Ротан. Жената донесе по една чаша за всеки от двамата.

Ротан отмести книгата встрани.

— Това е Тания — каза той, поглеждайки към жената. — Моята прислужница.

Сония кимна.

— Здравей, Тания.

— За мен е чест да се запознаем, лейди — отговори жената, покланяйки се.

Сония почувства, че се изчервява и се извърна. За нейно облекчение Тания се върна на масата с храната. Наблюдавайки как жената реди кексчетата върху подноса, Сония се зачуди защо ѝ оказват такива почести. Може би се надяваха, че това ще ѝ хареса, както и луксозната обстановка, и ще стане по-склонна да сътрудничи?

Прислужницата усети погледа на Сония, вдигна глава и нервно се усмихна.

— Добре ли спа, Сония? — попита Ротан.

Тя го погледна и сви рамене:

— Не особено.

— Искаш ли днес да продължим с уроците ти по четене?

Тя погледна към книгата, която той четеше, и се намръщи, когато осъзна, че ѝ е позната.

Ротан проследи погледа ѝ.

— А, „Записки върху употребата на магията“ на Фиен. Мисля, че вече ти е попадала. Това не е учебник, а стара историческа книга, и голяма част от информацията в нея е остаряла. Можеш да...

Прекъсна го почукване на главния вход. Магьосникът се изправи, приближи се до вратата и я откряхна. Сония се запита дали

той не иска тя да види госта, или крие нея от посетителя.

— Лорд Фергън? С какво мога да ви помогна?

— Искам да видя момичето.

Гласът му беше спокоен и учтив. Сония се сепна — Тания пусна салфетка в скута ѝ. Прислужницата погледна намръщено към гърба на Ротан и отново се отдалечи.

— Твърде рано е за това — отговори Ротан. — Тя е... — Той се поколеба, след което пристъпи през прага и затвори вратата зад гърба си. Сония чу приглушените гласове от продължилия в коридора разговор.

Тания се приближи отново, този път с поднос с кексчета. Сония взе едно от тях и опита течността от чашата пред себе си. Устата ѝ се изпълни с горчив вкус и тя се намръщи. Тания повдигна вежди и кимна към чашата:

— Обзалагам се, че сумито не ви харесва. Какво ви се пие?

— Рака — отговори Сония.

Прислужницата се смути.

— Съжалявам, но нямаме рака. Може би малко сок от пачи?

— Не, благодаря.

— Тогава вода?

Сония погледна недоверчиво жената. Тания се усмихна.

— Водата тук е чиста. Ето, сега ще ви дам. — Тя се върна до страничната маса, наля вода от една кана и подаде чашата на Сония.

— Благодаря — каза момичето. Когато вдигна чашата, беше учудена от прозрачността на течността. Нямаше неща, плуващи в нея, дори и най-дребни. Когато отпи, не усети нищо неприятно, даже ѝ стана сладко.

— Виждате ли? — рече Тания. — Сега ще разтребя стаята ви. Няма да ме има няколко минути, но ако се нуждаете от нещо, не се колебайте да ме извикате.

Сония кимна и чу как прислужницата излезе от стаята. Когато вратата на спалнята се затвори, девойката се усмихна. Изпи водата и бързо избърса чашата с една от салфетките. След това се приближи до вратата, притисна чашата към дървото и долепи ухо до нея.

— ... да я държите тук. Това е опасно — говореше непознатият.

— Не и преди тя да си възвърне силата — възрази Ротан. — А когато това се случи, мога да ѝ покажа как да я изразходва безопасно,

както направихме вчера. Няма опасност за сградата.

Настъпи мълчание.

— Така или иначе, няма причина момичето да се държи в изолация.

— Както вече казах, тя лесно се плаши и е доста обърквана. Няма нужда от тълпа магьосници, които да ѝ казват едно и също по десет различни начина.

— Не говоря за тълпа, а само за себе си. Искам само да се запозная с нея. Ще оставя обучението на вас. Това няма да ѝ навреди, нали?

— Разбирам, но за това ще има време и по-късно, когато тя добие някаква увереност.

— Ротан, няма закон на Гилдията, който да ви позволява да я криете от мен — каза непознатият, като в тона му се появи предупреждение.

— Не, но мисля, че повечето магьосници ще разберат основанията ми.

Непознатият въздъхна.

— Аз също се безпокоя за нея, както и вие, и я търсих също толкова дълго и упорито, колкото и вие. Мисля, мнозина ще се съгласят, че и аз имам право на мнение по въпроса.

— Ще имате възможност да се срещнете с нея, Фергън — отговори Ротан.

— Кога?

— Когато стане готова.

— И това го решавате вие?

— Засега.

— Ще я видим тази работа.

Настана тишина, после дръжката на вратата се помръдна. Сония се метна обратно в креслото и разстла салфетката върху коленете си. Когато Ротан влезе в стаята, изражението му веднага се смени от раздражено към доброжелателно.

— Кой беше това? — попита Сония.

Той сви рамене.

— Просто някой, който иска да узнае как си.

Сония кимна и се пресегна да вземе още едно кексче.

— А защо Тания ми се кланя и ме нарича „лейди“?

— О! — Ротан се настани в креслото и взе чашата с горчивата напитка, която Тания му беше оставила. — Обръщанията към всички магьосници са „лорд“ или „лейди“. — Той сви рамене. — Винаги е било така.

— Но аз не съм магьосница — възрази Сония.

— Е, тя просто малко избързва — усмихна се Ротан.

— Струва ми се... — Сония се намръщи. — Струва ми се, че тя малко се бои от мен.

Магьосникът я погледна намръщено иззад чашата си.

— Тя просто е малко нервна. Да си покрай магьосник, който още не е усвоил Контрола, може да бъде опасно. — Той се усмихна лукаво. — Изглежда, тя не е единствената, обезпокоена по този повод. Ти много добре знаеш какви са опасностите, така че можеш да си представиш как се чувстват някои от магьосниците по повод на това, че живееш тук. Не си единствената, която не е спала добре тази нощ.

Сония си спомни за залавянето ѝ и за рушащите се стени, които беше зърнала, преди да изгуби съзнание, и потрепери.

— Колко дълго ще ме учиш на Контрол?

Изражението на Ротан стана сериозно.

— Не знам — призна си той. — Но не се притеснявай. Ако силата тя започне да се проявява отново, ще я освободим по същия начин иго преди.

Тя кимна, но когато погледна към кексчето, което държеше, почувства, че стомахът ѝ се е свил. Устата ѝ внезапно беше станала твърде суха за подобни сладки неща. Сония преглътна и остави кексчето.

Утрото беше сиво и мрачно, а следобед над града заплашително надвиснаха ниски тежки облаци. Всичко потъна в полумрак, сякаш нощта беше твърде нетърпелива да дочака края на деня. В такива дни лекото сияние на вътрешните стени на Университета беше по-забележимо от обикновено.

Ротан въздъхна — когато се озоваха в коридора на Университета, Денил веднага ускори крачка. Ротан се опита да не изостава, но накрая се отказа.

— Колко странно — подхвърли той към гърба на спътника си. — Накуцването ти, изглежда, е изчезнало.

Денил се обърна и примигна изненадано, като видя колко далеч назад е останал приятелят му. Забави ход и леката неувереност в походката му се върна.

— А, ето го — кимна Ротан. — Защо си се разбързал толкова, Денил?

— Просто искам да приключа по-бързо с това.

— Трябва просто да предадем докладите си — каза Ротан.

— Аз бях този, когото Върховният повелител изпрати да издири Крадците — промърмори Денил. — И на мен ще ми се наложи да отговарям на въпросите му.

— Той е само с няколко години по-голям от теб. Също както и Лорлън. Така че той не би трябвало да ти внушава такъв страх.

Денил отвори уста, за да възрази, но само поклати глава. Двамата достигнаха края на коридора.

Пред вратата на кабинета на Разпоредителя Денил се спря и си пое дъх. Ротан се усмихна и почука. Вратата се отвори, разкривайки пред тях голяма, оскъдно мебелирана стая. Над писалището в срещуположния край на стаята се носеше сияещо кълбо, което хвърляше чудни отблясъци върху тъмносинята мантия на Разпоредителя.

Лорлън вдигна поглед и направи движение с писалката си, приканвайки двамата да се приближат.

— Елате, лорд Ротан, лорд Денил. Седнете.

Ротан огледа стаята. Нито в креслата, нито в тъмните ъгълчета се забелязваше фигура с черна мантия. Денил въздъхна с облекчение.

Лорлън се усмихна, докато двамата сядаха в креслата пред бюрото му. Наведе се напред и взе листовите, които му подаде Ротан.

— Чаках с нетърпение докладите ви — каза той. — Сигурен съм, че този на лорд Денил ще е вълнуващ.

Денил потрепна, но не каза нищо.

— Върховният повелител ви изпраща поздравленията си. — Лорлън стрелна поглед от Ротан към Денил и обратно. — Аз прибавям и своите.

— Приемете благодарностите ни — отговори Ротан.

Лорлън кимна, след което се усмихна лукаво.

— Акарин е особено благодарен, че вече може да спи спокойно, необезпокояван от нескопосани магически експерименти.

При вида на опуления поглед на Денил, Ротан се усмихна.

— Да, предполагам, че да имаш толкова изострени сетива понякога е недостатък.

Той се опита да си представи как Върховният повелител измерва с крачки покоите си нощем, проклинайки неуловимата девойка от копторите. Този образ не съответстваше особено на помпозния водач на Гилдията. Ротан се намръщи. Какъв ли интерес щеше да прояви Акарин към Сония сега, след като вече беше открита?

— Разпоредителю, мислите ли, че Върховният повелител ще пожелае да се срещне със Сония?

Лорлън поклати глава.

— Не. Основната му загриженост беше, че може да не я намерим, докато силата ѝ достигне разрушителна мощ, а и кралят беше започнал да се съмнява в способността ни да се справим с проблема сами. — Той се усмихна на Ротан. — Мисля, че разбирам защо питате. Акарин изглежда доста застрашително, особено за помладите ученици, и Сония лесно може да се уплаши.

— Това ме подсеща за друг проблем — каза Ротан, навеждайки се напред. — Тя вече е достатъчно изплашена и изпълнена с подозрителност към нас. Нуждае се от време, за да преодолее този страх. Бих искал да я държа изолирана, докато не придобие повече увереност, след което постепенно да започна да я запознавам с хората.

— Звучи разумно.

— Фергън искаше да я види тази сутрин.

— Аха — кимна Лорлън и забарабани с пръсти по масата. — Хм, мога да си представя какви са му аргументите. Мога да уредя никой да не я вижда докато не бъде готова, но Фергън няма да се успокои, докато не дам определение за „готова“ и не посоча дата.

Той се изправи и закрачи насам-натам зад бюрото си.

— Двете искания за настояничество допълнително усложняват нещата. Хората смятат, че с вашия огромен опит в обучението по Контрол, вие сте този, който трябва да ѝ преподава. Но ако Фергън бъде изключен от началното ѝ обучение, хората ще го подкрепят от съчувствие. — Той направи пауза. — Ще бъде ли Фергън сред първите хора, с които ще я запознаете?

Ротан поклати глава.

— Тя е наблюдателна и бързо долавя чувствата на хората. Фергън не ме обича особено. Първо трябва да я убедя, че всички сме дружелюбни, добронамерени хора, което няма да е лесно, ако тя знае за конфликта между мен и Фергън. А и тя може погрешно да заподозре в настойчивостта му да се запознае с нея, намерение да ѝ навреди.

Лорлън обмисли думите му за момент, после скръсти ръце.

— Всички искаме Сония да усвои Контрола колкото се може по-бързо — каза той. — Не мисля, че някой ще възрази, ако обявя, че нищо не трябва да я разсейва по пътя към тази цел. Как мислите, колко време ще ѝ трябва?

— Не знам — призна си Ротан. — Обучавал съм незаинтересовани, лесно разсейващи се ученици, но никога не съм се опитвал да уча на Контрол някой, който изпитва толкова силно недоверие към магьосниците. Може да отнеме няколко седмици.

Лорлън седна обратно в креслото си.

— Не мога да ви отпусна толкова време. Давам ви две седмици, през които трябва да решите с кого ще я запознаете. След това ще започна да ви посещавам на всеки няколко дни, за да видя как напредва към приемливо ниво на Контрол. — Той помълча, почуквайки с нокти по масата. — Ако е възможно, представете я поне на един магьосник дотогава. Ще кажа на Фергън, че може да я види едва след като тя се научи на Контрол, но помнете — колкото по-късно стане това, толкова повече хора ще му съчувстват.

— Разбирам — кимна Ротан.

— Хората ще очакват Изслушването да се състои на първия Съвет, след като тя усвои Контрола.

— Ако успея да я убедя да остане — вметна Ротан.

Лорлън се намръщи.

— Мислите ли, че ще откаже да се присъедини към Гилдията?

— Рано е да се каже — отвърна Ротан. — Но не можем да я принудим да даде клетвата.

Аарлен се облегна в креслото, гледайки Ротан замислено, със загриженост.

— А тя наясно ли е каква е алтернативата?

— Засега не. Тъй като се опитвам да спечеля доверието ѝ, мисля, че е по-добре да оставя тези новини за по-късно.

— Разбирам. Може би ако изберете правилния момент, това ще спомогне за решението ѝ да остане. — Той се усмихна накриво. — Ако тя напусне, Фергън ще е сигурен, че вие сте ѝ внушили това напук на него. При всички случаи ви предстоят тежки битки, Ротан.

Денил се намръщи.

— Силни ли са позициите му по отношение на претенцията за наставничество?

— Трудно е да се каже. Много зависи от поддръжката, която ще си спечелите вие. Но не ми се иска да говоря по този въпрос преди Изслушването. — Лорлън се изправи и изгледа двамата. — Нямам повече въпроси. Някой от вас да иска да обсъди още нещо?

— Не. — Ротан се изправи и наклони глава. — Благодаря, Разпоредителю.

Когато излязоха в коридора, Ротан се обърна към спътника си.

— Не беше толкова зле, нали?

Денил сви рамене.

— Той не беше там.

— Не беше.

В коридора излезе друг магьосник и Денил веднага промени походката си, като започна да накуцва.

Ротан поклати глава.

— Ти се правиш, че куцаш.

Денил го изгледа обидено.

— Раната ми беше дълбока, Ротан.

— Не чак толкова дълбока.

— Лейди Винара каза, че ще минат няколко дни, преди накуцването да изчезне.

— Нима?! Така ли каза?

Денил вдигна вежди.

— Няма да навреди, ако напомняме на хората през какво минахме, за да заловим това момиче.

Ротан се изкикоти.

— Много съм ти благодарен, че жертваш достойнството си.

Денил изсумтя възмутено.

— След като Фергън можа цяла седмица да ходи с превръзка върху онази драскотина на слепоочието си и аз имам правото да накуцвам.

— Разбирам — кимна бавно Ротан. — В такъв случай всичко е наред.

Достигнаха задния вход на Университета и се спряха. Навън прелитаха снежинки. Двамата се спогледаха смаяно, пристъпиха във вихрещата се белота и се отдалечиха бързо.

ГЛАВА 19

ОБУЧЕНИЕТО ЗАПОЧВА

Седмицата с непрекъснато влошаващо се време погребва земите на Гилдията под дебела снежна покривка. Поляни, градини и покриви се изгубиха под блещукащото бяло одеяло. Прикрит уютно от собствения си магически щит, Денил можеше да се наслаждава на картината, без да изпита и капчица дискомфорт.

Учениците се суетяха покрай входа на Университета. Щом влезе в сградата, покрай него се шумгнаха три момчета, увити плътно в наметалата си. Част от зимния набор ученици, предположи той. Щяха да минат няколко седмици тренировки, преди новациите да се научат как да се пазят от студа.

Той се изкачи по стълбите и се озова до малка група ученици, чакащи пред залата по Алхимия, където преподаваше Ротан. Той им махна с ръка да влизат, готов да ги последва.

— Лорд Денил.

Разпознал гласа, Денил потисна изпъшкването си. Той се обърна и видя Фергън, който бързаше по коридора към него, придружаван от лорд Керин. Фергън спря на няколко крачки от Денил и погледна към класната стая.

— Това да не е класът на Ротан?

— Да — отвърна Денил.

— Вие ли ще им преподавате?

— Да.

— Разбирам. — Фергън се извърна и се отдалечи, следван от Керин. С приглушен глас, но достатъчно високо, за да го чуе Денил, той добави: — Изненадан съм, че са го позволили.

— Какво имаш предвид? — попита Керин. Гласът му едва се чуваше — двамата вече се бяха отдалечили доста.

— Не си ли спомняш проблемите, в които се беше забъркал като ученик?

— А, това ли! — Керин се засмя и гласът му отекна в коридора. — Предполагам, че може да не им повлияе добре.

Денил стисна зъби, обърна се и се озова пред Ротан, който беше застанал на вратата.

— Ротан! — възкликна той. — Какво правиш тук?

— Ходих до библиотеката. — Ротан не сваляше поглед от гърба на Фергън. — Направо съм изумен колко дълго продължава това заяждане. Някога ще забравите ли миналото?

— За него не е просто заяждане — изръмжа Денил. — Това е истински спорт, който му доставя огромно удоволствие.

Ротан повдигна вежди.

— Добре, щом се държи като злобен ученик, хората ще се отнасят с него като с такъв. — Той се усмихна на трима ученици, които се появиха забързани по коридора и се устремиха към вратата на стаята. — Как са моите ученици?

Денил се намръщи.

— Не знам как се справяш, Ротан. Нали няма да ме оставиш дълго в това положение?

— Не знам. Няколко седмици. Месеци, може би.

Денил изпъшка.

— Смяташ ли, че Сония е готова да започне уроците по овладяването на Контрола?

Ротан поклати глава.

— Не.

— Но вече мина цяла седмица.

— Само една седмица — въздъхна Ротан. — Подозирам, че и шест месеца да ѝ бяхме дали, пак нямаше да започне да ни вярва. — Той се намръщи. — Тя така или иначе не ни харесва и не вярва, че Гилдията ѝ желае доброто — и няма да повярва, докато не получи доказателство за това. А ние нямаме време за това. Когато Лорлън ни посети, той ще очаква от нас вече да сме започнали уроците.

Денил хвана приятеля си за ръката.

— Засега трябва само да я научиш да контролира силата си, а за това е необходимо да се доверява единствено на теб, Ротан. Ти си мил човек. От все сърце ѝ желает доброто. — Той се поколеба. — Щом не можеш да ѝ го кажеш, тогава ѝ го покажи.

Ротан се намръщи, но след това в очите му проблесна разбиране.

— Да ѝ позволя да надникне в съзнанието ми?

— Точно така. Тя ще разбере, че говориш истината.

— Това... това не е задължително при усвояването на Контрола, но пък и обстоятелствата не могат да се нарекат обичайни. — Ротан се намръщи. — Но има някои неща, които не ми се иска да научава...

— Скрий ги. — Денил се усмихна. — Така, сега ме чака цяла стая с ученици, нетърпеливи да изпробват върху мен най-новите си номера за измъчване на учители. Когато се видим довечера, очаквам да чуя, че Лорлън вече не е проблем и че си постигнал значителен напредък.

Ротан се засмя.

— Дръж се благоразумно и учениците ще ти отвърнат със същото.

Когато приятелят му се обърна и тръгна по коридора, от устата на Денил се отрони къс, безрадостен смях. Някъде над главата му удари гонгът, който обявяваше началото на часовете. Денил въздъхна, изпъна рамене и влезе в час.

Облегната на перваза на прозореца, Сония наблюдаваше как последните забързани магьосници и ученици се изгубват от погледа ѝ. Но не всички бяха реагирали на университетския звънец. В другия край на градината продължаваха да стоят две неподвижни фигури.

Едната бе жена със зелена мантия и черен шарф — Повелителката на Лечителите. „Значи жените все пак имат някакво влияние в Гилдията“ — помисли си девойката.

До жената стоеше мъж, облечен в синя мантия. Сония си спомни обясненията на Ротан за цветовете на магьосническите мантии, но той не беше споменал нищо за синьо. Цветът беше необичаен — вероятно собственикът на синята мантия заемаше доста влиятелен пост в Гилдията.

Ротан ѝ беше обяснил как останалите магьосници прекарват времето си в преподаване, експерименти или работа по обществени проекти. Последното включваше в себе си най-различни дейности — от наистина впечатляващи до смехотворни. Сония с изненада установи, че магьосниците са построили пристанището и се развесели, когато научи как един магьосник посветил по-голямата част от живота си на откриването на най-силното лепило.

Барабанейки с пръсти по масата, момичето отново огледа стаята си. През последната седмица беше успяла да разгледа навсякъде, дори стаята, в която спеше Ротан. Намери време да претърси внимателно всички шкафове, ракли и скринове, в които откри дрехи и предмети от ежедневието. Няколкото заключени ключалки, на които попадна, веднага поддадоха пред ловките ѝ пръсти, но единственото, което намери, бяха стари документи.

С крайчеца на окото си тя долови някакво движение и веднага се върна при прозореца. Дватама магьосници се бяха разделили и мъжът със синята мантия вървеше покрай градината към двуетажното жилище на Върховния повелител.

Тя си спомни нощта, когато беше надникнала вътре, и потрепери. Ротан не беше споменал нищо за магьосници-убийци, но това не я изненада. Той се опитваше да я убеди, че Гилдията е приятелски настроена към нея и ще ѝ бъде полезна. Ако магьосникът с черна мантия не беше убиец, то какъв би могъл да бъде?

В съзнанието ѝ проблесна споменът за мъжа в окървавени дрехи.

„Готово е — беше казал той. — Дали си се сетил да ми донесеш мантията?“

Сония подскочи стреснато, когато входната врата изщрака. Тя се обърна и видя Ротан, който забързано влезе в стаята ѝ, развявайки полите на лилавата си мантия.

— Извинявай, че толкова се забавих.

Той беше магьосник, но въпреки това ѝ се извиняваше. Изненадана от това, тя успя само да му кимне.

— Донесох ти няколко книги от библиотеката. — Той спря и я погледна внимателно. — Но според мен вече можем да започнем с някои ментални упражнения. Какво мислиш?

— Ментални упражнения? — Тя се намръщи, но изведнъж истина, осъзнавайки какво ѝ предлага. Нима Ротан смяташе, че една седмица е достатъчна, за да започне да му вярва?

„А аз вярвам ли му?“.

Той я гледаше изпитателно.

— Сигурно няма да можем да започнем с упражненията по усвояването на Контрола — продължи магьосникът, — но ти би могла да се запознаеш с менталното общуване, което ще те подготви за него.

Сония се замисли за живота си през изминалата седмица, припомняйки си какво е научила от него.

Ротан я учеше основно да чете. В началото момичето се отнасяше с подозрение към упражненията им, очаквайки да открие дори в подбора на книгите нещо, което би могло да се използва като примамка. Но с разочарование откри, че чете обикновени приключенски истории, в които почти не се споменава за магия.

За разлика от Сери, който правеше всичко възможно да не я ядоса, Ротан не се колебаеше да я поправа всеки път, когато сбъркаше нещо. Той можеше да бъде доста непреклонен, но тя с изненада установи, че това изобщо не я плаши. Дори забеляза, че ѝ прави удоволствие да се шегува с него, когато беше твърде сериозен.

Когато не ѝ преподаваше, той се опитваше да води разговор с нея. Сония въобще не го улесняваше. Имаше много теми, които отказваше да обсъжда. Макар Ротан винаги да бе готов да отговаря на въпросите ѝ, той никога не се опита да я накара да му разкаже нещо за себе си в замяна.

Щеше ли менталното общуване да протече по същия начин? Щеше ли да има възможност да укрие от него онова, което не искаше той да научава?

„Единственият начин да разбера, е ако опитам“ — помисли си тя. После преглътна и кимна рязко.

— Кога започваме?

Ротан я погледна внимателно.

— Ако не искаш сега, можем да го отложим с няколко дни.

— Не — поклати тя глава. — Сега е добре.

Той кимна и посочи столовете.

— Седни. Настани се удобно.

Сония се отпусна в стола, а той отмести масата встрани и постави другия стол срещу нея. Тя се изненада, че ще стои толкова близо до нея.

— Сега ще те помоля да затвориш очи — каза той. — След това ще те хвана за ръцете. На нас не ни е необходимо да се докосваме, когато общуваме, но на теб ще ти помогне да се съсредоточиш. Готова ли си?

Тя кимна.

— Затвори очи — каза ѝ той — и се отпусни. Дишай дълбоко и бавно. Вслушай се в звука на дишането си.

Сония направи каквото ѝ казваше. Известно време цареше пълно мълчание. После тя осъзна, че двамата дишат в синхрон и се зачуди дали магьосникът нарочно се води по нейния ритъм.

— Представи си, че при всяко вдишване част от теб се отпуска. Първо пръстите на краката, после глезените. Прасците, коленете, бедрата. Отпускат се пръстите на ръцете, китките, ръцете, гърбът. Отпусни раменете си. Нека главата ти клюмне напред.

Сония следваше инструкциите, макар да ѝ се струваха малко странни. Докато напрежението напускаше крайниците ѝ, тя усети зараждащата се в стомаха ѝ вибрация.

— Сега ще те хвана за ръцете.

Дланите, които обхванаха нейните, ѝ се сториха доста по-големи и тя с усилие устоя на желанието да отвори очи и да провери дали е така.

— Заслушай се. Мисли за онова, което можеш да чуеш.

Сония изведнъж осъзна, че е заобиколена от най-различни звуци. И всеки напираше към ушите ѝ и настояваше да бъде разпознат: звукът от стъпки пред вратата, далечните гласове на магьосници и слуги, които се носеха отвън и от вътрешността на сградата...

— Сега нека изчезнат звуците, които идват извън стаята.

Стана значително по-тихо. Единственият звук идваше от дишането им — като те вече дишаха в различен ритъм.

— А сега нека и тези звуци изчезнат. Заслушай се в звуците в собственото ти тяло. Бавното туптене на сърцето ти...

Сония се намръщи. Освен дишането си, тя не можеше да чуе никакви други звуци в тялото си.

— ... шумът на кръвта, която циркулира в тялото ти.

Колкото и да се съсредоточаваше, тя не можеше да чуе...

— ... звукът на корема ти...

... или пък можеше? Тук имаше нещо...

— ... вибрацията в ушите ти...

Изведнъж тя осъзна, че звуците, които магьосникът описваше, не се чуваха, а по-скоро се усещаха.

— ... а сега се заслушай в звука на собствените си мисли.

За момент Сония остана изненадана от инструкциите му, но след това усети нечие присъствие в крайчеца на съзнанието си.

— Здравей, Сония.

— Ротан?

— Точно така.

Присъствието му ставаше все по-осезаемо. Личността, която усещаше, беше изненадващо позната. Сякаш чуваше нечий глас, който бе толкова индивидуален, че не можеше да бъде сбъркан с друг.

— Значи това е менталното общуване — помисли си тя.

— Да. По този начин можем да разговаряме, когато се намираме далеч един от друг.

Тя осъзна, че всъщност не чува думи, а усеща значението на мислите, изпращани от събеседника ѝ. Те проблясваха в съзнанието и биваха разбирани толкова пълно и бързо, че тя научаваше точно онова, което ѝ беше предадено.

— Така става много по-бързо, отколкото при говоренето!

— Да, както и значително намалява вероятността от неправилно разбиране.

— А мога ли така да разговарям с леля? Искам да ѝ съобщя, че съм жива.

— И да, и не. Само магьосниците могат да общуват мислено, без физически контакт. Можеш да разговаряш с леля си, но трябва да я докосваш. Но ти можеш да ѝ изпратиш и обикновено писмо...

Кое то веднага щеше да издаде местонахождението ѝ, досети се Сония. Тя усети, как ентусиазмът ѝ от менталното общуване се разколебава. Трябваше да внимава.

— Така... магьосниците винаги ли разговарят по този начин?

— Не много често.

— Защо?

— Тази форма на общуване си има своите ограничения. Освен мислите, човек може да усети и емоциите на своя събеседник. Например много е лесно да се разбере, когато човек лъже.

— Че това лошо ли е?

— Само по себе си не, но я си представи, че изведнъж си забелязал как приятелят ти започва да оплешивява. Заедно с мислите ти той ще почувства, че нещо те развеселява, но дори и да не разбира какво точно, той ще знае, че се отнася до него. А сега си представи, че

не става въпрос за някой твой близък приятел, а за човек, когото уважаваш и на когото искаш да направиш впечатление.

— Разбирам.

— Добре. А сега да преминем към следващата част от урока. Искam да си представиш стая — пространство, оградено от стени, под и таван.

Сония веднага забеляза, че се намира в средата на една стая. Мястото ѝ беше познато, макар да не помнеше да я е виждала досега. Стаята беше празна, нямаше врати или прозорци, и стените бяха голи.

— Какво виждаш?

— Стените са дървени и стаята е празна — отвърна тя.

— Аха, виждам я. Тази стая е част от твоето съзнание.

— Значи... можеш да видиш какво става в главата ми?

— Не, ти току-що ми изпрати образа ѝ. Виж, сега ще ти го изпратя обратно.

В главата ѝ проблесна образът на стаята. Той беше неясен и замъглен, не се виждаха никакви детайли.

— Тя е... по-различна, малко е размазана — каза му тя.

— Причината е, че е минало известно време и споменът ми е поизбледнял. Различията се пораждат от това, че моят ум запълва празнотите, които са се изтрили от моята памет — неща като цвят и текстура. Така, стаята ти се нуждае от врата.

Пред нея изведнъж проблесна врата.

— Приближи се до нея. Помниш ли как изглеждаше силата ти?

— Да, като блестяща топка.

— Това е най-разпространеният начин за визуализирането ѝ. Сега си спомни как изглеждаше тя, когато беше могъща и опасна и след това, когато освободи излишната енергия. Помниш ли?

— Да...

— Тогава отвори вратата.

Сония отвори вратата и се озова на прага на непрогледна тъмнина. Пред нея висеше ярка бяла сфера. Беше невъзможно да се определи колко е далеч — първоначално ѝ се стори, че се намира на една ръка разстояние, после Сония реши, че това е кълбо с гигантски размери, което се намира на хиляди крачки от нея.

— Каква е големината ѝ в сравнение с преди?

— Не толкова голяма, както когато беше опасна. — И тя му изпрати образа ѝ.

— Добре. Расте по-бързо, отколкото очаквах, но все още имаме време, преди магията ти да започне да се проявява неканена. Затвори вратата и се върни в стаята.

Вратата се затвори и изчезна. Сония отново се оказа наред с стаята.

— Сега искам да си представиш друга врата. Този път това ще е вратата навън, така че я направи по-голяма.

В стената се появи двойна врата и тя разпозна входната врата на работническите бараки, където беше живяла преди Прочистването.

— Когато отвориш вратата, ще видиш една къща. Тя трябва да изглежда така.

В съзнанието ѝ проблесна образът на бяла къща, която леко наподобяваше големите домове на търговците в Западния квартал. Когато отвори вратата, тя се озова пред същата сграда. Тясна улица разделяше стаята ѝ от къщата.

— Върви до сградата.

Къщата имаше една червена врата. Сония направи крачка напред, но всичко около нея се раздвижи и тя изведнъж се озова пред вратата. Щом докосна бравата, вратата се отвори навътре и Сония влезе в голяма бяла стая.

На стените висяха картини, а в ъглите бяха подредени меки кресла. Стаята ѝ напомняше донякъде на гостната на Ротан, само че беше по-голяма. Присъствието на личността му се усещаше силно, като аромата на силен парфюм и топлината на слънчевата светлина.

— Добре дошла, Сония. Това може да бъде наречено първата стая на моето съзнание. Тук мога да ти показвам образи. Погледни към картините.

Тя се приближи до най-близката картина. В нея тя видя себе си, облечена с магьосническа роба, да разговаря задълбочено с други магьосници. Тя се отдръпна смутено назад.

— Почакай, Сония. Погледни следващата картина.

Тя неохотно се приближи до нея. Там видя себе си, облечена в зелена роба, да лекува мъж с ранен крак. Тя бързо се извърна настрана.

— Защо това бъдеще те отблъсква така?

— Това не съм аз.

— Но би могла да бъдеш, Сония. Сега вярваш ли, че казвам истината?

Тя отново погледна към картините и внезапно разбра, че той наистина казва истината. Тук той не можеше да я излъже. Магьосникът ѝ показваше реални възможности в бъдещия ѝ живот. Гилдията наистина желаше да я приеме в редиците си...

Тогава тя забеляза една черна врата, която не беше виждала досега. Щом я погледна, разбра, че е заключена и подозрителността ѝ се върна. Ротан може би не лъжеше, но можеше да скрие истината от нея.

— Ти криеш нещо от мен! — рече обвинително тя.

— Да — отвърна той. — Всички ние можем да скрием онези неща, които бихме искали да запазим за себе си. В противен случай никой от нас не би допуснал външни хора в съзнанието си. Ще те науча как да го правиш, тъй като на теб това умение ще ти е нужно повече, отколкото на мнозина други. Погледни, ще ти позволя да надникнеш вътре.

Вратата се отвори. От другата страна Сония видя жена, която лежеше на легло с мъртвешки бледо лице. Връхлетя я чувство на дълбока тъга. Вратата се затвори рязко без предупреждение.

— Съпругата ми.

— Починала ли е?

— Да. Сега разбираш ли защо съм скрил тази част от теб?

— Да. Съжалявам...

— Случи се много отдавна и аз опитно разбирам, че трябваше да ти го покажа, за да се убедиш в моята искреност.

Сония обърна гръб на черната врата. В стаята нахлу странна миризма, смесица от цветен аромат и нещо остро и неприятно. Картините, които я показваха облечена в мантия, се раздуха до такива размери, че покриха целите стени, но цветовете им започнаха да се размиват и да избледняват.

— Днес успяхме да постигнем много. Сега можем ли да се върнем в твоето съзнание?

Изведнѡж стаята започна да се изплѡзва изпод краката ѝ и тя се понесе към червената врата. Щом се озова отвън, тя погледна нагоре. Пред нея се издигаше нейният дом. Той представляваше обикновена дървена сграда, малко овехтяла, но все още стабилна — типична къща

от по-добрите райони на копторите. Момичето прекоси улицата и влезе в първата стая на своето съзнание. Вратата се затвори зад гърба ѝ.

— Сега се обърни и погледни навън.

Когато тя отново отвори вратата, с изненада се озова пред Ротан. Той изглеждаше малко по-млад и може би малко по-нисък.

— Няма ли да ме поканиш? — попита я той с усмивка.

Тя отстъпи назад и с жест го покани да влезе. Щом Ротан прекрачи прага, усещането за неговото присъствие изпълни помещението. Той се огледа и тя внезапно осъзна, че стаята вече не е празна. Заля я вълна от срам, когато на съседната масичка забеляза една кутия; същата, която беше разбила. Капакът ѝ беше отворен и документите вътре се виждаха ясно.

В този миг забеляза Сери, който седеше на пода и държеше в скута си три познати книги. А в съседния ъгъл стояха Джона и Ранел...

— Сония.

Тя се обърна и видя Ротан, който беше закрил очите си с ръце.

— Сложи всичко, което не искаш да виждам, зад някоя врата.

Момичето се огледа бързо и започна да крие всичко, което ѝ попадеше пред очите. Предмети и хора се плъзгаха през стените и изчезваха.

— Сония?

Тя се обърна и осъзна, че Ротан е изчезнал.

— И теб ли съм изхвърлила?

— Да. Опитай отново.

Тя отвори вратата и пусна магьосника вътре. С крайчеца на окото си забеляза някакво движение и бързо се огледа, но предметът вече беше потънал в стената. Тя се обърна и установи, че зад вратата се появила втора стая. В дъното ѝ зееше отворена врата и Ротан стоеше на прага ѝ.

Той пристъпи напред и всичко се раздвижи. Изведнъж между тях се появиха две стаи, после три.

— Достатъчно!

Тя почувства как Ротан пуска ръцете ѝ. Внезапното завръщане в реалния свят я сепна и тя отвори очи. Ротан се беше облегал назад и намръщено разтриваше слепоочията си.

— Добре ли си? — попита загрижено тя. — Какво се случи?

— Добре съм. — Той отпусна ръце се усмихна накриво. — Ти ме изхвърли от съзнанието си. Това е естествена реакция, която ще се научиш да контролираш. Не се притеснявай, свикнал съм. Обучавал съм много ученици.

Тя кимна и потри ръце.

— Искаш ли да опитаме пак?

Той поклати глава.

— Не сега. Ще си починем и ще се заемем с четене. Може да опитаме пак следобед.

ГЛАВА 20

ЗАТВОРНИК НА ГИЛДИЯТА

Сери се прозя. Откакто магьосниците бяха отвели Сония, сънят му се беше разстроил: когато имаше нужда от него, той се криеше вдън земя, а се появяваше точно когато не трябваше. А точно в момента Сери се нуждаеше от пълна концентрация.

Вледеняващият вятър се мушеше между дърветата и храстите, изпълвайки въздуха с шумолене и някое и друго клонче или листо. Студът сковаваше тялото му и парализираше мускулите. Той се размърда внимателно, протегна първо единия си крак, разтри го, след което направи същото и с другия.

След като отново погледна към прозореца, той реши, че ако продължи все така усилено да си повтаря мислено „Погледни навън!“ главата му просто ще се пръсне от напрежение. По всяка вероятност талантът на Сония да усеща чуждите умове не обхващаше и нечаканите гости под прозореца.

Той погледна към снежната топка в ръката си и съмнението отново се промъкна в гърдите му. Ако я хвърлеше по прозореца, ударът трябваше да е достатъчно силен, за да разбуди Сония, но да не привлече вниманието на останалите. Той нямаше представа дали тя все още е в стаята си, нито дали е сама.

Когато успя да се добере дотук, в стаята ѝ беше светло, но скоро след това светлината угасна. Прозорците вляво от нейните бяха тъмни, но онези вдясно все още светеха. Той погледна разтревожено към сградата на Университета от лявата му страна. Прозорците ѝ бяха тъмни. След онази първа нощ, когато бе успял да види Сония, повече не беше забелязвал загадъчния наблюдател.

С крайчеца на окото си мерна примигваща светлина. Погледна към жилищната сграда на магьосниците. Светлината в съседната на Сония стая беше угаснала. Сери мрачно се усмихна и отново разтърка изтръпналите си крака. Само още малко...

Когато бледото лице се появи на прозореца, той за миг си помисли, че наистина е заспал и сънува. С разтуптяно сърце видя как

Сония надниква в градината, после поглежда към Университета.

След което се изгуби от погледа му.

Умората му изведнъж изчезна. Той стисна здраво снежната топка. Краката му запротестираха, когато тръгна да се измъква от храсталака. Сери се прицели и още докато топката летеше във въздуха, побърза да се скрие в живия плет. До ушите му достигна глух удар в стъкло. Сърцето му ликуващо запя, когато лицето на Сония отново се появи на прозореца. Тя се взря в полепналия по стъклото сняг и отново погледна към градината.

Сери огледа останалите прозорци, но не видя никого. Подаде се леко от храсталака и видя как очите на Сония се разширяват от изненада, а после на лицето ѝ грейва широка усмивка.

Той махна с ръка и ѝ зададе въпрос с жестове. Тя отговори с „да“. Не е била наранена. Той въздъхна облекчено.

Жестовият език на Крадците беше ограничен до елементарни изрази като „готов?“, „сега“, „чакай“, „махай се оттук“ и обичайните „да“ и „не“. Нямаше знаци за: „Идвам да те спася. Заключен ли е прозорецът?“ Той посочи към себе си, след това изобрази катерене по стената и отваряне на прозорец. После посочи Сония, отново себе си и завърши представлението със знака „махай се оттук“.

Тя му показва „чакай“, после посочи себе си, направи знака „махай се оттук“ и поклати отрицателно глава.

Той се намръщи. Макар Сония да познаваше жестовия език на Крадците по-добре от повечето обитатели, тя изобщо не можеше да се мери с познанията на Сери. Напълно възможно бе да му казва, че не ѝ позволяват да излиза или че не иска да излезе точно сега, или че иска от него да се върне по-късно същата нощ. Той се почеса озадачено по тила и ѝ сигнализира „махай се оттук“ и „сега“.

Сония поклати глава, после вниманието ѝ беше привлечено от нещо вляво от него и очите ѝ се разшириха. Тя се отдръпна леко назад и започна трескаво да повтаря сигнала „махай се оттук“. Сери се наведе и се шмугна в храсталака, надявайки се, че воят на вятъра ще заглуши шумоленето на клоните.

Не се чуваха никакви стъпки и той започна да се чуди какво ли я е уплашило, но в този миг по кожата му се плъзна топъл въздух и косъмчетата на врата му настръхнаха.

— Излез — дочу се от неприятна близост нечий вежлив глас. —
Знам, че си там.

Сери се вгледа между клонките на храсталака и на една ръка разстояние забеляза меките гънки на магьосническа мантия. Между клоните се промуши нечий ръка. С разтуптяно сърце младежът се провря между клонците и се притисна до стената. Магьосникът веднага се изправи. Осъзнавайки, че ще бъде видим за всички, Сери се стрелна покрай сградата и хукна към гората.

Нещо го удари в гърба и той падна по лице в снега. Някаква тежест го притискаше към земята толкова силно, че той едва дишаше и студеният сняг изгаряше лицето му. Чу приближаващи се стъпки и почувства нарастваща паника.

„Спокойно. Стой спокойно — каза си той. — Никога не си чувал, че убиват нарушителите... От друга страна пък никога не си чувал, че са намирали нарушители...“

Натискът леко отслабна. Сери се надигна на колене и усети как някой го хваща здраво за ръката. Човекът го изправи на крака и го повлече през храстите към пътеката.

Сери вдигна глава и се вцепени, разпознавайки магьосника.

Мъжът присви очи.

— Изглеждаш ми познат... Ах, да, спомням си. Мърлявият обитател, който се опита да ме удари. — Той погледна към прозореца на Сония и се ухили. — Значи Сония си има обожател. Колко мило.

Той изгледа замислено Сери и очите му проблеснаха.

— Какво да те правя сега? Предполагам, че нарушителите първо ги разпитват, а след това ги извеждат от Гилдията. По-добре да започваме веднага.

Сери се опитваше да се измъкне, докато магьосникът го водеше по пътеката към Университета. Слабите му ръце се оказаха изненадващо силни.

— Пусни ме! — извика Сери.

Магьосникът въздъхна.

— Ако продължаваш така да извиваш ръката ми, ще бъда принуден да използвам не само физическа сила, за да те удържа. Моля те да проявиш благоразумие. И аз като теб с нетърпение очаквам това да приключи.

— Къде ме водиш?

— Като за начало по-далеч от този шумен вятър. — Те стигнаха до края на жилищната сграда на магьосниците и продължиха към Университета.

— Лорд Фергън.

Магьосникът спря и погледна през рамо. Приближаваха го две фигури, облечени с мантии. Сери усети как мъжът се напрегна, но не беше сигурен дали трябва да благодари или да се тревожи от появата на новодошлите. Очевидно Фергън въобще не беше във възторг от намесата им.

— Разпоредителю — каза Фергън. — Какъв късмет! Тъкмо възнамерявах да ви се обадя. Открих един нарушител. Изглежда, се опитваше да се добере до момичето от копторите.

— И аз така разбрах — обърна се към спътника си по-високият от двамата новодошли.

— Ще го разпитате ли? — В гласа на Фергън прозвуча надежда, но той стисна ръката на Сери още по-силно.

— Да — отвърна по-високият магьосник. Той направи някакво небрежно движение с ръка и над главите им грейна кълбо от светлина.

Сери усети как го обгръща топлина и вятърът изчезва. Той се огледа и видя, че дърветата продължават да се поклащат, но мантиите на тримата магьосници не помръдваха.

Силната светлина разкри ярките им цветове. Мантията на високия магьосник беше синя, спътникът му, по-възрастен мъж, носеше лилаво, а онзи, когото наричаха Фергън, беше облечен в червено. Високият магьосник погледна надолу към Сери и леко се усмихна.

— Искаш ли да говориш със Сония, Сери?

Сери примигна изненадано и се намръщи. Откъде този магьосник знаеше името му?

Сония сигурно му го беше казала. Ако искаше да предупреди Сери, тя щеше да им каже друго име... освен ако не го бяха измъкнали с измама от нея или го бяха прочели в ума ѝ, или...

Имаше ли някакво значение? Нали го бяха хванали. Ако възнамеряваха да го наранят, той така или иначе беше обречен. Поне можеше да се види със Сония.

Сери кимна. Високият магьосник погледна Фергън.

— Пусни го.

Фергън стисна силно ръката му, но после неохотно го пусна. Магьосникът със синята мантия махна с ръка на Сери да го последва и тръгна към жилищната сграда на магьосниците.

Вратата се отвори пред тях. Усещайки двамата магьосници, които вървяха като пазачи след него, Сери последва високия магьосник по стълбището към втория етаж. Те продължиха да крачат по широкия коридор, докато не спряха пред една от многото обикновени врати. Повъзрастният магьосник пристъпи напред и докосна дръжката. Вратата се отвори широко.

Вътре имаше луксозно обзаведена стая с меки кресла и скъпа мебелировка. В едно от креслата седеше Сония. При вида на Сери тя се усмихна.

— Влизай — каза облеченият в синьо магьосник. Със силно разтуптяно сърце Сери пристъпи в стаята. Щом вратата се затвори зад гърба му, той се обърна рязко назад, чудейки се дали не е попаднал в капан.

— Сери — рече тихо Сония. — Толкова се радвам да те видя.

Той се обърна и я погледна. Тя отново му се усмихна, но лицето ѝ бързо стана сериозно.

— Седни, Сери. Помолих Ротан да ми позволи да поговоря с теб. Казах му, ме няма да се откажеш от опитите си да ме спасиш, докато не ти обясня защо искам да остана. — Тя му посочи едно от креслата.

Той неохотно се настани в него.

— Защо не можеш да си тръгнеш?

Тя въздъхна.

— Не знам дали ще успея да ти го обясня така, че да го разбереш. — Тя се облегна назад. — Магьосниците трябва да се научат да контролират магията, но могат да бъдат обучени само от друг магьосник. Ако не се научат, магията ще започне да се проявява всеки път, когато магьосникът почувства нещо. Тя приема проста и опасна форма и енергията ѝ непрекъснато нараства. Докато накрая... — Лицето ѝ се изкриви. — Аз... аз едва не загинах в деня, когато ме намериха, Сери. Те ме спасиха.

Сери потрепери.

— Аз го видях, Сония. Къщите — тях вече ги няма.

— Ако не ме бяха намерили щеше да стане още по-страшно. Щяха да загинат хора. Много хора.

Той погледна надолу към ръцете си.

— Значи не можеш да се прибереш у дома...

Тя се засмя — неочаквано весел звук — и той изненадано я погледна.

— Всичко ще бъде наред — каза му тя. — Щом се науча да контролирам силата си, вече няма да представлявам опасност. Започвам да разбирам как стоят нещата тук. — Тя му намигна. — А ти къде си сега?

Той се ухили.

— Все на същото място. В най-добрата пивница в копторите.

Тя кимна.

— Ами твоят... приятел? Дава ли ти още работа?

— Да. — Сери поклати глава. — Но може и да спре, като разбере какви съм ги свършил тази вечер.

Сония се замисли и между веждите ѝ се появиха познатите тревожни бръчици. Той усети как сърцето му свива от мъка. Стисна здраво юмруци и отмести поглед от нея. Толкова му се искаше да ѝ разкаже за вината и страха, които го бяха завладели след залавянето ѝ, но при мисълта, че останалите може би ги слушат, думите му заседнаха в гърлото.

Сери огледа луксозната стая и се утеши с мисълта, че поне с нея се отнасят добре. Тя се прозя. Той си спомни, че вече е доста късно.

— Май трябва да тръгвам. — Той стана от креслото, но не помръдна от мястото си. Не искаше да се разделя с нея.

Сония се усмихна тъжно.

— Кажи на всички, че съм добре.

— Ще им кажа.

Той не можеше да се насили да помръдне. Усмивката ѝ постепенно избледня под погледа му, след което момичето махна с ръка към вратата.

— Всичко ще бъде наред, Сери. Повярвай ми. А сега тръгвай.

Той успя да се добере до вратата и да почука. Тя се отвори и младежът се озова в коридора, където стояха тримата магьосници.

— Да ескортирам ли посетителя до вратата? — предложи Фергън.

— Да, благодаря ти — отвърна магьосникът със синята мантия.

Над главата на Фергън се появи светеща сфера. Той погледна очаквателно към Сери. Момчето стрелна с поглед магьосника със синята мантия и се поколеба.

— Благодаря.

Магьосникът му кимна в отговор. Сери се обърна и тръгна към стълбището, следван от русокосия.

Докато слизаше надолу, той се замисли над думите на Сония. Сега вече разбираше сигналите ѝ. Тя искаше да изчака, докато се научи как да контролира магията си, но веднага след това щеше да се опита да избяга. Той не можеше да ѝ помогне по друг начин, освен да ѝ подсигури надеждно, безопасно място, където да се върне.

— Ти ли си съпругът на Сония?

Сери погледна изненадано магьосника.

— Не.

— Тогава нейният, тъъ... любовник?

Сери усети как бузите му пламват. Той извърна поглед.

— Не, просто приятел.

— Разбирам. Много смело от твоя страна да дойдеш тук.

Сери реши, че няма нужда да отговаря на това, излезе мълчаливо навън и тръгна към градината. Фергън се спря.

— Почакай. Ще те преведа през Университета. Този път е значително по-топъл.

Сърцето на Сери прескочи. Университетът!

Винаги бе искал да види как изглежда отвътре величествената сграда. Когато Сония избяга, подобна възможност може никога повече да не се появи. Той повдигна равнодушно рамене и тръгна към задния вход на огромната сграда.

Когато тръгнаха нагоре по стъпалата, сърцето му заби ускорено. От коридора нагоре водеха изящно украсени стълбища. Вълшебната светеща сфера изчезна и магьосникът преведе Сери през една странична врата към широк коридор, който като че ли нямаше край.

По стените се редуваха врати и странични коридори. Сери се огледа, но не можа да открие източник на светлина. Като че ли сияеха самите стени.

— Сония се оказа голяма изненада за нас — каза внезапно Фергън и ехото от гласа му се понесе в коридора. — Досега никога не

сме се сблъскали с такъв талант в нисшите съсловия. Това винаги е било привилегия на Домовете.

Фергън погледна към Сери, очевидно очаквайки от него да поддържа разговора.

— Тя също беше изненадана — отвърна младежът.

— Оттук. — Магьосникът поведе Сери по един от страничните коридори. — Чувал ли си за други обитатели, които да притежават магия?

— Не.

Те завиха зад ъгъла, влязоха през една врата в малка стая, през чиято задна врата се озоваха в друг, малко по-широк коридор. За разлика от предишните коридори, тук стените бяха облицовани с дърво. На равни интервали една от друга висяха картини.

— Тук е истински лабиринт — леко въздъхна Фергън. — Ела, ще те превода през един пряк път.

Той се приближи до една картина и натисна нещо зад нея. Част от стената се плъзна встрани, откривайки тъмен правоъгълник с размера на тясна врата. Сери погледна въпросително водача си.

— Винаги съм обожавал тайните — каза Фергън с грейнали очи. — Изненадан ли си, че ние също имаме подземни проходи? Този стига до Вътрешния кръг — сух, безветрен път. Ще тръгваме ли?

Погледът на Сери прескочи от входа към магьосника и обратно. Тунели под Гилдията? Много странно. Той отстъпи назад и поклати глава.

— И преди съм виждал проходи — каза той, — и нямам нищо против студа. Красивите неща в тази сграда са по-интересни.

Магьосникът затвори очи и кимна.

— Разбирам. — Той се изпъна и се усмихна. — Добре, че нямаш нищо против студа.

Нещо блъсна Сери в гърба и го тласна към тъмния правоъгълник. Той изкрещя и се вкопчи в ръбовете на дупката, но тласъкът беше твърде силен и пръстите му се плъзнаха по полираното дърво. Той пропадна напред, едва успявайки да защити лицето си от удара в отсрещната стена. Силата продължаваше да го притиска към тухлите. Той не можеше да помръдне дори пръста си. Сърцето му препускаше лудо, той не спираше да се проклина за това, че е повярвал на

магьосниците. Зад него се чу изщракване. Тайната врата се беше затворила.

— Сега можеш да викаш колкото си искаш — изсмя се Фергън с нисък, гаден смях. — Тук не идва никой, така че няма кого да притесняваш.

Върху очите на Сери се озова парче плат, което беше завързано здраво. Ръцете му бяха вързани зад гърба. Натискът върху гърба му отслабна, една ръка го сграбчи за яката и го блъсна.

Сери залитна напред. След няколко крачки достигна до стръмно стълбище и започна да слиза надолу.

Температурата бързо се понижаваше. След още неколкостотин стъпки Фергън се спря. Коремът на Сери се сви, когато чу превъртането на ключ в ключалка.

Магьосникът свали превръзката от очите му. Младежът се озова на прага на голяма, празна стая. Ръцете му също бяха освободени.

— Влизай вътре.

Сери погледна към Фергън. Ръцете му го сърбяха да измъкне камите си, но навреме се усети, че ако нападне магьосника, просто ще изгуби оръжията си. Ако сам не влезеше в стаята, Фергън щеше да го блъсне вътре. Той пристъпи бавно напред. Вратата се затръшна зад гърба му, оставяйки го сам в тъмното. Чу как ключът се превърта в ключалката, а после се разнесе приглушеният звук на отдалечаващи се стъпки.

Сери въздъхна и седна на земята. Фарин щеше да побеснее.

ГЛАВА 21

ОБЕЩАНИЕ ЗА СВОБОДА

А окато крачеше забързано по коридора на жилищната сграда, Ротан често улавяше въпросителните погледи на колегите си. На някои кимаше учтиво, на други, с които общуваше по-отблизо, се усмихваше, но не забавяше крачка. Когато стигна до вратата на покоите си, той хвана дръжката и заповяда на ключалката да се отключи.

Щом вратата се отвори, той дочу два женски гласа откъм стаята за гости.

— ... баща ми беше прислужник на лорд Марген, наставникът на лорд Ротан. Дядо ми също е работил тук.

— Сигурно имаш много роднини тук.

— Не са малко — съгласи се Тания. — Но мнозина напуснаха, за да започнат работа в Домовете.

Двете жени седяха една до друга на креслата. Щом го видя, Тания скочи на крака и лицето ѝ пламна от смущение.

— Не ми обръщайте внимание — махна с ръка Ротан.

Тания наведе глава.

— Все още не съм приключила с работата си, милорд — каза му тя. С пламнало лице тя забърза към спалнята му. Сония я изпрати с поглед, като очевидно се забавляваше.

— Мисля, че тя вече не се страхува от мен.

Тания отново се появи в стаята, понесла под мишница вързоп с дрехи. Ротан погледна към прислужницата си.

— Да. Изглежда, сте намерили общ език.

Тания се спря и погледна косо към Ротан, след което с любопитство обърна глава към Сония.

— Тя знае ли, че в момента разговаряме? — попита момичето.

— Вижда как израженията на лицата ни се променят. Достатъчно е човек да прекара известно време сред магьосници, за да започне да разбира кога те провеждат ментален разговор.

— Извини ни, Тания — произнесе на глас Ротан. Прислужничката повдигна вежди, но само леко помръдна с рамене и

пусна вързопа с дрехи в кошницата си.

— Това ли е всичко, лорд Ротан?

— Да, благодаря ти, Тания.

Ротан изчака, докато вратата се затвори зад прислужницата, и се отпусна в креслото до Сония.

— Мисля, тук му е мястото да спомена, че менталната комуникация в присъствието на хора, които не я владеят, се смята за нетактична. Това е все едно да говориш зад гърба на някой.

Сония се намръщи.

— Да не съм обидила Тания?

— Не. — Ротан се усмихна при вида на облекчението, което се изписа на лицето ѝ. — Но трябва да те предупредя, че менталното общуване не е толкова скрито, колкото си мислиш. Менталните разговори могат да бъдат долавяни от други магьосници, особено когато те се ослушват специално за тях.

— Значи точно в този момент може би някой ни слуша?

Той поклати глава.

— Възможно е, но се съмнявам. Подслушването се смята за грубо и неуважително — освен това то изисква силна концентрация и много усилия. В противен случай разговорите на другите хора щяха да ни подлудят.

Сония го погледна озадачена.

— А ако не се ослушваш, как ще разбереш, че някой иска да говори с теб?

— Колкото по-добре познаваш човека, толкова по-лесно е да осъществиш контакт с него — отвърна той. — Когато се намирате в едно помещение, винаги е лесно да се уловят мислите, които са изпратени към теб. Когато си далеч обаче, е нужно първо да привлечат вниманието ти.

Той притисна длан към гърдите си.

— Ако поискаш да говориш с мен, докато се намирам в Университета, е достатъчно да се обърнеш към мен по име. Ако те чуят странични хора, те няма да се отзоват и няма да отворят съзнанието си, за да подслушат последващия разговор. Когато в отговор извикам твоето име, значи съм те чул и можем да поговорим. Когато познаваме добре менталните си гласове, на страничните хора ще им е по-трудно да ни подслушват, защото ще можем да фокусираме

мисловните си реплики. Но това е почти невъзможно при големи разстояния.

— А някой нарушава ли тези правила?

— Сигурно — повдигна рамене Ротан. — Затова не бива да забравяш, че менталните разговори не са скрити. Ние си имаме една поговорка: По-добре е една тайна да се изкаже, отколкото да се сподели.

Сония леко изсумтя.

— В това няма смисъл.

— Не и когато се приема буквално. — Той се засмя. — Но в Гилдията думите „казвам“ и „чувам“ имат различно значение. Въпреки правилото за благовъзпитаност, е просто невероятно колко често хората откриват как някоя дълго скривана тайна се е превърнала в последната клюка. Често забравяме, че магьосниците не са единствените хора, които могат да ни чуят.

Очите ѝ проблеснаха заинтригувано.

— Така ли?

— Не всички деца с магически потенциал влизат в Гилдията — каза ѝ той. — Ако детето е най-голям син, то може да е по-ценно за своето семейство като наследник. В повечето държави магьосниците нямат право да се занимават с политика. Магьосникът не може да стане крал, например. По тази причина не е уместно начело на семейството да застане магьосник. Менталното общуване е способност, която върви ръка за ръка с магията. Понякога, макар и много рядко, хора, които не са станали магьосници, откриват, че способността им да общуват мисловно се е развила по естествен път. Тези хора могат да бъдат наумени да разчитат истината, което е много полезно умение.

— Да разчитат истината ли?

Ротан кимна.

— Тук не става въпрос за човек, който иска да скрие нещо, разбира се, а обратното — ако някой иска да покаже на друг човек какво точно е видял или чул. В Гилдията има закон за обвиненията. Ако някой обвини магьосник в лъжа или престъпление, той е длъжен да се подложи на разчитане на истината или ще трябва да оттегли обвиненията си.

— Това не ми се струва честно — рече Сония. — Трябва да се провери човекът, който е извършил нещо нередно.

— Да, но така се избягват фалшивите обвинения. Обвиняемият — магьосник или не — има право да поиска разчитане на истината. — Той се поколеба. — Но все пак има едно изключение.

Сония се намръщи.

— Така ли?

Ротан се облегна назад и сплете пръсти.

— Преди няколко години един мъж, заподозрян в извършването на особено жестоки убийства, беше изправен пред Гилдията. Върховният повелител — нашият водач — прочете мислите му и потвърди вината му. Нужни са невероятни умения, за да се преодолеят преградите в съпротивляващото се съзнание. Акарин единствен сред нас успя да го направи, макар да съм чувал за други магьосници в миналото, които са го постигали. Той е изключителен човек.

Сония обмисли думите му.

— А не може ли убиецът просто да скрие тайните си зад врати, както ми показва ти?

Ротан сви рамене.

— Никой не знае със сигурност как Акарин успя да го направи, но щом се озовеш в чуждото съзнание, е достатъчно само малко да почакаш, преди тайните сами да започнат да излизат наяве. — Той замълча и я погледна съсредоточено. — Ти сама знаеш колко е трудно да се държат тайните зад вратите. Тук е нужна практика. И колкото повече се тревожиш, че нещо може да излезе наяве, толкова по-трудно е да го скриеш.

Очите на Сония се разшириха и тя наведе глава с неочаквано строго изражение на лицето.

Ротан с лекота разгада мислите ѝ. Всеки път, когато беше влизал в съзнанието ѝ, хората и предметите, които Сония искаше да скрие от него, направо се набиваха в очите му. Тя винаги се паникьосваше и го изхвърляше от ума си.

До известна степен всички новаци реагираха по един и същи начин. Той никога не обсъждаше тайните, които беше видял. Скрытите притеснения на младите мъже, които беше обучавал, се въртяха около личните им недостатъци или физически навици — както и някой и друг политически скандал — и той можеше лесно да ги пренебрегне.

Като не говореше за това, той успяваше да убеди учениците си, че уважава правото им на тайни и личен живот.

Но в случая със Сония мълчанието нямаше да му помогне, а времето изтичаше. Лорлън щеше да ги посети в края на седмицата и щеше да очаква от него да е започнал обучението на Сония. Ако тя възнамеряваше да се научи да контролира силата си, първо трябваше да преодолее тези си страхове.

— Сония.

Очите ѝ неохотно се вдигнаха към лицето му.

— Да?

— Мисля, че трябва да поговорим за твоето обучение.

Тя кимна.

Ротан се наведе напред и облегна лакти върху коленете си.

— Обикновено не обсъждам с учениците си онова, което съм видял в съзнанието им. Така по-лесно успявам да ги накарам да ми се доверят, но при нас явно не се получава. Ти прекрасно знаеш, че аз видях неща, които искаше да скриеш, и няма смисъл да се преструваме, че това не се е случило.

Тя заби поглед в масата и кокалчетата на пръстите ѝ побеляха от здравето стискане на облегалката.

— Като за начало — продължи той — трябва да ти кажа, че очаквах да претърсиш стаята ми. На твоє място щях да постъпя по същия начин. Това изобщо не ме притеснява. Забрави за него.

Бузите на момичето пламнаха, но то продължи да мълчи.

— Второ, приятелите и семейството ти не са застрашени по никакъв начин от нас. — Тя вдигна глава и срещна погледа му. — Притесняваш се да не ги нараним, ако откажеш да ни сътрудничиш. — Той издържа погледа ѝ. — Няма да го направим, Сония. Иначе ще нарушим закона на краля.

Тя отново наведе глава и лицето ѝ се вкамени.

— О, ти продължаваш да се притесняваш. Няма причина да вярваш, че ще спазим закона на краля — досети се Ротан. — Нямах много причини да ни се довериш. Кое то ме води до третия ти страх — че ще разкрия плана ти за бягство.

Лицето на момичето пребледня.

— Няма нужда да правиш такива планове — каза ѝ той. — Ако не искаш, няма да те принуждаваме да оставаш. Щом се научиш да

контролираш силата си, можеш да избереш дали да си тръгнеш или да останеш. За да станат магьосници, членовете на Гилдията трябва да дадат клетка — и да я спазват цял живот. Тя не се дава насила.

Момичето го погледна със зяпнала уста.

— Нима ще ме пуснеш да си ида?

Той кимна и продължи да говори, като подбираше внимателно думите си. Все още беше твърде рано да признава, че Гилдията нямаше да я пусне да си иде без да блокира силата ѝ, но трябваше поне да я уведоми, че повече няма да може да я използва.

— Но трябва да те предупредя: без обучението няма да можеш да използваш силите си. Онова, което можеше да правиш преди, вече няма да е възможно. Тоест ти няма да можеш изобщо да правиш магия. — Той замълча. — Ще бъдеш абсолютно безполезна за Крадците.

За негова голяма изненада Сония изглеждаше така, сякаш камък ѝ пада от сърцето. Лека усмивка пробяга по устните ѝ.

— Това няма да е проблем.

Ротан я погледна сериозно.

— Сигурна ли си, че искаш да се върнеш в копторите? Там няма да можеш да се защитиш.

Сония повдигна рамене.

— Няма да е по-различно от преди. Оправях се доста добре.

Ротан се намръщи, впечатлен от увереността ѝ, но разтревожен от мисълта, че тя ще се върне към бедността.

— Знам, че искаш отново да се събереш със семейството си. Присъединяването към Гилдията не означава, че ще ги изоставиш, Сония. Те могат да те посещават тук и ти също можеш да им ходиш на гости.

Тя поклати глава.

— Не.

Той сви устни.

— Да не се притесняваш, че те ще се страхуват от теб, че ще предадеш всички обитатели, като се превърнеш в нещо, което те ненавиждат?

Бързият проникателен поглед на Сония потвърди верността на догадката му.

— А какво е необходимо, за да запазиш достойнството си в очите им?

Тя изсумтя.

— Като че ли Гилдията — или кралят — ще ми позволят да направя каквото поискam, за да доставя удоволствие на обитателите!

— Не искам да те заблуждавам, че ще бъде лесно — отвърна Ротан. — Но би трябвало да обмислиш и тази възможност. Магията е доста рядък дар. Мнозина биха дали всичко, за да я притежават. Помисли си за онова, което би могла да научиш тук. Помисли и как след това ще можеш да го използваш за благото на хората.

Тя леко се поколеба, но после погледът ѝ отново се втвърди.

— Тук съм заради Контрола.

Той леко кимна.

— Щом искаш да получиш само това, друго няма да можем да ти дадем. Всички тук ще се изненадат много, когато разберат, че искаш да се върнеш в копторите. Мнозина няма да разберат защо някой, който е живял в бедност, ще откаже подобно предложение. Познавам те достатъчно добре, за да забележа, че ти не отдаваш голямо значение на богатството и разкоша. — Той сви рамене и се усмихна. — И няма да съм единственият, който ще прояви разбиране към избора ти. Но трябва да знаеш, че ще направя всичко възможно, за да те разубеда.

За пръв път, откакто я познаваше, тя му се усмихна широко.

— Благодаря за предупреждението.

Доволен от себе си, Ротан потри ръце.

— Ами това е. Ще започваме ли с уроците?

Тя се поколеба за миг, след което рязко извъртя креслото си и седна с лице към учителя си. Изненадан от решителността ѝ, той хвана протегнатите ѝ ръце.

Затваряйки очи, забави дишането си и потърси присъствието, което щеше да го отведе в съзнанието ѝ. Визуализацията вече ѝ се удаваше с лекота и Ротан веднага се озова пред отворената врата. Той влезе в познатата стая. В центъра ѝ стоеше Сония.

Във въздуха витаеше решителност. Ротан изчака да се появи обичайното смущение в реда, но в стаята не се появи нищо нежелано. Изненадан и зарадван, той кимна към образа на Сония.

— Покажи ми вратата към силата ти.

Тя се извърна настрана. Проследявайки погледа ѝ, Ротан забеляза, че стои пред бяла врата.

— Сега я отвори и слушай внимателно. Ще ти покажа как да я контролираш.

Сери се отпусна на колене и раздражено изпъшка. Той беше проучил внимателно затвора си, като всеки път, когато напипваше осмокракия фарин, затаяваше уплашено дъх. Претърсването беше разкрило, че стените са направени от големи каменни блокове, а подът — от утъпкана кал. Масивната дървена врата висеше на големи метални панти. Щом стъпките на магьосника се изгубиха в далечината, Сери веднага измъкна от джоба си шперца и се хвърли към вратата. Намери ключалката и започна да я човърка, докато не чу механизма да изщраква, но когато дръпна вратата, тя не се отвори.

Той се засмя, припомняйки си, че магьосникът не беше заключил вратата зад себе си. Сега Сери сам се беше заключил.

Той отново поработи върху ключалката и установи, че въпреки това не може да я отвори. Спомни си, че все пак беше чул звука от превъртащ се ключ и реши, че може би има втора ключалка. Той опипа вратата.

След като не я намери, той реши, че ключалката може да има дупка само от външната страна. Стисна здраво шперца и го пъкна в процепа между вратата и касата ѝ. Като че ли се закачи на нещо.

Доволен, че е намерил езичето още от първия опит, той се опита да го натисне навътре с шперца, но установи, че инструментът се е заклешил. Сери се опита да го разклати и да го измъкне, но шперцът не искаше да излезе от процепа. Уплашен да не го счупи, младежът извади друг от джоба си и го пъкна в процепа над първия. Но преди да успее да го размърда нагоре-надолу, за да разбере какво задържа първия шперц, вторият също се заклеши. Сери изруга и се опита с всичка сила да измъкне инструмента, но единственото, което успя да постигне, е да го заклеши още повече. Той бръкна в джоба за трети шперц, който пъкна между вратата и пода. Той заседна от първия опит. Въпреки отчаяните му опити да го измъкне, шперцът не помръдваше от мястото си.

През следващите няколко часа младежът на няколко пъти се опита да измъкне инструментите си, но безуспешно. Не можеше да се

досети за никакъв механизъм, който толкова бързо да приклещи шперцове му. С изключение на магията.

Краката му започнаха да измръзват и той се изправи. Принуди се да се подпре на стената — от рязкото ставане му се зави свят. Стомахът му изкъркори, подсказвайки му, че отдавна не е хапвал нищо, но поужасна от глада беше жаждата. Той се размечта за халба бол или чаша сок от пачи, или дори глътка вода.

Сери се зачуди дали не са го оставили тук да умре. Но той беше сигурен, че ако Гилдията го искаше мъртъв, тя щеше да се погрижи за това, преди да скрие тялото му някъде. Това му даваше някаква надежда. Може би те имаха нужда от него жив — поне засега. Но ако плановите им се променяха, гладът му тепърва щеше да расте.

Сери се замисли за другия магьосник, със синята мантия, в чието поведение не се забелязваше никакъв фалш. Мъжът или беше много добър в прикриването на истинските си чувства, или нямаше представа, че Сери е попаднал в капан. Което пък означаваше, че това си е някаква лична играчка на Фергън.

Независимо от това дали русокосият магьосник играеше сам или не, Сери можеше да си представи само две причини за пленничеството си: Крадците или Сония.

Ако магьосниците възнамеряваха да го използват, за да манипулират Крадците, те щяха да бъдат горчиво разочаровани. Фарин не се интересуваеше чак толкова от Сери.

Можеха да се опитат да измъкнат от него информация с мъчения. Колкото и да предпочиташе да мисли, че ще издържи на изтезанията, той не можеше да се заблуди. Докато не се изправи пред това изпитание, нямаше как да знае дали ще успее да си държи устата затворена.

Възможно беше магьосниците просто да прочетат мислите му. Тогава щяха да разберат, че и без това не знае кой знае колко за Крадците. В такъв случай сигурно щяха да го оставят завинаги в тъмницата.

Но той се съмняваше, че магьосниците се интересуват от Крадците. Досега да го бяха разпитали. Не, единственият въпрос, който му беше задал Фергън, беше свързан със Сония. По време на пътешествието им пред Университета, той го беше попитал за връзката му с момичето. Ако магьосниците искаха да знаят дали Сери е важен

за нея, те вероятно възнамеряваха да го използват, за да я изнудят да направи нещо, което не иска.

Мисълта, че може би е влошил положението на Сония, го измъчваше дори повече, отколкото страха от смъртта. Ех, ако не беше се изкушил да разгледа Университета. Колкото повече мислеше за това, толкова по-силно се проклинаше за любопитството си.

В далечината се чува нечий стъпки. С приближаването им гневът му постепенно утихна и пулсът му се ускори.

Стъпките спряха пред вратата. Разнесе се глухо металическо изщракване, последвано от лекото дрънчане на шперцовете му, които нападаха по земята. Вратата се отвори и вътре нахлу жълтеникава светлина. В помещението влезе Фергън, следван от светещата си сфера. С присвити от ярката светлина очи Сери забеляза как магьосникът поглежда презрително към пода.

— Я виж ти! — промърмори той. После се обърна настрани и пусна чинията и бутилката, които носеше. Вместо да паднат на земята, те постепенно се спуснаха на пода. След това протегна ръка и шперцовете послушно се озоваха в нея.

След като ги огледа, магьосникът повдигна вежди, погледна Сери и се усмихна.

— Наистина ли смяташе, че ще ти помогнат? Аз очаквах, че ще имаш опит в подобни ситуации, затова взех предпазни мерки. — Очите му пробягаха по дрехите на Сери. — Скрил ли си и други такива някъде?

Сери се отказа да отрича. Фергън и без това нямаше да му повярва. Магьосникът се усмихна и протегна длан.

— Дай ми ги.

Сери се поколеба. Ако му дадеше няколко от предметите, които криеше в дрехите си, току-виж успял да запази някои по-ценни инструмента.

Фергън пристъпи към него.

— Хайде де, за какво ще ти послужат тук? — Той зашава с пръсти. — Дай ми ги.

Сери бавно бръкна в джоба си и измъкна шепа от непотребните железца. Без да сваля очи от магьосника, той ги пусна в протегнатата длан.

Фергън огледа трофеите си и устните му се разтеглиха в злобна усмивка.

— Да не би да очакваш да повярвам, че това е всичко?

Пръстите му отново се размърдаха. Сери усети как нещо невидимо го притисна към стената. Фергън се приближи към него и претърси палтото му. С един рязък жест разпра подгъва, разкривайки тайните джобове. Магьосникът изпразни съдържанието им, след което се зае с останалите дрехи.

Докато вадеше ножовете от ботушите на Сери, Фергън доволно изсумтя, а когато намери камите му, дори подсвирна от удоволствие. Той се изправи и измъкна едното оръжие от ножницата му. Върху него се виждаше грубо издялано изображение на дребен гризач, съименник на Сери.

— Серини — каза магьосникът и погледна към Сери.

Младежът отвърна предизвикателно на погледа му. Фергън се засмя и отстъпи назад. Измъкна от мантията си квадратно парче плат, загърна внимателно в него плячката си и тръгна към вратата.

Осъзнавайки, че магьосникът ще си тръгне, без да му каже нищо, Сери се сепна.

— Чакай! Какво искаш от мен? Защо ме доведе тук?

Фергън не му обърна никакво внимание. Когато вратата се затвори, магическите въжета, които го придържаха към стената, изчезнаха и Сери се строполи на колене. Той ядосано изсумтя, установявайки, че всичките му инструменти да отнети. Най-силно съжаляваше за камите, но така или иначе не беше лесно да се скрият толкова големи оръжия.

Той седна на петите си и въздъхна. Все пак му оставаха няколко предмета. И те щяха да му свършат работа. Просто трябваше да измисли план.

ГЛАВА 22

НЕОЧАКВАНО ПРЕДЛОЖЕНИЕ

— Трябва ли?

— Да. — Денил хвана Ротан за раменете, обърна го на другата страна и го избута навън от стаята. — Ако продължиш да се криеш, само ще налееш масло в огъня на поддръжниците на Фергън.

Ротан въздъхна и тръгна след Денил по коридора.

— Прав си, разбира се. През последните две седмици не съм разговарял почти с никого — и трябваше да помоля Лорлън да отложи посещението си с няколко дни. Чакай... — Ротан вдигна глава и повдигна веждите си. — Какво казват поддръжниците на Фергън?

Денил се усмихна мрачно.

— Че тя е научила Контрола за няколко дни, а ти я държиш заключена, за да не я види Фергън.

Ротан изсумтя грубо.

— Що за глупости! Ще ми се да ги видя как те ще се справят с главоболията, които ми се струпаха през последната седмица. — Лицето му се изкриви. — Това сигурно означава, че няма да мога да отлагам още дълго посещението на Лорлън.

— Да — съгласи се Денил.

Стигнаха до жилищната сграда на магьосниците и влязоха вътре. Макар учениците да разтапяха всяка сутрин и вечер снега по пътеките и тротоарите, дворът вече беше посипан с тънък пласт снежец. Той хрущеше под обувките им, докато се приближаваха до Седемте свода.

Щом се озоваха в топлата Вечерна стая, няколко глави веднага се извърнаха в тяхна посока. Денил чу как приятелят му изпъшка, забелязвайки неколцината магьосници, които се устремиха към тях. Пръв ги достигна Сарин, Повелителят на Алхимиците.

— Добър вечер, лорд Ротан. Лорд Денил. Как се чувствате?

— Добре, лорд Сарин — отвърна Ротан.

— Има ли някакъв напредък при момчето от копторите?

Ротан изчака да се приближат още няколко магьосници, преди да отговори.

— Сония се справя добре — каза им той. — Мина доста време, преди да спре да ме изхвърля от съзнанието си. Както може би предполагате, тя се отнася доста подозрително към нас.

— Справя се добре? — промърмори някакъв магьосник от тълпата. — Малко са новите ученици, които да усвояват това цели две седмици.

Денил се усмихна, но лицето на Ротан помръкна. Той се обърна към магьосника:

— Не бива да забравяте, че тя не е разглезен ученик, изпратен тук от родителите си. Допреди две седмици тя смяташе, че искаме да я убием. Отне ми доста време да спечеля доверието ѝ.

— Кога започнахте упражненията върху Контрола? — попита друг магьосник.

Ротан се поколеба.

— Преди два дни.

Сред магьосниците се надигна ропот. Неколцина се намръщиха и поклатиха глави.

— В такъв случай трябва да заявя, че сте постигнали впечатляващ прогрес, лорд Ротан — дочу се нов глас.

Денил се обърна и видя как лейди Винара си проправя път през тълпата. Магьосниците отстъпиха почтително встрани, докато Повелителката на Лечителите се приближаваше.

— Каква част от силите ѝ успяхте да разкриете?

Ротан се усмихна.

— Когато за пръв път видях какво се съдържа в нея, направо не можех да повярвам. Силата ѝ е забележителна!

Мърморенето сред тълпата се засили. Денил се усмихна вътрешно. „Добре — помисли си той. — Ако тя е силна, хората ще предпочетат Ротан за неин наставник“.

Един по-възрастен магьосник, който стоеше в предните редици, сви рамене.

— Но ние знаехме, че е силна, в противен случай силата ѝ нямаше да се развие сама до такава степен.

Винара се усмихна.

— Разбира се, при един ученик силата не е от решаващо значение. Какви други таланти е показала?

Ротан сви устни.

— Способността ѝ да визуализира, е добра. Това ще ѝ помогне при повечето дисциплини. Паметта ѝ също е добра. Установих, че е интелигентна и внимателна ученичка.

— Тя опита ли изобщо да използва силата си? — попита един магьосник с червена мантия.

— Не и откакто пристигна тук. Тя разбира много добре опасността от това.

Въпросите не спираха да ваят. Денил огледа тълпата и зърна една руса глава сред групата магьосници, които се приближаваха. Той се приближи до Ротан, изчаквайки подходящия момент, за да го предупреди.

— Лорд Денил.

Няколко магьосници примигнаха и погледнаха към Денил. Разпознавайки менталния глас, Денил огледа залата и откри разпоредителя Лорлън да седи в обичайното си кресло. Облеченият в синя мантия магьосник посочи към Ротан и кимна.

Денил кимна усмихнато и се наведе към ухото на Ротан.

— Мисля, че Разпоредителят иска да те спаси.

Докато Ротан се обръщаше с лице към Разпоредителя, Денил видя, че Фергън е достигнал струпалата се групичка магьосници. Познатият му глас се присъедини към глъчта и няколко лица се обърнаха към воина.

— Извинете ме — каза Ротан. — Трябва да говоря с Разпоредителя Лорлън. — Той учтиво наклони глава и побутна Денил към Лорлън.

Поглеждайки назад, Денил за миг кръстоса поглед с Фергън. Устните на воина се разтегнаха в доволна усмивка.

Когато стигнаха до креслото на Лорлън, Разпоредителят им посочи двата съседни стола.

— Добър вечер, лорд Ротан. Лорд Денил. Седнете и ми разкажете за напредъка на Сония.

Ротан остана прав.

— Надявах се да поговорим насаме за това, Разпоредителю.

Лорлън повдигна вежди.

— Много добре. Искате ли да разговаряме в Банкетната зала?

— С удоволствие.

Разпоредителят стана и ги поведе към близката врата. Когато минаха през нея, над главата му грейна светеща сфера, озарявайки огромната маса, която заемаше по-голямата част от залата.

Лорлън придърпа един от столовете, подредени около нея и седна.

— Как е кракът ви, лорд Денил?

Денил го погледна изненадано.

— По-добре.

— Тази вечер ми се стори, че накуцвате — отбеляза Лорлън.

— Заради студа е — отвърна Денил.

— Аха, разбирам — кимна Лорлън и се обърна към Ротан. — За какво искате да разговаряме?

— Преди два дни започнах упражненията за контролиране на силата — каза му Ротан. Лорлън се намръщи, но замълча, докато Ротан продължи да говори. — Вие искахте да проверите напредъка й след втората седмица и ме помолихте преди това да я запозная с друг магьосник. Заради липсата на напредък не пожелах да я разсейвам с посетители, но чувствам, че скоро ще бъде готова. Бихте ли могли да отложите посещението си още няколко дни?

Лорлън погледна твърдо Ротан и кимна.

— Но само няколко дни.

— Благодаря ви. Но има и един друг проблем, пред който ще бъдем изправени рано или късно.

Лорлън повдигна вежди.

— Да?

— Сония не иска да се присъединява към Гилдията. Аз... — Той въздъхна. — За да спечеля доверието й, аз й казах, че ако иска да се върне в копторите, може да го направи. Все пак не можем да я накараме да се закълне насила.

— Обяснихте ли й, че ще блокираме силата й?

— Още не — намръщи се Ротан. — Макар да смятам, че това не я интересува. Предупредих я, че няма да може да използва магията си и тя изглеждаше твърде доволна от това. Според мен момичето дори иска да се отърве от силата си.

Лорлън кимна.

— Не съм изненадан. Тя я познава само като неконтролируема, унищожителна сила. — Той сви устни. — Може би ако я научите на

няколко полезни трика, тя ще започне да я харесва повече.

Ротан се намръщи.

— Тя няма да използва силата си, докато не получи пълен контрол над нея, а щом овладее Контрола, тя ще поиска да я пуснем.

— Тя не знае каква е разликата между уроците за овладяване на Контрола и уроците за овладяване на магията — посочи Денил. — Просто промени курса на урока и това е. Така ще имаш и повече време да я убедиш да остане.

— Не много — обади се Лорлън. — Няма нужда Фергън да разбира кога точно е овладяла Контрола, но няма да успеете да го заблуждавате дълго време. Може да спечелите най-много една седмица.

Ротан погледна очаквателно към Лорлън. Разпоредителят въздъхна и разтърка челото си с ръка.

— Много добре. Погрижете се Фергън да не разбира за това, защото няма да му се види краят.

— Ако разбере, ще му кажем, че сме проверявали Контрола ѝ — отвърна Денил. — Все пак тя е необичайно силна. Не бихме искали да допускат грешки.

Лорлън изгледа оценяващо Денил. За миг изглеждаше така, сякаш иска да каже нещо, но вместо това той поклати глава и се обърна към Ротан.

— Това ли искахте да обсъдим?

— Да, Разпоредителю, благодаря ви — отвърна Ротан.

— В такъв случай ще подготвя посещението си след няколко дни. Решихте ли на кого ще я представите първо?

Денил примигна, когато Ротан го посочи с пръст.

— На мен?

Ротан се усмихна.

— Да. Утре следобед, мисля.

Денил отвори уста да възрази, но бързо я затвори, осъзнавайки, че Лорлън го наблюдава.

— Добре — рече неохотно той. — Само се погрижи да скриеш всички остри прибори за хранене.

Сония скучаеше.

Още беше рано за лягане. Тания си тръгна заедно с мръсните съдове малко след вечеря, а Ротан излезе скоро след това. Сония прочете книгата, която магьосникът ѝ беше донесъл сутринта и започна да се разхожда из стаята, оглеждайки декорацията в стаята и рафтовете с книги.

След като не намери нищо, което да е достъпно за разбиранията ѝ, тя отиде до прозореца и погледна навън. Луната не се виждаше и градината беше потопена в мрак. Нищо не помръдваше. Тя въздъхна и реши да си легне по-рано. Придърпа паравана на прозореца и тръгна към спалнята си — но в този момент на вратата се почука и тя замръзна на място.

Бавно се обърна и впери поглед във вратата. Ротан никога не чукаше, преди да влезе, а почукването на Тания беше леко и учтиво, а не тъй настоятелно. Понякога чукаха различни посетители, но Ротан никога не ги канеше вътре.

Посетителят почука отново и Сония почувства как я полазват хладни тръпки. Тя се приближи до вратата.

— Кой е?

— Приятел — дочу се приглушен отговор.

— Ротан не е тук.

— Не искам да разговарям с Ротан. Искам да говоря с теб, Сония. Тя погледна към вратата и сърцето ѝ затупка ускорено.

— Защо?

Отговорът прозвуча още по-тихо.

— Трябва да ти кажа нещо важно, което той не би ти казал. Ротан криеше нещо от нея? Сърцето ѝ се разтупка още по-бързо от тревога и вълнение. Който и да беше този непознат, той беше готов да тръгне срещу магьосниците заради нея. Искаше ѝ се да може да погледне през вратата и да види кой е посетителят.

Но беше ли добра идея да научава нещо смуцаващо за Ротан точно сега, когато трябваше да му се довери?

— Сония? Пусни ме вътре. Коридорът е празен, но не за дълго. Това е единственият ми шанс да поговоря с теб.

— Не мога. Вратата е заключена.

— Опитай отново.

Сония погледна дръжката. През първите няколко дни се бе опитвала няколко пъти да отвори, вратата винаги беше заключена. Тя

протегна ръка, завъртя дръжката и ахна от изненада, когато вратата се отвори.

Появи се един червен ръкав, а след това и цялата мантия. Тя отстъпи назад и зяпна изненадано магьосника. Беше очаквала слуга или спасител, преоблечен като слуга — освен ако този мъж не се беше осмелил да отмъкне нечия мантия, за да се добере до нея...

Мъжът затвори внимателно вратата зад гърба си, след това се обърна и я погледна.

— Здравей, Сония. Най-послед се срещаме. Аз към лорд Фергън.

— Ти си магьосник?

— Да, но не като лорд Ротан. — Той притисна длан към гърдите си.

Сония се намръщи.

— Ти си воин?

Фергън се усмихна. Той беше много по-млад от Ротан, отбелязаваша го доста привлекателен. Косата му беше светла и грижливо сресана, чертите на лицето му бяха едновременно фини и силни. Тя знаеше, че го е виждала и преди, но не можеше да си спомни къде.

— Така е — каза той. — Но не става въпрос за тази разлика. — Той притисна ръка към сърцето си. — Аз съм на твоя страна.

— А Ротан не е?

— Не, макар да ти желае доброто — добави той. — Ротан е от хората, които смятат, че знаят кое е най-добро за останалите, особено за млади жени като теб. Аз, от друга страна, те приемам като възрастен човек, който трябва да има правото на свой избор. — Той повдигна вежди. — Ще ме изслушаш ли или да те оставя на мира?

Макар сърцето ѝ да продължаваше да тупти ускорено, Сония кимна и посочи един от столовете.

— Остани — каза тя. — Ще те изслушам.

Той наведе учтиво глава и седна на стола. Сония се настани срещу него и го погледна очаквателно.

— Първо Ротан каза ли ти, че можеш да се присъединиш към Гилдията? — попита той.

— Да.

— А каза ли ти, какво трябва да направиш, за да станеш магьосница?

Тя сви рамене.

— Малко. Трябва да положи клетва и да се обучавам няколко години.

— А знаеш ли в какво трябва да се закълнеш?

Тя поклати глава.

— Не, но няма никакво значение. Аз не искам да се присъединявам към Гилдията.

Той примигна.

— Не искаш да се присъединиш към Гилдията?

— Не.

Той кимна леко и се облегна назад. Известно време остана мълчалив и замислен, после повдигна глава и я погледна в очите.

— Мога ли да попитам защо?

Сония го погледна внимателно. Ротан ѝ беше казал, че много магьосници ще бъдат изненадани, когато разберат, че е отказала предложението на Гилдията.

— Искам да се прибера у дома — каза му тя.

Той отново кимна.

— Знаеш ли, че Гилдията не позволява съществуването на магьосници извън нейното влияние?

— Да — отвърна тя. — Всички го знаят.

— Тогава си наясно, че няма да те пуснат да си отидеш просто така.

— Няма да мога да използвам силата си, така че няма да представлявам заплаха.

Той отново повдигна вежди.

— Значи Ротан ти е казал, че Гилдията ще блокира силата ти?

Сония се намръщи. Да блокира силата ѝ?

Фергън кимна леко.

— Така си и знаех. Казал ти е само част от истината. — Той се наведе напред. — Върховните магове ще оковат силата ти така, че ти няма да можеш да я достигнеш. Това... не е особено приятна процедура, съвсем не, и клетката ще остане в теб до края на живота ти. Разбираш ли, дори да не те научим как да използваш силата си, винаги съществува възможност да откриеш как да се справиш с нея или да срещнеш някой магьосник-отцепник, който да се съгласи да те обучи — макар това да е малко вероятно. По закон Гилдията е длъжна да се

убеди, че не можеш да използваш магията си дори ако си получила цялата нужна помощ.

Докато мъжът говореше, Сония усети как я побиват тръпки. Тя сведе поглед към масата и се замисли върху онова, което ѝ беше казал Ротан. Умишлено ли беше изменил истината, за да не ѝ прозвучи твърде плашещо? Сигурно. Подозренията ѝ нараснаха, когато осъзна, че само беше чула Ротан да казва, че може да си тръгне. Не го беше видяла в съзнанието му, не го беше разпознала като истина...

Сония отново погледна към магьосника с червена мантия. А защо да вярва на неговите думи? Интересно какво ли ще спечели той от своите лъжи? Всъщност истината ще стане ясна веднага, щом овладее контрола над силата си.

— Защо ми казваш всичко това?

Той се усмихна криво.

— Както вече казах, аз съм на твоя страна. Трябва да разбереш истината и... Аз мога да ти предложа алтернатива.

Сония се напрегна.

— Каква алтернатива?

Магьосникът сви устни.

— Няма да е лесно. Ротан обясни ли ти вече за наставничеството?

Момичето поклати глава.

Мъжът я погледна изумено.

— Та той нищо не ти е казал! Чуй ме. — Той се наведе напред и облегна лакти върху коленете си. — Наставничеството позволява на магьосниците да контролират обучението на учениците. Ротан поиска наставничество над теб веднага след Прочистването. Щом научих за това, аз реших да подам насрещен иск. Това принуждава Гилдията да проведе Изслушване — среща, на която да се реши кой от нас да бъде твой наставник. Ти ще ми помогнеш да спечеля, а след това...

— Защо ще провеждат изслушване, щом не искам да се присъединявам към Гилдията? — прекъсна го Сония.

Той вдигна ръце в успокояващ жест.

— Чуй ме, Сония. — Магьосникът въздъхна дълбоко и продължи:

— Ако откажеш да се присъединиш към Гилдията, силата ти ще бъде блокирана и ще те върнат в копторите. Но ако приемеш да

останеш и аз спечеля наставничеството над теб, мога да ти помогна.

Сония се намръщи.

— Как?

Той се усмихна.

— Един ден ти просто ще изчезнеш. Ако искаш, можеш да се върнеш в копторите. Ще те науча как да направиш магията си неуловима — и силата ти няма да бъде блокирана. В началото ще тръгнат да те търсят, но ако проявиш достатъчно хитрост, няма да те намерят.

Момичето не сваляше от него недоверчивия си поглед.

— Но така ще нарушиш законите на Гилдията.

Той кимна леко.

— Знам. — По лицето му се смениха различни емоции. Той стана и се приближи до прозореца. — Не ми харесва, когато хората са принуждавани да бъдат такива, каквито не искат — каза ѝ той. — Погледни. — Той се обърна, отиде до нея и протегна ръката си. Дланта му беше покрита с мазоли и белези. — Фехтовка. Аз съм воин, както правилно забеляза. Най-близкото до онова, което наистина исках да стана. Когато бях малък, тренирах всеки ден. Мечтаех да се уча от най-великите учители. — Той въздъхна и поклати глава. — След това открих магическия ми потенциал. Не е много голям, но родителите ми искаха в семейството да има магьосник. Щял съм да донеса голям престиж на Дома, казаха ми те. Затова бях принуден да се присъединя към Гилдията. Бях твърде млад, за да откажа, твърде разкъсван от съмнения, за да разбера, че магията не е моето призвание. Силата ми не е особено голяма и макар да се научих да я използвам, това не ми доставя особено удоволствие. Продължавах да се занимавам с фехтовка, без да обръщам внимание на това, че повечето магьосници гледат с презрение на честната битка лице в лице. Не можах да се доближа повече до мечтата си.

Той погледна Сония с блестящи от вълнение очи.

— Не искам да позволя на Ротан да ти причини същото. Ако не искаш да се присъединиш към Гилдията, аз ще ти помогна да избягаш. Но ще трябва да ми се довериш. Политиката и законите на Гилдията са сложни и объркващи. — Той отиде до стола си, но не седна в него. — Искаш ли да ти помогна?

Сония наведе поглед към масата. Историята му и страстта, с която я беше разказал, я бяха впечатлили, но въпреки това нещо я смущаваше. Заслужаваше ли си да запази магията си, но отново да се превърне в бегълка?

Но тогава се сети за думите на Сери. Защо само висшите съсловия да притежават монопола над магията? Щом Гилдията не приема в редовете си никого от нисшите съсловия, защо пък те да нямат свои магьосници?

— Да. — Тя вдигна глава и срещна погледа му. — Но трябва първо да си помисля. Не те познавам. Преди да се съглася на каквото и да било, първо искам да разбера как стоят нещата с това наставничество.

Той кимна.

— Разбирам. Помисли си, но не губи много време. Ротан успя да убеди Разпоредителя Лорлън, че е нужно да те държи в изолация, несъмнено за да скрие истината от теб, докато не овладееш Контрола. Поех голям риск, пренебрегвайки това решение. Ще се опитам отново да те посетя, но тогава трябва да получа окончателния ти отговор. Трета възможност може и да не ми се отвори.

Той погледна към вратата и въздъхна.

— По-добре да вървя. Няма да е добре, ако ме намерят тук.

Фергън отиде до вратата, отвори я и надникна в коридора. След това се обърна към нея, усмихна ѝ се тъжно на сбогуване и се измъкна навън. Вратата тихо изщрака зад гърба му.

Останала сама, Сония седна в креслото и се загледа в масата, замислена върху думите на магьосника. Не виждаше причина Фергън да я лъже, но въпреки това щеше да провери всяко негово твърдение: блокирането на силата, наставничеството и историята му за несбъднатата му мечта. Щеше внимателно да подпита Ротан, опитвайки се да разбере повече за нещата, които ѝ беше казал Фергън.

Но не и тази вечер. Сония беше твърде възбудена от срещата, за да се държи спокойно, когато се върне Ротан. Тя стана от стола, влезе в спалнята си и затвори вратата.

ГЛАВА 23

ПРИЯТЕЛЯТ НА РОТАН

Днес нямаше часове.

Ротан вдигна поглед от книгата, която четеше. Сония се беше облегнала на перваза на прозореца и от дъха ѝ на стъклото се беше образувало малко изпотено петънце.

— Така е — отвърна той. — Днес е волник. През последния ден от седмицата няма часове.

— А какво правите тогава?

Той повдигна рамене.

— Зависи от магьосника. Някои ходят на гонките, занимават се с любимия си спорт или посвещават деня на хобито си. Някои посещават роднините си.

— А учениците?

— Същото. Макар че по-големите обикновено прекарват деня в учене.

— Но въпреки това трябва да чистят пътеките.

Погледът ѝ следеше нещо, което се случваше навън. Ротан се досети какво и се засмя.

— Почистването на пътеките е едно от множеството задължения, които получават през първата година от обучението си. След това изпълняват подобна работа само като наказание.

Сония повдигна вежди:

— Като наказание?

— За детински номера или за проява на неуважение към по-старшите — обясни той. — Малко са големи, за да бъдат пошляпвани.

Ъгълчето на устата ѝ леко се изви нагоре и тя отново се обърна към прозореца.

— Ето защо изглеждат толкова сърдити.

Забелязвайки, че пръстите ѝ потропват ритмично по рамката на прозореца, Ротан въздъхна. За два дни тя бе научила много, усвоявайки Контрола по-бързо от всеки ученик, с който се беше занимавал досега. Но днес нещо непрекъснато ѝ пречеше да се съсредоточи. Макар да го

прикриваше добре, което показваше, че менталната ѝ дисциплина значително се е подобрила, беше ясно, че нещо я притеснява.

Първоначално той обвини себе си за това. Не я беше предупредил за посещението на Денил, защото смяташе, че очакваната среща с непознат ще я разсее от уроците ѝ. Тя усети, че той крие нещо от нея и подозрителността ѝ се завърна.

Осъзнавайки грешката си, той ѝ каза за посещението.

— Чудех се кога ще срещна и други от вас — беше казала тя.

— Ако не искаш гости тази вечер, мога да му кажа да дойде друг път — предложи ѝ той.

Тя беше поклатила глава.

— Не, искам да се срещна с приятеля ти.

Изненадан и доволен от реакцията ѝ, той се беше опитал да поднови уроците. Тя все още имаше проблеми с концентрацията и той усети как раздразнението и нетърпението ѝ нарастват. Всеки път, когато прекъсваха за почивка, тя отиваше до прозореца и гледаше навън.

Той отново я погледна и си помисли, че момичето е било затворено твърде дълго време. Лесно му беше да забрави, че неговото жилище е затвор за нея. Сигурно се е изморила от еднообразната обстановка и ѝ е станало скучно.

Което означаваше, че моментът е подходящ да я запознае с Денил, реши той. Високият магьосник смущаваше онези, които го виждаха за пръв път, но приятелското му държание бързо предразполагаше хората. Ротан се надяваше, че Сония ще свикне с компанията му, преди да се появи Лорлън.

А след това? Наблюдавайки барабанящите по перваза пръсти, той се усмихна. След това щеше да я изведе навън и да ѝ покаже Гилдията.

Мислите му бяха прекъснати от почукване по вратата. Ротан стана от стола и отвори. Отвън стоеше Денил, който изглеждаше леко напрегнат.

— Подранил си — отбеляза Ротан.

Очите на Денил проблеснаха.

— Дали да не се върна по-късно?

Ротан поклати глава.

— Не, влизай.

Когато се обърна, за да пропусне Денил в стаята, Ротан погледна Сония. Тя огледа преценяващо магьосника.

— Денил, това е Сония — каза той.

— За мен е чест — отвърна Денил и леко наведе глава.

Сония му кимна.

— И за мен. — Очите ѝ леко се присвиха и устните ѝ се разтегнаха в усмивка. — Мисля, че вече сме се срещали. — Тя погледна надолу. — Как е кракът ти?

Денил примигна и леко се усмихна.

— По-добре, благодаря.

Ротан покри устата си с ръка, опитвайки се да потисне смеха си. Преструвайки се, че кашля, той махна с ръка към столовете.

— Сядайте. Ще приготвя суми.

Сония се отдалечи от прозореца и седна в креслото срещу Денил. Двамата се изгледаха предпазливо. Ротан се приближи до помощната масичка и постави на подноса съдинките, необходими за приготвянето на суми.

— Как вървят уроците? — попита Денил.

— Мисля, че добре. А при теб?

— При мен ли?

— Ти преподаваш на класа на Ротан, нали?

— А, да. Ами... бих могъл да го определя като стимулиращо. Досега не бях преподавал, затова имам усещането, че трябва да науча много повече неща от учениците.

— А с какво се занимаваш обикновено?

— С експерименти. Предимно малки проекти. Понякога асистирам при по-мащабните разработки.

Ротан остави подноса на масата и седна.

— Разкажи ѝ за машината за печатане на мисловни образи — предложи той.

— Да, но това е просто хоби — махна с ръка Денил. — Никой не се интересува от нея.

— Какво представлява? — попита Сония.

— Начин за прехвърляне на образи от съзнанието на хартия.

В очите на Сония проблесна интерес.

— Можеш ли да го направиш?

Денил взе чаша суми от Ротан.

— Все още не. През вековете много магьосници са се опитали да го направят, но никой не е успял да открие субстанцията, която да задържи изображението достатъчно дълго. — Той млъкна и отпи от горещото питие. — Аз създадох специална хартия от листата на лоза анивопа^[1], която може да задържи образа за няколко дни, но след около два часа контурите се замазват и цветовете започват да избледняват. В идеалния случай картината трябва да е постоянна.

— И за какво ще ги използвате?

Денил сви рамене.

— За идентификация, примерно. Щеше да ни свърши работа, докато те търсехме. Ротан бе единственият, който те беше виждал. Ако можехме да ти направим картини, щяхме да ги носим с нас и да ги показваме на хората.

Сония леко кимна.

— Как изглеждат картините, когато изгубят цветовете си?

— Бледи. Замазани. Но в някои случай още могат да се видят.

— Може ли... може ли да видя една?

Денил се усмихна.

— Разбира се. Ще ти донеса някой път.

Очите на Сония проблеснаха. Ако Денил проведе експеримента си тук, помисли си Ротан, тя можеше да види със собствените си очи как става. Той се огледа и си представи как пренася тук пресата и купчините шишенца от гостната на Денил...

— Сигурен съм, че Денил няма да има нищо против да направим една малка разходка до дома му — каза той.

Очите на Денил направо изскочиха от орбитите си.

— Сега ли?

Ротан отвори уста, за да успокои приятеля си, но се поколеба. Сония го гледаше нетърпеливо. Той се обърна към Денил.

Явно младият магьосник въобще не я плашеше. От тях двамата точно тя, изглежда, се притесняваше по-малко от присъствието на други хора. Покоите на Денил се намираха на долния етаж, така че нямаше да им се наложи да вървят много.

— А защо не? — рече най-накрая Ротан.

— Смяташ ли, че това е разумно? — попита Денил.

Сония го стрелна с поглед. Без да обръща внимание на въпроса му, Ротан се обърна към момичето.

— Какво ще кажеш? Искаш ли да се разходим?

— Да — отвърна тя и погледна Денил. — Стига да нямаш нищо против.

— Нямам. — Денил се обърна към Ротан. — Просто... стаята ми е малко разхвърляна.

— Малко? — Ротан вдигна чашата си и допи остатъка от сумито.

— Нямах ли си прислужник? — попита Сония.

— Имам — отвърна Денил. — Но съм го предупредил да не пипа нищо по експериментите ми.

Ротан се усмихна.

— Защо не слезеш първо ти, за да ни направиш малко място, където да седнем.

Денил се надигна с въздишка.

— Много добре.

Ротан изпроводи приятеля си до вратата и излезе с него в коридора. Изведнъж Денил се обърна и го погледна в очите.

— Да не си полудял? Ами ако някой ви види? — прошепна Денил. — Ако Фергън разбере, че я извеждаш от стаята, веднага ще каже, че няма причина да не го допускаш при нея.

— Тогава ще му разреша да я посети — сви рамене Ротан. — Единствената причина да я държа изолирана, беше за да попреча на който и да е непознат магьосник да я изплаши. Но щом в твоє присъствие е спокойна и уверена, не мисля, че Фергън ще я притесни особено.

— Благодаря — рече сухо Денил.

— Защото ти изглеждаш по-стряскащо от него — обясни Ротан.

— Така ли?

— Той е много по-очарователен — добави Ротан и се усмихна. После махна с ръка към стълбите. — Отивай. Слез долу. Когато си готов — и коридорът е чист — прати ми съобщение. Просто недей да подреждаш твърде дълго, защото тогава и двамата ще решим, че криеш нещо.

Приятелят му бързо се отдалечи, а Ротан се върна в стаята. Сония беше застанала до стола си, а лицето ѝ беше леко зачервено. Тя отново седна, а той започна да разчиства масата.

— Като че ли той не обича много гостите — рече замислено момичето.

— Обича — увери я Ротан. — Просто не обича изненадите.

Той взе подноса, отнесе го на помощната масичка, извади лист хартия от чекмеджето и написа кратка бележка до Тания, в която обясняваше на прислужничката къде са отишли. Когато приключи, той чу Денил да го вика по име.

— Направих малко място. Слизайте.

Сония стана и погледна очаквателно Ротан. Той се усмихна, отиде до вратата и я отвори. Очите ѝ проблеснаха, тя излезе навън и тръгна по широкия коридор покрай безбройните врати.

— Колко магьосници живеят тук? — попита тя, докато вървяха към стълбището.

— Повече от осемдесет — отвърна той, — заедно със семействата.

— Значи тук има и други хора, освен магьосниците?

— Да, но само брачните партньори и децата им. Други роднини не се допускат.

— Защо?

Той се засмя.

— Ако разрешим на всичките им роднини да живеят тук, ще трябва да преселим целия Вътрешен кръг.

— Разбира се — отвърна сухо тя. — Какво се случва с децата като пораснат?

— Ако имат магьоснически потенциал, обикновено се присъединяват към Гилдията. Ако нямат, трябва да напуснат.

— И къде отиват?

— При роднините си в града.

— Във Вътрешния кръг?

— Да.

Тя се замисли, след което го погледна.

— Има ли магьосници, които живеят в града?

— Малко. Това не се насърчава.

— Защо?

Той се усмихна накриво.

— Не забравяй, че трябва да се пазим един друг, да следим никой от нас да не се намесва твърде дълбоко в политиката или в заговори срещу краля. Това ще бъде доста трудно, ако твърде много от нас живеят извън Гилдията.

— А защо на някои е позволено?

Те стигнаха до края на коридора. Ротан започна да слиза по стъпалата, Сония го последва.

— Има много причини, които са различни при всеки човек. Старост, болест.

— Има ли магьосници, които са решили да не се присъединяват към Гилдията — които са научили Контрола, но не и как да използват магията?

Той поклати глава.

— Не. Силата на младите мъже и жени, които влизат в Гилдията, все още не е освободена. След това научават Контрола. Не забравяй, че ти си уникална с това, че силата ти сама се освободи.

Тя се намръщи.

— Досега някой напускал ли е Гилдията?

— Не.

Сония се замисли и лицето ѝ придоби напрегнато изражение. От долния етаж се разнесе гласът на Денил, последван от нечий друг глас. Ротан забави крачка, давайки на Сония достатъчно време, за да усети присъствието на непознатия.

Момичето се сви встрани, когато видя магьосника да се носи нагоре по стълбите, без да докосва с краката си стъпалата. Разпознавайки мъжа, Ротан се усмихна.

— Добър вечер, лорд Гарел.

— Добър вечер — отвърна магьосникът и повдигна вежди, забелязвайки Сония.

Тя го зяпаше с широко отворени очи. Когато Гарел достигна горния етаж, краката му стъпиха на пода. Той хвърли към Сония още един любопитен поглед и тръгна по коридора.

— Левитация — обясни ѝ Ротан. — Впечатляващо, нали? За това са нужни малко по-сложни умения. Едва половината от нас го могат.

— А ти? — попита тя.

— Преди непрекъснато се разхождах така — отвърна Ротан. — Сега съм позагубил практика. Денил го може.

— Да, само че аз не съм такъв фукльо като Гарел.

Ротан погледна надолу и видя, че Денил ги чака в подножието на стълбището.

— Аз предпочитам да използвам краката си — каза той на Сония.

— Някогашният ми наставник винаги казваше, че физическите упражнения са също толкова необходими, колкото й менталните. Ако пренебрегнеш тялото...

— ... пренебрегваш и ума — завърши Денил и изпъшка. — Неговият наставник беше мъдър и изключително аскетичен човек — каза той на Сония, която застана до него. — Лорд Марген не одобряваше дори виното.

— Може би точно затова ти не го обичаше — отбеляза с усмивка Ротан.

— Наставник? — повтори Сония.

— Това е наша традиция — обясни й той. — Лорд Марген избра да напътства обучението ми, когато бях ученик, а аз избрах да напътствам Денил.

Сония закричи редом с Ротан, опитвайки се да не изостава.

— И как го напътстваше?

Ротан сви рамене.

— По много начини. Най-вече се опитвах да запълня празнините в познанията му. Някои се бяха образували заради грешки на учителите му, други — заради собствения му мързел и липса на ентусиазъм.

Сония погледна ухиления до уши Денил, който кимна утвърдително.

— Помагайки ми в работата, Денил натрупа повече опит, отколкото щеше да получи в клас. Идеята на наставничеството е да помага на ученика да изпъкне.

— Всички ученици ли имат наставници?

Ротан поклати глава.

— Не. Това не е общоприето. Не всички магьосници искат или разполагат с време да поемат отговорността за обучението на някой ученик. Само учениците, които показват обещаващи възможности, имат наставници.

Тя повдигна вежди.

— Тогава защо... — поклати глава и не довърши въпроса.

Когато достигнаха до вратата на покоите му, Денил леко я докосна с ръка. Тя се отвори навътре и в коридора се понесе лека

миризма на химикали.

— Заповядайте — каза той и ги побутна навътре.

Стаята беше голяма колкото ротановата, но по-голямата ѝ част беше заета от пейки. Върху тях бяха струпани всякакви инструменти, а отдолу бяха натъпкани кутии. Но работната му зона беше грижливо подредена и добре организирана.

Сония огледа стаята, като очевидно се забавляваше. Макар Ротан да беше идвал много пъти тук, той винаги се и изненадваше как може да се провеждат алхимически експерименти вкъщи. Но мястото в Университета никога не достигаше, затова магьосниците, които имаха подобни хобита, често използваха собствените си стаи.

Ротан въздъхна.

— Човек лесно може да разбере защо Езрил толкова упорито се опитва да ти намери съпруга, Денил.

Както винаги приятелят му се намръщи.

— Млад съм още за женене.

— Глупости — отвърна Ротан. — Просто нямаш място и още един човек.

Денил се усмихна и махна на Сония. Тя се приближи до пейките и се заслуша в обясненията му за експеримента. Той ѝ показва няколко избледнели картини и тя ги огледа отблизо.

— Може да стане — завърши той. — Единственият проблем е как да спра избледняването на образа.

— Не можеш ли да накараш някой художник да го прерисува преди това? — предложи тя.

— Бих могъл. — Денил се намръщи. — Това би решило проблема донякъде. Но той трябва да е много добър. И много бърз.

Сония му подаде образците и се приближи до една от висящите на стената карти, поставени в рамки.

— Ти нямаш картини — каза тя, оглеждайки стаята. — Само карти.

— Да — отвърна Денил. — Събирам стари карти и планове.

Тя се приближи до друга.

— Това е районът на Гилдията.

Ротан застана до нея. Планът беше четливо надписан с почерка на най-прочутия архитект на гилдията — лорд Корън.

— Ние се намираме тук — посочи Денил. — Това са жилищните помещения на магьосниците. — Пръстът му се плъзна към друг подобен правоъгълник. — Това са жилищните помещения на учениците. Всички младежи, които идват да учат в Гилдията, се настаняват там, дори да имат домове в града.

— Защо?

— За да можем да им стъжним живота — отвърна Денил. Сония го погледна от упор и тихо изсумтя.

— Когато пристигнат тук, учениците се отделят от влиянието на семействата си — обясни й Ротан. — Искаме да ги откъснем от малките интрижки, в които Домовете са винаги замесени.

— Имаме доста новаци, на които не им се е налагало да стават от леглото преди обяд — додаде Денил. — Когато разберат кога трябва да станат за училище, повечето доста се стряскат. Ако живееха в домовете си, щеше да ни е доста трудно да ги привикваме навреме за училище.

Той посочи към една кръгла сграда на плана.

— Това са помещенията на Лечителите. Някои от тях живеят там, но повечето стаи се използват за обучение и за лекуване. — Пръстът му се премести върху един по-малък кръг в градината. — Това е Арената. Тя се използва за тренировки от Воините. Около нея е издигнат щит, поддържан от пилони, който поглъща и задържа магията на намиращите се вътре Воини и защитава всичко навън. От време на време всички вливаме в него от силата си, за да го поддържаме.

Сония гледаше плана, проследявайки пръста на Денил, който се премести към извитата сграда, намираща се до помещенията на магьосниците.

— Това е Банята. Тя е построена върху руслото на поток, който извира от гората. Сега водата се вкарва чрез тръби в сградата и може да бъде изливана във вани и затопляна. До нея се намират Седемте свода, където са залите за забавления.

— А какво представляват Резиденциите? — попита Сония, привлечена от надписа върху малката стрелка, която сочеше извън картата.

— Няколко малки къщи, в които живеят най-старите магьосници — обясни Денил. — Ето ги тук, на тази по-стара карта.

Те прекосиха стаята и се приближиха към една пожълтяла карта на града. Денил посочи към редичка от мънички квадратчета.

— Ето ги тук, до старото гробище.

— На тази карта има само няколко от сградите на Гилдията — отбеляза Сония.

Денил се усмихна.

— Тя е на около триста години. Не знам доколко си запозната с историята на Киралия. Чувала ли си за Сачаканската война?

Сония кимна.

— След Сачаканската война от Имардин не останало много. Преди да бъде построен отново, по-големите Домове се възползвали от възможността да променят плана на града. Тук можеш да видиш как е бил построен в концентрични кръгове. — Той посочи центъра. — Първо около стария кралски дворец е била издигната стена, последвана от втора около целия град. Външната стена е построена няколко десетилетия по-късно. Старият град бил наречен Вътрешния кръг, а новите райони били разделени на четири квартала.

Пръстът му посочи Гилдията.

— Целият Източен квартал е бил даден на магьосниците в знак на благодарност за прогонването на сачаканските нашественици. Изборът бил направен доста мъдро — додаде той. — В онези години дворецът и Вътрешният кръг черпели вода от извора и построяването на Гилдията около него намалявало вероятността от отравяне на водата — както било сторено по време на войната.

Той посочи едно малко квадратче на територията на Гилдията.

— Първо е била издигната сградата, в която сега се намира Заседателната зала — продължи Денил. — Тя била построена от местния сив камък. Някога в нея живеели магьосниците и техните ученици, там се провеждали дебатите и учебния процес. Според историческите книги там царял дух на разбирателство. Чрез споделянето на познанието били открити нови начини за използване и оформяне на магията. Не след дълго Гилдията се превърнала в най-голямото и най-могъщо училище за магьосници в познатия ни свят. — Той се усмихна. — И тя продължава да се разраства. Когато Лонмар, Елийн, Вин, Лан и Киралия образували Алианса, като част от споразумението било вписано, че магьосниците от всички страни трябва да се обучават тук. Изведнъж сградата се оказала малка, затова построили още няколко нови.

Сония се намръщи.

— Какво се случва с магьосниците от другите държави, след като приключат обучението си?

— Обикновено се завръщат в родината си — отвърна Ротан. — Понякога остават тук.

— И как успявате да ги държите под око?

— Имаме посланици във всяка държава, които следят дейността на чуждестранните магьосници — каза й Денил. — Както ние се заклеваме да служим на краля и да защитаваме Киралия, така и те се кълнат пред техния владетел.

Погледът на Сония се премести към висящата наблизо карта на региона.

— Някак не ми се струва много мъдро да обучаваме и техните магьосници. Ами ако решат да нападнат Киралия?

Ротан се усмихна.

— Ако не им бяхме позволили да се присъединят към Гилдията, те щяха да сформират своя, както едно време. Дали ще ги обучаваме или не, това няма да предотврати нашествието, но поне ще сме сигурни, че ще се научат да боравят с магията. Ние не правим разлика в обучението на нашите магьосници и на гостите ни, така че те могат да бъдат сигурни, че с тях се отнасят честно.

— Освен това те няма да се осмелят да ни нападнат — намеси се Денил. — Магьосническите кръвни линии на Киралия са силни. Ние имаме повече магьосници от всички останали раси, а и нашите са най-силни.

— Виндите и ланите са най-слаби — каза й Ротан. — Затова няма да ги срещаш често тук. Лонмар и Елийн пращат повече ученици, но и техните сили рядко правят впечатление.

— Сачаканците са били могъщи магьосници, но войната сложила край на това.

— Което ни прави най-силната нация в региона — завърши Ротан.

Сония присви очи.

— А защо кралят не завладява другите земи?

— Алиансът е бил създаден, за да се попречи на това — каза й Ротан. — Както ти мъдро ми напомни при първия ни разговор, първоначално крал Пален отказал да подпише Съглашението.

Гилдията отвърнала, че ако не го направи, тя може да се откаже от решението си да не се намесва в политиката.

Устните ѝ се разтеглиха в лека усмивка.

— А какво пречи на останалите държави да се бият помежду си?

Ротан въздъхна.

— Голяма доза дипломация..., която невинаги върши работа. След формирането на Алианса избухнаха няколко дребни сблъсъка. За Гилдията това винаги е неловка ситуация. Споровете обикновено се зараждат заради границите и...

Прекъсна го боязливо почукване по вратата. Той погледна към Денил и по изражението на лицето му се досети, че приятелят му си мисли същото. Дали Фергън беше разбрал, че Сония вече излиза от покоите му?

— Очакваш ли някого?

Денил поклати глава и отиде до вратата. Когато я отвори, Ротан чу гласа на Тания и въздъхна с облекчение.

— Донесох ви вечерята — каза прислужничката, щом влезе в стаята. Последваха я други двама слуги, които носеха подноси. Те ги оставиха на единствената празна маса, поклониха се и си тръгнаха. Ароматът на готвено изпълни стаята. Денил изразително премлясна с уста.

— Не усетих как е минало времето — каза той.

Ротан погледна Сония.

— Гладна ли си?

Тя погледна храната и кимна.

Той се усмихна.

— В такъв случай достатъчно история за днес. Да похапнем.

[1] растение, чувствително към менталните проекции. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 24

ВЪПРОСИ БЕЗ ОТГОВОР

Денил стигна до края на университетския коридор и спря пред неочаквано отворилата се врата на Разпоредителя Лорлън. Навън излезе облечена в синьо фигура, която се отправи към фойето на централния вход на Университета.

— Разпоредителю — повика го Денил.

Лорлън спря и се обърна. Когато забеляза приближаващия се Денил, той се усмихна.

— Добро утро, лорд Денил.

— Тъкмо идвах при вас. Ще ми отделите ли няколко минути?

— Разбира се, но само няколко.

— Благодаря ви. — Денил бавно потри ръце. — Снощи получих съобщение от крадеца. Той пита дали знаем нещо за местонахождението на мъжа, който е придружавал Сония, докато тя се криеше от нас. Помислих си, че може би става въпрос за младежа, който се опита да я спаси.

Лорлън кимна.

— Върховният повелител получи подобно запитване.

Денил примигна изненадано.

— Крадецът се е свързал директно с него?

— Да. Акарин уверил Горан, че ще го уведоми, ако открие човека му.

— Тогава аз ще изпратя същия отговор.

Лорлън леко присви очи.

— Това ли е първият път, когато Крадците се свързват с вас след залавянето на Сония?

— Да. — Денил се усмихна печално. — Очаквах повече да не ме потърсят. Посланието им доста ме изненада.

Лорлън повдигна вежди.

— Изненаданите сме всички ние, че изобщо сте контактували с тях.

Денил усети как лицето му пламва.

— Не всички. Върховният повелител знаеше, макар да нямам представа как е научил.

Лорлън се усмихна.

— Това вече не ме изненадва. Акарин може да не показва интереса си, но според мен не изпуска нищо. Той знае повече от всички ни за хората и тук, и в Града.

— Но вие би трябвало да сте по-запознат, когато става въпрос за Гилдията.

Лорлън поклати глава.

— О, никога няма да знам повече от него. — Разпоредителят замълча за миг. — Отивам на среща с него. Имате ли някакви въпроси, които бихте искали да му задам?

— Не — отвърна бързо Денил. — И без това трябва да тръгвам. Благодаря ви за вниманието, Разпоредителю.

Лорлън леко наклони глава, обърна се и бързо се отдалечи. Денил тръгна по коридора и скоро се озова в тълпата от магьосници и ученици. Всеки момент щеше да започне първият час и сградата беше пълна с народ.

Той отново се замисли върху съобщението от крадеца. Писмото му имаше леко обвинителен тон, сякаш Горан подозираше, че Гилдията е виновна за изчезването на мъжа. Денил не смяташе, че крадецът ще обвини магьосниците за проблемите си с такава лекота, както постъпваха обикновените обитатели — нито че щеше да се свърже с Върховния повелител, ако нямаше сериозна причина за това.

Очевидно Горан вярваше, че Гилдията е способна да открие човека им. Денил се засмя, осъзнавайки иронията в настоящата ситуация. Крадците бяха помогнали на Гилдията да намери Сония, а в замяна искаха същата услуга. Той се зачуди дали ще предложат също толкова голяма награда. Но защо Горан смяташе, че Гилдията знае къде е човекът? Денил примигна, досещайки се за отговора.

Сония.

Ако Горан смяташе, че Сония знае къде е приятелят ѝ, защо не се беше свързал директно с нея? Дали смяташе, че тя няма да им каже? Все пак крадецът я беше продал на Гилдията. А и придружителят ѝ може би имаше добра причина да изчезне.

Денил разтърка челото си. Би могъл да попита Сония, дали има някаква информация по въпроса, но ако момичето не знаеше, че

приятелят ѝ е изчезнал, това щеше да я разстрои много. Може би щеше да заподозре, че Гилдията има нещо общо с това и така всичко, постигнато от Ротан, щеше да бъде съсипано.

Сред учениците се появи едно познато лице. Денил леко потръпна от страх, но Фергън не вдигна глава. Вместо това воинът мина забързано покрай него и сви в един страничен коридор.

Денил се спря изненадано. Какво ли беше обсебило Фергън до такава степен, че да не обърне внимание на стария си враг? Той се върна малко назад, надникна в страничния коридор и успя да зърне развяващите се пешове на мантията на Фергън, който сви зад близкия ъгъл.

Воинът носеше нещо. Денил се повъртя пред коридора, изкушен да го последва. Като ученик не изпускаше никоя възможност да разбере малките тайни на Фергън. Но вече не беше ученик и Фергън отдавна беше спечелил тази война. Денил сви рамене и продължи по коридора към стаята на Ротан. Урокът щеше да започне след по-малко от пет минути и той не разполагаше с никакво време за шпиониране.

След цяла седмица, прекарана в тъмнина, сетивата на Сери се бяха изострили. Слухът му долавяше шумоленето на краката на насекомите, пръстите му усещаха и най-малката неравност, оставена от ръждата по отвертката, която бе измъкнал от подгъва на палтото си.

Притискайки палец към острия ѝ връх, той почувства как гневът му нараства. Магьосникът, който го беше пленил, вече два пъти се беше връщал с храна и вода. И всеки път Сери се опитваше да разбере защо го беше затворил тук.

Всичките му опити да въвлече Фергън в разговор се бяха провалили. Той го беше уговарял, умолявал, беше настоявал дори, за обяснение, но магьосникът не му обръщаше никакво внимание.

„Така не е правилно!“ — гневеше се Сери. В края на краищата злодеите винаги разкриваха планове си — дали чрез някоя случайно изпусната дума или докато се хвалеха с изобретателността си.

Слухът му долови тихо потропване. Той повдигна глава и скочи на крака, когато потропването премина в стъпки. Сери стисна здраво отвертката, скри се зад вратата и зачака.

Стъпките спряха пред помещението. Чу се изщракването на езичето и вратата бавно се отвори. В стаята постепенно нахлу светлина, осветявайки празната чиния, която Сери беше оставил точно пред вратата. Магьосникът пристъпи към нея, но се спря и погледна към палтото и панталоните, които лежах полускрити под одеялото в ъгъла.

Сери се хвърли напред и заби отвертката в гърба на Фергън, целейки се в сърцето му. Острието се натъкна на нещо твърдо и се изплъзна от пръстите му. Магьосникът рязко се обърна, нещо блъсна Сери в гърдите и го отхвърли назад. Когато се удари в стената, той чу силно изпукване и го прониза силна болка. Младежът се свлече на пода и с пъшкане притисна към себе си ранената си ръка.

Магьосникът въздъхна раздражено.

— Глупава постъпка. Виж какво ме принуди да направя.

Фергън се наведе над него със скръстени ръце. Сери го погледна със стиснати зъби.

— Не е това начинът да ми благодариш, че си направих труда да ти донеса одеяла. — Магьосникът поклати глава и клекна пред него.

Опитът да се отдръпне встрани само му причини болка. Фергън хвана ранената му ръка за китката и Сери потисна вика си. Опитва се да дръпне ръката си, но болката беше ужасна.

— Счупена е — промърмори магьосникът. Очите му изглеждаха съсредоточени върху нещо зад пращната врата. Болката изведнъж притъпя и по ръката на Сери се разля топлина. Осъзнавайки, че го лекуват, Сери се насили да стои спокойно. Той погледна към Фергън, разглеждайки острата му брадичка и тънките устни. Русата коса на магьосника, която обикновено беше сресана назад, сега падаше над очите му. Сери знаеше, че ще запомни това лице до края на живота си.

„Един ден ще си отмъстя — помисли си той. — А ако си направил нещо на Сония, очаквай бавна и болезнена смърт“.

Магьосникът примигна и пусна ръката на Сери. Той се изправи, намръщи се и избърса челото си.

— Не е съвсем излекувана. Не мога да пиляя силите си заради теб. Пази я, защото костта може пак да се разцепи. — Той присви очи.

— Ако отново опиташ нещо подобно, ще се наложи да те вържа — за да те предпазя от самия теб, разбира се.

Магьосникът погледна надолу. Чинията, която беше донесъл, лежеше на парчета и храната се беше пръснала по пода. Наблизо се въргалаше бутилката и водата леко се процеждаше навън през една пукнатина до тапата.

— На твоє място не бих оставил това така — каза Фергън. После се наведе, взе отвертката на Сери, обърна се и излезе от стаята.

Когато вратата се затвори, Сери легна по гръб и изпъшка. Наистина ли очакваше, че ще успее да убие магьосник с отвертка? Той внимателно опипа с пръсти ръката си. Единственото, което усети, беше лекото затопляне.

В тъмното ароматът на пресен хляб му се стори толкова силен, че стомахът му се разбунтува. Той въздъхна, сещайки се за разпиляната храна. Единственото нещо, което му служеше като ориентир във времето, беше гладът и той беше изчислил, че магьосникът го посещава на всеки два дни, че и по-рядко. Ако не се нахранеше, щеше да отслабне. А още по-ужасна беше мисълта за всички пълзящи същества, които щяха бъдат привлечени от разпиляната храна.

Той коленичи и запълзя наоколо, опипвайки пращия под.

Когато в стаята влезе облеченият в синя мантия магьосник, Сония затаи дъх. Висок, слаб, с вързана на тила тъмна коса, той приличаше на убиеца, когото бе видяла в мазето под къщата на Върховния повелител. Когато мъжът се обърна с лице към нея, тя видя, че чертите му не са толкова изсечени като на мъжа, когото си спомняше.

— Това е Разпоредителят Лорлън — каза ѝ Ротан.

Тя кимна на магьосника.

— За мен е чест.

— Честта е моя, Сония — отвърна мъжът.

— Моля, седнете — каза Ротан и им посочи креслата.

След като се настаняха, Тания им сервира от горчивото питие, което магьосниците очевидно предпочитаха.

Докато си наливаше вода, Сония наблюдаваше как Разпоредителят отпива от чашата си. Той се усмихна доволно, но когато я погледна, лицето му отново стана сериозно.

— Когато за пръв път дойде тук, Ротан се притесни, че ще се изплашиш, щом ме видиш — каза ѝ той. — Затова ме извини, че не те посетих по-рано. Като Разпоредител на Гилдията бих искал да се

извиня за всички проблеми и притеснения, които сме ти причинили. Разбираш ли защо трябваше да те открием?

Сония усети как бузите ѝ пламват.

— Да.

— Това е голямо облекчение за мен — каза той и се усмихна. — Имам няколко въпроса към теб и ако ти също искаш да попиташ нещо, не се колебай. Уроците ти по усвояване на Контрола добре ли вървят?

Сония погледна към Ротан и получи окуражително кимване.

— Мисля, че напредвам — отвърна тя. — Упражненията стават все по-лесни.

Разпоредителят замислено кимна.

— Сякаш се учиш да ходиш — каза той. — Първо трябва да го обмислиш, а след като известно време го практикуваш, повече не се налага да мислиш върху него.

— Само че човек не ходи насън — додаде тя.

— Обикновено не. — Разпоредителят се засмя, след което я погледна косо. — Ротан ми каза, че не искаш да останеш при нас. Вярно ли е това?

Сония кимна.

— Мога ли да попитам защо?

— Искам да се прибера у дома — каза му тя.

Той се наведе напред.

— Ние няма да ти пречим да се виждаш със семейството и приятелите си. Можеш да ги посещаваш всеки волник.

Тя поклати глава.

— Знам, но не искам да оставам тук.

Той кимна и се облегна назад.

— Жалко, че ще загубим човек с такъв потенциал — каза ѝ той. — Сигурна ли си, че искаш да се откажеш от силата си?

Тя си спомни думите на Фергън и сърцето ѝ подскочи.

— Да се откажа от силата си ли? — повтори бавно тя и погледна към Ротан. — Ротан не ми го обясни по този начин.

Разпоредителят повдигна вежди.

— Какво ти каза той?

— Че няма да мога да ги използвам, защото няма да знам как.

— Смяташ ли, че ще можеш да се научиш сама?

Тя се замисли.

— А ще мога ли?

— Не. — Разпоредителят се усмихна. — Ротан ти е казал истината — рече той. — Но тъй като е знаел, че успехът на уроците ти зависи от доверието между вас, той е решил да остави на мен да ти обясня законите, свързани с освобождаването на магьосниците от Гилдията.

Сония осъзна, че следващите му думи ще покажат дали казаното от Фергън е истина и пулсът ѝ се ускори.

— Законът гласи, че всеки мъж или жена, чиято магическа сила е вече събудена, трябва или да встъпят в Гилдията или да позволят силата им да бъде блокирана — обясни Лорлън. — Това може да бъде осъществено едва след като магьосникът постигне пълен Контрол. След това няма да може да я използва по никакъв начин.

Настъпи тишина и двамата магьосници впериха погледи в нея. Тя извърна глава, избягвайки зрителния контакт с тях.

Значи Ротан наистина беше скрил нещо от нея.

Но тя разбираше защо. Знаейки, че магьосниците възнамеряват да ровят из съзнанието ѝ, на нея въобще нямаше да ѝ е лесно да му се довери.

Но пък Фергън също беше прав...

— Имаш ли някакви въпроси, Сония? — попита Лорлън.

Тя се поколеба, припомняйки си нещо друго, което беше казал Фергън.

— Блокирането свързано ли е с някакви... неудобства?

Той поклати глава.

— Няма да почувстваш нищо. Ако се опиташ да направиш магия, ще усетиш лека съпротива, но тя няма да е болезнена. Тъй като не си свикнала с магията, едва ли въобще ще усетиш блокировката.

Сония леко кимна. Разпоредителят я погледна мълчаливо и се усмихна.

— Няма да се опитвам да те уговарям да останеш — каза той. — Само искам да знаеш, че ако промениш мнението си, тук винаги ще има място за теб. Имаш ли други въпроси?

Сония поклати глава.

— Не. Благодаря, Разпоредителю.

Той се изправи и мантията му прошумоля.

— Сега трябва да се върна към задълженията си. Пак ще те посетя, Сония. Може да поговорим повече.

Тя кимна и Ротан стана да изпрати госта си. Когато вратата се затвори зад Разпоредителя, Ротан погледна въпросително към Сония:

— Как ти се стори Лорлън?

Тя се замисли.

— Изглежда мил човек, но се държи много официално.

Ротан се засмя.

— Да, такъв е той.

Магьосникът отиде в стаята си и се върна облечен с наметало. Сония го гледаше изненадано как се приближава към нея. През ръката си беше праметнал второ наметало.

— Изправи се — каза той. — Искам да видя дали ще ти стане.

Тя се надигна от стола и се изпъна, докато той надипляше наметалото на раменете ѝ. То стигаше почти до пода.

— Малко е дълго. Ще го дам да го скъсят. Засега по-добре се въздържа от пътувания.

— За мен ли е?

— Да. В замяна на старото ти. — Той се усмихна. — Ще ти трябва. Навън е доста студено.

Тя го погледна напрегнато.

— Навън ли?

— Да — отвърна той. — Мислех да се поразходим малко. Съгласна ли си?

Тя кимна и се извърна настрани, защото не искаше той да прочете по лицето ѝ страстното ѝ желание да излезе оттук. Беше прекарала затворена в стаята по-малко от три седмици, но имаше чувството, че са минали няколко месеца.

— Денил ни чака долу.

— Значи тръгваме?

— Да. — И Ротан ѝ махна с ръка, подканвайки я да го последва.

За разлика от предишния път, коридорът въобще не беше празен. На няколко крачки вдясно от тях разговаряха двама магьосници, отляво се приближаваше жена, облечена с обикновени дрехи и съпроводвана от две момчета. Всички се втренчиха в Сония с изненада и любопитство.

Ротан ги поздрави с кимане и поведе момичето към стълбището. Сония вървеше бързо след него, като едва устояваше на изкушението да погледне назад. Докато слизаха, пред тях не се появи нито един летящ магьосник. Затова пък долу ги чакаше Денил.

— Добър вечер, Сония — усмихна се той.

— Добър вечер — отвърна тя.

Денил се обърна и с царствен жест махна към голямата двукрила врата, която веднага се разтвори услужливо, пропускайки вътре хладния зимен въздух.

Зад вратата се простираше вътрешният двор — тя го беше видяла, когато заедно със Сери се бяха промъкнали в Гилдията. Тогава беше нощ. Сега над земята бързо се спускаше здрач и всичко ѝ се струваше призрачно и нереално.

Излизайки на улицата, Сония усети хапещия студ. Макар че леко настръхна, тя успя да го преодолее. Навън...

Изведнъж я обгърна топла вълна и въздухът около нея завибрира. Тя се обърна изненадано, но не успя да види нищо, което да е причинило промяната.

— Много е просто — отвърна Ротан на безмълвния ѝ въпрос. — Магически щит, нещо като шапка, която задържа топлото вътре. Можеш да излезеш извън него и отново да влезеш. Опитай.

Сония отстъпи на няколко крачки към вратата и студът захапа лицето ѝ. Когато издишаше, пред устата ѝ се кълбеше пара. Тя протегна ръка и усети как пръстите ѝ влизат на топло.

Ротан се усмихна окуражаващо и ѝ махна да се приближи. Тя помръдна рамене и застана до него.

Вляво от тях се извисяваше сградата на Университета. Сония се огледа и разпозна повечето строежи, отразени на картите на Денил. Погледът ѝ беше привлечен от някакво странно съоръжение, което се намираше в другия край на двора.

— Какво е това?

Ротан проследи погледа ѝ.

— Това е Куполът — каза той. — Преди векове, когато Арената още не е била построена, там са тренирали Воините. За съжаление единствените хора, които можели да видят какво се твори там, били онези, които се намирали вътре, затова учителите трябвало да бъдат достатъчно силни, за да се защитят от случаен магически удар,

изпуснат от някой непредпазлив ученик. Ние отдавна вече не го използваме.

— Прилича на заровено наполовина в земята кълбо.

— Така е.

— Как се влиза вътре?

— През подземен тунел. Вратата на Купола прилича на гигантска кръгла запушалка, която може да се отвори само навътре. Стените са дебели три крачки.

Вратите на жилищната сграда на учениците се отвориха. Навън изскочиха три момчета, увити в наметала. Те тръгнаха да обикалят из двора и да палят фенерите. Момчетата ги потупваха с длан и лампите грейваха една след друга.

Щом всички фенери в двора светнаха, трите момчета се разделиха и побягнаха в различни посоки. Едното тръгна обратно към жилищната сграда, второто се изгуби някъде в градината от другата страна на Университета, а третото се шмугна между Банята и жилищните помещения на магьосниците и хукна по кривата пътечка, която водеше към гората.

Денил погледна въпросително приятеля си. Макар двамата магьосници често да се шегуваха един с друг като стари приятели, Сония беше забелязала, че Денил винаги се допитва до някогашния си наставник.

— А сега накъде?

Ротан кимна към гората.

— Натам.

Сония тръгна след Ротан, който прекоси двора и продължи по пътеката. Ученикът приключи с фенерите и забърза обратно към ученическата сграда. Докато минаваха покрай жилищата на магьосниците, с крайчеца на окото си Сония улови някакво движение в един от прозорците. Тя погледна нагоре, забеляза наблюдаващия ги светлокос магьосник и стреснато разпозна в него Фергън. Той бързо се отдръпна назад. Сония се намръщи и отново се съсредоточи върху пътеката. Нямаше представа кога Фергън ще я посети отново, но когато го направеше, той щеше да очаква от нея окончателен отговор дали приема предложението му или не. Така че Сония трябваше да реши колкото се може по-скоро.

Преди разговора с Лорлън тя все още не беше разбрала дали твърденията на Фергън са верни. Очакваше подходящия момент, за да насочи разговора си с Ротан към клетвата и наставниците или към самия Фергън, но такъв не се появи. Можеше ли да го попита директно, без да възбуди подозрението му?

Когато Ротан ѝ обясни какво представлява наставникът, той не спомена, че възнамерява да я вземе под опеката си. Но от друга страна, защо да повдига този въпрос, щом тя толкова пъти повтори, че не желае да остава в Гилдията?

След като усвои Контрола, пред нея се разкриваха две възможности: да се върне в копторите с блокирана сила или да помогне на Фергън да спечели наставничеството и да се върне у дома, запазила всичките си способности.

Когато приближиха до гората, Сония се взря в лабиринта от стволове. Планът на Фергън я смущаваше. Той се основаваше на измама и риск. Тя трябваше да се преструва, че иска да остане и най-вероятно да излъже, за да подсигури избирането на Фергън за неин наставник, да даде клетва, която смята да не спази, а след това да наруши както клетвата, така и закона на краля, като напусне Гилдията.

Нима се беше привързала до такава степен към Ротан, че дори самата мисъл за измамата я притесняваше толкова?

„Той е магьосник — припомни си тя. — Верен е на Гилдията и на краля“.

Дори самият той да не иска да я затваря в килия, ако му заповядат, щеше да го направи.

Или може би я притесняваше мисълта за нарушената клетва? Херин и приятелите му живеяха от кражби и измами, но към нарушаването на клетви се отнасяха с огромно презрение. Това се считаше за нещо непроситимо. По тази причина избягваха да дават каквито и да било клетви и обещания.

Но естествено, ако клетвата беше неизбежна, подобни неловки положения винаги можеха да бъдат избегнати чрез неправилно произнасяне на фразите...

— Много си тиха тази вечер — каза внезапно Ротан. — Никакви въпроси ли нямаш?

Сония вдигна глава и видя бащинския поглед на учителя си. Тя въздъхна и реши, че може би сега е най-подходящия момент да му

зададе няколко спонтанни въпроса.

— Чудех се за клетвата, която дават магьосниците.

За нейно огромно облекчение лицето на Ротан не изрази никакво подозрение, но веждите му се повдигнаха изненадано.

— Всъщност обетите са два. Клетвата на ученика и Клетвата на магьосника. Едната се дава в началото на обучението, а другата при дипломирането и постъпването в Гилдията.

— И в какво се заклеват?

— Клетвата има четири основни точки. — Ротан започна да сгъва пръстите на лявата си ръка. — Учениците се кълнат да не нараняват умишлено никой мъж или жена, освен ако не го правят в защита на Обединените земи. Да се подчиняват на законите на Гилдията, да се подчиняват на законите на краля и заповедите на магьосниците, ако последните не нарушават някой от преди това изброените закони, и никога да не използват магия, освен ако не са ръководени от магьосник.

Сония се намръщи.

— Защо учениците да не могат да правят магии без позволението на някой магьосник?

Ротан се засмя.

— Много ученици са се наранявали, когато са експериментирали безконтролно със силата си. Но и магьосниците трябва да внимават какво им нареждат. Всички учители знаят, че ако кажат на ученика си: „върви да се упражняваш“, без да му кажат конкретно какво точно трябва да прави, ученикът ще приеме това като „прави каквото ти душа иска“. Отлично помня как веднъж това беше използвано за оправдание на цял ден, прекаран в риболов.

Денил изсумтя.

— Това нищо не е.

Докато младият магьосник ѝ разказваше за собствените си номера като ученик, Сония се замисли върху Клетвата на учениците. В нея нямаше нищо, което не беше очаквала да чуе. Но тя не знаеше нищо за законите на Гилдията. Трябваше да разпита Ротан за това. Последните две точки очевидно бяха добавени единствено за да усмиряват учениците.

Ако напуснеше Гилдията без силата ѝ да бъде блокирана, тя щеше да наруши втората част от клетвата. Странно, но досега тя не

беше изпитвала угризения на съвестта нарушавайки законите, ала не и когато ставаше дума за нарушаването на клетва.

Когато Денил завърши разказа си, Ротан продължи с обясненията:

— Първите две точки в Клетвата на магьосниците са абсолютно същите — каза ѝ той. — Но третата е променена в обет да служи на владетеля на своята страна, а четвъртата е обещание никога да не използва вредните форми на магията.

Сония кимна. Като ѝ позволише да избяга, Фергън щеше да наруши закона и Клетвата на магьосниците.

— А какво е наказанието за магьосниците, които са нарушили клетвата?

Ротан сви рамене.

— Зависи какво са направили, в коя държава живее магьосникът и какво ще отсъди владетелят му.

— Какво ще стане, ако е киралиец?

— Най-ужасното наказание е смърт, което е запазено за убийците. В останалите случаи най-суровото наказание е изгнание.

— Вие... блокирате силата му и го прогонвате.

— Да. Никой от Обединените земи няма да го приеме. Това е част от Съглашението.

Сония кимна. Нямахме как да го попита какво щеше да се случи с Фергън, ако Гилдията открие, че той ѝ е помогнал да избяга с непокътната сила. Подобен въпрос щеше да възбуди подозрения у Ротан.

Ако приемеше плана на Фергън, щеше да се наложи да се крие или я очакваше подобно наказание. Гилдията нямаше да ѝ предложи втори шанс. Оставаше ѝ единствено да разчита на Крадците — тя не се и съмняваше, че Фарин с радост ще се съгласи, след като силата ѝ вече беше под контрол.

Какво щяха да поискат в замяна? Тя се намръщи, представяйки си перспективата цял живот да се крие по ъглите и да изпълнява желанията на Крадците. Единственото, което искаше, бе да бъде със семейството си.

Поглеждайки към снега, покриващ земята от двете страни на пътеката, тя усети как я жегва безпокойство за леля ѝ и чичо ѝ, които сигурно трепереваха от студ в малката си стаичка. Нямахме да им е лесно.

Клиентите им не бяха много. Бебето растеше в корема на Джона, а кракът на Ранел се вдървяваше в студа, как щяха да разнасят изпълнените поръчки? Трябваше да се върне при тях и да им помага, а не да предлага услугите си на Крадците.

Но ако се завърнеше с магическата си сила, Фарин сигурно щеше да се погрижи за тях, а и тя щеше да може да лекува...

Беше ѝ толкова трудно да вземе решение!

Обезсърченото момиче за пореден път съжали, че силата ѝ въобще се беше проявила. Тя беше съсипала живота ѝ. Едва не я беше убила. Беше я принудила да благодари на омразните магьосници, че ѝ бяха спасили живота. Просто искаше да се отърве от нея.

Ротан забави крачка. Сония вдигна глава и установи, че пътеката свършва при широк, павиран път. Когато стигнаха до него, пред очите ѝ се появиха няколко малки, спретнати къщички.

— Това са Резиденциите — каза ѝ Ротан.

Между сградите се забелязваха чернеещите контури на обгорели развалини. Ротан не каза нищо за тях. Той продължи да върви по пътя, докато не стигна до разширението в края му, където каретите правеха завой. Приблужи се до едно паднало дърво и поседна върху него.

Денил прегъна дългите си крака и се настани до него. Сония се огледа. Между дърветата се забелязваха някакви продълговати форми, твърде равномерни, за да са природни образувания.

— Какво е това?

Ротан проследи погледа ѝ.

— Това е старото гробище. Искаш ли да го погледнем?

Денил се обърна рязко към възрастния магьосник.

— Сега ли?

— Така и така сме дошли тук — каза Ротан и се изправи. — Няма да ни заболи, ако повървим още малко.

— Не може ли да почака до сутринта? — Денил огледа с безпокойство отдалечените надгробни камъни.

Ротан протегна ръка и над дланта му изведнъж затанцува мъничко светло пламъче. То бързо се разшири в кръгла светеща сфера, която заплува над главите им.

— Явно не може — въздъхна Денил.

Докато вървяха към гробището, снегът поскръцваше под краката им. Сянката на Сония се плъзна настрани и се раздвои, когато над

главата на Денил се появи втора светлинна сфера.

— От тъмното ли се страхуваш, Денил? — подметна Ротан през рамо.

Високият магьосник не отговори нищо. Ротан се засмя, прескочи един паднал пън и навлезе в сечището. В мрака се простираха няколко реда надгробни камъни.

Ротан се приближи и заповяда на сферата си да увисне над един от тях. Топлината ѝ бързо разтопи снежната покривка и отдолу се появи изсечен надпис. Сферата се издигна още по-нагоре и Ротан махна на Сония да се приближи до него.

По краищата на надгробния камък беше гравирана украса, в центъра на която се забелязваше полуизтрит надпис.

— Можеш ли да го разчетеш? — попита Ротан.

Сония погали с пръсти гравюрата.

— Лорд Гамор — прочете тя. — А годината е... — Тя се намръщи. — Не, сигурно бъркам.

— Според мен тук пише два̀сет и пета от епохата на Урдон.

— Този надпис е на седемстотин години?

— Разбира се. Всичките надгробни камъни са поне на пет века. Те са истинска загадка.

Сония огледа гробовете.

— И защо са загадка?

— Оттогава нито тук, нито извън Гилдията не са били погребвани никакви магьосници.

— А къде ги погребват?

— Никъде. Не ги погребваме.

Сония се обърна към него. От дърветата, обграждащи поляната, се донесе тихо шумолене и Денил се обърна рязко натам. Тя усети как косъмчетата на гърба ѝ настръхват.

— Защо не? — попита тя.

Ротан пристъпи напред и погледна към гроба.

— Преди четири века един маг описа магията като постоянен спътник на магьосника. Тя може да е загрижен приятел или смъртен враг. — Той се обърна към Сония. Очите му се криеха под гъстите му вежди. — Спомни си всичко, което знаеш за магията и Контрола. Силата ти се е развила по естествен път, но при повечето от нас тя е била отключена от друг магьосник. Щом веднъж се пробуди, ние сме

свързани с нея до края на живота си. Трябва да се научим да я държим под контрол, в противен случай тя ще унищожи телата ни. — Той замълча за момент. — В мига на нашата смърт магическата сила излиза на свобода и буквално ни изгаря.

Сония наведе поглед към гроба. Въпреки топлинния щит на Ротан тя усети как се смръзва до кости. Сония си мислеше, че щом усвои Контрола, ще се избави от магията, а сега се оказа, че никога няма да се отърве от нея. Каквото и да прави, тя винаги щеше да бъде с нея. Един ден, в някоя къща в копторите, тя щеше да изгори в небитието...

— Ако умрем от естествена смърт, това рядко представлява проблем — добави Ротан. — Мощта на силата ни обикновено отслабва с годините. Ако умрем от насилствена смърт... Има една стара поговорка: Да убие магьосник може само глупак, мъченик или гений.

Сония погледна към Денил и разбра защо младият магьосник се чувства толкова неудобно тук. Притесняваше го не аурата на смъртта, а споменът за онова, което един ден очаква и него. Но за разлика от нея, Денил сам беше избрал съдбата си. Не и тя.

Нито пък Фергън. Принуден от родителите си да стане магьосник, той неизбежно щеше да се сблъска с този край. Тя се зачуди колко други магьосници са влезли насила в Гилдията. Изненадана от това ново за нея чувство на състрадание към тях, Сония отново погледна към надгробния камък.

— А защо тези гробове са тук?

Ротан сви рамене.

— Нямаме представа. Не трябва да са тук. Мнозина от нашите историци смятат, че щом усетили, че краят им идва, тези магьосници са изцедили докрай силата си и после са избрали да умрат или от отрова или са си прерязали вените. Известно ни е, че те са избирали други магьосници, които да ги изпроводят в смъртта. Може би задачата на изпращача е била да се увери, че смъртта е настъпила в подходящия момент. Дори най-малкото количество останала сила е достатъчно да унищожи тялото, така че изборът на точния момент е много важна задача. Особено като се има предвид, че в онези времена магьосниците са били изключително могъщи.

— Това не го знаем със сигурност — обади се Денил. — Историите за техните възможности може да са били преувеличени.

Обикновено героите придобиват все по-невероятни сили с всеки нов разказ за подвизите им.

— Но ние имаме книги, написани още докато са били живи — напомни му Ротан. — Разполагаме дори с дневниците на магьосниците. Защо им е да преувеличават собствените си способности?

— Да, наистина, защо ли? — подметна сухо Денил.

Ротан се обърна и ги поведе обратно към пътя.

— Убеден съм, че първите магьосници са били много силни — упорито повтори той. — А ние ставаме все по-слаби.

Денил поклати глава и погледна към Сония:

— А ти какво мислиш?

Тя отвърна замислено:

— Не знам. Може би те са знаели някакъв начин да уголемят силата си?

Денил отново поклати глава.

— Няма такъв начин. Какъвто си се родил, такъв ще умреш.

Те излязоха на пътя и тръгнаха по него. Нощта вече се беше спуснала над Имардин и в прозорците на къщите горяха светлини. Минавайки покрай обгорелите руини, момичето потрепери. Дали не са били унищожени, когато нашествениците са се изтегляли?

Магьосниците вървяха мълчаливо по пътя. Когато стигнаха до пътеката, Ротан изпрати сферата си напред, за да освети пътя. Наоколо цареше тишина.

Когато пред тях се появиха стените на жилищната сграда, Сония изведнъж се сети за всички живеещи там магьосници, които денонощно държаха магията си под контрол. Може би онези, които бяха планирали възстановяването на Имардин, ненапразно ги бяха отделили в техният квартал.

— Мисля, че за днес изпълних достатъчно физически упражнения — неочаквано се обади Ротан. — Освен това е време за вечеря. Ще се присъединиш ли към нас, Денил?

— Разбира се — отвърна високият магьосник. — С удоволствие.

ГЛАВА 25

ПРОМЯНА В ПЛАНОВЕТЕ

Слънцето беше надвиснало над далечните кули на двореца като огромна магическа сфера и сипеше лъчи оранжева светлина над градините.

Докато вървяха по пътеката, Сония мълчеше. Размишляваше. Ротан знаеше, че момичето отдавна се е досетило за целта на малките им разходки и сега мислено се настройваше да не позволи на нищо да я изкуши да остане в Гилдията.

Той се усмихна. Макар и да се опитваше да се отнася с равнодушие към всичко, Ротан възнамеряваше да ѝ покаже колкото се може повече. Тя трябваше да е наясно какво отхвърля.

Изненадан от непоколебимото желание на Сония да си тръгне, Ротан неволно се замисли за собствения си живот. Както всички деца от Домовете, той беше проверен за наличие на магическа сила на около десетгодишна възраст. Спомни си колко развълнувани бяха родителите му, когато в него беше открит потенциал. Казаха му, че е голям късметлия и е много специален. От онзи ден той започна да очаква с нетърпение да се присъедини към Гилдията.

Пред Сония никога не беше съществувала възможността да стане магьосница. Тя беше научена да приема магьосниците като врагове, които трябва да бъдат мразени и обвинявани за всичко. Беше напълно естествено момичето да смята, че приемането в Гилдията ще бъде предателство спрямо всички нейни роднини и приятели.

Но не трябваше да бъде така. Ако Ротан успееше да я убеди, че накрая ще може да използва силата си, за да помогне на своите хора, тя може би щеше да избере да остане.

Щом стигнаха до края на Университета, двамата свиха вдясно. Докато вървяха през градината от другата страна на сградата, те чуха звънеца, който обявяваше края на занятията. Знаейки, че по това време от сградата се изсипват тълпи ученици, които се отправят към жилищата си, Ротан предвидливо беше избрал по дългия, но по-спокоен маршрут до сградата на Лечителите.

Магьосникът очакваше с нетърпение тази екскурзия. Лечението беше най-благородното от всички магически изкуства — и единствения вид магия, към който Сония се отнасяше с уважение. Ротан беше предположил, че воинското изкуство едва ли щеше да я впечатли, затова беше избрал да я заведе първо при тях. То я заинтересува дори по-малко, отколкото беше очаквал. Въпреки обясненията на учителя как точно се защитават учениците му, тя им обърна гръб почти веднага, след като започнаха тяхната пародия на битка.

Макар експериментът на Денил по отпечатването на мисловни изображения да ѝ беше демонстрирал едно от приложенията на алхимията, това беше само хоби. Ако Ротан наистина искаше да впечатли Сония, той трябваше да ѝ предложи нещо по-полезно и по-близо до градския живот, а той все още не бе решил какво.

Приближавайки се до сградата на Лечителите, магьосникът хвърли един бърз поглед към Сония. Въпреки че се опитваше да запази равнодушното изражение на лицето си, големите ѝ очи горяха от любопитство. Ротан се спря пред входната врата.

— Това е втората Лечителница, която е била построена — каза той на Сония. — Първата беше изключително луксозна. За съжаление нашите предшественици са имали проблеми с няколко богати пациенти, които решили, че могат да си купят постоянно жителство тук. След изграждането на Университета и останалите сгради на Гилдията, старата Лечителница била унищожена и заменена с тази.

Въпреки доста привлекателната си вътрешност, сградата на Лечителите не беше толкова впечатляваща, колкото Университета. Сония и Ротан минаха през отворените врати и той я поведе към малка, неукрасена приемна. Във въздуха се носеше свежа миризма на лекарства.

Двама Лечители, мъж на средна възраст и млада жена, прекъснаха разговора си и погледнаха към новодошлите. Мъжът погледна подозрително Сония и извърна глава, но младата жена се усмихна и тръгна към тях, за да ги посрещне.

— Поздрави, лорд Ротан — каза тя.

— Поздрави, лейди Индрия — отвърна той. — Това е Сония. Сония кимна.

— За мен е чест.

Индрия леко наведе глава.

— И аз се радвам да се запознаем, Сония.

— Индрия ще ни разведе из Лечителницата — обясни ѝ Ротан. Лечителката се усмихна на Сония.

— Надявам се обиколката да ти бъде интересна. — Тя погледна към Ротан. — Ще тръгваме ли?

Той кимна.

— Оттук.

Тя ги поведе към двойната врата, която отвори с волята си, и изведе Ротан и Сония в широк, криволичещ коридор. Те минаха покрай няколко отворени врати и Сония се възползва от възможността да надникне в стаите.

— Първият етаж на сградата се използва за лечение и настаняване на пациенти — обясни Индрия. — Не можем да очакваме болните хора да се изкачват и да слизат по стълбите, нали? Тя се усмихна на Сония, която успя само слисано да повдигне рамене.

— На горния етаж са стаите за обучение и жилищните помещения на онези Лечители, които живеят тук. Мнозина от нас предпочитат да живеят тук, вместо в сградата на магьосниците. Така можем по-бързо да реагираме на спешните случаи. — Тя махна с ръка наляво.

— Стаите на пациентите имат хубав изглед към градината и гората.

— След това посочи вдясно. — Вътрешните помещения са стаите за лечение. Елате, ще ви покажа една.

Те последваха водачката си през една от отворените врати.

Ротан наблюдаваше с какъв интерес Сония разглежда кабинета. Той беше малък, в него имаше само едно легло, шкаф и няколко дървени стола.

— Тук лекуваме по-леките случаи — каза Индрия на Сония. Тя отвори шкафа и разкри няколко редишки шишенца и кутийки. — Всички лекарства, които можем да приготвяме бързо или които са предварително готови, се държат тук. На горния етаж имаме други стаи, в които се приготвят по-сложните смеси.

След като излязоха от стаята, лечителната ги поведе по един страничен коридор, посочвайки стаята в дъното му.

— В центъра на сградата се намират Манипулационните. Сега ще проверя дали тази е свободна.

Тя забърза по коридора и надникна през стъкленото прозорче.

— Свободна е — извика им тя. — Елате.

Ротан се усмихна на Индрия, която задържа вратата за него. Стаята беше по-голяма от предишната. В средата се намираше тясно легло, а покрай стените бяха подредени много шкафове.

— В манипулационните стаи лекуваме тежките случаи и извършваме хирургически манипулации. По време на лечението в стаята остава само Лечителят. Е, и пациентът, разбира се.

Сония се разходи из стаята. Тя се приближи до един отвор в стената и Индрия дойде при нея.

— Над нас се намират стаите за приготвяне на лекарствата — обясни лечителката, посочвайки към нишата. Сония се наведе напред, изви глава и погледна към горната стая. — Много Лечители са се специализирали в приготвянето на лекарства. Когато имаме нужда от тях, те спускат приготвените препарати по тези улеи.

След като удовлетвори любопитството си, Сония се върна при Ротан. Индрия се приближи до един от шкафове и извади едно шишенце.

— Нашата Гилдия разполага с най-големия запас от медицински препарати в света — каза тя с нескрита гордост. — Ние лекуваме хората не само с помощта на Изцеляващата сила, защото в такъв случай нямаше да успяваме да насмогнем с търсенето на услугите ни. — Тя сви рамене. — Не че и така успяваме. Просто няма достатъчно Лечители.

Индрия дръпна едно чекмедже и извади малко парче от някакъв бял плат. Тя се обърна към Сония, но се спря и погледна въпросително Ротан. Осъзнавайки какво смята да направи, той поклати глава. Индрия прехапа устни, стрелна Сония с поглед, а после погледна към предметите в ръцете си.

— Всъщност можем да пропуснем тази част от обиколката.

Сония впери поглед в шишенцето и в очите ѝ грейна любопитство.

— Каква част?

Индрия завъртя шишенцето така, че Сония да може да види етикета му.

— Това е обезболяващ крем — обясни тя. — Обикновено слагам малко от него върху дланите, за да демонстрирам възможностите на медицината ни.

Сония се намръщи.

— Обезболяващ?

— Той кара кожата ти да изтръпне и не можеш да почувстваш нищо. Продължителността му е около час.

Сония повдигна вежди, след което сви рамене и протегна ръка.

— Ще го пробвам.

Ротан затаи дъх и погледна изненадано Сония. Невероятно! Къде беше изчезнало недоверието ѝ към магьосниците? Изпълнен със задоволство, той гледаше как Индрия развива капачката и излива малко паста върху парчето плат.

— Няма да почувстваш влиянието му веднага. След около минутка ще ти се стори, че кожата ти става много дебела. Все още ли искаш да го изпробваш?

Сония кимна. Индрия се усмихна и внимателно размаза пастата върху дланта на момичето.

— Сега само внимавай да не попадне в очите ти. Няма да те ослепи, но повярвай ми, усещането за безчувствени клепащи е изключително странно.

Сония се усмихна и погледна ръката си. Индрия остави шишенцето на рафтчето, пусна парчето плат в кошата до шкафа и потри ръце.

— Сега ще се качим на горния етаж и ще разгледаме учебните стаи.

Излязоха от стаята и тя ги поведе по главния коридор. По пътя се разминаха с няколко Лечители и ученици. Някои гледаха Сония с любопитство. Други, за голяма изненада на Ротан, се мръщеа неодобрително.

— Индрия!

Лечителката се обърна и пешовете на мантията ѝ се развяха от рязкото движение.

— Дарлен?

— Ела тук.

Гласът се чуваше от близката манипулационна. Индрия изтича към вратата.

— Да?

— Ще ми помогнеш ли?

Индрия се обърна и се усмихна на Ротан.

— Ще попитам пациента дали ще приеме наблюдатели — каза тихо тя. После влезе в стаята и Ротан чу тих разговор. Сония го погледна с неразгадаемо изражение на лицето, после отвърна очи.

Индрия се появи на вратата и им махна.

— Заповядайте.

Ротан ѝ кимна.

— Изчакай малко.

Когато лечителката се върна в стаята, той погледна внимателно Сония.

— Не знам какво ще видиш вътре, но според мен Индрия нямаше да ни покани, ако е нещо противно. Ако, обаче, те притеснява видът на кръвта, по-добре да не влизаме.

Сония, изглежда, се забавляваше.

— Всичко ще бъде наред.

Ротан помръдна рамене и с жест я покани да влезе. Минавайки през вратата, тя забеляза, че стаята е обзаведена по същия начин като предишната. На леглото лежеше момче на около осем години. Лицето му беше преbledняло, а очите се бяха зачервили от плач. Гласът, който беше поискал помощ, принадлежеше на млад мъж със зелена мантия, лорд Дарлен, който внимателно развиваше пропитата с кръв превръзка от ръката на момчето. Край стената седяха млади мъж и жена и внимателно го наблюдаваха.

— Моля, застанете ето тук — нареди им Индрия с неочаквано твърд глас. Ротан отстъпи в ъгъла и Сония го последна. Дарлен им хвърли бърз поглед, преди да съсредоточи вниманието си върху момчето.

— Боли ли още?

Момчето поклати глава.

Ротан погледна към родителите му. Макар че им се беше наложило да се обличат бързо, дрехите им бяха разкошни. Мъжът носеше модно наметало с копчета от скъпоценни камъни, а жената беше облякла сепла къса пелерина с общита с кожа качулка.

Стоящата до него Сония издаде тих звук. Ротан погледна към леглото и видя, че магьосникът сваля последните остатъци от

превързката. Два дълбоки разреза пресичаха детската длан и от тях бликаше кръв.

Дарлен навис ръкава на момчето нагоре и здраво стисна ръката му. Кръвта спря. Той погледна към родителите му.

— Как се случи това?

Мъжът се изчерви и сведе поглед към пода.

— Играеше си с меча ми. Бях му забранил, но... — Мъжът поклати глава с мрачно изражение на лицето.

— Хммм. — Дарлен леко завъртя ръката. — Ще се излекува, макар че ще останат белези, които да му го напомнят до края на живота му.

Жената тихо изхълца, след което избухна в сълзи. Съпругът ѝ я прегърна през раменете и погледна очаквателно към лекувателя.

Дарлен се обърна към Индрия. Тя кимна и отиде до шкафовете. Извади от едно чекмедже много парчета бял плат, една купа и голямо шише с вода. После се върна до леглото и внимателно изми ръката. След като я почисти, лекувателят внимателно постави дланта си върху ръката на момчето и затвори очи.

Настъпи тишина. Въпреки че майката подсмърчаше от време на време, всички звуци като че ли бяха заглушени. Момчето започна да шава, но Индрия се наведе напред и постави ръка върху рамото му.

— Не мърдай. Ще нарушиш концентрацията му.

— Сърби ме — възрази то.

— Ще мине.

Ротан усети движение до себе си и видя, че Сония чеше дланта си.

Дарлен си пое дълбоко дъх и отвори очи. Погледна към ръката на момчето и я опипа. Вместо дълбоките рани на дланта му се виждаха само две фини червени линии. Дарлен се усмихна на момчето.

— Ръката ти е излекувана, но трябва да я превързваш всеки ден. Не я използвай поне две седмици. Нали не искаш да съсипеш добрата работа, която свърших?

Момчето поклати глава, после вдигна ръката си и прокара пръст по белезите. Дарлен го потупа по рамото.

— След две седмици можете да започнете внимателно да правите упражнения с ръката — обърна се той към родителите. — Няма да има постоянни увреждания. Накрая ще може да прави всичко, което е

правил досега, включително да върти меч на баща си. — Той се наведе напред и лекичко мушна с пръст в гърдите на момчето. — Но чак когато порасне, разбира се.

Момчето се ухили. Дарлен му помогна да стане от леглото и се усмихна, когато детето изтича при родителите си и потъна в прегръдките им.

Бащата погледна към Дарлен с овлажнелите си очи и отвори уста, за да каже нещо. Лечителят го спря с жест и погледна към Индрия.

Тя махна на Ротан и Сония да я последват. Те бързо се изнизаха от стаята. Докато вървяха по коридора, Ротан чуваше гласа на бащата, който изразяваше благодарността си.

— Изглежда лесно, нали? — Индрия се намръщи. — Всъщност е много трудно.

— Лечението е най-трудното от всички дисциплини — обясни Ротан. — То изисква най-голям контрол и дългогодишна практика.

— Кое то не допада на младежите — изсумтя Индрия. — Много ги мързи.

— Аз имам много ученици, които изобщо не са мързеливи — подметна дяволито Ротан.

Индрия се ухили.

— Но ти си чудесен учител, Ротан. Как може учениците ти да не са най-добрите в Университета?

Ротан се разсмя.

— Трябва да идвам по-често в Лечителницата. Общуването с теб е изключително приятно.

— Хмм — рече тя. — Така или иначе ни посещаваш само ако имаш проблеми със стомаха или изгаряния от глупавите ти експерименти.

— Не говори така. — Ротан постави пръст върху устните си. — Сега ще заведе Сония да обиколи стаите на Алхимиците.

Индрия погледна със съчувствие момичето.

— Успех. Опитай се да останеш будна.

Ротан изпъна рамене и посочи с показалец стълбището:

— Продължавай с обиколката, безочливо момиче такова — нареди той. — Минала е само година от дипломирането ѝ, а вече си мисли, че може да се подиграва с по-старшите.

— Да, милорд — ухили се до уши Индрия, поклони му се подигравателно и поведе гостите си по-нататък.

Сония дръпна паравана, притисна чело към стъклото и се загледа във вихреция се сняг. Тя разсеяно потърка дланта си. Макар усещането ѝ да се беше върнало преди часове, споменът за безчувствеността ѝ беше все още пресен.

Тя беше очаквала, че Ротан ще ѝ покаже Лечителите в действие и че ще ѝ се наложи да се бори с изкушението сама да се занимава с това. Въпреки взетото решение да остане равнодушна към всичко, което се случва пред очите ѝ, излекуването на момчето събуди някои нежелани чувства. Сония знаеше, че по принцип може да извършва такива неща, но едва сега разбра, на какво наистина е способна.

Каквото всъщност беше и намерението на Ротан. Тя въздъхна и забарабани с пръсти по стъклото. Както беше очаквала, той се опитваше да я изкуши да остане, като ѝ показваше всички чудесни неща, които би могла да извърши със силата си.

Но едва ли беше очаквал да се впечатли от демонстрацията на Воините. Наблюдението на разменящи си магически удари ученици не можа да я впечатли и да промени решението ѝ да напусне Гилдията. Може би я беше завел там, за да се убеди, че е безопасно. Това беше по-скоро игра, отколкото сражение.

Осъзнавайки това, вече ѝ беше по-лесно да разбере защо бяха реагирали така, когато ги „нападна“ на Северния площад. Те бяха твърде силно привикнали към „вътрешните щитове“ и размяната на „удари“. Сигурно бяха изпаднали в шок, забелязвайки какво може да причини магията на някой незащитен човек.

Тя отново въздъхна. Сега я очакваше разходката до кабинета по Алхимия. Против волята си тя усети как я обзема любопитство. От всички дисциплини Алхимията бе онази, която разбираше най-малко.

На вратата се почука и тя се намръщи. Тания отдавна ѝ беше пожелала лека нощ, а Ротан отсъстваше. Сърцето ѝ подскочи, когато се досети кой би могъл да бъде.

Фергън.

Той щеше да иска отговор, а тя още не беше решила. Сония прекоси неохотно стаята, с надеждата посетителят да се окаже някой

друг.

— Кой е?

— Фергън. Отвори, Сония.

Тя си пое дълбоко дъх и хвана бравата. В този миг вратата се отвори и в стаята влезе светлокосият магьосник с червена мантия.

— Как успя да я отвориш? — попита Сония, поглеждайки озадачено дръжката. — Мислех, че е заключена.

Фергън се усмихна.

— Беше, но се отваря, когато едновременно я завъртят отвън и отвътре.

— Така ли е замислена?

Фергън кимна.

— Това е просто предпазна мярка. Ротан няма винаги да е тук. А така в случай на опасност може да отключи някой друг — примерно ако без да искаш, запалиш нещо.

Тя се намръщи.

— Да се надяваме, че това вече няма да е проблем. — Тя му посочи едно от креслата. — Седни, Фергън.

Той отиде до стола и седна. Когато тя се настани срещу него, той се наведе нетърпеливо напред.

— Как вървят уроците ти по усвояване на Контрола?

— Добре... мисля.

— Хмм, кажи ми с какво се занимава днес.

Тя се усмихна печално.

— Трябваше да вдигна една кутия от пода. Не беше лесно.

Фергън рязко си пое дъх и очите му се разшириха, а сърцето на Сония заби учестено в отговор.

— Това, на което те обучава Ротан, не е упражнение от Контрола. Той ти показва как да използваш магията си. Щом го прави, значи вече си усвоила Контрола.

Сония потръпна от възмущение и надежда.

— Той каза, че проверява Контрола ми.

Фергън поклати мрачно глава.

— Цялата магия представлява проверка на Контрола. Той не би те учил как да повдигаш предмети, ако не си усвоила достатъчно Контрола. Ти си готова, Сония.

Момичето се облегна назад и крайчецът на устата ѝ се изви в усмивка.

„Най-после! — помисли си тя. — Мога да си ида у дома!“

Но в този миг я връхлетя неочаквано чувство за вина. Напуснеше ли Гилдията, тя никога повече нямаше да види Ротан...

— Доволна ли си, че ти казах истината — че Ротан укрива информация от теб?

Тя го погледна и кимна.

— Да, в основни линии. Разпоредителя Лорлън ми обясни блокирането на силата.

Фергън изглеждаше изненадан.

— Самият Лорлън? Добре.

— Той ми каза, че няма да е неприятно и че след това няма да го забелязвам.

— Ако работи както трябва. Гилдията не го е правила от много, много години. — Лицето му се изкриви. — Последния път, когато блокираха сила, малко объркаха нещата — но ти не би трябвало да се притесняваш. Ако приемеш помощта ми, няма да ти се наложи да рискуваш. — Той се усмихна. — Ще работим ли заедно?

Тя се поколеба. В главата ѝ се завъртяха съмнения.

Забелязвайки изражението на лицето ѝ, той попита:

— Да не си решила да останеш?

— Не.

— Тогава какво го мислиш още?

— Не съм съвсем сигурна в плана ти — призна си тя. — Поне в части от него.

— Кои части?

Тя си пое дълбоко дъх.

— Ако стана ученичка, трябва да дам клетва, която знам, че ще наруша.

Той се намръщи.

— И?

— Ами... не ми е особено приятно да го направя.

Той леко присви очи.

— Притеснява те това, че трябва да нарушиш клетвата? — Той поклати глава. — Аз съм готов да наруша закона на краля заради теб, Сония. Въпреки че съм убеден, че ще успеем да го направим да

изглежда така, сякаш си избягала сама, има голяма вероятност участието ми да бъде разкрито. Готов съм да поема този риск заради теб.

— Той се наведе напред. — Трябва да решиш дали кралят има правото да ти отнеме силата. Ако ли не, какво струва тази клетва?

Сония се замисли. Той беше прав. Фарин щеше да се съгласи с това, както и Сери. Домовете бяха пазили магията за себе си твърде дълго — а след това я бяха използвали срещу бедните по време на Прочистването. Обитателите нямаше да я презират заради това, че е нарушила клетвата на учениците. Важно беше тяхното мнение, а не това на краля или на магьосниците.

Ако се върнеше в копторите с непроменена сила и се научи как да използва магията, тя би могла да научи и останалите. Можеше да организира своя собствена тайна Гилдия.

Което означаваше, че отново ще трябва да разчита на Фарин да я крие. Може би нямаше да може да се върне при семейството си... Но щеше да използва силата си, за да лекува хората и да им помага, което си заслужаваше риска.

Сония погледна магьосника, който седеше срещу нея. Дали Фергън щеше да ѝ помага с такава готовност, ако знаеше какви мисли се въртят в главата ѝ? Тя се намръщи. Ако му станеше ученичка, той щеше да влиза в съзнанието ѝ, за да я обучава. Може би щеше да открие плановите ѝ и да не хареса последствията от помощта си. Тогава може би щеше да промени намеренията си. Всичко зависеше от него, а тя не го познаваше, не беше влизала в съзнанието му.

Само да можеше да напусне — да избяга — без неговата помощ!

Изведнъж тя леко потръпна. Можеше и да успее. Тя беше усвоила Контрола. Ротан не знаеше, че тя е наясно с това. В един момент щеше да е принуден да го признае и след това ще бъде нащрек за опитите ѝ да избяга. Но не и сега. Сега беше идеалното време да опита.

Ами ако не ѝ се удадеше възможност или се провалеше?

Тогава ще приеме предложението на Фергън. Но засега трябваше да го отложи.

Сония погледна към русокосия магьосник и поклати глава.

— Не знам. Дори планът ти да проработи, Гилдията отново ще започне да ме преследва.

— Няма да могат да те намерят — увери я той. — Аз ще те науча как да скриваш силата си. Те няма да могат да засекат местоположението ти и накрая ще се откажат. Ти не си единствената, която се измори от последното претърсване. Те няма да те търсят вечно.

— Има някои неща, които не знаеш — каза му тя. — Ако се върна в копторите с магията си, Крадците ще искат да работя за тях. А аз не искам да бъда инструмент в техните ръце.

Той се усмихна.

— Ти имаш магия, Сония. Няма да могат да те принудят да направиш каквото и да било против волята си.

Тя отмести поглед и поклати глава.

— Имам семейство, Фергън. Може би Крадците няма да могат да наранят мен, но ще наранят тях. Аз... — Тя потърка лицето си и го погледна извинително. — Трябва ми още време да помисля.

Усмивката му се изгуби.

— Още колко?

Тя сви рамене.

— Няколко седмици, може би.

— Не разполагаме с толкова време — каза ѝ той и лицето му помрачил. — Ти не разполагаш с толкова време.

Сония се намръщи.

— Защо?

Той рязко се изправи, извади нещо от мантията си и го пусна на масата пред нея.

Тя рязко си пое дъх, разпознавайки камата. Толкова пъти беше наблюдавала как острието ѝ е наточвано внимателно и с любов. Помнеше деня, преди много години, когато върху него беше грубо гравирани образът на познатия гризач.

— Разпозна я, както виждам.

Фергън се наведе над нея с блестящи очи.

— Заклучил съм собственика на този нож в една тъмна малка стая, за която никой не знае. — Устните му се разтеглиха в злобна усмивка. — И добре, че не знаят, защото доста ще се притеснят, като видят колко големи могат да пораснат тези гризачи. — Магьосникът клекна и постави ръце на облегалките на креслото ѝ. Сония се сви назад, ужасена от злобния му поглед.

— Прави каквото ти казвам и ще освободя приятеля ти. Създадеш ли ми проблеми, ще го оставя да гние там вечно. — Той присви очи. — Ясен ли съм?

Неспособна да отвори уста, зашеметената Сония можа само да кимне.

— Слушай ме внимателно — каза той. — Сега ще ти кажа какво искам да направиш. Първо ще кажеш на Ротан, че искаш да останеш. Направиш ли го, той ще обяви, че си усвоила Контрола, за да те въведе в Гилдията, преди отново да си променила решението си. След една седмица ще се проведе Съвет и Изслушване, където ще се реши кой да е наставникът ти.

На това Изслушване ти ще обявиш пред всички, че по време на предишното Прочистване аз съм те видял преди Ротан. Ще му кажеш, че съм те погледнал, след като камъкът е преминал през бариерата и преди да ме удари. Тогава Висшите магове няма да имат друг избор, освен да ме направят твой наставник. Ти ще влезеш в Гилдията и мога да те уверя, че няма да бъде за дълго. Щом свършиш нещо за мен, ще бъдеш изпратена там, където ти е мястото. Ти ще получиш каквото искаш, аз също. Няма да изгубиш нищо заради това, че си ми помогнала, но... — Той вдигна камата и прокара пръст по острието ѝ. — Ще изгубиш малкия си приятел, ако ми откажеш.

Той я изгледа продължително и прибра камата в гънките на мантията си.

— Не позволявай на Ротан да разбира за това. Никой, освен мен не знае къде се намира малкият Серини, а ако не му нося храна, той много ще огладнее.

Магьосникът се надигна, плъзна се към вратата и лекичко я отвори. После погледна през рамо и ѝ се ухили. Сърцето на Сония заби ускорено, когато най-после си спомни къде го е виждала. Това беше магьосникът, когото беше ударила с камъка по време на Прочистването.

— Очаквам още утре Ротан да обяви успеха си. Ще се видим след това. — Той се измъкна през вратата и я затвори след себе си.

Сония се заслуша в отдалечаващите се стъпки, след което притисна ръце към слепоочията си.

„Магьосници. — Тя изсъска едно проклятие. — Никога повече няма да им се доверя“.

След това се сети за Ротан и гневът ѝ избледня. Макар да я беше подвел, че все още не е усвоила Контрола, тя беше сигурна, че намеренията му са добри. Най-вероятно отлагаше нещата, за да ѝ даде възможност да реши дали наистина иска да си тръгне. В такъв случай той не беше направил нищо, което самата тя не би направила на негово място. Сония беше сигурна, че ако го помоли, той ще ѝ помогне.

Но тя не можеше да се обърне към него. Обзе я противното чувство на безпомощност. Ако не изпълнеше исканията на Фергън, Сери щеше да умре.

Сония се сви в креслото и обхвана коленете си с ръце.

„О, Сери — помисли си тя. — Къде си? Нали ти казах да внимаваш да не те хванат?“

Тя въздъхна. Защо го правеше Фергън? Тя си спомни първия път, когато беше видяла злобната му усмивка, и потрепери.

Отмъщение. Чисто и просто отмъщение за това, че беше изпратен в несвяст от разбунтувал се обитател. Сигурно беше побеснял, че вместо да бъде наказана, тя беше поканена в Гилдията. Но защо не се отказа, след като му беше казала, че не смята да остава в Гилдията?

Тя се замисли над думите му. „Щом свършиш нещо за мен, ще бъдеш изпратена там, където ти е мястото“. Да я приемат в Гилдията, а след това да я отпратят... Той възнамеряваше да се погрижи тя да получи наказанието си заради това, че го е ударила.

Искаше да бъде сигурен, че Сония никога няма да може да размисли и да се върне в Гилдията.

ГЛАВА 26

И ЗАПОЧВА ЗАБЛУДАТА.

Във въздуха между двете длани — голяма, на възрастен човек, и тънка, младежка — танцуваха две цветни петънца светлина като малки насекоми. Те се въртяха една около друга, спускаха се и се издигаха в сложна игра. Внезапно синята светлинка се стрелна към жълтата. Жълтата се превърна в светец пръстен и синята прелетя през него. Ротан се разсмя.

— Достатъчно! — възкликна той.

Двете петънца изгаснаха и сенките наоколо прекратиха танца си. Ротан огледа сумрачната стая и остана изненадан от това, колко късно е станало. С усилие на волята създаде светец кълбо и плъзна параваните върху прозорците.

— Бързо се учиш — каза ѝ той. — Контролът ти над силата постоянно нараства.

— Постигнах Контрола преди няколко дни — отвърна Сония. — Ти не ми каза.

Изненадан, Ротан се обърна и я изгледа. Тя издържа погледа му. В гласа ѝ нямаше дори сянка на съмнение — по някакъв начин се беше досетила.

Той се облегна назад в креслото, обмисляйки ситуацията. Ако отрече, тя само щеше да е още по-възмутена, когато научи истината. По-добре беше да ѝ обясни причините, поради които не ѝ е съобщил новината веднага.

Значи времето му беше изтекло. Нямаше причини да държи Сония повече тук. След ден-два тя щеше да си тръгне. Разбира се, можеше да помоли Лорлън да отложи блокирането на силата ѝ, но вече познаваше достатъчно добре девойката, за да не се заблуждава, че може да промени решението ѝ за няколко дни.

Ротан кимна.

— Преди няколко урока стигнах до извода, че си достигнала нивото на Контрол, което смятам за достатъчно за учениците. Но ми се струваше, че в твоя случай е особено важно да направя допълнителни

проверки, тъй като няма да сме край теб, за да ти помогнем, ако нещо се обърка по-късно.

Вместо облекчение, той видя в погледа ѝ само напрегнатост.

— Не че имам основания да мисля, че нещо ще се обърка — опита се да я успокои той. — Твоят Контрол...

— Мисля да остана — прекъсна го тя.

Ротан я зяпна, онемял от изненада.

— Ще останеш? — възкликна той. — Размисли ли?

Тя кимна.

Магьосникът скочи на крака.

— Това е прекрасно!

Тя го гледаше с широко отворени очи. На него му се искаше да я изправи на крака и да я прегърне, но знаеше, че това само ще я изплаши. Така че отиде до шкафа в задната част на стаята.

— Това трябва да се отпразнува!

Извади бутилка вино от пачи и две чаши и се върна при креслата. Сония наблюдаваше безмълвно как той извади тапата на бутилката и напълни чашите с жълтеникава течност.

Когато пое чашата, ръката ѝ трепереше. Ротан си наложи да се успокои, осъзнавайки, че тя е развълнувана и поизплашена.

— Кое те накара да промениш решението си? — попита той, докато седнаше в креслото.

Тя леко прехапа устни, след това извърна поглед.

— Искам да спася живота на някого.

— Аха! — усмихна се Ротан. — Значи Лечителите са те впечатлили!

— Да — призна си Сония. Тя отпи и лицето ѝ грейна от удоволствие — Вино от пачи!

— Опитвала ли си го по-рано?

— Един крадец ми даде бутилка от него веднъж — усмихна се тя.

— Ти никога не се ми разказвала за Крадците. Не исках да те разпитвам, за да не си помислиш, че се опитвам да измъкна информация от теб.

— Аз не знам много за тях — сви рамене тя. — Прекарвах по-голямата част от времето сама.

— Предполагам, че в замяна на помощта си са искали да се възползват от магията ти?

Сония кимна.

— Но аз всъщност така и не им дадох онова, което искаха. — Тя смръщи вежди. — Чудя се... дали ще решат, че като оставам тук, нарушавам споразумението ни?

— Но те не са спазили обещанието си да ти помогнат — отбеляза Ротан. — Какво основание имат да очакват, че ще изпълниш своята част от сделката?

— Крадецът, който ми помагаше, положи доста усилия, за да ме скрие.

Ротан поклати глава.

— Не се безпокой. Крадците няма да те притесняват. Те ни казаха къде да те намерим.

Сония се опули.

— Те са ме предали? — прошепна тя.

Той се намръщи, обезпокоен от яростта в очите ѝ.

— Боя се, че е така. Не мисля, че го направиха с голямо желание, но им беше ясно, че силата ти става все по-опасна.

Сония сведе поглед към чашата си и известно време я въртя безмълвно в ръцете си.

— И какво следва сега? — попита тя внезапно.

Ротан се поколеба, тъй като осъзна, че се налага да ѝ разкаже за претенциите за наставничество. Мисълта, че наставникът ѝ може да е магьосник, когото не познава или комуто не се доверява, можеше да я накара отново да размисли, но той беше длъжен да я предупреди за подобна възможност.

— Преди да положиш клетвата и да станеш ученик, има някои проблеми, които трябва да се разрешат — заговори той. — Първо трябва да подобриш уменията си по четене и писане и да изучиш основите на аритметиката. Също така трябва да разбираш правилата и обичаите на Гилдията. Преди това обаче трябва да бъде решен проблемът с наставничеството.

— Наставничеството? — Тя се облегна назад в креслото си. — Ти каза, че само много надарени ученици имат наставници.

Ротан кимна.

— От самото начало знаех, че ще се нуждаеш от подкрепата на наставник. Ти си единствената ученичка, която не е от Домовете, и на моменти много от нещата може да ти се сторят трудни. Наставникът ти може да ти помогне да преодолееш тези трудности и затова аз предявих искане да съм ти наставник.

Но не съм единственият, пожелал тази чест. Има още един, помлад магьосник, на име Фергън. Когато двама магьосници предявят претенции за наставничество, се провежда Изслушване, на което всички решават кой ще ти бъде наставник. Според правилата на Гилдията, ако за наставничество претендират няколко магьосници, се отдава предимство на онзи от тях, който пръв е осъзнал магическия потенциал на ученика. Кое то обикновено не е трудно да се определи. — Той се намръщи. — Но не и този път. Магията ти не е открита чрез обичайните тестове. Някои магьосници смятат, че аз, като първия, който те е видял, пръв съм открил способностите ти. Според други Фергън е пръв, като първият, изпитал силата ти. — Ротан се изсмя. — Явно Гилдията ще спори за това с месеци. — Той отпи още една глътка вино. — Изслушването ще се състои след поредния Съвет, което е след седмица. После ще продължиш уроците си или при мен, или при Фергън.

Соня се намръщи.

— Тоест ученикът не може сам да си избере наставник?

Магьосникът поклати глава.

— Не.

— Тогава по-добре да се запозная с него — каза тя бавно. — Да преценя какъв е.

Ротан я изгледа внимателно, изненадан от спокойствието, с което тя приема ситуацията. Би трябвало да е удовлетворен, но той се почувства леко разочарован. Щеше да е по-доволен, ако девойката беше възнегодувала срещу идеята да бъде лишена от наставничеството му и от неговата компания.

— Ако искаш, ще уредя да се срещнете — каза той. — Фергън ще има желание да се запознае с теб. Както и останалите. Но преди това трябва да те науча на някои от правилата и обичаите на Гилдията.

Тя го погледна с очи, искрящи от любопитство. Ротан се усмихна.

— За начало — обичаят на поклоните.

Изражението ѝ се смени с изумление. Ротан се усмихна със съчувствие.

— Да, поклоните. Всички немагьосници — с изключение на кралското семейство, разбира се — би трябвало да се покланят на магьосниците.

Сония направи гримаса.

— Защо?

— В знак на уважение — сви рамене Ротан. — Може да изглежда глупаво, но някои от нас се обиждат, ако не им се поклонят.

Девојката присви очи.

— А ти?

— Обикновено не — отвърна той. — Но има моменти, когато пропускането на поклона е явно оскърбление.

Сония се замисли.

— Очакваш ли да ти се покланям отсега нататък?

— И да, и не. Не го очаквам, когато се сами, но трябва да ми се покланяш, когато сме извън тези покои, дори и само за да свикнеш с обичая. Освен това трябва да използваш учтива форма. Обръщенията към магьосниците са лорд или лейди, с изключение на случаите с Директора, Разпоредителя или Върховния повелител, при които трябва да се използва титлата им. — Ротан забеляза изражението на Сония и се усмихна. — Не съм очаквал да ти хареса. Макар и да си израснала сред ниските съсловия на обществото, ти имаш гордостта на кралска особа. — Той облегна лакти на масата. — Ще дойде ден, в който някой ще се поклони на теб, Сония. Тогава ще ти бъде още по-трудно да го приемеш.

Момичето се намръщи, вдигна чашата и я пресуши.

— А сега — правилата на Гилдията — продължи Ротан. Пресегна се и ѝ наля още една чаша вино. — Да видим дали те ще са по-лесни за преглъщане.

Ротан излезе веднага след вечеря, явно нетърпелив да разгласи новината. Когато Тания започна да почиства масата, Сония се премести при прозореца. Тя се загледа в прикриващия го параван, и за пръв път осъзна, че сложната шарка върху него всъщност се състои от дребни символи на Гилдията.

Леля ѝ имаше два прогнили хартиени паравана. Те не си подходдаха по форма с прозорците, но въпреки това Джо на упорито ги облягаше на стъклото. Когато слънцето светеше право срещу прозорците, цепнатините в параваните почти не се забелязваха.

Вместо обичайната носталгия по дома си, Сония изпита неясен копнеж. Тя огледа разкошното обзавеждане, книгите и полираните мебели и въздъхна.

Щяха да ѝ липсват удобствата и храната, но тя се беше примирила с това. Обаче нямаше да ѝ бъде лесно да напусне Ротан. Тя харесваше компанията му — разговорите им, уроците, менталното им общуване.

„И без това бях решила да си тръгна — напомни си тя за стотен път. — Просто не предполагах колко много ще спечеля тук“.

Осъзнаването, че ще бъде низвергната от Гилдията, я беше накарало да осъзнае какво ще изгуби. Нямаше да е трудно да се престори, че иска да остане.

„Дано само Фергън да не се досеща за това — помисли си тя. — Отмъщението му би станало още по-сладко“.

В желанието си да си отмъсти за публичното унижение, Фергън рискуваше много. Сигурно беше много ядосан, щом полагаше толкова усилия да не я допусне в Гилдията.

— Лейди?

Сония се обърна и видя до себе си прислужницата. Тя се успиваше.

— Само исках да ви кажа, че се радвам на решението ви да останете — каза Тания. — Щеше да е ужасно, ако си тръгнете.

Сония усети как се изчервява.

— Благодаря, Тания.

Жената събра ръцете си.

— Изглеждате, сякаш сте изпълнена със съмнения. Но решението ви е правилно. Гилдията никога не е приемала бедни хора. Ще бъде чудесно да видят, че правите всичко, което вършат и те, при това не по-зле от тях.

Сония усети как по гърба ѝ пробяга хлад. Работата не беше само в отмъщението!

Гилдията не беше длъжна да я кани в редовете си. Много по-лесно беше да блокира силите ѝ и да я върне в копторите. Но

магьосниците не постъпиха така. За пръв път от векове бяха решили да вземат за обучение някой, който не е от Домовете.

Думите на Фергън отекнаха в съзнанието ѝ. „Щом свършиш нещо за мен, ще бъдеш изпратена там, където ти е мястото.“ Там, където ѝ е мястото?

Тя беше усетила презрението в гласа му, но не беше разбрала смисъла му. Фергън не искаше просто да се увери, че тя няма да стане член на Гилдията. Той искаше да е сигурен, че никога друг обитател няма да получи такъв шанс отново. Каквото и да планираше за нея Фергън, тя щеше да послужи за доказателство, че на обитателите не може да се разчита. Гилдията никога вече нямаше да покани друг обитател да се присъедини към нея.

Сония сграбчи перваза на прозореца, сърцето ѝ се разтуптя от ярост. „Те отвориха вратите си за мен, обитателката, а аз се канех да отмина, сякаш това нищо не значи“.

Обзе я познатото чувство на безпомощност. Тя не можеше да остане. От това зависеше животът на Сери.

— Лейди?

Сония примигна към Тания. Прислужницата положи длан върху ръката ѝ.

— Всичко ще бъде наред — увери я тя. — Ротан казва, че сте много силна и бързо се учите.

— Наистина ли?

— О, да. — Тания се обърна и вдигна кошницата си, пълна с чинии. — Е, довиждане до утре. Не се безпокойте. Всичко ще бъде наред.

Сония се усмихна.

— Благодаря, Тания.

Жената ѝ върна усмивката.

— Лека нощ.

— Лека нощ.

Прислужницата се измъкна през вратата, оставяйки Сония сама. Девойката въздъхна и погледна през прозореца. Отвън отново валеше, в нощта танцуваха бели снежинки.

„Къде си, Сери?“.

Сония се замисли за камата, която Фергън ѝ беше показал, и се намръщи. Възможно беше само да я е намерил, и да не държеше Сери

в плен...

Тя се отдалечи от прозореца и седна в креслото си. Имаше толкова неща, за които да мисли: Сери, Фергън, Изслушването, наставничеството. Въпреки уверенията на Тания, тя нямаше да може да спи добре през следващите няколко седмици.

Всеки триден Денил се присъединяваше към Ялдан и жена му на вечеря. Езрил беше въвела тази традиция преди няколко години. Загрижена от това, че Денил все не се жени, тя взе мерки той да не привиква със самотата.

Докато подаваше празната си чиния на прислужника на Ялдан, Денил доволно въздъхна. Макар и да не споделяше опасенията на Езрил относно изпадането му в меланхолия, вечерята в компания беше по-приятна.

— Денил, за теб се носят разни слухове — обади се Ялдан.

Денил се намръщи, задоволството му се изпари. Нима отново Фергън?

— Какви слухове?

— Разпоредителят бил толкова впечатлен от преговорите ти с Крадците, че смята да те назначи за посланик.

Денил се сепна и се вторачи в стария магьосник.

— Така ли?

Ялдан кимна.

— Какво мислиш? Влекат ли те пътешествията?

— Аз... — Денил поклати глава. — Никога не съм мислил за това. Мен? Посланик?

— Да — изкикоти се Ялдан. — Вече не си толкова млад и глупав като едно време.

— Благодаря — отговори сухо Денил.

— Това ще ти е от полза — намеси се в разговора и Езрил. Тя се усмихна и го посочи с пръст. — Дори може да си доведеш отнякъде съпруга.

Денил я изгледа смразяващо.

— Не започвай отново, Езрил.

Тя сви рамене.

— Е, щом в Киралия явно няма жена, която да е достатъчно добра за теб...

— Езрил — прекъсна я строго Денил, — последната млада дама, която срещнах, ме прободете. Знаеш, че когато стане въпрос за жени, над мен тегне някакво проклятие.

— Това е нелепо. Ти си се опитвал да я хванеш, не си я ухажвал. Как е Сония, между другото?

— Според Ротан има добър напредък в уроците, въпреки че все още възнамерява да си тръгне. Освен това добре се разбира с Тания.

— Мисля, че се чувства по-удобно със слугите, отколкото с нас — каза Ялдан замислено. — По-близо е до тях по обществено положение, отколкото до нас.

Денил се намръщи. По-рано не би оспорил подобна забележка, но сега, след като беше общувал със Сония, такова твърдение му се струваше несправедливо, даже обидно.

— Тези думи няма да се харесат на Ротан.

— Няма — съгласи се Ялдан. — Но никой не споделя неговото мнение. Останалите от Гилдията смятат съсловията и общественото положение за важни неща.

— Какво друго се говори?

Ялдан сви рамене.

— Споровете за настояничество отидоха на заден план. Сега повечето си задават въпроса, дали ще е мъдро изобщо да приемаме в Гилдията някой с толкова съмнителен произход.

— Пак ли? Какво пък ги притеснява сега?

— Дали тя ще се придържа към клетвата? — каза Ялдан. — Дали няма да повлияе лошо на останалите ученици? — Той облегна лакти на масата. — Ти се познаваш с нея. Какво мислиш?

Денил сви рамене и избърса пръстите си със салфетка.

— Аз съм последният, когото трябва да питаш. Тя ме прободете, забрави ли?

— Ти никога няма да ни позволиш да забравим — отбеляза Езрил.

— Хайде, трябва да си забелязал нещо повече от това.

— Речта ѝ е груба, но не чак толкова, колкото очаквах. И у нея няма и следа от маниерите, на които сме свикнали. Никакви „милорд“ и поклони.

— Ротан ще я научи на всичко, когато е готова — каза Езрил.

Ялдан леко изсумтя.

— По-добре да го направи преди Изслушването.

— Вие двамата все забравяте, че тя не иска да остане. Защо да си прави труда да я учи на етикет?

— Може би за всички ще е по-добре, ако тя си тръгне.

Езрил изглежда мъжа си укорително.

— Ялдан — смъмри го тя, — ти би ли пратил момичето обратно в мизерията, след като е видяла охолството тук? Това ще е жестоко.

Старият магьосник сви рамене.

— Не, разбира се. Но тя иска да си тръгне и всичко ще е по-лесно, ако си тръгне. Като начало — никакво Изслушване, и всичките спорове за приемане в Гилдията на хора извън Домовете ще бъдат забравени.

— Напразно спорят за това — каза Денил. — Всички добре знаем, че кралят предпочита тя да остане в Гилдията, под наш контрол.

— Тогава той няма да е много доволен, ако тя държи на решението си да напусне.

— Няма — съгласи се Денил. — Но не може да я накара насила да даде клетвата.

Ялдан се намръщи, после погледна към вратата, тъй като в този момент някой почука на нея. Той лениво махна с ръка и вратата се отвори.

Вътре пристъпи сияещият Ротан.

— Тя остава!

— Всичко се нареди добре — каза Езрил.

Ялдан поклати глава.

— Не всичко, Езрил. Все още ни остава проблемът с Изслушването.

— Изслушването? — Ротан махна пренебрежително с ръка. — Засега да го оставим настрана. Сега искам само да празнувам.

ГЛАВА 27

НЯКЪДЕ ПОД УНИВЕРСИТЕТА

Сгушена в креслото, Сония се прозина и си припомни случилото се през деня.

Сутринта я беше посетил Разпоредителят, за да я попита относно решението ѝ да остане и да ѝ обясни отново за наставничеството и Изслушването. Тя беше изпитала угризения при вида на искрената му радост от оставането ѝ. Чувството ѝ за вина нарастваше през деня.

Другите ѝ посетители бяха Денил, после строгата и внушителна Повелителка на Лечителите и накрая — семейство възрастни хора, приятели на Ротан. При всяко почукване на вратата Сония се напрягаше, очаквайки Фергън, но воинът не се появи.

Тя съобрази, че той няма да дойде, докато не остане сама, и почти се зарадва, когато Ротан излезе след вечеря, като преди това каза, че ще се прибере късно и няма нужда тя да го чака.

— Ако искате, ще остана да си поговоря с вас — предложи Тания.

Сония се усмихна с признателност.

— Благодаря, Тания, но предпочитам да остана сама тази вечер. Прислужничката кимна.

— Разбирам. — Тя отново се обърна към масата, и в този момент се разнесе почукване по вратата. — Да отворя ли, лейди?

Сония кимна. Пое си дълбоко дъх, наблюдавайки как прислужничката отваря вратата.

— Тук ли е лейди Сония?

При този глас коремът на девойката се сви от страх.

— Да, лорд Фергън — отвърна Тания. Тя погледна разтревожено към Сония. — Сега ще я попитам дали желае да ви приеме.

— Нека влезе, Тания. — Въпреки че сърцето ѝ се беше разтуптяло, Сония успя да прозвучи спокойно.

Прислужницата отстъпи от вратата, пропускайки магьосника с червена мантия в стаята. Той сложи ръка на гърдите си и склони глава.

— Аз съм лорд Фергън. Надявам се, че лорд Ротан е споменал за мен.

Погледът му се насочи към Тания и после се върна към девойката. Сония кимна.

— Да — отвърна тя. — Спомена ми. Искате ли да седнете?

— Благодаря — отвърна той и се настани изцяло в креслото. — Отпрати жената!

Сония преглътна и погледна към прислужницата.

— Тания, имаш ли още работа?

Жената погледна към масата, после поклати глава.

— Не, лейди. Мога да се върна по-късно за съдовете.

Тя се поклони и излезе от стаята.

Щом вратата се затвори след нея, дружелюбното изражение на Фергън изчезна.

— Едва тази сутрин узнах, че Ротан е обявил, че си готова. Доста време ти отне да му кажеш.

— Трябваше да изчакам подходящия момент — отвърна Сония. — Иначе щеше да му се стори странно.

Фергън я изгледа, после махна пренебрежителна с ръка.

— Както и да е, вече е направено. Сега искам да се уверя, че си разбрала правилно инструкциите ми. Повтори ми ги.

Той кимаше, докато тя изброяваше нещата, които той ѝ беше заръчал да направи.

— Добре. Имаш ли някакви въпроси?

— Да — каза тя. — Откъде да знам, че Сери наистина е при теб? Засега съм видяла само камата.

Той се усмихна.

— Просто ще трябва да ми се довериш.

— Да се доверя на теб? — Тя изсумтя шумно и си наложи да го погледне в очите. — Искам да го видя. В противен случай може да се наложи да попитам Разпоредителя Лорлън дали изнудването е престъпление в Гилдията.

Устните му се изкривиха в подигравателна усмивка.

— Не си в такова положение, че да ме заплашваш.

— Нима? — Сония се изправи и се приближи до високата маса, където си наля чаша вода. Ръцете ѝ трепереха и тя се радваше, че е с гръб към магьосника. — Знам всичко за този вид изнудване. Все пак

съм живяла с Крадците, забрави ли? Така че трябва да ме убедиш, че заплахите ти са основателни. Досега съм видяла единствено камата. Откъде да знам, че държиш и собственика й?

Тя се обърна, срещна погледа му и със задоволство отбеляза, че в него се е появила несигурност. Той стисна юмруци, после бавно кимна.

— Много добре — каза магьосникът, изправяйки се. — Ще те отведе при него.

Тя изпита усещане за триумф, което бързо изчезна — Фергън нямаше да се съгласи толкова лесно, ако не държеше наистина Сери затворен. Освен това Сония много добре знаеше, че когато е заложен нечий живот, най-трудното е да се направи така, че похитителят да не убие жертвата, след като получи каквото иска.

Фергън се приближи до вратата, отвори я и пропусна девойката пред себе си. Когато Сония пристъпи в коридора, двама магьосници се спряха и я изгледаха обезпокоени, но при вида на Фергън се отпуснаха.

— Ротан разказвал ли ти е за сградите на Гилдията? — попита Фергън на висок глас, когато двамата се насочиха към стълбите.

— Да — отговори тя.

— Те са били построени преди около четиристотин години — продължи той, без да обръща внимание на отговора й. — Гилдията се е разраснала твърде много...

„Най-накрая седмицата свърши!“ — помисли си ликуващо Денил на излизане от класната стая. Възможността Сония да се присъедини към Гилдията не беше хрумвала на учениците. Те бяха обсъждали темата през целия ден и даже му се беше наложило да изгони от час двамина, за да не отвличат вниманието на останалите.

Денил въздъхна, взе под мишница книгите, листовете и принадлежностите за писане и закрачи по коридора на Университета. Когато стигна до стълбите, той застина, неспособен да повярва в случващото се на долния етаж.

Фергън и Сония току-що бяха влезли в Университета. Воинът се огледа и поведе девойката към противоположното на Денил стълбище. Като направи една крачка встрани, за да се скрие, Денил се заслуша в стъпките, кънтящи долу. Шумът от тях намаля, когато двамата поеха по коридора на приземния етаж.

Стараейки се да бъде възможно най-безшумен, Денил се спусна по стълбите. Прекоси долната зала, стигна до коридора и надникна

внимателно зад ъгъла. Фергън и Сония се отдалечаваха бързо и точно в този момент завиха в едно странично разклонение.

Денил ги последва с разтуптяно сърце. Когато стигна до страничното разклонение, се сети, че преди няколко дни беше зърнал Фергън да бърза точно към това място. Пое риска да надникне бързо зад ъгъла.

Коридорът беше празен. Магьосникът се заслуша внимателно. Приглушеният глас на Фергън го доведе до врата, водеща към вътрешните коридори на Университета. Денил се промъкна през нея и продължи да следва гласа още няколко коридора, когато звукът изведнъж секна.

От настъпилата тишина кожата му настръхна. Нима Фергън беше забелязал, че го следят? И сега дебнеше преследвача си, за да го залови?

Когато стигна до поредния завой, Денил шепнешком изруга. Без да чува гласа на Фергън, можеше всеки момент да се натъкне на него. Надникна предпазливо зад ъгъла и въздъхна облекчено. Нямаше никого. Продължи напред, но скоро се оказа в задънен коридор. Технически това не беше задънен коридор, тъй като в Университета нямаше такива. Една от вратите водеше към странично разклонение на главния коридор. Ако двамата бяха минали оттам, Денил щеше да чуе шума от отваряне на врата — Фергън не се стараеше да пази тишина.

Макар че можеше и да е започнал да го прави, ако е забелязал, че го следят.

Денил хвана дръжката на вратата и я натисна. Когато вратата се отвори, пантите изскърцаха драматично, сякаш искаха да го уверят, че непременно би чул Фергън, ако воинът беше минал оттук. Страничният проход зад вратата беше празен. Денил го прекоси и установи, че главният коридор също е празен. Озадачен, магьосникът се върна обратно и опита и другите врати, но не намери дори следа от Сония или Фергън.

Той поклати глава и тръгна обратно към изхода на Университета. Измъчваха го много въпроси. Защо Фергън беше извел Сония от покоите на Ротан? Защо я беше отвел в пустите вътрешни коридори на Университета? Как бяха успели да изчезнат?

— Ротан?

— Денил.

— Къде си?

— Във Вечерната зала.

Денил се намръщи. Значи Фергън беше изчакал момент, в който Ротан е ангажиран, и тогава беше отишъл при Сония. Типично за него.

— Изчакай ме там. Сега ще дойда.

Плътно обвил одеялото около раменете си, Сери слушаше тракането на зъбите си. През последните няколко дни температурата в стаята бавно беше спадала и сега беше толкова студено, че влагата по стените замръзваше. Някъде по-горе зимата беше затегнала хватката си над града.

Сега Фергън донасяше заедно с храната и свещ, но тя стигаше само за няколко часа. Когато тъмнината дойдеше отново, Сери спеше или кръстосваше стаята, за да загрее тялото си, като броеше крачките си, за да не се удари в някоя от стените. За да предпази водата от замръзване, притискаше бутилката към гърдите си.

Лек шум привлече вниманието му и той се спря, сигурен, че е чул нечии чужди крачки, освен своите. Но навсякъде цареше тишина. Сери въздъхна и се върна към разходката си.

Той разиграваше наум всевъзможни разговори със своя тъмничар. След неуспешното нападение Сери беше посветил много часове в обмисляне на ситуацията. Не беше възможно да избяга от килията, не представляваше и заплаха за тъмничаря си. Беше изцяло в ръцете на магьосника.

Колкото и да беше неприятно да си го признае, единственият му шанс да се измъкне беше да спечели благоразположението на Фергън. Задачата изглеждаше невъзможна за изпълнение — магьосникът не се стремеше към общуване и явно презираше Сери. „Но заради Сония трябва да опитам“ — помисли си Сери.

Сония. Той тръсна глава и въздъхна. Може би я бяха принудили да му каже, че се нуждае от Гилдията, за да се научи да контролира силата си, но той се съмняваше в това. В нея нямаше и сянка от страх, само спокойствие. Той беше виждал как силата ѝ реагираше на емоциите ѝ и колко опасна беше станала накрая. Не беше трудно да се появява, че в края на краищата магията ѝ би я убила.

Което значеше, че идеята да скрие Сония при Крадците беше възможно най-лошата, която можеше да му хрумне. Ситуацията, при която девойката беше принудена да използва магия всеки ден, беше накарала силата и да нараства и вероятно бе ускорила момента на излизането на тази сила извън контрол.

Но Сония така или иначе щеше да стигне до този момент, независимо от това какво прави. Рамо или късно Гилдията щеше да я намери или тя щеше да умре.

Сери се намръщи, спомняйки си за изпратеното от магьосниците писмо, в което я уверяваха, че не възнамеряват да навреждат на Сония и я канеха да се присъедини към Гилдията. Сония не им беше повярвала. Нито пък Фарин.

Но Сери имаше стар познат сред прислужниците на Гилдията, който можеше да потвърди или опровергае думите в посланието. Само че Сери не го беше попитал.

„Не исках да знам. Исках само да сме заедно. Сония и аз, работещи за Крадците... или просто заедно...“

Тя не беше предназначена за Крадците... или за него. Тя беше магьосница. Независимо дали му харесваше или не, мястото ѝ беше сред магьосниците.

Сери усети пристъп на ревност, но го прогони. В мрака беше започнал да преразглежда омразата си към Гилдията. Не можеше да не съобрази, че щом магьосниците бяха положили толкова много усилия, за да я спасят от силата ѝ — заедно с много обитатели на копторите — едва ли бяха толкова равнодушни, колкото ги смятаха обитателите.

Освен това какво по-добро бъдеще можеше да желае за Сония? Тя щеше да придобие богатство, знания и могъщество. Как можеше той да я лиши от тях?

Не можеше! Нямаше права върху нея. Осъзнаването на този факт му причини болка като от удар в гърдите. Въпреки че сърцето му беше трепнало, когато тя се бе върнала в живота му, Сония никога не беше показала, че изпитва към него нещо повече от приятелски чувства и привързаност.

Сери чу приглушени звуци и застина. Някъде отдалеч долитаха потропвания на обувки върху камък. Докато стъпките се приближаваха, Сери отстъпи от вратата, за да освободи място, така че

магьосникът да може да влезе спокойно в килията. Крачките звучаха така, сякаш Фергън бърза.

Но те не се забавиха пред вратата, а отминаха нататък.

Сери пристъпи напред. Дали това бе тъмничарят му, бързащ за някъде? Или, може би, беше някой друг?

Младежът се хвърли към вратата и вдигна юмрук, за да удари по нея, но в следващия момент замръзна, обхванат от съмнения. Ако беше прав в предположението си, че Фергън го използва, за да изнудва Сония, нямаше ли да изложи момичето на опасност, като избяга и провали плановите на Фергън?

Ако Фергън ѝ беше разказал твърде много, можеше да я убие, за да прикрие престъпленията си. Сери беше чувал множество истории за отвлечения и изнудвания, където нещата се бяха объркали, и той потрепери, когато си спомни неприятните завършеци на някои от тези истории.

Крачките се отдалечиха и утихнаха. Сери притисна глава към вратата и изруга. Беше твърде късно. Непознатият си беше отишъл.

Младежът въздъхна и реши да се върне към плана си да се сприятели с Фергън, дори и само за да научи какви са плановите му. Отново разигра в съзнанието си евентуален разговор между тях. Когато отново дочу стъпки, почти повярва, че са плод на въображението му.

Но те звучаха все по-силно и той разбра, че са истински. Сърцето му се разтуптя, когато осъзна, че са на двама души. Те спряха пред килията и Сери чу приглушения глас на Фергън:

— Стой! Пристигнахме.

Ключалката изщрака и вратата се отвори. Над главата на Фергън увисна светещо кълбо, заслепявайки Сери. Въпреки това той разпозна силуета на другия посетител. Сърцето му подскочи.

— Сония!

— Сери?

Сония вдигна ръце към очите си и свали черната превръзка. Примигна срещу него, усмихна се и пристъпи в килията.

— Добре ли си? Нали не си болен или ранен? — Очите ѝ шареха по него, търсейки следи от наранявания.

— Не съм — поклати глава той. — А ти?

— Добре съм. — Тя погледна към Фергън, който ги наблюдаваше с интерес. — Фергън наистина ли не ти е направил нищо?

Сери се усмихна накриво.

— Само ако сам си го просех.

Сония повдигна вежди и погледна Фергън с присвити очи.

— Може ли да поговоря с него насаме?

Фергън се поколеба, после повдигна рамене.

— Добре. Само няколко минути, не повече.

Той махна с ръка и вратата се затвори, потопявайки стаята в пълен мрак.

Сери въздъхна.

— Сега и двамата сме затворени тук.

— Той няма да ме остави при теб. Нуждае се от мен.

— За какво?

— Сложно е за обяснение. Иска от мен да се присъединя към Гилдията, за да може после да ме накара да наруша закона и да ме изхвърлят от нея. Според мен това е начинът му да си отмъсти затова че го улучих с камък в слепоочието по време на Прочистването. Освен това мисля, че иска да убеди Гилдията никога повече да не приема за обучение обитатели. Но това не е толкова важно. Ако направя каквото иска от мен, ти ще си свободен. Според теб дали ще ме излъже?

Сери поклати глава, макар да знаеше, че тя няма да го види.

— Не знам. Досега не се е държал лошо. При Крадците щеше да е по-зле. — Той се поколеба. — Според мен той не знае какво прави. Трябва да кажеш на някого.

— Няма — отвърна тя. — Ако кажа, Фергън няма да разкрие къде те държи. Ще умреш от глад.

— Все някой трябва да знае за тези проходи.

— Ще минат дни, преди да те открият, Сери. Повървахме доста, преди да стигнем дотук. Възможно е дори да се намираш извън Гилдията.

— На мен не ми се стори толкова далече...

— Няма значение, Сери. Нямам намерение да оставам тук, така че не виждам защо да рискувам живота ти.

— Няма ли да постъпиш в Гилдията?

— Не.

Пулсът му се ускори.

— Защо?

— По много причини. Първо, всички мразят магьосниците. Ако се присъединя към тях, ще се чувствам така, сякаш съм извършила предателство.

Той се усмихна. Това беше толкова типично за нея. Младежът въздъхна дълбоко.

— Сония, трябва да останеш. Трябва да се научиш как да използваш магията си.

— Но така всички ще ме намразят.

— Няма. Истината е, че при първия удобен случай всеки от тях би се съгласил да стане магьосник, а ако ти се откажеш от предложението на Гилдията, ще те помислят за луда или за пълна глупачка. Ако останеш, ще те разберат. Никой не би пожелал да се откажеш.

— Той преглътна тежко и се насили да излъже: — Аз не искам да се отказвам.

Тя се поколеба.

— И няма да ме намразиш?

— Няма.

— А аз щях.

— Онези, които те познават, ще се зарадват, че си останала.

— Но това е все едно... да премина на страната на врага.

Сери въздъхна.

— Стига глупости, Сония. Ако станеш магьосница, ще можеш да помагаш на хората. Ще можеш да направиш нещо за спирането на Прочистването. Хората ще се вслушват в теб.

— Но... мястото ми е при Джона и Ранел. Те имат нужда от мен.

— Не, нямат. Те се справят много добре. Само си помисли, колко ще се гордеят с теб. Собствената им племенница е приета в Гилдията.

Сония тропна с крак.

— Това няма значение, Сери. Не мога да остана. Фергън каза, че ще те убие. Няма да изоставя приятел, само за да мога да науча няколко магически номера.

Приятел. Раменете на Сери се отпуснаха. Той затвори очи и въздъхна тежко.

— Сония, помниш ли онази нощ, когато се промъкнахме в Гилдията?

— Разбира се. — В гласа ѝ се усещаше усмивката ѝ.

— Тогава ти казах, че познавам някого в Гилдията, един прислужник. Можех да отида при този човек и да го помоля да разбере какви са планове на Гилдията за теб, но не го направих. Знаеш ли защо?

— Не. — Гласът ѝ прозвуча озадачено.

— Не исках дори да чуя, че Гилдията наистина иска да ти помогне. Ти се завърна толкова неочаквано при нас и аз не исках отново да те изгубя.

Сония млъчеше. Сери преглътна с пресъхнала уста.

— Тук имах достатъчно време да размисля — каза ѝ той. — Аз... да речем, че погледнах истината в очите. Да кажа, че те приемам само като приятел, значи да излъжа...

Сония ахна.

— О, Сери — изрече бързо тя. — Никога не си го показвал!

Младежът усети, че се изчервява и мислено благодари, че в стаята е тъмно. Той затаи дъх, давайки на Сония възможност да му отговори с надеждата, че поне ще намекне, че изпитва същото към него, или че ще го докосне...

Тишината се проточи и накрая той вече не издържаше.

— Добре, няма значение — каза младежът. — Важното е, че мястото ти не е в копторите. От момента, в който откри, че притежаваш магията. Може и да не се впишеш съвсем тук, но трябва поне да опиташ.

— Не — отвърна му твърдо тя. — Трябва да се махна оттук. Не знам колко дълго Фергън възнамерява да ме изнудва, но той не може да те държи вечно затворен. Ще го накарам да ми носи бележки от теб, за да знам, че си жив. В противен случай ще откажа да изпълнявам исканията му. Помниш ли историята за дърводелеца Херин?

— Разбира се.

— Ще постъпим по същия начин. Не знам след колко време ще те освободи, но...

Бравата изщрака и тя млъкна. Магьосническата сфера освети лицето ѝ и Сери усети как сърцето му се свива.

— Достатъчно време прекара тук — сопна ѝ се Фергън.

Сония се обърна към Сери, прегърна го и се отдръпна. Той преглътна тежко. От краткото ѝ докосване го заболя повече, отколкото

от предишното ѝ мълчание.

— Постарай се да не замръзнеш — каза му тя и излезе в коридора. Вратата се затвори и Сери изтича до нея, притискайки ухо до дървото.

— Прави всичко, което ти казвам, и отново ще го видиш — дочу се гласът на Фергън. — В противен случай...

— Знам, знам — прекъсна го Сония. — Само не забравяй какво правят Крадците с онези, които нарушават обещанията си.

„Ха така, каза ли му го!“ — помисли си Сери и се усмихна мрачно.

Още щом Денил влезе във Вечерната зала, веднага стана ясно, че е притеснен от нещо. Ротан се откъсна от обкръжилите го магьосници и забърза към приятеля си.

— Какво се е случило?

— Не мога да ти кажа тук — отвърна Денил, оглеждайки стаята.

— Да излезем тогава навън? — предложи Ротан.

Те излязоха под сипеция се сняг. Наоколо се вихреха снежинки, които се топяха със съскане, докосвайки щита на Ротан. Денил се приближи до фонтана и спря.

— Познай кого видях в Университета току-що.

— Кого?

— Фергън и Сония.

— Сония? — Ротан усети как го жегва безпокойство, но бързо го прогони. — Той вече има право да разговаря с нея, Денил.

— Да разговаря — да, но да я извежда от покоите ти?

Ротан сви рамене.

— Няма закон срещу това.

— Не се ли притесняваш?

— Да, но няма смисъл да протестирам. По-добре ще е да видят, че Фергън прекраща границите на нашето гостоприемство, отколкото да слушат протестите ми при всяка негова постъпка. Съмнява ме, че тя ще тръгне с него, ако сама не е пожелала.

Денил се намръщи.

— Не искаш ли да разбереш къде я отведе?

— Къде?

Денил леко се смути.

— Не съм съвсем сигурен. Вървах след тях по коридора, след това Фергън я поведе по разни вътрешни проходи и аз ги изгубих от поглед. Сякаш пропаднаха вдън земя.

— Изчезнали са пред очите ти?

— Не. Известно време чувах гласа на Фергън и после изведнъж стана тихо. Твърде тихо. Трябваше да чуя стъпки или затваряща се врата, но нямаше нищо.

Ротан отново прогони тревожните си мисли.

— Хм, бих искал да разбера къде я е отвел. Възможно ли е да ѝ показва Университета? Ще я попитам утре.

— Ами ако не ти каже?

Ротан погледна замислено покритата с дебел сняг земя. Вътрешните проходи на Университета водеха до малки, частни стаи. Повечето би трябвало да са празни или заключени. Там нямаше нищо друго... освен...

— Едва ли ѝ показва подземните проходи — промърмори той.

— Но разбира се! — Очите на Денил грейнаха и Ротан веднага съжали, че ги е споменал. — Точно това е!

— Но е малко вероятно, Денил. Никой не знае къде са входовете към тях, с изключение...

Но Денил не го слушаше.

— Така вече всичко се връзва! Как не се сетих по-рано! — Той се плесна силно по челото.

— Много те моля да стоиш по-далеч от тях. Ненапразно ползването им е забранено. Те са стари и не са безопасни.

Денил повдигна вежди.

— А какво ще кажеш за слуховете, че някои членове на Гилдията редовно ги посещават?

Ротан скръсти решително ръце.

— Той може да прави каквото си иска и освен това съм сигурен, че ще се справи, ако тунелът се срути. Освен това знам, че няма да одобри, ако започнеш да душиш наоколо. Какво ще му кажеш, ако те намери там?

При тези думи искрите в очите на Денил помръкнаха.

— Ще бъда внимателен и ще сляза долу, след като се убедя, че е зает някъде другаде.

— Дори не си го и помисляй! — предупреди го Ротан. — Ще се загубиш.

Денил изхъмка.

— Няма да е по-лошо, отколкото беше в копторите.

— Никъде няма да ходиш, Денил!

Но Ротан знаеше много добре, че ако приятелят му си науми нещо, може да го спре само заплахата за изключване от Гилдията. Само че в този случай не го заплашваше такова наказание.

— Моля те да размислиш, Денил. Нали не искаш да провалиш шансовете си да станеш посланик?

Денил сви рамене.

— Щом ми се разминаха контактите с Крадците, едва ли малко разследване под Университета ще предизвика силно неодобрение.

Пред такова непоколебимо упорство на Ротан не му оставаше нищо друго, освен да се обърне и да тръгне обратно към Вечерната зала.

— Може и да е така, но понякога има значение чие неодобрение си спечелил.

ГЛАВА 28

ИЗСЛУШВАНЕТО ЗАПОЧВА

— Не се тревожи, Сония — прошепна Тания, когато се приближиха до сградата на Университета. — Всичко ще бъде наред. Магьосниците са само група старци, които предпочитат да пият вино в стаите си, вместо да седят в онази проветрива стара зала. Всичко ще свърши още преди да си усетила, че е започнало.

Сония не можа да сдържи усмивката си при описанието на Тания. Тя си пое дълбоко дъх и тръгна нагоре по стълбите. Когато минаха през грамадните отворени врати, тя затаи дъх.

Бяха се озовали в зала, пълна със стълбища. Всяко едно беше направено от разтопени и слети едно с друго камък и стъкло и изглеждаха толкова крехки, че едва ли можеха да издържат тежестта на един човек. Стълбите се издигаха и спускаха спираловидно и се увиваха една около друга като изящни бижута.

— От другата страна Университетът въобще не изглежда така! — възкликна Сония.

Тания поклати глава.

— Задният вход е предназначен за ученици и магьосници, а от тук влизат гостите. Затова и всичко е така впечатляващо.

Прислужницата поведе Сония през фоайето към един къс коридор. В дъното му се виждаше друга грамадна двойна врата. Когато стигнаха до нея, Сония се спря и зяпна възхитено.

Двете стояха на прага на грамадна стая. Белите ѝ стени се издигаха до таван, направен от стъклени панели, през който проникваха златните лъчи на следобедното слънце. На нивото на третия етаж огромната зала беше пресечена от чудновата мрежа от изящни балкони, които изглеждаха така, сякаш се носят във въздуха.

Пред тях се издигаше сива сграда. Сграда в сградата. Грубите ѝ каменни стени рязко контрастираха с въздушната белота на Залата. По цялата ѝ фасада, подобно войници на караул, бяха подредени островърхи прозорци.

— Това е Голямата зала — каза Сония. — А това — каза тя, посочвайки сградата — е Заседателната зала. Тя е на повече от седемстотин години.

— Това ли е Заседателната зала? — Сония поклати невярващо глава. — Мислех, че са я заменили.

— Не са — усмихна се Тания. — Тя е в отлично състояние, а освен това представлява историческа ценност. Ви било жалко да я съборят. Просто срутили вътрешните стени и прегради и я превърнали в огромна зала.

Впечатлена, Сония тръгна след прислужничката. Тания ѝ показва една врата.

— Ти ще влезеш оттук. Сега те провеждат Съвет. Когато приключат, ще започне Изслушване то.

Сония усети как стомахът и се свива. В Заседателната зала се намираха сто магьосници, които трябваше да решат съдбата ѝ. А тя щеше да се изправи пред тях... и да излъже.

Обзеха я болезнени съмнения. Ами ако въпреки помощта ѝ Фергън изгуби процеса? Дали ще освободи Сери:

Сери...

Сония поклати глава, припомняйки си признанието му: „Дори не исках и да чувам, че Гилдията наистина иска да ти помогне. Ти се върна толкова неочаквано при нас и аз не исках от ново да те изгубя.“ Той се страхуваше да не я изгуби.

Сери я обичаше. От изненада тя дори изгуби дар слово, но после си спомни как я беше гледал, как понякога се смущаваше, когато говореше с нея и как се държеше Фарин, сякаш Сери беше нещо повече от верен приятел. Всичко дойде на място то си.

А дали тя се чувстваше по същия начин? Сония си беше задавала този въпрос безброй пъти след срещата им, но не можеше да отговори със сигурност. Тя не се чувстваше влюбена, но може би любовта бе точно страхът, който я беше обзел, когато разбра, че Сери е в опасност? Или тя щеше да изпитва това към всеки, когото обича, независимо дали е просто приятел или повече от приятел?

Ако го обичаше, нямаше ли сърцето ѝ да подскачи от радост при признанието му? Нямаше ли да чувства благодарност, че се е опитал да я спаси, вместо вина, че загрижеността му за нея е довела до неговото пленяване?

Едно беше сигурно — ако наистина го обичаше, тя нямаше да си задава тези въпроси.

Тя изхвърли тези мисли от главата си, пое си дълбоко въздух, издиша го бавно и се опита да се овладее.

Тания я потупа ободряващо по гърба.

— Надявам се, че няма да продължи дълго, но кой го знае?

Разнесе се гръмко изщракване и вратата, която ѝ беше показала Тания, се отвори широко. Оттам излезе един магьосник, после още един. Постепенно Сония започна да притеснява защо излизаха толкова много хора. Да не би Изслушването да беше отменено?

— Къде отиват?

— Ще останат само онези, които са непосредствено заинтересувани от Изслушването.

Някои магьосници напуснаха Голямата зала, други се събраха в малки групички. Неколцина я погледнаха с любопитни очи. Сония избягваше погледите им с безпокойство.

— Сония?

Тя се сепна и погледна към Заседателната зала.

— Ротан?

— Съветът беше кратък — свърши бързо. Скоро ще те призват.

Сония погледна към вратата на Заседателната зала и видя тъмна фигура. Сърцето ѝ подскочи, когато я разпозна.

Убиецът!

Тя впери поглед в него, убедена, че това е мъжът, когото беше видяла през нощта, когато се бяха промъкнали в Гилдията. Лицето му имаше същото сериозно, мрачно изражение, каквото го помнеше. Докато прекосяваше залата, черната му мантия се развяваше около краката му.

Няколко магьосници се извърнаха и му кимнаха, демонстрирайки същото уважение, каквото Сония беше виждала на лицето на Фарин, когато той приветстваше убийците, работещи за Крадците. Мъжът им кимна в отговор, но не се спря. Момичето разбираше, че трябва да спре да го зяпа, но просто не можеше да отвърне погледа си от него. Очите му се плъзнаха по нея, задържаха се за миг, и се отместиха.

Сония стреснато подскочи, когато Тания я докосна по рамото.

— Това е лорд Оусън, помощник на Разпоредителя.

През вратата излизаше млад човек. Той се спря и погледна към Сония. Когато срещна погледа ѝ, я повика с ръка да се приближи.

— Отивай — прошепна Тания и отново потупа Сония по рамото.

— Всичко ще бъде наред.

Сония си пое дълбоко дъх и се застави да тръгне към вратата на Заседателната зала. Когато се приближи до младия магьосник, той вежливо се поклони.

— Поздрав, Сония. Добре дошла в Заседателната зала.

— Благодаря, лорд Оусън. — Тя се поклони неловко.

Помощникът на Разпоредителя се усмихна и я покани да го последва вътре. Щом влезе в залата, миризмата на дърво и лак подразни обонянието ѝ. Залата изглеждаше по-голяма, отколкото и се беше сторила отвън. Стените ѝ се издигаха нагоре към тъмния таван. Под покривните греди се въртяха няколко магически сфери, които изпълваха помещението със златиста светлина.

От двете страни по дължина на залата се простираха няколко редици дървени пейки. Сония усети как устата ѝ пресъхва, щом забеляза облечените в мантии мъже и жени, които не сваляха погледи от нея. Тя преглътна тежко и наведе поглед. Оусън спря и ѝ даде знак да остане на мястото си, след което се изкачи до разположените стъпаловидно в полукръг кресла. Тя знаеше, че това са местата на Висшите мигове. Ротан ѝ беше нарисувал диаграма на разположението на местата, за да може да запамети имената и титлите на магьосниците.

Поглеждайки нагоре, тя видя, че последната редица е почти празна. Ротан я беше успокоил, че кралят рядко уважава церемониите на Гилдията. Креслото му, което се намиреше в центъра, беше по-голямо от останалите, и върху меката му облегалка беше избродиран кралският инкол.

Под него се намиреше друг самотен стол. Сония изпита леко разочарование, забелязвайки, че той също е празен. Беше се надявала да зърне Върховния повелител.

Разпоредителят Лорлън седеше в центъра на средната редица. Креслата от двете му страни бяха празни. Той разговаряше с Оусън и мъжа с издължена физиономия от долния ред, който носеше черен шарф върху червената си мантия. Това, спомни си Сония, беше лорд Болкан, Повелителят на Воините.

Отляво на Болкан седеше неприветливата лейди Винара, Повелителка на Лечителите, която беше посетила Ротан, след като магьосникът обяви, че Сония възнамерява да остане. От дясната страна на Болкан седеше възрастен мъж с ъгловато лице и голям нос — лорд Сарин, Повелител на Алхимиците. И двамата гледаха напрегнато Лорлън.

На най-долната редица се намираха местата на Принципалите — магьосниците, които контролираха и организираха учебния процес в Университета. Само две кресла бяха заети. Сония се намръщи, опитвайки се да си спомни защо, след което погледна към лорд Болкан. Тогава си спомни, че воинът съвместява две длъжности.

Оусън се изправи и слезе по стълбите. Върховните магове се обърнаха към залата. Разпоредителят Лорлън се изправи, повдигна брадичката си и огледа събралите се магьосници.

— Започва Изслушването за назначаване на наставник на Сония — обяви той. — Моля лорд Ротан и лорд Фергън, претенденти за този пост, да се приближат.

Чувайки тропането на ботуши, Сония погледна към местата на магьосниците. Към нея се приближаваше позната фигура. Когато Ротан стигна на няколко крачки от Оусън, той я погледна и ѝ се усмихна.

Тя изпита неочакван прилив на привързаност към учителя си и се нареди да му се усмихне в отговор, но в този миг си спомни какво възнамерява да направи и заби поглед в пода. Той щеше да остане ужасно разочарован от нея...

В залата се разнесоха други стъпки. Сония вдигна глава и видя, че Фергън спира на няколко крачки от Ротан. Той също ѝ се усмихна. Тя положи усилия да не потрепери и погледна Разпоредителя Лорлън.

— И лорд Ротан, и лорд Фергън заявиха желанието си да станат наставници на Сония продължи Лорлън. — И двамата се смятат за първите магьосници, които са разпознали потенциала ѝ. Сега трябва да решим, чие право да уважим. Оставям воденето на процедурата по това Изслушване в ръцете на моя помощник, лорд Оусън.

Младият човек пристъпи напред. Сония си пое дълбоко дъх, заби поглед в пода и се опита да се настрои за онова, което ѝ предстоеше да извърши.

Лорд Ротан.

Ротан се обърна към лорд Оусън.

— Ще ни разкажете ли за събитията, кои то ви накараха да разпознаете потенциалния магьосник у Сония?

Ротан кимна и се прочисти гърлото си.

— В деня, когато открих силата на Сония — деня на Прочистването бях разпределен с лорд Фергън. Двамата бяхме пристигнали на Северния площад и помагахме за поддържането на бариерата. Както винаги, група младежи започна да хвърля камъни. Тогава аз стоях с лице към лорд Фергън. Щитът се намираше на три крачки вляво от мен. С крайчеца на окото си забелязал кратък проблесък до щита и усетих колебание в него. Видях летящия камък малко преди да удари лорд Фергън в слепоочието и той да изгуби съзнание. — Ротан замълча и стрелна Фергън с поглед. — Той започна да се свлича и аз го подхванах. Положих го на земята и погледнах нагоре, за да потърся онзи, който беше хвърлил камъка. Тогава забелязах Сония.

Оусън се приближи до Ротан:

— Тогава ли я видяхте за пръв път?

— Да.

Оусън скръсти ръце.

— В кой момент видяхте, че Сония извършва магически действия?

Ротан се поколеба.

— Не видях — призна неохотно той. Сред насядалите магьосници се разнесе мърморене, но то бързо утихна под погледа на лорд Оусън.

— Как разбрахте, че точно тя е хвърлила камъка, който проникна през щита?

— Прецених посоката, откъдето беше долетял камъкът и предположих, че трябва да е някой от двамата младежи — обясни Ротан. — По-близкият — момчето — не ми обръщаше никакво внимание. Но Сония гледаше изненадано ръцете си. След това ме погледна и от изражението на лицето ѝ разбрах, че тя е хвърлила камъка.

— Смятате ли, че лорд Фергън може да е видял Сония преди това?

— Не, лорд Фергън въобще не можа да я види в онзи ден — отвърна сухо Ротан, — вследствие злополучното му нараняване.

В залата се разнесоха хихикания и покашляния. Лорд Оусън кимна, отдалечи се от него и спря пред лорд Фергън.

— Лорд Фергън — каза той, — ще ни разкажете ли събитията от онзи ден така, както ги виждате вие?

Фергън се поклони грациозно.

— Както вече беше казано, аз помагах при поддържането на бариерата на Северния площад. Група младежи се приближи и започна да хвърля камъни по нас. Забелязах, че са десетима. Сред тях имаше младо момиче. — Фергън погледна към Сония. — Помислих, че се държи странно, затова когато се обърнах настрани, продължих да я наблюдавам с крайчеца на окото си. Когато тя хвърли камъка, не й обърнах особено внимание, докато не зърнах проблясъка. Тогава осъзнах, че сигурно е направила нещо, за да пробие бариерата. — Фергън се усмихна. — Това ме изненада до такава степен, че вместо да отразя камъка, първата ми реакция бе да погледна към нея, за да се убедя, че наистина е била тя.

— Значи сте разбрали, че Сония е използвала магия, след като камъкът е преминал през бариерата, но преди да ви удари.

— Да — потвърди Фергън.

Магьосниците в залата започнаха да обсъждат изявлението му. Скърцайки със зъби, Ротан едва устоя на порива да се втренчи във Фергън. Историята на воина беше пълна измислица. Фергън изобщо не беше поглеждал към Сония. Ротан я стрелна с поглед. Тя стоеше тихо в сенките с отпуснати рамене. Възрастният магьосник се надяваше, че момичето разбира колко важни ще са нейните показания в потвърждаването на историята му.

— Лорд Фергън — разнесе се нов глас.

Магьосниците се умълчаха. Ротан погледна към лейди Винара. Лечителката гледаше Фергън със знаменития си немигащ поглед.

— Щом сте гледали към Сония как така камъкът ви е ударил в дясното слепоочие? На мен ми се струва, че тогава сте гледали към Ротан.

Фергън кимна.

— Всичко се случи много бързо, лейди — каза той. — Видях проблясъка и погледнах бегло Сония. Беше просто мимолетно зърване

— и помня, че исках да попитам партньора си дали е видял какво е направило момичето.

— И дори не се опитахте да се наведете? — попита лорд Болкан с недоверие в гласа.

Фергън се усмихна печално.

— Не съм свикнал да хвърлят камъни по мен. Мисля, че изненадата надви инстинкта да се наведе.

Лорд Болкан погледна към магьосниците, които седяха до него и те му отвърнаха с повдигане на раменете. Повече въпроси нямаше и Оусън се обърна към Ротан.

— Лорд Ротан, вие видяхте ли Фергън да поглежда към Сония между момента, когато камъкът пробива бариерата и момента, когато го удри в слепоочието?

— Не — отвърна Ротан, опитвайки се да не поканва гнева си. — Той през цялото време разговаряше с мен. Камъкът го прекъсна по средата на изречението.

Оусън повдигна вежди. Той погледна към Висшите магове, после огледа аудиторията.

— Някой има ли да добави нещо?

Последва мълчание. Оусън кимна леко и се обърна към Сония.

— Призовавам Сония като свидетел на събитието.

Момичето излезе от сенките, приближи се и спря недалеч от Фергън. Тя погледна Върховните магове и им се поклони.

Ротан се изпълни със съчувствие. Няколко седмици по-рано тя се ужасяваше от него, а сега се беше изправила пред зала, пълна с магьосници, които я наблюдаваха напрегнато.

Оусън я погледна окуражително.

— Сония — каза той, — моля те, разкажи ни своята версия за събитията, които се обсъждат тук.

Тя преглътна и заби поглед в пода.

— Бях заедно с другите. Те хвърляха камъни. Обикновено не постъпвам така дотогава винаги оставах с леля ми. — Тя вдигна глава и се изчерви, след което заговори по-бързо. — Струва ми се, че просто бях заражена от всеобщата атмосфера. Но не започнах веднага да хвърлям камъни. Първо наблюдавах момчетата, после магьосниците. Помня, че бях... бях ядосана и когато хвърлих камъка, вложих целия си яд в него. По-късно осъзнах, че съм направила нещо, но тогава

всичко беше толкова... объркващо. — Тя замълча, сякаш се опитваше да събере мислите си. Когато хвърлих камъка, той мина през парнерата. Лорд Фергън ме погледна, след това камъкът го удари по главата и Ро... лорд Ротан го подхвана. Останалите магьосници се оглеждаха на всички страни. Лорд Ротан се взря в мен и тогава аз побягнах.

Ротан не вярваше на ушите си. Той впери поглед в Сония, но тя упорито не отместваше очи от пода. Когато погледна към Фергън, той видя ироничната му усмивка. Когато воинът осъзна, че е наблюдаван, усмивката му изчезна.

На Ротан не му остана нищо друго, освен безпомощно да стисне юмруци, докато останалите от Гилдията обсъждаха чутото.

В съзнанието на Денил се появи изкривено от гняв, недоверие и болка изображение на Заседателната зала. Разтревожен, той рязко спря.

— Какво има, Ротан?

— Тя излъга! Подкрепи лъжата на Фергън!

— Внимавай — предупреди го Денил. — Може да те чуят.

— Не ме интересува. Аз знам, че той излъга!

— Може би тя така го е видяла.

— Не е. Фергън изобщо не погледна към нея. Двамата разговаряхме, забрави ли?

Денил въздъхна и поклати глава. Най-накрая Ротан беше видял подлата същност на Фергън. Би трябвало да се зарадва, но не му беше до това. Фергън отново беше спечелил.

Или пък не?

— Успя ли да намериш нещо?

— Не, но продължавам да търся.

— Трябва ни повече време. След като Сония подкрепи Фергън, решението им може да бъде обявено до минути.

— Забави ги.

— Как?

Денил забарабани с пръсти по стената.

— Поискай да говориш с нея.

Присъствието на Ротан изчезна — той се беше съсредоточил върху Изслушването. Денил се намръщи и огледа стените, които го обграждаха. Всеки магьосник знаеше, че в Университета има входиове към подземни проходи. Той предположи, че тези входиове са добре

прикрити, защото иначе учениците щяха да се впуснат в проучването им и да зарежат училището.

Но както и беше очаквал, обикновеният оглед не даде никакви резултати. Макар да бе сигурен, че ако продължи да търси, накрая ще открие нещо, той осъзнаваше, че няма време за това.

Трябваше му следа. Отпечатъци от стъпки например. Подземните проходи сигурно бяха покрити с прах. Не може Фергън да не беше оставил някаква следа. Забил поглед в пода, Денил отново тръгна по коридора. Завивайки зад ъгъла, той се сблъска с ниска, тантуреста фигура. Жената изписка от изненада и после отстъпи назад, притиснала ръка към гърдите си.

— Простете ми, милорд! — Тя се поклони и водата във ведрото, което носеше, се разплиска. — Вървяхте толкова тихо, че не можах да ви чуя като се приближавате!

Денил погледна към ведрото и изпъшка. Следите на Фергън бяха редовно почиствани от слугите. Жената мина покрай него и продължи надолу по коридора.

Наблюдавайки я как се отдалечава, изведнъж му хрумна, че тя сигурно знае много повече за проходите в Университета от всеки магьосник.

— Почакай! — извика Денил.

Тя се спря.

— Да, милорд?

Денил се приближи до нея.

— Винаги ли чистиш тази част от Университета?

Тя кимна.

— Налагало ли се е да почистваш някаква необичайна мръсотия? Кални отпечатъци, например?

Слугинята сви устни.

— Някой беше изпуснал храна на пода. На учениците не им е позволено да внасят храна тук.

— Храна, а? Къде я намери?

Слугинята го изгледа странно, след което го поведе по коридора.

— Имаше даже малко по картината — каза тя и посочи с пръст. — Все едно е била накриво и те са я оправяли.

— Разбирам. — Денил внимателно огледа картината. Това беше обикновен крайбрежен пейзаж, с мънички спираловидни раковини,

гравирани в рамката. — Благодаря ти — каза той. — Можеш да си вървиш.

Жената повдигна рамене и бързо се отдалечи. Денил огледа внимателно картината и я свали от стената. Зад нея се разкри обикновената дървена ламперия, която покриваше стените на страничните коридори. Денил постави ръка върху нея и напрегна сетивата си, за да проникне отвъд. Усещайки някаква метална форма, той затаи дъх. Проследи с пръст контурите ѝ и изведнъж една част от ламперията поддаде на натиска му.

Денил се озова пред зейналия вход на подземен тунел. Появля се хлад. Той потрепери от радост и възбуда, закачи картината на мястото ѝ, формира светлинна сфера над главата си и влезе в тунела.

Коридорът беше тесен и той трябваше да върви наведен, за да не удря главата си в тавана. По ъглите висяха мрежи на фарини. Когато стигна до първия страничен коридор, магьосникът извади от джоба си кутийка с боя и беляза стената. През следващите няколко часа боята щеше бавно да избледнява, докато накрая маркерът щеше да се обезцвети напълно. Дори да му се наложеше да обикаля няколко часа, накрая пак щеше да успее да намери пътя си по безцветните петна на стената.

Той погледна към пода и гръмко се разсмя.

В дебелия слой прах ясно ли личаха следи от стъпки. Денил клекна и разпозна характерния отпечатък на магьоснически ботуши. По ясно оформените пътечки си личеше, че някой беше минавал оттук твърде често.

Денил се изправи и тръгна по следите. Достигайки до следващия страничен коридор, той с изненада установи, че следите се разделят. Той отново клекна и ги огледа отблизо. Към страничния тунел водеха два чифта следи — едните бяха на магьосника, а другите имаха по-малки размери. Следите в главния коридор бяха по-пресни и многобройни.

До ушите му достигна слаб звук, който силно наподобяваше човешка въздишка. Денил замръзна и усети, как по гърба го полазва студена тръпка. Тъмнината отвъд обсега на светлинната му сфера изглеждаше гъста и плътна, пълна с всякакви неприятни изненади, и той изведнъж усети, че нещо го наблюдава.

„Глупости — помисли си Денил. — Тук няма никого“.

Поемайки си дълбоко дъх, той се изправи и погледна отново към следите. После отново тръгна по тях, измина около стотина крачки и се озова пред още странични коридори, по които се забелязваха следи.

Отново изпита неприятното усещане, че нещо го следи. Освен своите стъпки, той като че ли чуваше тихото ехо на нечий чужди. Лек полъх на вятър донесе миризмата на гнило и на нещо живо, но мръсно... Той зави зад ъгъла и всички въображаеми образи излетяха от главата му. На двайсетина крачки пред него следите свършваха пред една врата. Той пристъпи напред, но изведнъж се вцепени от страх при вида на тъмната фигура, която изникна от коридора зад него.

— Лорд Денил. Мога ли да се поинтересувам какво правите тук?

На Денил му се стори, че се раздвоява и докато едната му половина ломотеше безсмислени извинения, другата безпомощно гледаше как първата го кара да изглежда като идиот.

В крачето на съзнанието му се появи познато присъствие, изразяващо едновременно и съчувствие, и самодоволство.

— Нали ти казах да не слизаш там долу — каза му Ротан.

В тишината куркането на червата му прозвуча като гръм. Сери потърка корема си и продължи да крачи из стаята.

Той беше сигурен, че след последното му хранене е минало поне едно денонощие, което означаваше, че не е виждал Сония от една седмица. Той се облегна на вратата и започна да обсипва Фергън с всички проклетия, които му идваха на ум. Изведнъж отвън се разнесоха стъпки и той замълча.

Коремът му нетърпеливо закъркори, предвкусвайки предстоящото пиршество. Изведнъж му хрумна, че човекът отвън пристъпва твърде колебливо. Той се приближи до вратата и спря. Изведнъж се чува гласове. Разговаряха двама мъже.

Сери притаи дъх и притисна ухо към вратата.

— ... тунелите са ужасно заплетени. Лесно е да се заблуди човек. Случвало се е магьосници да обикалят из тях по няколко дни и да се връщат умрели от глад. Препоръчвам ви да се върнете по следите си. — Гласът беше строг и непознат.

Отвърна му друг глас. Сери успя да улови само няколко думи, но разбра, че магьосникът се извинява. Гласът му беше също непознат, но

той можеше лесно да си представи как гласът на Фергън изтънява и затихва, когато се налага да се извинява.

Строгийт магьосник очевидно не одобряваше присъствието на Фергън в подземиято. И едва ли щеше да му хареса, че той държи тук затворници. От Сери се искаше само да извика или да почука по вратата и капанът на Фергън щеше да бъде разкрит.

Той вдигна юмрук, но се спря — гласовете утихнаха. Едните стъпки бързо се отдалечиха, а другите се приближиха. Сери прехапа устни и отстъпи от вратата. Кой магьосник беше останал? Фергън или строгият непознат?

Ключалката изщрака. Сери се отдръпна към дъното на стаята. Вратата се отвори и в стаята нахлу ярка светлина, която принуди младежа да затвори очи.

— Кой си ти? — разнесе се непознат глас. — Какво правиш тук долу?

Сери отвори очи и облекчението му веднага беше заменено от удивление, когато разпозна застаналия на прага мъж.

ГЛАВА 29

ЖИВОТ СРЕД МАГЪОСНИЦИ

— Тя каза, че Фергън го прави, за да не може никога повече обитател да бъде приет за магъосник — завърши Сери.

Магъосникът присви очи.

— Това ми звучи точно като Фергън. — Той отново погледна към Сери и между веждите му се образува малка бръчка. — В момента се провежда Изслушване. Бих могъл да разкрия престъплението на Фергън, но само ако имам доказателство, че той е мъжът, за когото говориш.

Сери въздъхна и огледа стаята.

— Не разполагам с нищо, освен нещата, които ми е дал, но моят нож и инструментите ми са у него. Ако ги намериш, дали ще е достатъчно.

Мъжът леко поклати глава.

— Не. Трябват ми спомените ти. Ще ми позволиш ли да прочета мислите ти?

Сери зяпна магъосника. Да прочете мислите му?

Той имаше тайни. Неща, които баща му му беше разказал. Неща, които Фарин му беше разказал. Неща, които дори Фарин би бил изненадан, ако узнае. Ами ако магъосникът ги видеше?

Но ако не го допуснеше в главата си, нямаше да спаси Сония.

Не можеше да позволи на няколко плесенянали тайни да му попречат да я спаси — а и магъосникът можеше да не ги види. Сери потисна страховете си и погледна към магъосника.

— Разбира се. Действай.

Магъосникът го погледна сериозно.

— Нито ще боли, ни го ще те нараня. Затвори очи.

Сери си пое дълбоко дъх и се подчини. Той усети как пръстите на мъжа докосват слепоочията му. Изведнъж усети присъствието на друг ум в главата си. Той като че ли се настани зад неговия и изведнъж се разнесе глас... отнякъде.

— Мисли си за деня, когато плениха приятелката ти.

Пред очите му проблесна спомен. Другото съзнание като че ли го улови и го задържа. Сери се озова на заснежената алея. Приличаше на видение, ясно, но с позабравени детайли. Той видя как Сония се отдалечава тичешком от него и почувства завладяващите го страх и отчаяние, когато се натъкна на разделящата ги невидима бариера. Той се обърна и видя стоящия зад него мъж, наметнат с дълъг плащ.

— Това ли е мъжът, който те залови?

— Да.

— Покажи ми как.

В съзнанието му отново проблесна спомен, който също беше уловен. Той стоеше пред жилищната сграда на магьосниците и гледаше нагоре към прозореца на Сония. Появи се Фергън. Подгони го. Залови го. Изникнаха магьосникът със синята мантия и неговия спътник, отведоха Сери при Сония. Паметта му прескочи напред. Вече беше излязъл от стаята ѝ и вървеше през жилищната сграда. Фергън предложи да минат през Университета. Те влязоха вътре и тръгнаха по коридорите.

Тогава Фергън отвори някаква тайна врага и го блъсна вътре. Очите му отново се оказаха завързани и той чу собствените си стъпки, докато вървеше по подземния проход. Отново се озова пред килията, влезе вътре, чу как вратата се затваря...

— Кога го видя отново?

Последваха спомени за посещенията на магьосника. Сери видя как беше претърсен и принадлежностите му отнети, после преживя отново неудачното си нападение и излекуването на ръката му. В килията влезе Сония и той отново чу разговора им.

Чуждото съзнание изчезна от главата на Сери, а пръстите на магьосника се махнаха от слепоочията му. Младежът отвори очи.

Магьосникът кимна.

— Това беше повече от достатъчно — каза той. — Ела с мен. Трябва да побързаме, ако искаме да присъстваме на Изслушването.

Той се завъртя на токовете си и излезе бързо от стаята. Сери го последва и щом излезе в коридора, усети как го залива вълна от облекчение. Той се обърна назад, погледна стаята още веднъж и забърза след спасителя си.

Мъжът вървеше бързо по коридора, принуждавайки Сери да подтичва, за да не изостава. Коридорът се срещна с друг проход, после

премина в трети. Нито един от тях не му беше познат.

Двамата стигнаха до тясна стълба. Магьосникът се изкачи по нея и се наведе, вирайки се в стената. Виждайки светлото петно на лицето му, Сери предположи, че той гледа през шпионка.

— Благодаря, че ме спаси — каза той. — Може би няма нищо, което един жалък крадец да предложи в замяна, но ако имаш нужда от нещо, просто кажи.

Магьосникът се изправи, обърна се към него и го погледна сериозно.

— Знаеш ли кой съм аз?

Сери усети как лицето му пламва.

— Разбира се. Знам, че такива като мен не могат да предложат нищо на такива като вас. Но ми се стори редно да си предлага услугите.

По устните на магьосника се плъзна сянка на усмивка.

— Сериозно ли говореше?

Сери смутено пристъпи от крак на крак.

— Разбира се — отвърна неохотно той.

Усмивката на магьосника стана по-отчетлива.

— Няма да те принуждавам да сключваш сделки с мен. Постъпката на Фергън трябва да бъде разкрита и той трябва да си понесе наказанието. Приятелката ти ще може да си тръгне, ако това е желанието ѝ. — Той замълча и леко присви очи. — Но някой ден ще се свържа с теб. Няма да поискам нищо, което да не е по силите ти или което ще компрометира мястото ти сред Крадците. От теб ще зависи дали да приемеш. — Той повдигна едната си вежда. — Така устройва ли те?

Сери наведе глава. Предложението на мъжа беше повече от приемливо. Той кимна.

— Устройство ме.

Магьосникът протегна ръка. Сери я пое и усети здраво стискане. Погледна мъжа в очите и с удоволствие установи, че тъмните очи на магьосника уверено издържаха погледа му.

— Договорихме се — каза Сери.

— Договорихме се — повтори магьосникът. После се обърна към стената. След като отново погледна през шпионката, той хвана една ръчка и я дръпна. Част от стената се отдръпна встрани и той премина

през образувалия се проход. След него излетя сферата. Сери бързо излезе навън и се озова в голяма стая. В единия ѝ край беше разположено бюро, пред което бяха подредени столове.

— Къде се намирам?

— В Университета — отвърна мъжът и затвори прохода. — Последвай ме.

Магьосникът прекоси стаята и отвори вратата. Сери се озова в широк коридор. Двама облечени в зелени мантии магьосници се спряха и го зяпнаха, след което погледнаха към водача му. Примигвайки изненадано, те се поклониха с уважение.

Без да им обръща внимание, магьосникът забърза по коридора. Сери се стараеше да не изостава. Когато минаха през една врата, Сери погледна нагоре и ахна. Бяха се озовали в стая, изпълнена с фантастични спираловидни стълбища. Малко по-нататък, през широко отворената врата на централния вход на Университета, се разкриваше заснежената улица и изглед към Вътрешния кръг. Сери се завъртя бавно, описвайки пълен кръг, и забеляза, че спътникът му вече е отишъл доста напред по коридора.

— Херин никога няма да ми повярва — промърмори той, докато бързаше след него.

— Изобщо не стана така — рече Ротан.

Сония наведе поглед.

— Знам какво говоря — отвърна тя. — Да не би да искаш да излъжа? — Думите оставиха горчив вкус в устата ѝ. Тя преглътна тежко и се опита да придаде на лицето си озадачено изражение.

Ротан внимателно погледна момичето и поклати глава:

— Не, не искам. Ако разберат, че днес си излъгала, мнозина ще се подвоумят дали да ти позволят да се присъединиш към Гилдията.

— Точно така.

Ротан въздъхна.

— Така ли си го спомняш наистина?

— Нали вече го казах? — Сония го погледна умолително. — Ротан, моля те, и без това ми е достатъчно трудно.

Чертите му се смекчиха.

— Добре. Може да съм пропуснал нещо онзи ден. Много жалко, но нищо не може да се направи — поклати той глава. — Ще ми липсват уроците ни, Сония. Но ако...

— Лорд Ротан.

Те се обърнаха и видяха Оусън да се приближава към тях. Ротан въздъхна и се запъти към мястото си. Фергън тръгна към нея и тя сподави един стон.

Когато Ротан поиска да поговори с нея, Фергън веднага поиска същото. Какво смяташе да ѝ каже? Единственото ѝ желание бе Изслушването да приключи и всичко да свърши. Когато застана до нея, Фергън ѝ се усмихна противно.

— Всичко ли върви по план? — попита той.

— Да — кимна тя.

— Добре — пропя той. — Много добре. Историята ти беше убедителна, макар ѝ поднесена не много добре. Все пак в нея се усещаше очарователна откровеност.

— Радвам се, че ти хареса — отвърна сухо тя.

Той погледна към Върховните магове.

— Едва ли ще дискутират още дълго. Скоро ще вземат решение. След това ще ти уредя стая в жилищните помещения на учениците. Трябва да се усмихваш, Сония. Нека всички повярват, че си във възторг от перспективата да станеш моя ученичка.

Тя въздъхна и разтегна устните си в жалко подобие на усмивка.

— Мисля, че ми стига — процеди през зъби тя. — Да се връщаме там и да приключваме.

Той повдигна вежди.

— О, не. Аз искам да си използвам моите десет минути.

Сония сви устни, твърдо решена да не обели нито дума повече.

Фергън отново заговори, но тя мълчеше. Забелязвайки раздражението в очите му, тя установи, че вече ѝ е по-лесно да се усмихва.

— Лорд Фергън?

Сония се обърна и видя как лорд Оусън им маха. Тя въздъхна с облекчение и последва Фергън към центъра на залата. Магьосниците продължаваха да обсъждат. Оусън вдигна ръце и помоли за тишина. Залата утихна.

С крайчеца на окото си Сония забеляза, че Ротан я гледа и отново я изпълни чувство на вина.

— От показанията на всички страни ясно се вижда, че лорд Фергън пръв е разпознал способностите на Сония — каза лорд Оусън. — Някой оспорва ли това заключение?

— Аз!

Дълбокият глас ѝ се стори странно познат и се разнесе някъде отзад. В залата се разнесе шумолене на мантии и скърцане на столове. Сония се обърна и видя, че големите врати се отворени. По пътеката към нея се приближаваха две фигури. Щом разпозна по-ниската, тя извика радостно.

— Сери!

Сония тръгна към него, но изведнъж замръзна на мястото си, разпознавайки спътника му. От всички страни се разнесе изумен шепот. Облеченият в черно магьосник огледа преценяващо Сония. Смутената девойка отново се обърна към Сери.

Вледен и мръсен, той ѝ се ухили щастливо.

— Той ме намери и ме пусна — каза ѝ младежът. — Всичко ще бъде наред!

Сония погледна въпросително към магьосника с черната мантия. Устните му се извика в полуусмивка, но не каза нищо. Минавайки покрай нея, той кимна на Оусън и тръгна по стълбите между Висшите магове. Никой не възрази, когато мъжът се настани на креслото над Разпоредителя.

— Какви са причините за възражението ви, Върховни повелителю? — попита Оусън.

Сония имаше чувството, че подът се продънва под краката ѝ. Тя погледна облечения в черно магьосник. Този мъж не беше убиец. Това бе водачът на Гилдията.

— Наличие на измама — отвърна Върховният повелител. — Това момиче е било принудено да излъже.

Вдясно от нея се разнесе странен звук. Сония видя как Фергън изведнъж преbledня. Усети как гърдите ѝ се изпълват с триумф и гняв и забравяйки за магьосника в черно, тя забодя пръст в гърдите на Фергън.

— Той ме накара да излъжа! — рече обвинително тя. — Заплаши, че ще убие Сери, ако не изпълня онова, което иска!

Залата се изпълни с ахкания и изненадан шепот. Сери стисна здраво ръката ѝ. Сония срещна погледа на Ротан и видя, че той е разбрал всичко.

— Повдигнато е обвинение — отбеляза лейди Винара.

Залата утихна. Ротан отвори уста, за да заговори, но после се намръщи и поклати глава.

— Сония, известно ли ти е какво гласи законът по отношение на обвиненията? — попита лорд Оусън.

Сония си спомни и дъхът ѝ секна.

— Да — отвърна тя с треперещ глас. — Разчитане на истината.

Оусън кимна и се обърна към Върховните магове.

— Кой ще изпълни разчитането на истината?

Настъпи тишина. Върховните магове се спогледаха, после погледнаха към Лорлън. Разпоредителят кимна и стана от стола си.

— Аз ще изпълня разчитането на истината.

Докато слизаше по стълбите, Сери я дръпна за ръката.

— Какво ще прави? — прошепна той.

— Ще прочете мислите ми — каза му тя.

— Аха — рече той и се отпусна. — Само това.

Тя го погледна развеселено.

— Не е толкова лесно, колкото си мислиш, Сери.

Той сви рамене.

— На мен ми се стори много лесно.

— Сония.

Тя погледна към Лорлън и каза на младежа:

— Сери, виждаш ли Ротан? — Тя го посочи с пръст. — Той е добър човек. Върви и застани до него.

Сери кимна, стисна ръката ѝ и се отдалечи. Когато застана до Ротан, тя се обърна към Лорлън. Разпоредителят я гледаше със сериозно лице.

— Докато си усвоявала Контрола, ти си изпитала сливането на съзнания — каза той. — Това ще бъде малко по-различно. Аз ще искам да видя спомените ти. Ще ти е необходима голяма концентрация, за да разделиш онова, което искаш да ми покажеш от всичко останало. За да ти помогна, ще ти задам няколко въпроса. Готова ли си?

Тя кимна.

— Затвори очи.

Сония се подчини и усети как ръцете му докосват слепоочията ѝ.
— Покажи ми стаята в съзнанието си.

Тя нарисува дървени стени и врати и изпрати Лорлън в образа на стаята. Той изглеждаше леко изненадан.

— Доста скромен интериор. А сега отвори вратите.

Тя се обърна към двойната врата и ѝ заповяда да се отвори. Вместо къщи и улици от другата ѝ страна цареше мрак. В него се забелязваше облечена в синя мантия фигура.

— Здравей, Сония.

Изображението на Лорлън се усмихна. Той пристъпи към вратата, протегна ръка и ѝ кимна.

— Въведи ме.

Тя протегна ръка и хвана неговата. При докосването стаята като че ли се изплъзна изпод краката ѝ.

— Не се страхувай — каза ѝ Разпоредителят. — Ще прегледам спомените ти и ще си ида. — Той се приближи до стената. — Покажи ми Фергън.

Сония се съсредоточи върху стената и създаде една картина. Върху нея постави образа на Фергън.

— Добре. Сега ми покажи как те е принудил да излъжеш заради него.

Не ѝ представляваше никаква трудност да раздвижи образа на Фергън. Картината се разду и обхвана цялата стена, след което се промени и показа гостната на Ротан. Фергън се приближи до тях и постави ножа на Сери върху масата.

Заклучил съм собственика на този нож в една тъмна малка стая, за която никой не знае...

Сцената избледня. Този път Фергън клечеше пред тях и изглеждаше огромен.

Прави каквото ти казвам и ще освободя приятеля ти. Създадеш ли ми проблеми, ще го оставя да гние там вечно... Тогава Висшите магове няма да имат друг избор, освен да ме направят твой наставник. Ти ще влезеш в Гилдията и мога да те уверя, че няма да бъде за дълго. Щом свършиш нещо за мен, ще бъдеш изпратена там, където ти е мястото.

Ти ще получиш каквото искаш, аз също. Няма да изгубиш нищо заради това, че си ми помогнала, но... — Той вдигна камата и прокара

пръст по острието ѝ. — Ще изгубиш малкия си приятел, ако ми откажеш.

От намиращото се наблизо присъствие се усетиха гневни вълни. Тя погледна към образа на Лорлън и картината на стената изчезна. Сония се съсредоточи отново и ѝ заповяда да се появи.

Този път в нея се намираше Сери, слаб и мръсен, затворен в стаята. До него стоеше Фергън и гледаше самодоволно. Откъм картината се разнесе воня на развалена храна и човешки отпадъци.

Лорлън поклати глава и погледна Сония:

— Това е възмутително! Какво щастие, наистина, че Върховният повелител е намерил приятеля ти.

При споменаването на облечения в черно магьосник, Сония усети как картината се променя. Тя се обърна към нея. Лорлън проследи погледа ѝ и рязко си пое дъх.

— Какво е това?

В рамката стоеше Върховният повелител, облечен в окървавените просешки дрехи. Лорлън се обърна към нея и я погледна втренчено.

— Кога си видяла това?

— Преди много седмици.

— Как? Къде?

Сония се поколеба. Ако му покажеше своя спомен, магьосникът щеше да узнае, че тя тайно се е промъкнала в Гилдията. Той не беше влязъл заради това в съзнанието ѝ и едва ли щеше да се оплаче, ако го отблъсне.

Но част от нея искаше да му го покаже. Нищо нямаше да се случи, ако Разпоредителят узнае за тайното ѝ посещение, а тя щеше да разгадае тайната на магьосника с черната мантия.

— Добре. Ето какво се случи...

Картината се промени. Сери я развеждаше из Гилдията. Тя почувства изненадата на Лорлън, последвана от нарастващо изумление, докато образът прескачаше от сцена на сцена. В един миг тя надничаше през прозорците, в следващия тичаше през гората и разглеждаше книгите, които Сери беше откраднал. Тя почувства веселото настроение на Лорлън.

— Кой да предположи къде са се озовали откраднатите книги на Джерик? Но защо не ми показваш нищо за Акарин?

Сония се поколеба, изпитвайки неохота да отключи този спомен.

— Моля те, Сония. Той е наш водач и мой приятел. Трябва да знам. Ранен ли е?

Момичето извлече спомена от гората и го проектира върху картината. Тя отново се движеше между дърветата към сивата къща. Появи се слугата и тя се скри между храстите и стената. Във въображаемата стая се разнесе звъntenето, което я беше привлякло към решетката.

Върховният повелител отново се появи в картината, този път облечен с черен плащ. Слугата се върна и Сония усети, че Лорлън го разпознава.

— Такан.

„Готово е — каза Върховният повелител и свали плаща от раменете си, разкривайки окървавените си дрехи. Той ги погледна с отвращение. — Дали си се сетил да ми донесеш мантията?“.

Слугата промърмори нещо, а Върховният повелител съблече просешката риза, разкривайки кожения колан, пристегнат около кръста му. На него висеше голяма кама. Магьосникът се изми, изгуби се от погледа ѝ и после се върна, облечен с черната си мантия.

Той взе ножницата, извади блестящото острие и го избърса с кърпата. В този миг Сония усети изненадата и недоумението на Лорлън. Върховният повелител погледна към слугата си.

„Борбата ме изтощи — каза той. — Имам нужда от силата ти“.

Слугата се отпусна на едно коляно и протегна ръка. Магьосникът я хвана за китката, обърна я с дланта нагоре и леко прокара острието на ножа по кожата. Бликна кръв и магьосникът притисна ръката си към раната. Сония усети някакво странно пърхане в главата си.

— Не!

Заля я вълна от чист ужас. Изненадана от силата на лорлъновите емоции, концентрацията на Сония се разпадна. Картината потъмня, а след това напълно изчезна.

— Не може да бъде! Не и Акарин!

— Какво има? Не разбирам. Какво е направил?

Лорлън изглежда се опитваше да потисне чувствата си. Образът му постепенно избледня и тя осъзна, че е напуснал съзнанието ѝ.

— Не мърдай и не си отваряй очите. Трябва да го обмисля добре, преди да се изправя пред него.

Той помълча известно време, след което присъствието му се завърна.

— Това, на което си станала свидетелка, е забранено. То се нарича черна магия. Използвайки я, магьосникът може да черпи сила от всяко живо същество, човек или животно. Това, че Акарин я практикува, е... ужасно и немислимо. Той е могъщ — по-могъщ от всички ни... Ах! Сигурно това с причината за невероятната му мощ! Ако действително е така, то той сигурно практикува това чудовищно изкуство още от времето, когато отсъстваше от Имардин...

Лорлън се замисли за миг.

— Той е нарушил клетвата. Трябва да бъде прогонен от поста си и от Гилдията. А ако е убивал с помощта на магията, то наказанието за това е смърт... но...

Сония почувства терзанията на Лорлън. Последва ново продължително мълчание.

— Лорлън?

Той изглежда успя да се вземе в ръце.

— Ах, съжалявам, Сония. Той ми е приятел още откакто бяхме ученици. Толкова години... и трябваше точно аз да открия това!

След това той продължи с хладна решителност.

— Трябва да го премахнем, но не сега. Той е твърде могъщ. Ако се изправим срещу него, той с лекота ще ни победи — и с всяко извършено убийство ще става все по-силен. След като тайната му бъде разкрита, той няма да има причина да се крие повече и ще убива безразборно. Целият град може да бъде застрашен.

Стресната от подобна перспектива, Сония потрепери.

— Не се страхувай, Сония — успокои я Лорлън. — Няма да позволя това да се случи. Няма да се изправим срещу него, докато не сме сигурни, че ще го победим. Дотогава не трябва да казваме на никого за това. Трябва да се подготвим тайно. Което означава, че не трябва да говориш с никого за това. Разбираш ли ме?

— Да. Но... той трябва ли да остане водач на Гилдията?

— За съжаление, да. Когато преценя, че сме достатъчно силни, аз ще събера всички магьосници заедно. Трябва да действам бързо, без предупреждение. Дотогава за това ще знаем само аз и ти.

— Разбирам.

— Знам, че искаш да се върнеш в копторите, Сония, и няма да се изненадам, ако това откритие засили решимостта ти да си тръгнеш оттук, но бих искал да те помоля да останеш. Когато дойде моментът, ще имаме нужда от всякаква помощ. Освен това, колкото и да не ми се нрави тази мисъл, смятам, че ти ще бъдеш примамлива жертва за него. Той знае, че силата ти е голяма. Ти ще бъдеш потенциален източник на магия. С блокирани сили, живееща далеч от онези, които биха разпознали смъртта от черна магия, ти ще си идеалната жертва. Умолявам те, заради себе си и заради нас, останни.

— Искаш да живея тук, под носа му?

— Да. С нас ще си в безопасност.

— Как да повярвам в това, при положение че не успяхте да ме намерите без помощта на Крадците?

— Сетивата на Акарин са по-изострени от нашите. Той пръв усети, когато ти започна да използваш силите си. Опасявам се, че с лекота ще те открие.

Тя усети, че той наистина се притеснява за безопасността ѝ. Как би могла да противоречи на Разпоредителя на Гилдията? Щом магьосникът смята, че е в опасност, значи е така.

Тя нямаше друг избор. Трябваше да остане. За нейна голяма изненада тя не изпита нито гняв, нито разочарование, а само облекчение. Сери й беше казал, че ставайки магьосница, тя нямаше да бъде приемана като предателка. Щеше да се научи да използва магията, да усъвършенства уменията да лекува и може би един ден ще може да помогне на хората, които бе напуснала.

Освен това щеше да нанесе удар по вирнатите носове на онези магьосници, които, също като Фергън, смятаха, че обитателите нямат място в Гилдията.

— Добре — каза му тя. — Ще остана.

— Благодаря ти, Сония. В такъв случай нашата тайна трябва да бъде поверена на още един човек. Като твой наставник Ротан често ще влиза в съзнанието ти. Особено когато започне да те обучава на лечителски умения. Той може да види онова, което видях аз днес. Ти трябва да кажеш на Ротан за Акарин и за всичко, което ти споделих днес. Знам, че на него може да се разчита да запази тайната.

— Ще му кажа.

— Добре. Сега ще те освободя и ще потвърдя престъплението на Фергън. Опитвай се да не показваш страх от Акарин. Ако смяташ, че това ще ти помогне, въобще не го поглеждай — и прикривай добре мислите си.

Сония усети, че Лорлън свали ръце от слепоочията ѝ и отвори очи. Лорлън я погледна сериозно, с проблясващи очи, след това лицето му придоби спокойно изражение и той се обърна към Върховните магове.

— Тя казва истината — обяви той.

Мъртвешка тишина последва думите му, след което залата изведнъж зажува от въпроси и възклицания. Лорлън вдигна ръка и всички утихнаха.

— Лорд Фергън е затворил младия човек — Лорлън посочи Сери, — след като ми каза, че ще го изпрати до портала. Заключил го е в стая под Гилдията и е казал на Сония, че ще убие приятеля ѝ, ако тя не излъже на Изслушването и не потвърди историята му. След като спечели наставничеството над нея, той възнамерявал да я накара да наруши правилата, за да бъде публично прогонена от Гилдията.

— Защо? — изсъска лейди Винара.

— Според Сония — отвърна Лорлън, — за да ни откаже от идеята да приемаме обикновени хора в Гилдията.

— Тя така или иначе искаше да си отиде.

Всички насочиха погледи към Фергън. Той гледаше предизвикателно Върховните магове.

— Признавам, че малко се поувлякох — каза той, — но просто исках да спася Гилдията от самата нея. Щяхте да ни принудите да приемаме крадци и просяци в Гилдията, без да попитате дали ние или Домовете, или дори краля, на когото всички служим, го искат. Ако смятате, че приемането на една просякиня в Гилдията е нищо, до какво би могло да доведе това?! — Гласът му ставаше все по-силен. — Може би ще приемаме и други като нея?! И в какво ще се превърнем тогава?! В Гилдия на крадците?!

В залата се надигна ропот и поглеждайки към местата на магьосниците, Сония забеляза, че неколцина кимаха с глави. Фергън я погледна и се усмихна.

— Тя искаше да блокираме силата ѝ и да се прибере у дома. Попитайте Ротан. Той няма да го отрече. Попитайте Разпоредителя

Лорлън. Аз не съм я молил за нищо, което да не иска тя самата.

Сония сви юмруци.

— Нищо, което не съм искала самата аз? — изсъска тя. — Не съм искала да давам ученическата клетва и после да я нарушавам. Не съм искала да лъжа. Ти затвори в килия приятеля ми. Ти заплаши, че ще го убиеш. Ти си... — Сония изведнъж млъкна, осъзнавайки, че всички я гледат. Тя се обърна към Върховните магове. — Когато пристигнах тук, ми трябваше доста време, за да разбера, че вие не сте... — Тя замълча, защото не й се искаше да обиди магьосниците. Вместо това отново се обърна към Фергън. — Но той е олицетворение на всичко, което са ме учили, че представляват магьосниците.

След думите й настъпи мълчание. Лорлън я погледна сериозно и леко кимна. После се обърна към Фергън.

— Вие извършихте множество престъпления, лорд Фергън. Някои от тях са доста сериозни. Не са ни нужни обясненията ви — всички вече ги чухме. Изслушването, на което ще бъдат обсъдени действията ви и ще бъде избрано наказанието ви, ще се проведе след три дни. Междувременно ви съветвам да съдействате на разследването.

Разпоредителят мина покрай Оусън и се изкачи по стълбите между Висшите магове. Върховният повелител го гледаше, разтегнал устни в лека усмивка. Сония потрепери, представяйки си бурята от емоции, която сигурно разкъсваше Лорлън под този поглед.

— Предметът на настоящата дискусия вече не е актуален — обяви Лорлън. — Поверявам наставничеството над Сония на лорд Ротан и обявявам край на Изслушването.

Магьосниците настанаха от местата си и залата се изпълни с гласове и тропачи крака. Сония затвори очи и въздъхна.

„Всичко свърши!“.

След това си спомни Акарин.

„Не, не е — напомни си тя. — Но поне засега не аз ще трябва да се притеснявам за това.“

— Трябваше да ми кажеш, Сония.

Тя отвори очи и видя Ротан да стои пред нея, със Сери от дясната му страна. Тя сведе поглед.

— Съжалявам.

За нейна голяма изненада Ротан я прегърна.

— Не се извинявай — каза ѝ той. — Трябвало е да защитиш приятеля си. — Той се обърна към Сери. — Извинявам се от името на Гилдията за начина, по който го са се отнесли с теб.

Сери се усмихна и махна пренебрежително с ръка.

— Само ми върнете нещата и ще забравя за това.

Ротан се намръщи.

— Какво ти липсва?

— Две ками, няколко ножа и инструментите ми.

— Инструменти? — повтори Ротан.

— Шперцове.

Ротан погледна изумено Сония.

— Той се шегува, нали?

Тя поклати глава.

— Ще видя какво мога да направя. — Ротан въздъхна и погледна над рамото на момичето. — Аха! Ето един човек, който е по-запознат със света на крадците... лорд Денил.

Усещайки потупване по рамото, Сония се обърна и видя високия магьосник, ухилен до уши.

— Много добре! — каза ѝ той. — Ти оказа на мен и на цялата Гилдия неоценима услуга.

Ротан се усмихна лукаво.

— Днес си особено щастлив, Денил.

Приятелят му го изгледа тържествуващо:

— И кой се оказа прав за Фергън?

Ротан въздъхна и кимна.

— Ти.

— Сега разбираш ли защо изобщо не го харесвах? — В този миг Денил забеляза Сери и лицето му стана сериозно. — Мисля, че Крадците те търсят. Изпратиха ми послание, в което питаха дали знам къде е изчезнал спътникът на Сония. Доста са обезпокоени.

Сери погледна високия магьосник с уважение.

— Кой е изпратил писмото?

— Човек на име Горан.

Сония се намръщи.

— Значи всъщност Горан, а не Фарин е съобщил на Гилдията къде да ме търси?

Сери я погледна изненадано.

— Предали са те?

Тя сви рамене.

— Нямали са друг избор. Всъщност ми направиха услуга.

— Не е там работата. — И очите му проблеснаха. Досещайки се какво се върти в главата му, Сония се усмихна.

„Да, обичам го — помисли си тя. — Но като приятел, почти като брат“.

Може би, ако бяха прекарвали повече време заедно, без да преминават през всички препятствия, които се бяха изправили пред тях пред последните месеци, чувствата ѝ щяха да прераснат в нещо повече... Но това нямаше да се случи. Особено сега, след като тя щеше да встъпи в Гилдията, а той най-вероятно щеше да се върне при Крадците. Сония усети прилив на съжаление, но бързо го прогони.

Тя се огледа и с изненада установи, че залата е почти празна. Фергън все още стоеше наблизо сред група магьосници. Когато срещна погледа му, той ѝ се ухили злобно.

— Погледнете ги — рече той. — Единият общува с Крадците, другият с просяците. — Другарите му се разсмяха.

— Не трябва ли да го затворят някъде? — попита тя на висок глас.

Ротан, Денил и Сери се обърнаха и погледнаха магьосника.

— Не — отвърна Ротан. — Ще го наблюдават. Но той знае много добре, че единственият начин да избегне изгнанието е да се покае. Най-вероятно ще му възложат задача, която никой друг не иска да поеме. Може би ще се наложи да замине за няколко години в някоя затънтена дупка.

Фергън се намръщи, след което рязко се обърна и забърза към изхода, следван от приятелите си. Усмивката на Денил се разшири още повече, но Ротан тъжно поклати глава. Сери сви рамене и се обърна към Сония.

— Ами ти? — попита той.

— Сония е свободна да си иде — отвърна Ротан. — Нужно е да остане тук само още няколко дни. Според закона силата ѝ трябва да бъде блокирана, след което може да се прибере у дома.

Сери я погледна и свъси вежди.

— Блокирана? Те ще блокират магията ти?

Сония поклати глава.

— Няма.

Ротан се намръщи и я погледна в очите.

— Няма ли?

— Разбира се, че не. Така ще ти е доста трудно да ме обучаваш, нали?

Той примигна.

— Наистина ли си решила да останеш?

— Да — усмихна се Сония. — Оставам.

ЕПИЛОГ

Във въздуха над масата се рееше светло петънце. То бавно се разшири, докато не придоби формата на сфера с големината на детска глава и бавно се издигна към тавана.

— Това е — каза ѝ Ротан. — Ти направи светлинна сфера.

Сония се усмихна.

— Сега вече наистина започвам да се чувствам като магьосница.

Ротан я погледна в очите и в сърцето му се разля топлина. Беше просто невъзможно да устои на изкушението да я обучава в магическото изкуство, щом то доставяше такова удоволствие на момичето.

— Със скоростта, с която се учиш, когато започнат занятията в Университета, ти ще бъдеш далеч пред останалите. Поне що се отнася до магията. Но... — Той се пресегна към купчината книги до стола му и започна да ги преглежда. — Аритметическите ти умения са много назад — каза твърдо той. — Бреме е да се захванем с малко истинска работа.

Тя погледна към книгите и въздъхна.

— Ще ми се да знаех какви мъчения ме очакват, преди да реша да остана.

Ротан се засмя и плъзна към нея една книга. Замълча за миг, след което внимателно я погледна с присвити очи.

— Ти така и не отговори на въпроса ми.

Какъв въпрос?

— Кога реши да останеш?

Ръката, която се протягаше към книгата, замръзна във въздуха.

Сония го погледна и се усмихна само с устни:

— Когато осъзнах, че трябва да го направя.

— Не, така няма да стане — заплаши я с пръст той. — Не се опитвай да се измъкнеш.

Тя се облегна назад.

— Реших го по време на Изслушването — каза му тя. — Фергън ме накара да осъзная от какво се отказвам, но не това ме накара да променя мнението си. Сери ми каза, че би било неппростима глупост да не се възползвам от таланта си. Това също изигра своята роля.

Ротан се засмя:

— Харесва ми твоят приятел. Не одобрявам някои от действията му, но ми харесва.

Сония кимна и прехапа устни.

— Ротан, има ли вероятност някой да ни чува? — попита тя. — Слуги? Други магьосници?

Той поклати глава.

— Не.

Тя се наведе напред.

— Абсолютно ли си сигурен в това?

— Да — отвърна той.

— Тогава... — Тя замълча, после стана от стола, коленичи до него и заговори шепнешком: — Лорлън мисли, че трябва да ти кажа нещо...

Издание:

Автор: Труди Канаван

Заглавие: Гилдията на магьосниците

Преводач: Мирела Стефанова

Година на превод: 2011

Език, от който е преведено: английски

Издание: първо

Издател: MBG Books; Ем Би Джи Тойс ЕООД

Град на издателя: София

Година на издаване: 2011

Тип: роман

Националност: австралийска

Печатница: „Мултипринт“ ООД

ISBN: 978-954-2989-01-1

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/3484>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.